

Giới thiệu Tể Hồn Câu

Các bạn đang thưởng thức tác phẩm Tể Hồn Câu là 1 trong 5 tác phẩm thuộc thể loại truyện kiếm hiệp đặc sắc nhất của tác giả Liễu Tàn Dương. Truyện có nội dung hấp dẫn, với những tình tiết vô cùng gay cấn kịch tính. Đồ Trường Thanh không lên tiếng, thừa lúc Thịnh Dung còn đang lên tiếng, một đao trên đầu chém xuống, đao quang vùn vụt như ánh sao băng.

Theo động tác của Đồ Trường Thanh, Hứa Vinh cũng nhập trận tiến vào. Một đôi Phân Thủy Thích vừa nhọn vừa nhỏ trong tay vẽ nên hai điểm sáng lạnh, một điểm vào sườn địch, một đâm vào bụng dưới đối phương. Xuất thủ rất là lợi hại.

Chúc các bạn đọc truyện online vui vẻ....

Bạn đang đọc truyện *Tể Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Trọn bộ 32 hồi

Bầu trời âm u. Mưa lất phất rơi. Trời mới chớm sang thu mà khí trời lạnh lẽo.

Trong làn mưa thu lất phất đó, một chiếc kiệu bốn con tuần mã chạy như bay về phía trước Hai tráng hán khiêng kiệu cưỡi bộ như bay, xem ra chiếc kiệu cơ hồ trống không. Tráng sĩ trên lưng hai trước hai sau dường như đang bảo vệ chiếc kiệu.

Chìm trong màn trời âm u, dưới cơn mưa thu rả rích, đồng ruộng như càng mông quạnh, núi xa đồi gần cảnh vật thật tịch liêu.

Từ trong khu rừng thưa ven lộ một con ngựa toàn thân một màu đen bất ngờ xuất hiện. Vó ngựa ung dung phi ra ven lộ. Ngồi trên lưng ngựa là một hắc y nhân tóc bạc. Mái tóc bạc sáng như cước được giữ chặt bởi một sợi dây bó đen buộc ngang trán. Dưới sợi dây bó đen đó chẳng phải là một gương mặt già nua mà trái lại chỉ nhìn thấy đây là một gương mặt đượm đầy nét phong sương, thâm trầm tang thương với đôi mắt phốt đời, khỏe miệng như chứa bao điều thế sự mà chuyện đời dường như chẳng có việc gì đáng quan tâm.

Hắn là Độc Phách!

Danh tánh thật kỳ lạ cũng thật là khó thấy.

Càng kỳ lạ càng khó thấy chính là cái tay nải mà hắn mang lệch bên lưng trái. Tay nải hình vuông dùng da trâu đen chế thành, dài rộng ước khoảng năm tấc, không biết bên trong chứa đựng vật gì. Lúc này, tay phải của hắn đang nhẹ vuốt ve trên mép tay nải giống như đang ve vuốt một vật trân quý, yêu thương.

Kiệu phu khiêng kiệu, bốn tên hộ vệ trên lưng ngựa hiển nhiên đã nhìn thấy hắn. Lúc này, tốc độ của bọn họ đã chậm lại, bất luận đối phương đang hành động gì bọn họ cũng cảm thấy bất an.

Bốn tên hộ vệ này trang phục hoàn toàn giống nhau, dây bịt đầu màu xanh, áo chèn xanh, thắt đai xanh, sau lưng dắt một đôi cương mâu sáng loáng quy cách đều giống nhau. Điều này cho biết rằng, bọn chúng cùng một bang quy.

Những màn mưa giống như những sợi tơ lất phất bay. Kiệu dừng lại, bốn con ngựa cũng dừng lại. Độc Phách không xuống ngựa cũng không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn bọn người đang cách hắn sáu, bảy bước. Hai đại hán đi đầu đưa mắt nhìn nhau. Rồi một tên mất nửa lổ tai lên tiếng :

- Bằng hữu, người muốn làm gì?

Độc Phách nhếch mép, thanh âm lãnh đạm, nhưng cẩn trọng nói :

- Lễ nào các vị đã nhìn ra ta có việc mà đến đây?

Tên mất nửa lổ tai cao giọng nói :

- Nơi đây ngoại thành hoang vắng, trời lại mưa rả rích. Người cưỡi con hắc mã thần khí kỳ bí đứng chắn bên lộ lễ nào gọi là vô duyên vô cớ? Mà trên đường chỉ có bọn ta? Người không xông vào bọn ta thì xông vào ai? Ánh mắt âm thầm theo dõi bọn ta. Nói đi, người có điều gì chỉ giáo?

Ánh mắt Độc Phách quét về phía chiếc kiệu nhếch mép cười mà dường như không phải cười :

- Chỉ giáo thì không dám, chỉ có một việc muốn thỉnh giáo.

Tên đó nhường cao đôi mây hỏi :

- Việc gì?

Độc Phách nói :

- Người ngồi trong kiệu phải chăng là Dịch Thủy Nhu, Dịch cô nương?

Sắc mặt biến đổi, tên đó nghiêm giọng :

- Phải hay không phải đại tiểu thư của bọn ta thì có can dự gì đến mi? Mi có mưu đồ gì?

Độc Phách nói :

- Nơi đây cách Hoa Diệu am chỉ hơn ba mươi dặm. Dịch cô nương dâng hương trở về, đến đây cũng đã vô cùng mệt mỏi rồi. Chuyện đi về xuôi này không cần các vị phí tâm, hay là để ta lãnh thay phần mệt mỏi mà hộ tống...

Một tên hán tử khác đột nhiên nổi giận :

- Do mi hộ tống đại tiểu thư bọn ta à? Mi cho rằng mi là hạng người gì? Mi có tà tâm gì? Ta thật không thể nhẫn nại được rồi.

Độc Phách thần nhiên nói :

- Vì để cho các vị được an bình ta khuyên các vị mau ra roi mà chạy cho sớm, tránh thương hại hòa khí đôi bên.

Tên khuyết tai đột nhiên hét lớn :

- Mẹ nó! Tên này muốn hộ giá đại tiểu thư.

Đồng bọn của hắn mất lộ hung quang, căm hận hét lên :

- Bất kể mi là ai, mi có mưu tính gì gây phiền hà cho Quý Vương kỳ, mi còn muốn sống nữa không? Mi có biết đại tiểu thư vốn là quý bào muội của Phiêu Ba Tử của bọn ta?

Độc Phách cười cười nói :

- Nhị vị! Những điều nhị vị nói, ta đều biết, không chỉ biết mà còn biết rất rõ nhưng mà ta đã đến và vẫn muốn làm những việc mà ta dự định làm. Ý của ta các ngươi đã rõ rồi chứ?

Tên khuyết nửa lỗ tai từ trên lưng ngựa phóng vọt lên giữa không trung uốn lượn thân người, cương mâu dắt chéo sau lưng hàn quang sáng lóe vừa nhanh vừa chuẩn xác, cắt xuống yết hầu Độc Phách.

Độc Phách cứ an nhiên ngồi yên trên lưng tuấn mã. Tay phải xò ra xuất kỳ bất ý kẹp lấy sống mâu xoay ngược mũi mâu đúng lúc thân hình hán tử khuyết tai từ trên bổ xuống, mũi mâu bén ngọt đâm thẳng vào tim nhanh đến độ hắn không kịp la lên tiếng nào thậm chí không có cơ hội sử dụng thanh cương mâu thứ hai. Cả một diễn tiến xảy ra giống như một đoàn kịch đã được xếp đặt sẵn. Chiêu thức, cước vị... giống như là đã phối hợp tập luyện một cách thành thục, nhưng bọn họ đều biết rõ đây là một trận huyết đấu đã kết thúc chứ không có mang một chút gì kịch tính.

Trong chớp mắt, tên đại hán còn lại muốn nhòm người lên nhưng ngón tay chưa kịp chạm vào binh khí thì thân hình Độc Phách đã hơi nghiêng một ánh diêm quang thoáng ẩn hiện.

Chỉ là ẩn hiện như điện cực trên tầng mây lóe lên, chỉ lưu lại giữa không trung một bóng hư không chứ không thấy được gì cả đến khi mọi người kịp thoáng nhìn thấy ánh sáng lóe lên ấy thì đầu tên đại hán đã nhuộm đầy máu roi lông lóc còn thân hình của hắn thì vẫn còn đang run bần bật.

Hai kỵ mã phía sau kiệu, lúc cũng liều chết xông lên. Hai tên huy động bốn thanh cương mâu lấp lóe, gió rít ào ào uy thế hùng dũng.

Độc Phách vẫn khép mò đôi mắt đột ngột thúc ngựa xông lên.

Ba con tuấn mã của hai bên thần tốc lướt ngang qua nhau, tức khắc bốn thanh cương mâu giạt sang hai bên của hai kỵ sĩ. Tiếng da thịt bị nát vụn vang lên. Hai tên kỵ sĩ trên lưng ngựa đã biến thành hai đồng bùn ngập ngựa máu.

Không ai nhìn thấy rõ Độc Phách dùng thủ pháp gì tạo nên kết cục như vậy.

Chiếc kiệu đơn độc dừng ngay giữa lộ. Hai tên kiệu phu như gà lạc mẹ ngờ ngác đứng đó.

Độc Phách trên lưng ngựa nhìn xuống chậm rãi nói :

- Vén màn kiệu!

Hai tên kiêu phu thân hình vạm vỡ trái lại đồm đực hèn yếu.

Lời của Độc Phách bọn chúng dường như không nghe thấy, chỉ giống như hai con gà khờ sững sờ bất động, hiển nhiên là vì kinh sợ quá độ. Nhưng tiếng vén rèm kiêu nặng nề từ trong kiệu vang ra.

Sau bức rèm lộ ra một gương mặt thanh tú, đoan chính, yêu kiều. Nét mặt đượm đầy vẻ uất ức nói chẳng nên lời, chỉ thoáng trắng bệch.

Độc Phách chẳng kèm được, thở nhẹ một tiếng.

Cô nương trong kiệu không ai ngờ đã hơn hai mươi bảy tuổi rồi.

Nếu không phải trong lòng hẩn từ lâu đã hiểu biết ắt hẳn cũng phải đoán nhầm.

Cô nương thật là xinh đẹp, ngay cả lời nói cũng thánh thót dịu dàng :

- Ngươi tìm ta chẳng?

Độc Phách trên lưng ngựa vòng tay, giọng nói hòa ái, thậm chí còn có chút khiêm cung :

- Dịch cô nương, xin thứ lỗi tại hạ dùng phương thức này tương thỉnh cũng vì do bất đắc dĩ mà thôi.

Dịch Thủy Nhu vô cùng trấn định nói :

- Xin hỏi ngươi đưa ta đi đâu? Để làm gì?

Độc Phách cười tươi nói :

- Lúc này không tiện nói nhiều. Dịch cô nương, có một người muốn gặp cô nương. Cực kỳ khát vọng muốn gặp cô nương. Tại hạ bảo đảm là thiện ý. Hơn nữa bọn tại hạ không thể để cô nương gặp phải bất kỳ một phương hại nào...

Dịch Thủy Nhu trầm mặc một hồi rồi mới u buồn lên tiếng :

- Chiếu theo tình hình trước mắt mà nói ta e rằng không còn con đường khác để chọn lựa?

Độc Phách khom người, lời nói càng tỏ ra khiêm cung :

- Xin lỗi, chỉ tiếc là phải như vậy.

Hắn gật gù đầu.

Dịch Thủy Nhu nói :

- Thế thì bọn ta còn chờ gì nữa?

Rèm kiệu buông xuống ngăn cách bên ngoài và trong kiệu, đồng thời cũng ngăn cách giữa cô nương đó cùng Độc Phách.

Độc Phách nói với hai tên kiêu phu đang kinh hồn lạc phách :

- Còn không mau cất kiệu lên vai mà đi cho nhanh?

* * * * *

Một căn lầu nhỏ hai tầng trong núi. Mái lầu được chế tác tinh xảo, u nhã. Trong màn sương khói mịt mờ của vùng sơn lâm nổi bật hình thể mộc lâu càng lộ vẻ siêu phàm thoát tục.

Trời chạng vạng tối.

Trên chiếc ghế thái sư lót bằng da hổ dày, dưới ánh đèn sáng là Toàn Vô Hoan và Dịch Thủy Nhu đoan trang buông mày khép mắt ngồi yên.

Ôi Dịch Thủy Nhu!

Độc Phách xuôi hai tay đứng một bên. Tuy hắn cố gắng kìm chế nhưng nét mặt đã lộ vẻ không còn nhẫn nại.

Thân thể Toàn Vô Hoan gầy yếu, gương mặt khô khan Tuy gương mặt đã được chăm chút sửa soạn, mái tóc đã chải chuốt gọn gàng cẩn thận nhưng trong khí sắc trắng bệch ẩn chứa nét mệt mỏi, bệnh hoạn.

Từ nét mặt khắc khổ của lão chắc rằng lão đã năm mươi lăm, nhưng qua ánh mắt lão nhìn Dịch Thủy Nhu đầy niềm ưu ái, thân thiết, hưng phấn thì trên mặt lão bao trùm sắc thái thanh xuân.

Lão dường như quên hẳn mình đã năm mươi lăm tuổi rồi, thoáng chốc như trở lại tuổi ba mươi.

Trong cảnh tĩnh lặng dường như có một luồng âm khí nặng nề ẩn hiện đâu đây.

Dịch Thủy Nhu ngừng đầu, bình tĩnh nhìn Toàn Vô Hoan, lời nói nhẹ như suối chảy :

- Là lão muốn gặp ta, Toàn tiên sinh?

Kẻ đã hơn năm mươi tuổi thế mà trước sự tình này vẫn tỏ vẻ thẹn thùng e lệ.

Toàn Vô Hoan cười khan một tiếng không ngừng xoa tay. Trên gương mặt trắng bệch đầy nét hoan hỉ :

- Thật là thất lễ. Dịch cô nương, thật là thất lễ. Trừ phi dùng cách này ta không nghĩ ra phương thức nào có thể kính thỉnh cô nương. Hy vọng Độc Phách không làm nản lòng kính động.

Dịch Thủy Nhu nhìn Độc Phách đứng bên cạnh nói :

- Không có! Hẳn không khiến ta kính sợ mà trái lại trên đường đi hẳn đã hết lòng chiều cố cho ta.

Toàn Vô Hoan vẫn không ngừng xoa tay gât gât đầu :

- Vậy tốt. Ấy vậy tốt...

Dịch Thủy Nhu sắc mặt lạnh nhạt nói :

- Nhưng mà Toàn tiên sinh, lão muốn ta đến đây vì nguyên nhân gì? Nói đi, có mục đích gì?

Ngần ngừ một lúc, Toàn Vô Hoan dứt khoát nói :

- Ấy Dịch cô nương, lẽ nào cô nương một chút cũng không biết sao?

Dịch Thủy Nhu nói :

- Ta biết sao?

Mím môi, Toàn Vô Hoan cố gắng lên tiếng :

- Lẽ nào... cô nương cũng không đoán ra?

Dịch Thủy Nhu thản nhiên nói :

- Việc không cần không cứ, Toàn tiên sinh bảo ta phải đoán ở đâu?

Toàn Vô Hoan ngoảnh đầu, cao giọng nói :

- Độc Phách, xem ra nên để mi giải thích thì hơn.

Độc Phách đôi mắt khép hờ hơi nhường lên miễn cưỡng nói :

- Vâng, sư phụ.

Dịch Thủy Nhu bắt ngờ nói :

- Quan hệ của nhị vị là sư đồ?

Độc Phách nói :

- Lúc chín tuổi bá sư nhập môn, nhận sự chỉ giáo mười ba năm mới xuất sư. Tuy giang hồ lang bạt, đối với ân nghĩa sư môn không lúc nào có thể quên. Một ngày là sư phụ, cả đời cũng là sư phụ. Huống hồ ân cứu mạng ta mười ba năm. Dịch cô nương, như vậy có thể xứng là quan hệ sư đồ được không?

Dịch Thủy Nhu hiểu trong lời nói của Độc Phách còn mang nhiều hàm ý nhưng nàng vẫn nói :

- Đương nhiên. Xin người thứ lỗi, ta tuyệt không có ý bất kính.

Toàn Vô Hoan vội vã giảng hòa :

- Dịch cô nương, nàng đừng thấy Độc Phách tóc đã bạc trắng mà nghĩ đó là cao niên, kỳ thực tự nó bạc mà thôi. Từ bé tóc hẳn đã hoa râu rồi, không

đến hai mươi thì đã trắng bạc. Tính ra hẳn chưa đến hai mươi sáu đâu...

Dịch Thủy Nhu nói :

- Ta không nói hẳn già...

Toàn Vô Hoan vội nói :

- Trong mắt ta, hẳn là một hải tử. Vĩnh viễn là một hải tử.

Chú mục nhìn “hải tử” tóc đã bạc trắng kia, Dịch Thủy Nhu thần thái an nhàn nói :

- Độc trắng sãi, người không phải có lời muốn nói với ta sao?

Độc Phách trầm mặc một lát cơ hồ suy nghĩ phải dùng lời gì, câu gì, cuối cùng hẳn nhìn thẳng Dịch Thủy Nhu, thanh âm vô cùng khẩn thiết :

- Dịch cô nương, ba năm trước đây Quý Vương kỳ vi ăn mừng mười năm thành lập bang đã từng tổ chức yến hội cực kỳ huyền ảo ở Vọng Tiên đài dưới chân Bảo Cô lĩnh ở Tổng Đàn khẩu. Lần thịnh yến đó, họ cũng thỉnh mời gia sư tham dự. Cô nương còn nhớ việc này không?

Dịch Thủy Nhu đáp :

- Không sai, ta nhớ!

Độc Phách tiếp lời ngay :

- Vì lần thịnh yến đó, gia sư có cơ duyên gặp được cô nương. Hôn nữa trải qua mấy lần đàm đạo phong thái nội hàm của cô nương khiến lệnh sư cực kỳ điên đảo. Sau khi trở về, ngày đêm tưởng nhớ cô nương đã mấy lần phát cuồng bỏ cơm, nhưng vì những giới hạn của hoàn cảnh, tuổi tác, thân phận... Trừ ta ra gia sư chỉ đành chôn chặt khát vọng tình yêu này vào đáy lòng.

Dịch Thủy Nhu nghiêm trọng hỏi :

- Đây gọi là gì? Nhất kiến chung tình chăng?

Độc Phách nói :

- Thực ra ta cũng không tin cách nói nhất kiến chung tình giữa nam và nữ, vì thế ta hằng khuyên gia sư nên tự kìm chế ba năm. Nếu ba năm sau, lão nhân gia đối với cô nương cũng không giảm bớt lòng ái mộ thì đủ chứng minh lòng luyến ái của gia sư là có cơ sở chứ không phải vì một phút xung động, gia sư đã đồng ý. Giờ ba năm đã trôi qua. Ba năm nay gia sư chịu khổ vì tâm bệnh, không những tinh thần sa sút mà thân thể càng lúc càng suy kiệt tẻ bại. Vì vậy mỗi lần gia sư dụng sức hay tinh thần bất định thì khí huyết nhộn nhạo bất an. Dịch cô nương, đây đủ chứng minh, gia sư không thể quên người. Vì để kéo dài tính mệnh của gia sư tại hạ không thể không tận lực làm tròn đạo đệ tử cho nên mới mạo muội khuấy phục cô nương...

Nghiến răng, Dịch Thủy Nhu nói :

- Nói như vậy các người muốn dùng sức mạnh ép ta ở đây chứ không kể ta có nguyện ý hay không?

Toàn Vô Hoan vội vã nói :

- Nàng đừng nên hiểu lầm: Dịch cô nương, ta quyết không có ý miễn cưỡng nàng. Ta chỉ là ỷ hy vọng nàng có thể ở bên cạnh bầu bạn với ta một thời gian. Ta bảo đảm quyết không xâm phạm nàng. Chỉ muốn nhìn thấy nàng, trong mắt có hình bóng nàng là ta đã tâm mãn ý nguyện rồi.

Thanh âm Dịch Thủy Nhu lạnh lẽo nói :

- Toàn tiên sinh. Ta năm nay tuy đã hai mươi bảy rồi, nhưng vẫn là một khuê nữ chưa có hôn phối. Ta cũng thanh bạch như những xử nữ khác Lão không sai thì cũng hơn năm mươi tuổi rồi nhưng vẫn là một nam nhân. Lão bảo ta bên cạnh lão bầu bạn một thời gian, bất luận thời gian ngắn hay dài, sau này ta giải thích với mọi người sao đây? Lão có từng nghĩ đến danh tiết của ta không? Toàn tiên sinh, cách nghĩ của lão chỉ vì tự tư tự lợi mà thôi.

Sắc mặt Toàn Vô Hoan lúc xanh lúc trắng.

Hai tay liên tiếp xoa vào nhau, ngập ngừng không rõ nói :

- Đứng giận... Dịch cô nương. Xin nàng hiểu nỗi khổ tâm này của ta.

Dịch Thủy Nhu hừ một tiếng nói :

- Dụng tâm này khổ ở chỗ nào?

Độc Phách không nhịn được cất cao âm điệu :

- Dịch cô nương, sư phụ tại hạ không có sai. Dưới bầu trời này không có bất kỳ luật lệ quy định nào kể trên năm mươi tuổi không thể có tình yêu nam nữ. Mà một người yêu một người càng không thể coi đó là tội.

Dịch Thủy Nhu cứng rắn nói :

- Tình yêu nam nữ vốn là chuyện tình nguyện của đôi bên, nhưng mà ta có tình nguyện không?

Độc Phách sắc mặt khô khan nói :

- Lần này chỉ mong cô nương lượng tình tha thứ lỗi. Việc trên thế gian không dễ gì thập toàn thập mỹ, có lúc khó tránh khỏi một phía phải chịu sự khuất phục. Tâm bệnh của gia sư chỉ còn cách dùng tâm được mà trị. Cô nương nên hành thiện tích đức.

Dịch Thủy Nhu buồn bã nói :

- Nói như vậy các người không cưỡng lưu ta không được?

Độc Phách lại khom người nói :

- Xin thỉnh cô nương khoan dung.

Dịch Thủy Nhu uất hận nói :

- Các người thực quá hoành hành, quá hiếp người, quá không biết lý lẽ. Các người cho rằng làm như vậy thì có thể an nhiên vô sự mà đạt được sở nguyện sao? Các người lầm rồi. Ta là bào muội của Dịch Dụng Cương. Ca ca ta sao có thể dung cho bọn người bạo ngược như vậy sao có thể nhận lấy nỗi nhục nhã như vậy. Đại ca nhất định sẽ tìm lên đây.

Độc Phách bình thân nói :

- Dịch cô nương, nếu luận võ công, độc tẩu trên giang hồ không kể đến thân phận cá nhân ta, cô nương có thể đoán định gia sư là ai?

Dịch Thủy Nhu hận tức nói :

- Ta biết Toàn tiên sinh danh tiếng lớn, bản lĩnh cao được tôn xưng là Âm Dương Vô Cực. Duy chỉ có điều này lão cũng phải tự tôn tự trọng, trân quý danh tiếng của mình, không thể cưỡng ép lăng nhục người hủy đi danh dự.

Tùng thớ thịt trên mặt Toàn Vô Hoan co lại, run giọng nói :

- Ta... ta không thể kìm chế lấy mình... Dịch cô nương, ta đã nhẫn nại ba năm rồi, thống khổ ba năm rồi, coi như nàng không muốn thành toàn cho ta cũng nên cho ta thử một lần cơ hội.

Dịch Thủy Nhu dậm chân uất nghẹn :

- Lão tạo ra sai lầm to lớn. Toàn tiên sinh, có bao nhiêu tính mạng của con người, có bao nhiêu máu tươi của con người, chỉ vì sự tự tư tự kỷ của lão mà máu chảy chảy phoi. Đại ca ta quyết không tha cho các người.

Toàn Vô Hoan đưa ánh mắt cầu cứu Độc Phách.

Độc Phách thẳng người chậm rãi nói :

- Dịch cô nương, ta đã suy nghĩ qua rồi. Việc này xuất đầu lộ diện chính là ta, đối với gia sư hoàn toàn vô can hơn nữa nơi tu dưỡng của gia sư vô cùng ẩn mật người ngoài không thể biết được thì đến nơi nào mà tìm chứ? Tại hạ và lệnh huynh vốn không quen biết, chưa có giao tình gì, hẳn muốn tìm đầu mỗi điều tra khó càng thêm khó. Lệnh huynh không tìm được đối tượng sao có thể máu chảy đầu rơi.

Dịch Thủy Nhu hừ một tiếng, cổ kèm giọt nước từ trong khóe sắp rơi ra :

- Người không còn đức ý, nên biết người tính không bằng trời tính. Các người làm như vậy sớm muộn cũng lộ ra sơ hở, lúc đó ta xem bọn người thu được kết quả gì.

Toàn Vô Hoan hơi ngân người, đột ngột nói ra một câu :

- Tính toán đã sở chung bất hối. Tình yêu ta dành cho nàng không có gì khiến ta hối hận.

Dịch Thủy Nhu vừa tức giận vừa e thẹn chỉ thốt được một tiếng :

- Lão...

Độc Phách thờ dãi nói :

- Câu này của gia sư đã hoàn toàn nói rõ. Dịch cô nương, nàng là người linh mẫn sao lại tranh luận vô vị như vậy. Mỗi bên nhường một bước, nhìn về phía trước mà suy nghĩ không tốt hơn sao?

Dịch Thủy Nhu nghiêng răng nói :

- Ngay cả trước mắt ta cũng không biết được hướng gì nói chuyện xa xôi.

Độc Phách thẳng lưng dùng thanh âm sang sảng rõ ràng nói :

- Dịch cô nương, nơi nàng ở là gian thứ nhất lầu thứ hai, là nơi gia sư đích thân dọn dẹp. Tin rằng nàng sẽ vừa ý. A hoàn của nàng tên gọi Song Xuân hoạt bát, linh lợi, thông hiểu ý người. Á là một a hoàn hiếm có. Trong Hệ Vân lầu của chúng ta có trù phòng Quý lão đầu, một tên nô dịch Tiểu Lưu, cả cô nương tổng cộng là năm người. Số người trong nhà rất đơn giản, hy vọng không lâu cô nương sẽ thích nghi.

Dịch Thủy Nhu không lên tiếng, vỗ nhẹ tay, cửa bên cạnh mở ra, một nữ hài từ thân hình nhỏ nhắn đôi mắt to đen nhẹ chân bước vào.

Độc Phách nhìn nữ hài từ gật đầu.

Nữ hài từ bước đến cung kính vái chào Dịch Thủy Nhu rồi dìu nàng lên lầu.

Dịch Thủy Nhu không chút gầy gù, một chút cũng không cam lòng thuận chịu. Dáng vẻ lạnh lẽo khiến cho Toàn Vô Hoan đau lòng đến rơi nước mắt.

* * * * *

Quý lão đầu vốn danh là Quý Bảo, nhưng không ai gọi là Quý Bảo mà chỉ gọi là Quý Lão Khuyết một là thân thiết hơn nữa quả thật lão bị khuyết mất chân trái.

Ở Hệ Vân lầu, chức vụ của Quý Lão Khuyết là làm bếp nhưng mà lão ngoài một tay có thể nấu ra những món ăn ngon còn một tay có thể thi triển hảo công phu.

Nhớ năm đó lão là tùy tùng thân thiết của Toàn Vô Hoan. Chân trái vì một lần gặp địch thủ phải ngộ nạn, lão đã vì lão chủ mà hy sinh.

Lúc này trong trù phòng sạch sẽ. Quý Lão Khuyết thân hình như quả núi thịt ngồi trên chiếc ghế dài chăm chú lắng nghe lời nói của Độc Phách :

- Thường nhật sáng sớm ta không ở nhà, lão nên chú ý chăm sóc sư phụ. Không chỉ lo cho sư phụ ăn ngon ngủ yên, mà càng phải kiểm tra bảo quản trong ngoài, đề phòng mọi bất trắc xảy ra. Dịch cô nương, nơi đó cũng phải chú tâm chăm sóc. Song Xuân và Tiểu Lưu cũng có thể gánh bớt phần mệt nhọc cho lão. Quý Lão Khuyết lão hiểu ý của ta chứ?

Trên gương mặt phì nộn đen đúa của lão bao phủ thần sắc nghiêm trang. Quý Lão Khuyết hỏi thêm :

- Độc ca nhi, lần hành sự này không phải là làm rất sạch sẽ không lưu lại dấu vết gì sao? Sao có thể xảy ra bất trắc được?

Độc Phách ngồi trên chiếc ghế cũ kỹ xoay chuyển thân người, sắc diện có mấy phần thâm trầm :

- Nói là không lưu lại dấu vết, phân nửa vì che mắt Dịch cô nương, phân nửa vì để sư phụ an tâm. Quý Lão Khuyết, lão nghĩ xem tuy bốn tên bảo tiêu của Quý Vương kỳ đã bị ta diệt khẩu nhưng vẫn còn hai tên kiêu phu lẽ nào chúng không khai báo sao?

Quý Lão Khuyết chớp đôi mắt như đồng thau, một hồi không hiểu hỏi :

- Nói cái gì?

Độc Phách có vẻ lo lắng nói :

- Miêu tả hình dạng của ta, ai đã ra tay cướp người. Bọn chúng tất nhiên sẽ cáo bẩm rõ ràng với Dịch Dung Cương.

Quý Lão Khuyết nói :

- Người vốn không quen biết họ Dịch? Đôi bên đã không quen biết thì miêu tả hình dạng cũng hoài công.

Độc Phách lắc đầu nói :

- Lão nghĩ thật quá đơn giản. Thử nhìn khắp giang hồ đồng đạo, kẻ có tướng mạo giống ta thật khó tìm ra kẻ thứ hai. Chỉ cần Dịch Dung Cương tồn chút suy nghĩ cũng có thể hoài nghi đến ta. Nếu từ sự quan hệ của ta mà liên tưởng, tình hình về sau phát triển thế nào thật khó đoán định Vì vậy ta mới định ninh dặn dò lão nghiêm cẩn những điều vạ nhất.

Quý Lão Khuyết không nén được uất hận nói :

- Độc ca nhi mi thật là, làm việc cho lão gia, không biết người lưu lại cái đuôi đó để làm gì. Nếu đôi là ta thì hai tên kiêu phu kia không để một tên sống sót, làm sạch sẽ dấu vết.

Độc Phách nói :

- Lão chỉ biết một mà không biết hai. Việc cướp Dịch cô nương nên phải đại khai sát giới ta đứng ngồi không yên lại có chút hối hận. Giờ ngay cả chuyển sang một con đường khác cũng không được.

Suy nghĩ một hồi, Quý Lão Khuyết thở dài mắng :

- Mẹ nó, vậy là hết cách rồi sao?

Độc Phách cười khò nói :

- Một chút cũng không sai, thật là hết cách nhưng vì sư phụ dầu dầu sôi lửa bỏng ta cũng đi Con đường đạo lý đúng hay sai, hậu quả thế nào ta không màng đến.

Quý Lão Khuyết mím cặp môi dày, cuối cùng lên tiếng :

- Nói đúng lắm! Độc ca nhi, Dịch cô nương đó đối với lão gia chúng ta có ý nghĩa gì không?

Độc Phách cười khò :

- Việc trước mắt không mấy lạc quan...

Quý Lão Khuyết đi hận nói :

- Vậy thì lão gia chúng ta đơn phương tương tự tự mình chuốc khổ rồi sao?

Độc Phách không trả lời vì hắn không biết phải trả lời thế nào.

Quý Lão Khuyết lại thở dài mấy tiếng :

- Lão gia chúng ta niên kỷ như vậy sao phải chịu khổ thế này? Gần đất xa trời còn làm được chuyện gì nữa?

Độc Phách đứng dậy, trầm giọng nói :

- Lão không hiểu đâu.

Thấy Độc Phách bước chân định đi, lão vội hỏi :

- Độc Phách nhi, mi định đi đâu?

Độc Phách nói :

- Đi thăm Phi Tinh. Vì làm việc lần này cho lão gia nên hơn một tháng rồi không gặp nàng. Sau đó ta có hẹn với Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ. Hắn chờ ta đến thương lượng một việc buôn bán. Quý Lão Khuyết, lão biết đó, chúng ta tiêu pha quá nhiều. Chóp mắt đã nửa năm không có thu thập gì.

Quý Lão Khuyết cười cười nói :

- Buôn bán là việc sau lưng, trước mắt cùng lão bằng hữu uống rượu tâm tình. Ta thực không hiểu bọn trẻ các người mới nhân hạ vài hôm đã ngứa ngứa cả lên.

Độc Phách khoát khoát tay, chỉ lo đi ra. Tuy cước bộ hắn nhẹ nhàng, mặt điểm nụ cười nhưng lộ ra bao nhiêu là tâm sự.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Đa tình không di hận

Tổ chức của Quỷ Vương kỳ vô cùng nghiêm mật. Từ Đại chương kỳ trở xuống phân thành Song tọa, Tứ đường, Nhất phòng.

Bình nhật, ai có chức trách gì thì chuyên trách nhiệm vụ đó dưới sự chỉ huy của Đại chương kỳ mà tiến hành hành động.

Danh xưng Nhất phòng tên gọi là Báo phòng vẫn là trong Quỷ Vương kỳ chuyên phụ trách đơn vị công tác “Âm tính”.

Những việc công khai hành sự đa số do thuộc viên Báo phòng chấp hành. Thí dụ như, cướp đoạt truy bắt, phá hoại, thậm chí sát nhân. Thuộc viên của Báo phòng nói chung đều gọi là Miêu thủ. Kể cả tên cầm đầu tổng cộng có mười hai tên.

Sự âu lo của Độc Phách quả không sai. Hắn đoán thật chính xác.

Sau khi hai tên kiêu phu chạy thoát trở về Tổng đàn. Bao Cô lãnh Quý Vương kỳ quả nhiên đem sự tình trước sau đều kể hết rõ ràng.

Dịch Dung Cương cũng không cần tốn tâm não thì đã nghĩ đến Độc Phách đúng như ước đoán của Độc Phách.

Phóng tầm mắt trên giang hồ tướng mạo giống hần thật tìm không ra kẻ thứ hai. Mặc dầu hần và Dịch Dung Cương chưa từng quen biết nhưng danh tiếng và dung mạo hần hần Dịch Dung Cương biết rõ.

Dịch Dung Cương vốn là đầu não của Quý Vương kỳ, là một kẻ lão luyện thâm trầm, xảy ra đại sự như vậy hần lại chẳng phần nộ kích động. Sau một lát cân nhắc, hần hạ mệnh lệnh thứ nhất là lập tức điều tra rõ ràng mối quan hệ của Độc Phách qua lại ai, thường đến nơi nào.

Mệnh lệnh thứ hai là giao cho bọn thuộc hạ tức khắc điều tra rõ sự phụ Toàn Vô Hoan của Độc Phách lưu lạc nơi nào.

Vì hần và Toàn Vô Hoan có mấy lần qua lại, tuy nói giao tình không sâu đậm nhưng cũng là giao tình. Hần nghĩ là nếu tìm được Toàn Vô Hoan, chỉ ít cũng có tác dụng khác chế được hành vi cướp Dịch Thủy Nhu của Độc Phách. Thực tế, hần hoàn toàn không ngờ việc này hoàn toàn do Toàn Vô Hoan.

Độc Vương kỳ thanh thế và sức ảnh hưởng rất lớn, hành sự hiệu suất rất trôi chảy.

Chỉ cần hai ngày, họ đã điều tra rõ Độc Phách thường lui tới ba nơi An Cư khách điểm ở Thanh Trì phủ, Tùng Phong trà điểm ở Tam Hợp chỉ cách Thanh Trì phủ năm sáu dặm đường và tiệm rượu Túy Thiên Nguyệt bên cạnh trà điểm. Đồng thời chúng cũng điều tra ra, hơn tháng nay Độc Phách không xuất hiện ở ba nơi này.

Còn việc tìm kiếm tông tích Toàn Vô Hoan, bọn chúng không có chút thu hoạch.

Chúng còn nghe ngóng được Độc Phách có một người hồng nhan tri kỷ gọi Phi Tinh và cũng tìm được nơi cư trú của Phi Tinh là một độc viện nhỏ lọt ngói bên cạnh Đệ Thất Quải của Thập Nhất Quải Khê.

Thập Nhất Quải Khê là một con sông nhỏ uốn khúc chảy về Thanh Trì phủ.

Thanh Trì phủ đất đai rộng khoảng một trăm dặm. Nó bắt nguồn từ khu núi kéo dài ra phía đông, nước non xanh biếc, nước sông êm chảy.

Đệ Thất Quải nằm dưới chân núi xanh biếc. Nơi này cách Thanh Trì phủ không đến mười dặm.

Bầu trời đã sau trưa, Lại Xà Thôi Tú núp cạnh bụi cây bên sườn núi quan sát tòa độc viện tiểu phòng bên suối kia. Trên khuôn mặt xanh tái không biểu lộ chút tình cảm, nhân quang càng lạnh lẽo khô khan hơn khiến cho người đối diện cảm thấy ghê rợn cứ ngỡ như một con độc xà đang chăm chú nhìn mình.

Đang ngồi trên đất là Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô. Người này thân thể mập mạp, gương mặt nung núc thịt, trái lại trang điểm rất là diêm dúa, gương mặt tô phấn thật dày.

Cạnh đó là Lục Bích Nhân Mị Thương Ba. Hai tay hần chấp sau lưng. Trên gương mặt trắng bệch điểm nụ cười nhạt. Càng tỏ ra văn phong nho nhã giống như kẻ du sơn ngoạn thủy vậy.

Đương nhiên, bọn họ chẳng phải là du sơn ngoạn thủy. Ba người họ chính là bọn miêu thủ tinh anh trong Báo phòng của Quý Vương kỳ mà Lục Bích Nhân Mị Thương Ba chính là đầu lĩnh của Báo phòng.

Dịch Dung Cương không biết Độc Phách nhưng lại biết tường tận lai lịch, bản lĩnh của Độc Phách. Từ những người mà hần chọn sai phái đến đây đủ thấy hần không dám khinh thường đối phương.

Đưa mắt nhìn màu trời, Thương Ba mở miệng nói :

- Có nhìn thấy động tĩnh gì không?

Thôi Tú âm trầm nói :

- Một chút động tĩnh cũng không. Từ lúc bọn ta đến đây, tòa tiểu viện kia toàn đóng cửa, ngay cả cái bóng cũng không thấy. Đừng nói gì đến họ Độc lộ diện hay không lộ diện.

Diêm Tứ Cô hơi nóng nảy nói :

- Đầu nhị chúng ta phụng mạng đến đây là để tập kích họ Độc cứu đại tiểu thư. Ta không hiểu cứ ẩn nấp trên sườn núi này để làm gì, như vậy không phải lỡ thời cơ sao?

Thương Ba mỉm cười :

- Theo ý người làm sao mới đúng?

Diêm Tứ Cô nhường mày, cười khô khan nói :

- Như vậy không dễ sao? Chúng ta ba người chia ba phía hợp lực xông vào tiểu viện, gặp một bắt một, gặp hai bắt hai. Nếu như đại tiểu thư cũng có bên trong thì ta thừa thế cứu người trở về lĩnh công.

Thôi Tú chẳng nói một lời, liếc mắt nhìn Diêm Tứ Cô có ý không hài lòng. Hắn biết Trọng Nhị Hồng to xác kia tức khắc sẽ bị đầu nhi cười vào mặt.

- Đánh giết, lấy mạng đều được. Thông hiểu hay không thông hiểu thì có quan hệ gì?

Thương Ba lắc đầu hòa hoãn nói :

- Giỏi dùng mưu lược mới địch được vạn người. Đánh giết chỉ là cái dừng của thất phu. Diêm Tứ Cô, người nghĩ kỹ mà xem.

Lúc này Thôi Tú mới cẩn thận xen vào hỏi :

- Đầu nhi trong ngoài độc viện đều không có động tĩnh, chúng ta phải làm sao?

Thương Ba nói :

- Chúng ta ở đây mà quan sát, đợi đến trời tối nếu không có tin tức thì tìm cách tiếp cận. Do mi đi thám thính hư thực sau khi hiểu rõ tình hình mới quyết định hành động thế nào.

Thôi Tú nhìn Diêm Tứ Cô một mắt rồi nói :

- Ý nghĩ của đầu nhi khá chu toàn.

Thương Ba không nói gì, đôi mắt chăm chú nhìn tòa tiểu viện. Lúc này, hắn chỉ lo lắng một việc Giả như hắn gặp Độc Phách, hắn dùng phương pháp gì để chế phục Độc Phách mà không tổn hại đến Dịch Thủy Nhu.

* * * * *

Phi Tinh là một nữ hài hoạt bát linh lợi, thông hiểu ý người, ngũ quan đầy đặn, da trắng hồng, thân hình uyển chuyển, nét mặt vui tươi, cử chỉ ôn nhu ngọt ngào. Nàng không phải tuyệt đẹp nhưng khiến người ta sinh lòng yêu thích.

Lúc này, bước chân nàng có chút gấp rút vì trời đã tối rồi. Nàng ngẫm giận mình lẽ ra nên sớm rời khỏi nhà cô cô mới đúng. Độc Phách báo với nàng ngày hắn trở lại, tính ra là cũng đúng một, hai ngày này. Nếu Độc Phách trở về mà không thấy nàng thì thực là mất hứng. Lòng nàng hồi hộp không yên. Tay phải xách bình Trần Niên hoa điều, tay trái xách một túi thịt trâu của tiệm lão Chánh Hưng. Đây đều là những món ăn mà Độc Phách ưa thích.

Nàng chỉ mong sao lập tức về đến nhà để gặp mặt người yêu.

Gió thổi lạnh lạnh, Phi Tinh trái lại cảm thấy mặt nóng bừng mình đổ mồ hôi, cảm thấy trong lòng như lửa đốt.

“Độc Phách! Độc Phách!” Nàng ngẫm kêu lớn lên, bước chân như chạy.

Chưa đến cửa nhà, từ xa nàng đã thấy tòa tiểu viện vẫn chìm trong màn đêm. Lòng đang phấn khởi vui vẻ dường như bị thau nước lạnh dội vào. Lập tức, nàng cảm thấy cô đơn buồn bã, hai chân bắt gặp bước chậm lại.

Phi Tinh chợt lóe lên một ý niệm: “Phải chăng Độc Phách đã đến rồi nhưng cố ý không đốt đèn, không lộ diện để tạo cho nàng sự kinh ngạc?”

Vui mừng ngoài ý liệu. Trước đây, Độc Phách không phải từng làm như vậy sao?

“Hừ! Đây là oan gia!”

Cước bộ nàng lại tăng nhanh.

Hiện giờ nàng muốn nhanh giải đáp câu đố đó

Cửa gỗ của tiểu viện vốn khép hờ, vừa đẩy đã mở ra.

Cửa phòng trái lại có khóa. Trong bóng đêm nàng chạm phải cái khóa bất giác nàng thở dài một tiếng, tứ chi cảm thấy rã rời.

Lúc nàng quay người đóng cửa, chợt nghe một âm thanh nho nhỏ, tiếp theo một tia sáng lóe lên. Một ngọn đèn sáng lên rồi lại một ngọn đèn sáng lên.

Ánh sáng đèn nhu hòa lập tức chan hòa từng tác không gian.

Ánh sáng nhẹ nhàng lay động khiến bóng của Phi Tinh in dài lên cửa.

Người Phi Tinh đột nhiên run rẩy rồi một niềm phấn khích khiến nàng vội quay lưng kích động thét lên :

- Độc Phách!

Tiếng “Phách” vừa ra khỏi miệng, khoe miệng còn chưa khép lại, trước mắt nàng có người, không sai nhưng không phải là một Độc Phách!

Thương Ba ngồi trên ghế tròn cạnh bàn, vốn là chiếc ghế Độc Phách thường ngồi. Thôi Tú và Diêm Tứ Cô phân đứng hai bên. Ba người mang ba vẻ mặt khác nhau nhưng đều không có hảo ý.

Tim đập gấp rút, sắc mặt Phi Tinh biến thành màu xanh, mồ hôi lạnh rịn ra đầm đề. Nàng kinh hoàng hồi lâu mới định thần hỏi :

- Các người là ai?

Thương Ba vô cùng khách khí nói :

- Chúng ta là thuộc hạ của Quý Vương kỳ. Nàng nhất định là Phi Tinh cô nương rồi.

Phi Tinh ngạc nhiên nói :

- Ta có biết tổ chức Quý Vương kỳ, cũng biết Quý Vương kỳ có Báo phòng nổi tiếng, nhưng mà với ta có quan hệ gì?

Thương Ba mỉm cười thân thiện nói :

- Vốn không có quan hệ gì, nhưng vì mấy ngày nay xảy ra chuyện không rõ của Độc Phách nên mới có liên quan đến nàng. Phi Tinh cô nương, hy vọng nàng hợp tác với bọn ta báo cho ta biết hảo bằng hữu Độc Phách của nàng giờ ở đâu?

Nghe đối phương đặc biệt nhấn giọng ba chữ “hảo bằng hữu”, trong lòng Phi Tinh không nén được sự tức giận. Nàng đặt đồ vật trên hai tay xuống rồi lạnh nhạt :

- Ta không biết Độc Phách đã làm chuyện gì, cũng không biết giờ hắn ở đâu. Thông thường chỉ có hắn đến tìm ta chứ ta không tìm hắn.

Thương Ba chậm rãi phân tích :

- Phi cô nương nói vậy không đúng rồi. Giao tình của nhị vị không phải bình thường như phu thê. Nếu nói nàng hoàn toàn không biết tin tức Độc Phách thật khiến cho người khó tin.

Phi Tinh không vui nói :

- Mi làm sao hiểu được giao tình giữa ta và Độc Phách giống như phu thê. Là Độc Phách nói cho mi biết sao?

Thương Ba khoát tay nói :

- Đừng giận Phi cô nương. Căn gác giữa nàng và Độc Phách, bọn ta năm lần bảy lượt dò xét mới biết được. Nếu không đâu dám mạo muội nói lời như vậy. Nàng còn chưa rõ, sự nghiêm trọng của sự việc này. Nếu nàng không chịu nói ra nơi ở của Độc Phách e rằng vị tất đã giúp hắn.

- Độc Phách. Hắn đã làm ra chuyện gì?

Thương Ba an nhàn nói :

- Hai ngày trước, hắn mai phục giữa đường cướp đi Dịch Thủy Nhu, bảo muội của Đại chương kỳ ta.

Phi Tinh kinh ngạc hỏi :

- Cái gì? Hắn cướp đi muội muội Đại chương kỳ của người sao? Hắn cướp muội muội Đại chương kỳ của bọn người để làm gì? Hay là bọn người làm rồi?

Thương Ba nói :

- Quyết không thể sai... Bọn ta có chứng nhân mục kích, xác định việc này do Độc Phách làm ra.

Hít một hơi khí lạnh, Phi Tinh lập cập nói :

- Nhưng động cơ của hắn là gì? Độc Phách không phải là tên háo sắc. Trước nay vốn không có thói quen bắt người cướp của. Ta hiểu hắn... trước nay hắn là kẻ quang minh chính đại...

Thương Ba mỉm cười, nhẹ nhàng nói :

- Sự thật bao giờ cũng thẳng dù đó là lời hùng biện. Phi cô nương, nếu không có việc này bọn ta cần gì tìm đến hân.

Một thoáng trầm mặc, Phi Tinh ngẩng đầu nói :

- Bất cứ mi nói gì ta cũng không biết Độc Phách ở đâu. Hơn một tháng hân đã không đến rồi.

Thôi Tú đứng bên cạnh đột nhiên lạnh lùng nói :

- Phi cô nương, đầu nhi bọn ta đối với nàng khách khí nhưng nàng rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt.

Phi Tinh hận tức nói :

- Ta nói là lời thực. Ta cũng không sợ bọn nguoi uy hiếp.

Thương Ba vẫn thản nhiên nói :

- Phi cô nương, nếu nàng không chịu hợp tác với ta, bọn ta không chỉ dọa đầu mà còn hành động thực tế, đến lúc đó đã thương đến hòa khí

Phi Tinh kiên cường nói :

- Ta thực không biết Độc Phách ở đâu. Các nguoi không tin ta cũng hết cách.

Hừ một tiếng, Diêm Tử Cô như hưng thần, ồm ồm nói :

- Côn trùng dơ bẩn này cho ả nếm mùi mới xong. Mẹ nó, ả còn xem bọn ta như đồ chơi nữa.

Thương Ba mỉm cười nói :

- Mi đã xúc nộ chân tay nữa rồi. Phi cô nương, ta cho nàng một nén hương thời gian suy nghĩ. Nếu không phải ta có lòng tốt thì bọn họ đã ra tay rồi.

Phi Tinh thẳng người cứng rắn nói :

- Không cần suy nghĩ. Ta không có gì để nói.

Điệu bộ Thương Ba lộ vẻ nuối tiếc nói :

- Nàng không suy nghĩ cho mình thử xem. Phi cô nương, lẽ nào nàng không biết. Nàng đang đối mặt với cục diện vô cùng thảm khốc. Để ta nhắc nhở nàng, thủ đoạn bức cung của Báo phòng là hạng nhất trên giang hồ.

Phi Tinh cắn hận nói :

- Ta tuy là nữ nhân nhưng cũng hiểu được đạo lý trung nghĩa. Muốn ta bán đứng bằng hữu, quyết không thể nào. Bất luận bọn nguoi dùng cách gì đối phó cũng đừng hòng bức ta thốt nửa lời.

Thương Ba thở dài, đứng dậy nói :

- Nàng không hối hận?

Phi Tinh lạnh nhạt nói :

- Không có gì phải hối hận.

Đưa mắt nhìn Thôi Tú, Thương Ba nhẹ nhàng nói :

- Mi biết phải làm gì chứ, Lại Xà? Cho Diêm Tử Cô giúp mi. Ta ở ngoài chờ tin tức.

Đôi mắt Thôi Tú phát sáng, cơ thịt dưới mắt rung động, cánh mũi phập phồng, trên mặt lộ ra thần sắc khác thường. Hân cười không ra tiếng, khom người nói :

- Đầu nhi an tâm, để ta ở đây.

Thương Ba đẩy cửa ra ngoài, rồi thuận tay đóng chặt cửa lại.

Ánh đèn vẫn nhu hòa tỏa sáng. Không gian yên tĩnh chỉ nghe tiếng hô hấp gấp rút của Phi Tinh.

Diêm Tứ Cô cười nham hiểm quát miệng nói :

- Con dê tiện kia, lão nương muốn thử mi có bao nhiêu dũng khí. Ha... Ha... mà dám nói đến đạo trung nghĩa. Lão nương muốn mi phải phát ra từng chữ, từng chữ.

Phi Tinh thối lui một bước, cổ trần tình :

- Bọn mi muốn làm gì?

Thôi Tú hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng trễ xuống, sắc mặt xanh tái dường như âm ma :

- Lập tức người sẽ biết ta làm gì, con chuột thối kia.

Phi Tinh giận đến toàn thân run rẩy, lòng như nổ lửa, nàng vừa nói “m” một tiếng thì thân hình hộ pháp của Diêm Tứ Cô đã như tòa núi thịt xông đến.

Phi Tinh cước bộ vội vã né sang ba bước, tay phải chụp lấy bình hoa bằng sứ đỏ ném đi nhưng bị Diêm Tứ Cô phóng một chưởng đánh tan thành bụi khói.

Thôi Tú liếc mắt nhìn, vẫn giọng nói khô khan lên tiếng :

- Đồ hàng hóa hư hỏng này còn có thể phản thủ. Tứ Cô, mi lượng sức có thể trị nó được không?

Diêm Tứ Cô như một con lốc xông vào Phi Tinh. Chưởng, cước nhất tề phi ra. Cuồng phong từ dưới đất tứ bề bốc lên cuộn cuộn.

Phi Tinh kinh hoàng ẩn tránh nhưng bị một thiết quyền của Diêm Tứ Cô đánh trúng vai, nàng liên tiếp thối lui mấy bước. Chạm phải cái bàn sắt tường mới đứng lại được, mà Diêm Tứ Cô như bóng theo hình đã xông lên.

Phi Tinh vội vã nghiêng người né tránh nhưng nàng đã đoán sai phương hướng. Bước chân lao đảo va đầu vào ngực của Thôi Tú.

Thôi Tú phát ra tiếng cười như khóc ré, chụp lấy Phi Tinh thuận thế xoay một vòng trên đất. Thế là thân người Phi Tinh bị quét trên không.

Năm ngón tay Thôi Tú như móc câu, cực kỳ thuần熟 chụp lấy người Phi Tinh.

Một tiếng y phục xé tan vang lên. Áo trên của Phi Tinh đã rơi ra, lộ ra khoảng bụng trắng hồng.

Diêm Tứ Cô đã ngừng tấn công, nhàn rỗi đứng tựa cửa mà cười. Đối với cách làm quen thuộc của màn kịch tiếp theo không mảy may chú ý vào cho thêm tiết tấu. Một mình Thôi Tú cũng đủ độc xướng rồi.

Lộ ra tấm lưng trắng hồng, Phi Tinh vừa sợ vừa giận, vừa xấu hổ, nàng liều mạng giãy giụa dùng tay đánh đấm trên đầu, trên mặt Thôi Tú, hai chân chòai đạp Thôi Tú, nhưng Thôi Tú nắm chặt hai tay nàng như kềm sắt một chút không rời.

Đột nhiên, Thôi Tú cúi đầu xuống cắn mạnh một cái vào ngực trái của Phi Tinh.

Phi Tinh đau đến nổi co rút người ra sau.

Thôi Tú thừa thế lại dùng răng cắn mạnh vào bụng của nàng.

Nàng đau đến độ từng giọt mồ hôi tuôn ra. Dưới ánh đèn, từng giọt mồ hôi lấp lánh trên thân thể trắng ngần như những giọt sương lấp lánh trên cánh sen.

Hai mắt Thôi Tú phát ra ánh sáng như độc xà Hắc Buồng tay xoay người.

“Bình!” Phi Tinh đã té nhào xuống đất.

Không chờ cho Phi Tinh có bất kỳ phản ứng gì hai tay Thôi Tú đã tung ra, vừa xé vừa cời khiến cho cái váy hoa bằng lụa của Phi Tinh bị xé nát. Thoáng chốc, Phi Tinh đã không còn mảnh vải che thân.

Lúc này, Phi Tinh không chỉ cảm thấy nhục nhã phẫn hận mà tràn ngập lòng nàng là một nỗi bị thống, một nỗi tuyệt vọng vô bờ. Nàng cảm thấy nàng và Độc Phách càng lúc càng xa vời.

Thôi Tú một tay nắm chặt cổ họng Phi Tinh, một tay không ngừng sờ soạng trên ngực nàng.

Lúc ngón tay gã chạm vào ngực trái thì nhuộm đầy vết máu mà gã mới cần vừa rồi. Hắn bèn đưa ngón tay vào miệng hút lấy hút để

Bộ dạng của hắn càng lúc càng cuồng dã.

Diêm Tứ Cô đứng tựa vào cửa, cười ha hả, cất giọng quái dị nói :

- Đồ bản thủ, báo cho mi biết đây mới là khởi đầu. Điều thú vị nhất còn tiếp theo sau. Mi có chịu nói ra Độc Phách ở đâu không?

Phi Tinh bị nắm ngón tay như kềm của Thôi Tú nắm chặt yết hầu, hai chân duỗi thẳng không còn sức để giãy giụa, sắc mặt tái nhợt, răng va vào nhau cầm cập nhưng cũng quyết một câu không nói.

Diêm Tứ Cô đột nhiên bạo nộ. Một cước như tên bắn phóng tới đá vào bụng Phi Tinh :

- Mi là đồ hư thối, đồ bẩn thỉu. Trước mặt lão nương mà muốn giả dạng kiên trinh cường liệt Mi không nói thật, lão nương cho mi xem, cuối cùng bọn ta ai hơn ai?

Từng cơ thịt trên mặt Phi Tinh co giật, mồ hôi tuôn ra như suối, hô hấp khó khăn nhưng vẫn không nói gì.

Diêm Tứ Cô nhảy chồm lên như kẻ cuồng điên. Gương mặt to mập đầy phấn co giật. Mụ ta oang oác như ác quỷ :

- Lại Xà, hành sự tiếp theo, không để nó có cơ chống lại. Con điểm này coi chúng ta như đồ hàng mã.

Hai mắt Thôi Tú chớp động, yết hầu phát ra âm thanh trầm đục rồi từ trong lưng quần, hần rút ra một chủy thủ nhỏ bé mà vô cùng sắc bén.

Hắn một tay cầm chặt chủy thủ, rồi bắt đầu nhè nhẹ từ trên bụng sáng hồng bóng loáng của Phi Tinh cắt xuống từng dao, từng dao.

Phi Tinh hai mắt nhắm nghiền, đôi môi vốn đỏ hồng giờ đã tím ngắt, hơn nữa còn mím chặt. Hô hấp của nàng không còn gấp rút, không còn khản đặc dường như đã đoạn hơi rồi.

“Phụt” một tiếng, Diêm Tứ Cô phun một bãi nước bọt vào mặt Phi Tinh, mụ hét :

- Đồ điểm thối, mi dám trước mặt lão nương mà giả chết. Ta hỏi mi, nói hay không nói?

Phi Tinh một tiếng cũng không đáp, một hơi thở mỏng manh cũng không có.

Khuôn mặt to béo đầy phấn khiến mặt Diêm Tứ Cô như một cái mặt nạ. Một cái mặt nạ gian ác, thô bạo, hung tàn mang đầy dã tính.

Mụ gầm lên :

- Mi đừng tưởng thủ đoạn bọn ta chỉ có bấy nhiêu. Hào kịch còn chưa lên sân khấu. Mi không muốn lên tiếng, Lại Xà đủ để mi khai khẩu.

Cánh mũi nhích động một chút cũng không, Phi Tinh dường như không nghe thấy.

Diêm Tứ Cô âm độc nói :

- Lên!

Thôi Tú cắt chủy thủ vào thắt lưng, rồi rút ra roi da mà bình nhật hần thường vắt sau lưng.

Roi da to khoảng ngón tay út. Trên thân roi khắc những móc ngược nhau. Roi da màu đen tím sáng loáng đủ biết nó đã thấm bao nhiêu máu rồi.

Roi da vung lên, bổ mạnh xuống. Vị trí đánh xuống chính là chỗ dao cắt trên bụng Phi Tinh. Họ Thôi xuất thủ vung roi chính xác đến kỳ lạ.

Lúc mới bắt đầu, Phi Tinh cố nén thống khổ không hề lên tiếng nhưng mà từng đợt roi như mưa đổ xuống, hơn nữa thủ pháp ra roi như Thôi Tú vô cùng đặc dị, thân roi vừa chạm vào vết thương, hần lợi dụng những vết móc ngược nhau trên thân roi mà xoáy vào da bụng nồn nà rách nát. Sự ma sát như vậy khiến nàng không chịu nổi, Phi Tinh thét lên một tiếng chói tai.

Từng tiếng, từng tiếng càng thâm.

Tiếng thét của Phi Tinh đối với Thôi Tú dường như có một ý nghĩa đặc biệt.

Hình dạng vốn cô lạnh âm độc của hần lập tức biến đổi, biến thành hưng phấn, biến thành kích động, biến thành bạo liệt như hổ lang.

Ngon roi vừa vút xuống, mang theo dòng máu tươi.

Thôi Tú ném đi chiếc roi, hần nhào người lên mình Phi Tinh.

Diêm Tứ Cô há hốc miệng mà cười.

Phi Tinh lập tức phát ra một tiếng thét chói tai, miệng búng ra một ngụm máu tươi. Cả người ưỡn lên rồi nhũn người. Thân hình đã bất động.

Giật mình, Diêm Tứ Cô phát giác tình hình không ổn, hoang mang đưa mắt nhìn thì thấy đôi mắt Phi Tinh tròn tròn, khoe miệng mở ra, đầu lưỡi nghiêng nghiêng lộ ra ngoài. Đầu lưỡi hầy còn nhuộm máu.

Làm sát thủ đã lâu, chí ít cũng phân biệt được đã xảy ra việc gì. Bất luận người chết hay sống vừa nhìn có thể biết ngay. Hiện giờ, bộ dạng của Phi Tinh

còn giống người sống sao?

Lạnh mình, Diêm Tứ Cô xòe tay chụp lấy lưng Thôi Tú kéo dậy, gài lên :

- Lại Xà chết khiếp, đừng tìm lạc thú nữa. Con điểm này đã cắn lưỡi tự vận rồi.

Thôi Tú nhảy dựng lên, vừa vội thắt lưng quần vừa khăn trương hỏi :

- Cái gì nó chết rồi? Cái gì nó chết rồi? Thảo nào nó không nói, không giãy giụa. Diêm Tứ Cô, mục xem chúng ta phải làm sao đây?

Diêm Tứ Cô ngơ ngẩn một hồi rồi nói :

- Còn làm gì được nữa. Nói với đầu nhĩ, nó không chịu khảo hình đã cắn lưỡi tự vận rồi. Bọn ta không nên để rơi vào tội giữ phạm nhân không chu đáo. Đầu nhĩ sẽ không vì con đó mà lấy mạng bọn ta.

Thôi Tú gặt đầu kéo Diêm Tứ Cô ra ngoài cửa, thậm chí ngay cả quay đầu nhìn lại cũng không có.

Trong phòng ánh đèn vẫn nhu hòa lay động. Ánh sáng chiếu trên thân thể lỏa lồ đầy vết máu của Phi Tinh. Ánh đèn không nói được nhưng đôi mắt trợn trừng, thống khổ bi hận của nàng đã biểu lộ ra quá nhiều, quá nhiều thảm sự.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Huyết nhuộm tịch dương hồng

Ánh đèn lay chiếu sáng một góc phòng. Độc Phách lại cảm thấy quá ư lạnh lẽo, lạnh đến da thịt hần co giật, tim can co rút. Lạnh đến gương mặt hần đông cứng lại.

Tia mắt hần từ từ rời khỏi nét mặt Phi Tinh rồi dừng lại trên bình rượu đã tan nát.

Tuy bình rượu đã tan nát nhưng vừa nhìn hần đã nhận ra đây chính là bình rượu Trần Niên hoa điều, còn túi thịt trâu vung vãi, chà đạp trên đất hần cũng có thể biết chính xác đó là thịt trâu của tiệm lão Chính Hưng.

Hai món này đều vốn là món hần ưa thích.

Phi Tinh chết rồi! Chết một cách thảm khốc!

Từ tình hình vết máu ngưng đọng, tứ chi còn mềm nhũn và hơi ẩm còn trên người Phi Tinh, hiển nhiên nàng chết không lâu, có lẽ một giờ hoặc nửa giờ cũng có lẽ là tàn một nén hương, một chung trà mà thôi.

Hai tay hần ôm chặt lấy mái đầu bạc nghiêng răng ken kết. Hần thống khổ trách mắng lấy mình tại sao trên đường không đi nhanh hơn, trước sau vài khắc đã thành di hận cả đời.

Hần vĩnh viễn không tha thứ cho mình.

Cởi áo khoác ngoài, Độc Phách đắp lên người Phi Tinh rồi hần ngồi xuống chiếc ghế mà hần thường ngồi.

Hần suy nghĩ là ai đã hại Phi Tinh, lại dùng thủ đoạn tàn khốc hạ lưu như vậy.

Phi Tinh vốn là một nữ hài thẳng thắn, hoạt bát, vậy mà nàng khi chết không thể nhắm mắt đủ thấy nàng gặp phải oan nhục to lớn, thống khổ thâm sâu, thật khó tưởng tượng được.

Không cần suy nghĩ, từ thăm trạng sau khi nàng chết đủ đối chứng trong đôi mắt trợn trừng bao trùm oán hận. Độc Phách đã có thể tưởng tượng ra toàn bộ cảnh tượng này... Là ai hạ độc thủ?

Mục quang hần lại chuyển về gương mặt Phi Tinh, cơ hồ đối với gương mặt bình nhật của Phi Tinh là hai gương mặt khác hẳn nhau.

Trong tĩnh mặc, hần cảm thấy được nỗi tuyệt vọng trước khi chết của Phi Tinh, hiểu được nàng thê lương và đau đớn tuyệt vọng đến bất đắc dĩ phải tìm cái chết.

Hần hiểu một cách sâu xa Phi Tinh không muốn chết, không muốn rời xa hần, nàng luôn luyến ái cõi nhân gian này nhưng mà lại có kẻ muốn bức nàng chết, bức nàng bước đến cõi hoàng tuyền. Bọn này cuối cùng là loại súc sinh gì?

Độc Phách không rơi lệ. Không rơi một giọt lệ.

Hắn chỉ cảm thấy tim rùng rùng máu.

* * * * *

Trên bàn bày ra mấy bình rượu. Mỗi bình chứa bốn lượng rượu.

Nói một cách khác, Độc Phách không đến nửa canh giờ đã uống hết một cân rượu. Rượu, chính là Trần Niên hoa điều.

Tiệm rượu này chính là Túy Thiên Nguyệt, là nơi hắn thường đến đây.

Chường quây thân hình mập mạp vừa âu lo vừa quan tâm nhìn Độc Phách nhưng không dám bước lên khuyên giải. Lão biết rõ cá tính của Độc Phách. Mỗi lần hắn độc ẩm rượu sâu chính là lúc tâm sự trùng trùng. Rượu càng uống càng dữ, tánh tình nóng nảy bộc phát. Trước mắt không nên đến khuyên giải là hơn.

Từ lúc bước vào quán, Độc Phách không nói câu nào chỉ uống rượu.

Ngửa đầu uống cạn một chung, Độc Phách cầm bình rượu thì bình rượu đã cạn rồi. Buồng bình rượu xuống bàn hắn chỉ thốt hai tiếng :

- Đem rượu!

Chường quây vội vã lên tiếng, đích thân vội mang đến bốn bình rượu. Lão do dự nhìn Độc Phách đặt rượu xuống, có ý giả dạng vô tình nói :

- Hôm nay uống khá nhiều rồi. Độc gia chỉ một thoáng người đã uống cạn một cân Hoa Điều rồi.

Độc Phách nửa lời không đáp, chỉ chụp lấy bình rượu tự chúc cho mình.

Chường quây xoa xoa tay ngập ngừng nói :

- Độc gia, có chút việc nên nói...

Ánh mắt đỏ rực nhìn chường quây. Ý của Độc Phách từ trong ánh mắt đã nói rõ.

Cười khan một tiếng, chường quây vội nói :

- Độc gia, sự tình như vậy. Hai, ba ngày trước có mấy người đến hỏi thăm tin tức của người. Xem cử chỉ, hành vi giống như kẻ giang hồ hỗn tạp...

Đôi mắt Độc Phách lóe sáng chậm rãi hỏi :

- Lão trả lời chúng thế nào?

Chường quây cười nịnh nói :

- Ta nói với chúng Độc gia hơn một tháng rồi không đến đây. Độc gia, nói như vậy đúng không?

Độc Phách thấp giọng hỏi :

- Hình dạng bọn chúng ra sao? Lão miêu tả cho ta nghe.

Vò vò đầu chường quây hỏi tường nói :

- Tổng cộng ba người. Một người đầu rất to, đứng ở đây giống như một tòa thiết giáp. Người khác đầu như khi, mũi cao thân thể ốm yếu sắc mặt trắng xanh mang một luồng âm khí nặng nề dường như là đầu lĩnh.

Độc Phách ngưng thần suy nghĩ một hồi chau mày nói :

- Bọn chúng ăn mặc thế nào?

Chường quây nói :

- Chỉ là y phục màu đen thường thấy, không có gì đặc biệt.

Lại uống thêm một hớp rượu, Độc Phách gặng hỏi :

- Bọn người này không báo qua danh hiệu sao?

Chường quây lắc đầu :

- Không có! Thái độ bọn chúng cao ngạo, ngừ khí cuồng ngông. Xem ra không phải kẻ tốt Lão cũng không dám hỏi nhiều.

Nói đến đây lão đột nhiên “a ha” một tiếng dường như nghĩ đến điều gì, lão nói :

- Một tên xưng hô cái gì gọi là... Lại Xà.

Độc Phách hít một hơi dài, bình tĩnh hỏi :

- Lão xác định bọn chúng gọi hẳn là Lại Xà?

Chưởng quầy quả quyết nói :

- Không thể sai! Độc gia, bọn chúng xưng hô như vậy Độc gia, nghĩ hồn danh của người này thật khó nghe. Cái gì gọi là Lại Xà. Thật là biệt hiệu cổ quái, lúc đó gây cho lão ấn tượng sâu sắc.

Độc Phách mặt không lộ chút tình cảm nói :

- Cũng khiến cho ta có ấn tượng sâu sắc.

Chưởng quầy hỏi hộp hỏi :

- Độc gia quen biết hẳn sao?

Độc Phách uống cạn chung rượu nói :

- Không quen, nhưng ta biết hẳn, nghe nói đến hẳn.

Nuốt nước bọt, chưởng quầy nói :

- Bọn này đối với Độc gia sai trái phải không?

Độc Phách cười quái dị :

- Lão mập, có nhiều việc lão biết càng ít càng tốt, thí dụ như là việc này.

Chưởng quầy liền tiếp vâng dạ rồi nói :

- Thêm rượu nữa không Độc gia? Cần thức ăn không? Thịt mới vừa ra lò đây...

Khoát tay, Độc Phách đứng dậy lấy ra thỏi bạc vụn đặt trên bàn rồi sải bước ra ngoài.

Chưởng quầy sững sờ nhìn theo bóng lưng của Độc Phách. Không nguyên cớ mà lão đột ngột rùng mình.

* * * * *

Ngoài cửa tửu điểm Tủy Tiên Nguyệt, ánh tà dương thoi thóp nhuộm đỏ góc trời tây, nhuộm một màu máu đỏ trên mặt đất. Ánh đỏ khiến người ta chói mắt.

Con tuấn mã Phiêu Vân của Độc Phách cột nơi cọc gỗ bên trái cửa điểm. Hắn bước về phía đó.

Chợt dưới mái hiên đối diện, bốn tên đại hán vạm vỡ chạy đến vây chặt lấy hắn. Bốn khuôn mặt hung dữ, danh ác. Chúng đều mang nụ cười âm lạnh tà ma nhìn Độc Phách.

Ổn định cước bộ, Độc Phách lạnh lùng đưa mắt nhìn bốn tên đại hán, hai tay buông thõng tự nhiên.

Trong bốn tên, tên cầm đầu mập mập rần chắc, ngực to vai rộng, liếc mắt nhìn Độc Phách cất giọng ròn rảng điếc tai nói :

- Có người hồn danh Độc Nhất Dao tên gọi Độc Phách phải chăng là mi?

Độc Phách đáp :

- Không sai. Chính ta.

Tên đó cười hắc hắc, cặp mắt như rồng cao, tay trái chỉ về phía sau lưng gật gật đầu :

- Họ Độc kia, có người muốn gặp mi. Xin mời đi một bước trò chuyện.

Độc Phách không cự tuyệt, thái độ hợp tác nói :

- Được. Ta đi cùng các người. Chỉ không biết cao nhân nào muốn gặp ta.

Tên đó sầm mặt nói :

- Không cần hỏi nhiều. Mi đến sẽ biết ngay. Họ Độc kia, đi thôi!

Độc Phách đi giữa, bốn tên phân ra bốn góc giống như quan sai giải tội phạm, nghiêm mật quan sát Độc Phách trên đường đi.

Đi đến cuối đường bọn chúng rẽ phải xuyên qua một cái hẻm nhỏ thì đến một con đê đá của một giống suối cạn.

Suối cạn nên khắp nơi đều là hoa cỏ dại mọc đầy. Cảnh trí hoang vu. Chia con hẻm nhỏ làm hai cánh giới.

Trên đê đá, đứng đó hai người một nam một nữ.

Nam rất là tuấn tú, mày kiếm, mắt sáng, môi hồng, răng trắng đáng là mỹ nam nhân. Niên kỷ ước khoảng ba mươi.

Nữ ước chừng hơn hai mươi, tướng mạo mỹ lệ.

Hai người sánh vai cùng đứng thật là xứng đôi Một nam một nữ này Độc Phách không quen biết hơn nữa tin chắc rằng trước đây chưa từng biết qua.

Hắn quan sát người ta, người ta cũng quan sát hắn.

Hai bên trầm mặc nhìn nhau.

Bầu không khí nặng nề.

Một lát sau, mỹ nam tử mới nho nhã thủ lễ :

- Các hạ phải chăng là Độc Phách tiên sinh?

Độc Phách đáp :

- Chính ta.

Mỹ nam nhân tự giới thiệu :

- Cự Bằng Loan có một Ngự gia bảo không biết các hạ có nghe qua chưa?

Độc Phách gật đầu :

- Thanh danh như sấm nổ bên tai.

Đối phương mỉm cười nói :

- Ta là Ngự Trọng, là thiếu chủ của Ngự gia bảo. Đứng cạnh ta là muội muội Ngự Dung.

Độc Phách thần sắc không đổi nói :

- Ngọc Diện Nhân Long Ngự Trọng, Tiểu Phong Linh Ngự Dung, đại danh của hiền huynh muội bao trùm giang hồ, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu. Nhưng nhị vị mời ta đến e rằng không chỉ để ta có vinh hạnh chiêm ngưỡng dung nhan.

Ngự Trọng từ tốn nói :

- Đương nhiên không phải. Chủ yếu ta muốn thỉnh cầu các hạ cướp Dịch Thủy Nhu cô nương có mục đích gì? Giờ Dịch cô nương có bình an không? Hiện ở nơi nào?

Độc Phách hỏi lại :

- Các hạ sao có thể đoán định là ta đã cướp Dịch cô nương?

Ngự Trọng ôn hòa đáp, một chút cũng không nổi nóng :

- Các hạ trẻ tuổi, đầu bạc vốn là người độc hành đi khắp thiên hạ khác hẳn mọi người. Hơn nữa, thói quen của các hạ trước nay ngay thẳng một đường, tính tình quang minh chính đại chưa từng cầu kết với tà ma ngoại đạo, nhưng xét theo tình hình hiện trường nơi Dịch cô nương bị cướp, bọn ta có người làm chứng thì tướng mạo, cử chỉ kẻ cướp thật tương hợp. Độc tiên sinh chắc còn nhớ bọn kịu phu mà người đã tha trở về?

Độc Phách không hiểu hỏi :

- Bọn ta?

Đoạn lại nói tiếp :

- Ngụy thiếu bảo chủ phải chăng có cầu kết với Quý Vương kỳ?

Không chờ Ngụy Long đáp, Ngụy Dung đã cười lạnh :

- Mi biết một mà không biết hai. Độc Phách, mi làm sao có thể đoán định được Ngụy gia bảo chúng ta không có liên kết với Quý Vương kỳ. Ta bảo mi biết không chỉ liên kết, quan hệ còn thân cận nữa. Ca ca ta và Dịch cô nương là hảo bằng hữu đã ba năm rồi.

Độc Phách giật mình nói :

- Sao trước nay chưa từng nghe nói?

Ngụy Trọng trẻ môi :

- Việc này lẽ nào gõ mõ khua chiêng mà nói ra ngoài? Đương nhiên chỉ có kẻ quen thuộc và thân thích đôi bên mới biết. Các hạ không nghe nói cũng không có gì lạ.

Độc Phách nói :

- Thế thì Ngụy thiếu Trang chủ vốn là thân phận bằng hữu của Dịch cô nương đến đây thay Quý Vương kỳ tìm người chăng?

Ngụy Dung gật đầu nói :

- Mi thật thông minh, bọn ta chính có ý này.

Ngụy Trọng nói thêm :

- Không chỉ bọn ta tìm các hạ mà người ngựa của Quý Vương kỳ cũng đang tìm kiếm các hạ khắp nơi.

Độc Phách cười lạnh nói :

- Ta biết chúng đang tìm ta. Sự thật bọn chúng đã tìm thấy ta rồi.

Ngụy Trọng kinh ngạc nói :

- Bọn chúng đã đối diện với các hạ, đã đối đầu với các hạ, sao ta không được thông báo?

Độc Phách không muốn nói nhiều vì hắn có tính toán riêng mà tính toán của hắn bắt tất nói với người khác.

Lưng của hắn quay về ánh tà dương nên mặt hắn chìm vào bóng tối, ngay cả âm thanh cũng biến thành u lạnh :

- Đây là việc của ta với Quý Vương kỳ, việc này đối với Ngụy thiếu bảo chủ vô can.

Ngụy Trọng tăng hắng nói :

- Được ta không hỏi nhưng việc thất lạc Dịch cô nương, các hạ nên thành thực nói rõ cùng bọn ta. Độc tiên sinh, ta thẳng thắn báo cho các hạ biết, bọn ta mai phục ở Túy Thiên Nguyệt tử điểm và Tùng Phong trà điểm đã ba ngày ba đêm rồi. Hai nơi này là do Ngụy gia bảo chúng ta phụ trách chờ đợi gi giữ tin tức.

Độc Phách nói :

- Theo ta thấy Thiếu bảo trang chủ tự ý thỉnh nguyện chăng?

Ngụy Trọng mỉm cười không được tự nhiên :

- Là ta tự ý thỉnh nguyện hay không không quan trọng. Quan trọng là ta đang ở đây. Độc tiên sinh, bọn ta cuối cùng cũng không phải là người của Quý Vương kỳ, cách làm cũng có thể uyển chuyển được, cho nên bọn ta có thể cho người một con đường đi, chỉ cần các hạ giao trả Dịch cô nương an toàn. Hơn nữa, giải thích việc đã xảy ra, mạng lưới bao vây sẽ mở ra cho các hạ thoát thân.

Độc Phách nói :

- Ngụy thiếu bảo chủ, các hạ vì người hành sự có thể xưng là khoáng đạt, nhưng ta xin lỗi, ta không thể giao Dịch cô nương ra, càng không thể có bất kỳ giải thích nào.

Nụ cười ngưng đọng trên mặt Ngụy Trọng không lộ sự phẫn nộ, trái lại càng khiến người nhìn thấy sinh ra ái mộ :

- Như vậy không giống lời đồn ròi, Độc tiên sinh cá tánh của người trước nay không phải như vậy tại sao đột nhiên biến đổi, biến đổi đến hoàn toàn không giống Độc Nhất Dao mà mọi người tôn xưng.

Độc Phách lãnh đạm :

- Người truyền ngôn về ta không nhất định chính là ta, Thiếu bảo chủ.

Ngụy Dung trái lại phẫn nộ cất ngang :

- Độc Phách, mi cường đoạt cô nương nhà người không những không biết xấu hổ mà lại giáo ngôn cường biện? Mi nghĩ xem mi có còn là hảo hán không?

Độc Phách mắt không chớp nói :

- Mọi người đều có quan điểm và lập trường riêng, Ngụy cô nương.

Ngụy Dung tức giận hỏi :

- Nói như vậy nếu mi không gặp kẻ có tuyệt công phu thì không chịu khuất phục sao?

Độc Phách nói :

- Dù có gặp được đại anh hào đó thì ta cũng chẳng cúi đầu.

Ngụy Dung giận quá hét lên :

- Đồ thất phu phóng túng! Mi cho rằng bọn ta không thể thu thập mi sao?

Tay trái sờ nhẹ chiếc túi hình vuông màu đen giắt bên lưng. Độc Phách giống như đang nói với chính mình :

- Nếu như Ngụy gia bảo hay Quý Vương kỳ gánh vác việc này, tại sao ta không thể thành toàn cho?

Ngụy Trọng nghiêng răng nói :

- Độc tiên sinh, người đã định chủ ý không chịu thỏa hiệp chẳng?

Độc Phách nói :

- Thiếu bảo chủ, ta không thể thỏa hiệp. Các vị sao không thoái lui nhường tại hạ một con đường?

Ngụy Trọng nặng nề nói :

- Quả thật ép người thái thậm.

Ngáng đầu, Ngụy Dung nhẹ gọi :

- Bàng Long tứ côn ở đâu?

Bốn đại hán vai hùm lưng gấu từ bốn phía nhất tề lên tiếng đồng thời rút từ sau thắt lưng ra một thiết côn tam khúc hình xoắn ốc dài khoảng một thước.

Động tác bốn người như một, hai tay liên tiếp vung thiết côn vun vút, tiếng lách cách vang lên. Đoản côn tam khúc trong tay mỗi người đã kết hợp thành một thanh trường côn đen hăng hắc.

Độc Phách đôi mắt khép hờ, mi mắt rũ xuống không có khí sắc của kẻ đang lâm trận chiến đấu. Hình dạng hắn không giống lão tăng nhập định mà giống như kẻ mục hạ vô nhân, dưới mắt không người.

Ngụy Dung thấy vậy càng thêm tức tối.

Nàng khoát mạnh tay rút lên :

- Bắt hắn!

Bốn tên đại hán lập tức xông lên vây chặt, nhưng cử chỉ của chúng không có vẻ lỗ mãng, tư thái bốn người khác nhau, cử côn sáng loáng, cực kỳ cẩn trọng bao vây. Thoáng ẩn thoáng hiện khiến người ta thấy trận kinh của chúng thật nghiêm mật hoàn chỉnh. Hiển nhiên chúng đã luyện thành thực chiến pháp liên thủ, kẻ hô người ứng nhịp nhàng.

Tay trái của Độc Phách chậm rãi thò vào trong chiếc túi màu đen trên lưng, lại chậm rãi rút ra một thanh đao.

Thanh đao phẳng phát giống như lưỡi hái, hình dáng gần giống như trắng lưỡi liềm. Cán đao tròn, dài khoảng một thước. Cả cán đao và lưỡi đao đều sáng bóng đặc biệt là lưỡi đao bén ngọt phát ra tia sáng lạnh lẽo. Dưới cán đao còn có nổi một sợi xích sắt màu bạc dài hơn một trượng sáng lóe lấp lánh. Toàn bộ thanh đao giống như một liềm đao. Vậy mà tên của nó lại không giống tên đao: Tế Hồn Cầu.

Đứng trên đê đá, Ngụy Dung khần trương căn dặn bốn tên thuộc hạ :

- Bọn người lưu ý, họ Độc xuất đao cực nhanh.

Độc Phách âm trầm nói :

- Mau xuất chiêu đi quý vị!

“Vù” một tiếng gió xé không gian. Một khẩu thiết côn từ trên bổ xuống. Ba thanh thiết côn khác từ ba góc độ khác nhau hoặc quét ngang hoặc bổ dọc tốc độ mau như lửa xẹt cùng kích đến.

Bàng Long tứ côn quả nhiên hung hãn.

Đao Độc Phách trong tay trái hốt nhiên vẽ nên một vòng tròn lớn như một con rồng nhỏ vùng vẫy giữa không trung.

Ánh tịch dương màu máu lấp loáng chiếu lên thân đao càng giống như con rồng lửa.

“Kềng! Kềng!...” một lúc hát tung bốn thanh thiết côn.

Cước bộ của ba người còn chưa ổn định. Tế Hồn Cầu trong tay Độc Phách phát ra tiếng lạnh người.

“Vù” đao hoa như tuyết cùng một thời gian phân thành ba phương hướng khác nhau cắt vào ngực ba người.

Lưỡi đao vùng vẫy, bay khắp trời là lục phủ ngũ tạng.

Ánh tịch dương đỏ rực, lục phủ ngũ tạng cũng đỏ rực.

Gió chiều nhẹ nhẹ thổi. Trong không khí nồng nặc mùi máu tanh.

Chỉ một cái chớp mắt bốn tên đại hán sức như hùm gấu đã biến thành những đồng máu thịt bầy nhầy.

Thanh Tế Hồn Cầu của Độc Phách hứng ánh tịch dương. Lưỡi đao lấp loáng như bạc, gờ đây đã lấp loáng màu máu tươi, từng giọt, từng giọt.

Tiểu Phong Linh Ngụy Dung đứng trên đê đá tuy không thốt ra lời kinh ngạc nhưng mặt đã biến sắc.

Nàng đã sớm biết Độc Phách công phu cực cao nhưng nàng tuyệt không ngờ đến hắn đạt đến trình độ như vậy. Nàng bắt đầu hối hận. Ngụy gia bảo giờ khó tránh khỏi việc đụng chạm với Độc Phách.

Thần sắc Ngụy Trọng ngưng đọng lâm bầm nói :

- Độc Nhất Đao không hổ Độc Nhất Đao.

Độc Phách vẫn khép hờ đôi mắt, thanh âm bình thản như chưa từng xảy ra việc gì?

- Hiền huynh muội cũng có hứng thú tí thí chăng?

Một câu nói đã khiến Ngụy Dung kích nộ.

Nàng lạnh mặt dựng đứng chân mày :

- Họ Độc kia, mi đừng tự cao tự đại. Nhất đao nhất mạng chỉ cho thấy kẻ tâm ác mới ra tay tàn độc chứ không biểu hiện được gì. Nếu mi cho rằng bọn ta sợ mi thì thật quá sai lầm.

Độc Phách nói :

- Ngụy cô nương, ta có việc không tiện ở lâu mà tâm ý của hiền huynh muội ta nhất định tuân theo. Hiện giờ xin báo rõ, các người đến đây là ngừng hay tiếp tục?

Ngụy Dung tiếp tục :

- Bốn mạng người Bàng Long tứ côn đã đổ lên đầu mi. Họ Độc kia, máu phải đền bằng máu.

Độc Phách nhìn Ngự Trọng nói :

- Thiếu bảo chủ, người cũng có ý như vậy chăng?

Ngự Trọng cứng rắn nói :

- Bọn chúng đều là con người, hơn nữa là người của Ngự gia bảo. Độc tiên sinh, chúng vì Ngự gia bảo mà hy sinh, ta có trách nhiệm đền bồi cho chúng.

Độc Phách gật đầu nói :

- Ta hiểu nỗi khổ ải của hai vị. Con người ở thế gian có những việc không muốn làm trái lại phải miễn cưỡng mà làm gọi là vạn bất đắc dĩ. Nhị vị ta đã từng trải qua như vậy rồi.

Hai tay của Ngự Dung từ từ cất lên hai thanh đoản mâu màu vàng lấp lóe.

Ngự Trọng xòe tay rút thanh trường kiếm giắt lệch sau lưng. Ánh kiếm xanh biếc như nước mùa thu, hiển nhiên là một lợi khí tuyệt hảo.

Độc Phách đổi cán đao từ tay trái sang tay phải, một mặt chậm rãi quán sợi xích bạc ở cán đao vào cườm tay. Sau đó hắn mỉm cười nói :

- Con người là một sinh linh vô cùng kỳ quái vì vậy con người có lúc không phải là những trường hợp hoàn toàn thích hợp lại sản sinh ra những ý tưởng kỳ dị hình thành sự xung đột.

Huynh muội hai người bất giác đưa mắt nhìn nhau đều không hiểu, dưới tình hình này, tại sao Độc Phách lại đột ngột nói ra những lời không chút liên can, không hiểu ám chỉ điều gì.

Ngự Trọng cảnh giác hỏi :

- Độc tiên sinh, bọn ta không biết người đang nói gì. Trừ phi... người hiện giờ có kỳ tướng gì? Có xung đột gì?

Độc Phách nói :

- Không sai! Tại hạ định biểu diễn một trò chơi để nhị vị thưởng thức. Thiếu bảo chủ xem có hợp thời không? Có đáng cười không?

Ngự Trọng trái lại không cảm thấy đáng cười một chút cũng không đáng cười. Hắn chỉ cảm thấy một áp lực vô hình bóp chặt tim hắn, dường như có một màn đen âm u che trước mặt hắn. Gắng nhìn xa gần cũng đều là một màu âm u.

“Hừ” một tiếng, Ngự Dung nói :

- Họ Độc kia, mi muốn làm trò quỷ gì?

Độc Phách khom xuống thuận tay cầm lấy một nhánh cây khô từ dưới đất lên.

Nhánh cây khô này chỉ dài khoảng hai tấc, hình dạng cong queo.

Độc Phách xoay xoay nhánh cây, điềm nhiên nói :

- Nhị vị mời xem. Đây là một nhánh cây khô.

Ngự Trọng hai mắt ngưng tụ không nói lời nào. Ngự Dung theo thói quen trề môi truy vấn :

- Xem cái gì? Lẽ nào mi muốn biến nhánh cây khô thành vàng sao?

Độc Phách chậm rãi nói :

- Nhánh cây rất ngắn, nhị vị đều là nhà luyện võ lúc ném vào không trung càng không có sức mà phương hướng bay càng khó xác định vì vậy muốn nó biến hóa thành một hình thể khác càng khó hơn...

Ngự Trọng không nhẫn nại nữa, nói :

- Cuối cùng các hạ đang làm gì? Muốn nói gì? Họ Độc kia, ta xem hình như người mang bệnh cuồng ngôn thì phải.

Trong tích tắc, lời nói của Ngự Trọng chưa dứt, Độc Phách không chậm không nhanh ném nhánh cây khô lên không cao khoảng hai ba thước, nhánh cây lẳng quăng rơi xuống, thể rơi giao động bất định.

Đột nhiên, Tế Hồn Câu của Độc Phách xuất ra, hàn quang lạnh lẽo.

Mọi người chưa biết điều gì xảy ra, thì Tế Hồn Cầu vẫn như cũ nằm yên trong tay Độc Phách nhưng nhánh cây khô kia đã biến thành tim miếng bông nhỏ là tả rồi xuống.

Ở cự ly tiếp cận như vậy thời gian ngắn ngủi như vậy mọi người chỉ thấy một đao xuất thủ đã tạo thành một kết quả không tưởng.

Sự tinh chuẩn của nhãn lực, chuẩn xác của đao pháp, nắm chắc tốc độ cùng xảo diệu của sức lực. Chỉ thể hiện một đao, chỉ một đao mà thôi.

Người luyện võ dù tận lực học công phu cả đời cũng học không được một phần mười của đao này.

Ngụy Trọng không biết vì sao đột nhiên trong miệng khô khốc, một luồng lãnh khí chạy dọc sống lưng. Sắc mặt hắn cũng biến thành cực kỳ khó coi, ngay cả hô hấp cũng ngưng đọng.

Thanh kim mâu của Ngụy Dung keng keng từ từ giờ cao ngang ngực. Nàng gằn tiếng tiếp :

- Mi dọa không được bọn ta đâu. Họ Độc kia các đời Ngụy gia bảo không phải được người ta ca tụng suông.

Nói dọa người thì hơi quá đáng, dụng ý xuất thủ lần này của Độc Phách đương nhiên không ngoài sự cảnh cáo. Đối tượng của hắn chính là Quỷ Vương kỳ, không phải là huynh muội của Ngụy gia bảo đang đứng trước mặt. Đã không muốn giết thì chiến đấu đoạt mạng để làm gì? Nhưng dụng ý của hắn, huynh muội họ Ngụy không lãnh hội, thậm chí Ngụy Dung lại có thái độ như vậy.

Nhìn ánh đao lạnh lẽo của Tế Hồn Cầu, Độc Phách thâm trầm nói :

- Ngụy cô nương, phải nên biết tốt xấu một chút.

Ngụy Dung rít giọng nói :

- Mi là tên thất phu việc gì không ác không làm, tâm địa tàn độc. Đồng đạo thiên hạ đều gọi mi là yêu đao.

Âm hồn của Bàn Long tứ côn không xa. Báo thù đền mạng chính là lúc này.

Độc Phách nhìn Ngụy Dung như xem một màn kịch, chậm rãi nói :

- Ngụy cô nương, nàng còn muốn cho ta thưởng thức hào công phu của cô nương không?

Ngụy Dung hét :

- Cuồng ngông.

Độc Phách bình thản nói :

- Trước khi lĩnh giáo hào công phu. Ngụy cô nương muốn thỉnh giáo một điều.

Ngụy Dung sầm mặt :

- Điều gì?

Độc Phách nói :

- Giả như nhánh củi khô vừa rồi biến cô nương thành cô nương, ta e rằng nằm mộng chín là nàng.

Nhãn quan của Ngụy Dung cứng rần rần lên.

Cước bộ nàng di động chậm chậm tiến về phía Độc Phách.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Mưa thu gây nổi đoạn trường

Ánh tịch dương chiếu vào lưng Độc Phách, vì thế khiến mặt anh chàng mờ tối. Sự mờ tối âm u lạnh lẽo, thậm chí mang vẻ kinh dị.

Trước nay thần sắc của Độc Phách luôn tạo cho người một ấn tượng nhưng lúc này mơ hồ khiến khó ai đoán được tâm tính của chàng.

Hiện giờ Ngụy Dung đã bước xuống đê đá. Từng bước, từng bước đi về phía Độc Phách.

Độc Phách lãnh đạm nói :

- Ta nghĩ đã đủ gần rồi. Ngụy cô nương. Tốt nhất nàng nên dừng lại ở vị trí này. Ta phải báo cho nàng, đối với một người có ý đối địch, ở cự ly này là rất gần cảm.

Ngụy Dung không tỏ ra yếu nhược, nói :

- Thế thì sao?

Độc Phách nói :

- Chỉ nhắc nhở nàng. Ngụy cô nương. Nàng đang đứng giữa ranh giới sống chết, đứng ở cửa âm dương?

“Hừ” lạnh, Ngụy Dung tròn tròn hai mắt :

- Ta không phải Bàng Long tứ côn, càng không phải thanh gươm vừa rồi bị mi cắt thành miếng nhỏ. Độc Phách mi không tin xuất thủ thử xem?

Độc Phách lắc lắc đầu nói :

- Nàng còn trẻ tuổi, tính mạng quý giá, tươi đẹp biết bao, sao lại xông pha vào chốn nguy hiểm. Nên biết việc thiên hạ không nên nhúng tay vào. Vì dù có nhiều kinh nghiệm cũng chỉ có lần cơ hội. Sau một lần, tương lai sẽ không có cơ hội khác nữa.

Ngụy Dung rít giọng nói :

- Đừng giả tử bi mào khóc chuột. Họ Độc kia, ta chờ mi ra chiêu.

Trên đê đá đột nhiên chuyển đến thanh âm của Ngụy Trọng. Thanh âm hơi run rẩy, trầm trọng.

- Dung muội... Dung muội, ta... ta có lời muốn nói...

Ngụy Dung không ngoảnh đầu lại, cứng rắn :

- Ca ca, muốn rút lui sao?

Ngụy Trọng nuốt một ngụm nước bọt, yết hầu không ngừng di động lên xuống. Hắn cố gắng mở miệng nói :

- Dung muội... Ấy ý của huynh là... có thể nghĩ ra... một cách làm khác.

Trẻ môi, Ngụy Dung chưa chút nói :

- Cái gì là cách làm khác? Tình hình trước mắt biến đổi được sao?

Ngụy Trọng sắc mặt trắng bệch, đầu lười như cúi lại :

- Huynh nói là Dung muội... huynh nói là...

Cắt ngang lời nói của bào huynh, Ngụy Dung cắt lời như pháo nổ :

- Huynh nói là cái chết oan của Bàng Long tứ côn coi như xong rồi. Huynh nói là công phu họ Độc quá cao, chúng ta đánh không nổi, đúng lúc hắn nói là cho ta con đường sống nên huynh bảo là chúng ta cứ mặt dạn mày dày về đi nén nhục cầu an mà cứu lấy mạng. Nhân cách tôn nghiêm của một người ném bỏ là xong, phải huynh muốn nói như vậy?

Sắc mặt Ngụy Trọng vừa xanh vừa trắng, tay phải cầm kiếm không ngừng run rẩy, trong nét mặt kinh hoàng mang thêm sự xấu hổ, miệng hắn há hốc mà không nói được lời nào.

Tuy vẫn không ngoảnh đầu lại nhưng Ngụy Dung dường như hoàn toàn hiểu rõ dụ tính của bào huynh. Nàng thở dài một tiếng, giọng nói như hoà pha lẫn oán hận :

- Huynh đừng trách muội ăn nói bộc trực như không biết cảm thông cho nỗi khổ của huynh, không nể nang huynh, kỳ thực lòng huynh nghĩ gì muội đều hiểu rõ. Nhưng mà huynh thử nghĩ xem bọn ta có thể mang nỗi nhục sư môn như vậy trở về sao? Trở về huynh nói thế nào thế nào với Dung Cương đại ca, lại nói thế nào trước mặt phụ thân chứ? Ngụy gia bảo chẳng phải hư danh, huynh lại là Thiếu bảo chủ của Ngụy gia bảo, chúng ta mất đi không chỉ những người này mà trên thế nữa, huynh yêu Thủy Nhu tỷ tỷ càng phải thể hiện ra giá trị của mình. Bất kỳ hành vi nhu nhược nào cũng đều tổn hại đến hình tượng của một trang nam tử.

Lời đã nói đến đây. Ngụy Trọng hiểu rõ muốn duy trì hình tượng của một trang nam tử tất nhiên phải gánh vác hậu quả cực kỳ thảm khốc nhưng hổ chết để da người chết để tiếng. Muội tử là một nữ lưu mà lại còn không chịu nhục huống hồ hắn là một đại nam nhân. Lại là thiếu chủ của Đại gia bảo làm sao

có thể nhắm mắt làm ngơ bằng quang bất định, dường như đã sáng mắt ra, vị Thiếu bảo chủ cứng rắn ngắt đầu nói :

- Được rồi, theo ý của muội thì là...

Ánh mắt của Độc Phách dừng trên gương mặt của Ngụy Dung, nhãn quang vô cùng quái dị :

- Ngụy cô nương, ta không thể không nói nàng hoạt bát, lợi khẩu, luận biện thông suốt nhưng nàng cũng biết những lời nói dường như không sai này vẫn là ép bức lệnh đi trên con đường đến hoàng tuyền!

Ngụy Dung dựng mày trợn mắt cứng lạnh nói :

- Đầu có thể rơi, máu có thể chảy, nhưng chí không thể nhục. Họ Độc kia trong võ lâm thiên hạ không chỉ mình mi mới có dũng khí.

Tay phải Độc Phách giơ cao Tế Hồn Cầu, giờ lên rất cao, góc độ hơi nghiêng lên trên, hoàn toàn là một chiều thức trái với lệ thường, bộc lộ trông trái trung cung. Chàng triển khai chiêu thức như vậy chỉ có hai nguyên nhân: một là trong chiêu thức ẩn chứa biến hóa đặc thù, một là khinh thường đối phương cực độ.

Ngụy Dung giận đến giậm chân. Hai thanh đoản mâu màu vàng trên tay rung ra hai vòng cung, mũi mâu xuyên vào trong cung, tốc độ gió rít cực nhanh.

Tế Hồn cầu vẫn ngừng ở vị trí ban đầu. Cánh tay phải giơ cao của Độc Phách không có bất kỳ động tác nào, chỉ có sợi xích dưới chuôi đao dường như bị một bàn tay ma vừa vô hình vừa mạnh mẽ đột ngột lay động mạnh sức mạnh mãnh liệt quét ngang. Sợi xích sáng loáng như ánh trăng lưỡi liềm quét lên một vùng bụi bay mù mịt.

Đôi kim mâu của Ngụy Dung bị bật lên mất hẳn phương hướng, kế tiếp là Tế Hồn Cầu tốc độ nhanh như điện xẹt. Đao phong quét ngang trên đầu Ngụy Dung, vị trí dường như đã được đao phong định sẵn, ánh quang sáng loáng, hàn khí lạnh lẽo, sức mạnh kịch liệt. Chỉ trong tích tắc mà dung hạp thành một áp lực như bão táp.

Ngụy Dung kinh sợ chỉ thét được nửa tiếng mái tóc mượt mà đã bay khắp bốn phía. Từng sợi tóc mây bay như những sợi tơ đen.

Một luồng sáng bất chợt đâm thẳng vào sau lưng Độc Phách.

Độc Phách thậm chí không chút nhích động, nhưng Tế Hồn Cầu đã vút ra phía sau khiến thanh trường kiếm như vật vô chủ bị bật ra ba thước.

Ngụy Trọng cảm kiếm bị áp lực đánh bật sang bên suýt nữa té nhào.

Tư thế của Độc Phách vẫn như cũ, tay phải cử Tế Hồn Cầu rất cao, lưỡi đao hơi nghiêng bất động hình dạng, cơ hồ chàng chưa từng di động vậy.

Mắt nhìn từng sợi tóc mây bay bay rơi xuống. Ngụy Dung cơ hồ không tin đó là sự thật. Nàng là Tiểu Phong Linh Ngụy Dung tiểu thư của Ngụy gia bảo, ngay cả một chiêu cũng chưa xuất ra đã rơi vào cảnh tượng khó coi rồi.

Ngụy Trọng đang lao đảo ra sau mấy bước sắc mặt càng trắng bệch, tướng mạo thảm hại, hồ khẩu tay phải cảm kiếm đã tét ra, từng giọt máu tươi nhỏ xuống. Người hắn run rẩy cực độ chậm rãi thu hồi chiêu thức.

Đôi mắt Độc Phách vẫn khép hờ, chàng chậm chậm nói :

- Còn hứng thú để thử nữa chăng?

Rùng mình một cái, cơ thịt trên mặt Ngụy Dung co giật nhưng miệng vẫn không nhận thua :

- Họ Độc kia, mi tưởng mượn cơ hội này si nhục bọn ta được sao? Huynh muội ta thà chết chứ không phục.

Độc Phách vẫn lãnh đạm nói :

- Đừng nên cứ tỏ ra kiên cường bất khuất như vậy Ngụy cô nương, làm người nên suy nghĩ ít nhiều đến hiện thực. Nếu vừa rồi đao đó của ta không phải cắt lấy tóc nàng mà cắt vào não bộ, hỏi thử nàng còn giữ được những lời nói trên thủ cấp không có cổ của mình chăng?

Ngụy Dung “hử” một tiếng đột nhiên hét to :

- Ta không nhận ân tình của mi.

Tiếng kêu này tuy không kích động được nộ khí của Độc Phách nhưng đã gọi được hồn phách Ngụy Trọng trở về. Hắn sực tỉnh lại, hình dung kinh khủng đến nỗi như gặp phải quỷ chiêu hồn. Lưỡi như cứng lại, lắp bắp :

- Dung muội... Dung muội! Hãy kiềm chế một chút... một chút!

Ngụy Dung nhất thời lẫn lộn cả bi thương lẫn phẫn hận, nước mắt không kiềm nổi đã chảy dài :

- Đại huynh, si diện của Ngụy gia bảo hôm nay hoàn toàn tiêu tan trong tay huynh muội ta.

Ngụy Trọng cố gắng lắp bắp nói :

- Đây cũng không thể... đây cũng không thể hoàn toàn trách bọn ta. Dung muội, thắng bại vốn là việc thường của binh gia. Tài nghệ đã không bằng người cũng không phải chuyện dị thường. Trong thiên hạ có anh hùng nào bách chiến bất bại đâu, kể cả Độc Phách ta không tin cả đời hắn không gặp qua thất bại.

Nụ cười bao hàm nhiều ý nghĩa, Độc Phách nói :

- Thiếu bảo chủ, người nói không sai. Thiên hạ không có anh hùng bách chiến bất bại. Độc Phách ta đã từng bại trận nhưng mấu chốt vấn đề là ở chỗ khi bại trận, có phúc phận gặp phải đối thủ từ bi, nếu không tài nghệ không bằng người sẽ biến thành quý không đầu.

Nuốt một ngụm nước bọt. Ngụy Trọng hồi hộp không yên hỏi :

- Độc Phách, các hạ có phải chăng là loài giết tận sát tuyệt?

Ngụy Dung hồ thẹn đến nỗi khóc nức kêu lên :

- Đại huynh!

Độc Phách trầm trầm nói :

- Đúng vậy mà cũng không đúng vậy.

Ngụy Trọng lúc này chỉ lo an toàn tính mạng nào đâu nghĩ đến việc khác nữa. Danh dự đương nhiên trọng yếu nhưng đem ra so với việc sanh tử trước mắt thì không thực tế.

Vị Thiếu bảo chủ này so với bào muội thì hắn luôn nghĩ đến hiện thực vì hắn rất hiểu tính mạng chỉ có một.

- Vậy vậy bọn ta thì sao? Độc Phách, bọn ta là đối tượng gì trong lòng của các hạ?

Độc Phách nói :

- Xin nhị vị tự tiện.

Ngụy Trọng không những không trút một gánh nặng mà còn cảm thấy trong ngực cuộn cuộn một nỗi vui mừng. Hắn gắng hỏi :

- Độc Phách, quân tử nhất ngôn, một lời như núi thái.

Độc Phách nhếch miệng cười :

- Các hạ bất tất hoài nghi, Thiếu bảo chủ. Nói thực hiện huynh muội từ đầu đến cuối đã làm những việc vô bổ.

Ngăn người Ngụy Trọng không hiểu hỏi :

- Vô bổ? Việc gì vô bổ?

Độc Phách nói :

- Ta vốn đâu muốn lấy mạng các người, chỉ là huynh muội các người ép ta xuất thủ nên mới tạo thành kết cục trước mắt. Kết cục này đã nằm trong dự liệu của ta cho nên ta đã không hạ thủ. Mà hiện huynh muội trải qua thử thách này có thu hoạch được chút nào không? Đã không có thu hoạch lại nhận phải kết cục khổ ải, Thiếu bảo chủ nếu chẳng phải vô bổ thì người giải thích ra sao?

Ngụy Trọng lắp bắp nói :

- Nhưng mà... nhưng mà... trước khi động thủ bọn ta cho rằng có thể có thu hoạch.

Độc Phách nói :

- Việc thiên hạ cần phải nắm chắc. Không thể dựa vào phán đoán. Việc liên quan đến tính mạng mà Thiếu bảo chủ lại cho rằng,,

Ngụy Trọng len lén nhìn muội từ khi thấy hai mắt Ngụy Dung ướt đẫm, nước mắt còn ngân ngấn mà nét mặt lạnh băng. Hình dạng này đủ thấy nàng nhận phải sự nhục nhã to tát.

Nhặt lấy trường kiếm, Ngụy Dung Trọng bước đến kéo bào muội, thấp giọng ôn nhu nói :

- Chúng ta đi, Dung muội..

Tia nhìn của Ngụy Dung loang loáng lướt qua đồng thi thể bầy nhầy của bọn Bàng Long tứ côn rồi lại ngừng trên gương mặt Độc Phách.

Độc Phách cảm thụ thâm sâu sự phẫn nộ và oán hận của vị Ngụy đại tiểu thư này. Nó rất giống hai lưỡi dao vừa lạnh vừa bén đâm xuyên vào tim.

Vội vã kéo góc áo của bào muội, Ngụy Trọng thê thảm cất giọng :

- Đừng giận nữa, Dung muội. Vạn nhất sự tình biến đổi, chúng ta một chút may mắn cũng không có. Đi thôi, Dung muội, lưu lại núi xanh không sợ không có củi đốt, giữ lại mạng này rồi cũng có ngày trả hận.

Ngẩng mạnh đầu, Ngụy Dung quay người vọt đi không chào Độc Phách thậm chí ngay cả đại ca nàng cũng không màng đến.

Ngụy Trọng ngấp ngừng nhìn Độc Phách, ôm quyền thi lễ nhưng cảm thấy không phù hợp chỉ đành lộ ra một nụ cười khổ coi như cáo từ khăn trương đuổi theo bóng lưng của Ngụy Dung.

Đôi huynh muội này tuy thất bại trở về nhưng coi như vẫn toàn tính mạng. Tình hình này, bảo toàn tính mạng đã là may mắn lắm rồi.

* * * * *

Đêm không trăng không sao. Khắp nơi lại mưa lạnh lẽo lất phất rơi, quất vào mặt người mang hơi lạnh như băng tuyết. Một trận mưa thu, một trận hàn lạnh. Thời gian chậm rãi đi tìm bước.

Dưới chân Bao Cô lãnh có một tiểu trấn tên gọi Quần Anh tập. Nơi này có tên như vậy vì trên Bao Cô lãnh là đại trại của Quý Vương kỳ. Những nhân vật có quan hệ với Quý Vương kỳ thường ra vô tập nập. Nơi này đương nhiên anh hùng tụ hội. Dần dần gia nhập vào phạm vi thế lực của Quý Vương kỳ hình thành một thị trấn bao quanh nơi đó.

Mưa thu bao trùm, trời đất tối đen cũng mờ mịt che khuất ánh sáng đèn trong Quần Anh tập.

Ánh sáng hoàng hôn âm ỉm ngẫu nhiên chiếu xuống màn mưa dày đặc, khiến từ xa xa trông thấy một màn u tịch vô bờ bến. Ánh sáng thê lương như ngành ngọn đèn thu trong đêm mưa.

Ngoài sự lãnh lẽo gió mưa của đêm tối, trong ngoài Quần Anh tập lặng yên như chết, không một bóng người, không một tiếng chó kêu. Nhưng có một nơi đặc biệt náo nhiệt, đó là một tửu điếm nằm cuối con đường. Trên cửa treo một ngọn đèn lồng bằng giấy dầu màu hồng. Trên giấy dầu viết hai chữ: Vương Ký. Nét chữ không phải hạng cao minh.

Bên trong của Vương Ký vắng vắng ra tiếng ăn uống, nói cười sang sảng, tiếng ho tiếng vỗ bàn, tiếng chén đĩa pha lẫn tiếng chửi thề. Quang cảnh vô cùng náo nhiệt.

Bên ngoài cửa dưới chân một cây cổ thụ, Độc Phách đang trầm mặc một mình đứng đó. Tàn cây âm u che khuất chàng giống như tàn cây đã trói chặt lấy người chàng, nếu không tiến đến sát gần, bất kỳ ai cũng khó phát hiện dưới gốc cây có người đang đứng.

Không gian thời gian như vậy, Độc Phách đương nhiên không thể không có mục đích mà đến nơi gió thổi mưa bay này. Tuyệt đối chàng phải có việc mới đến đây.

Chàng dò hỏi biết được người của Báo phòng thuộc Quý Vương kỳ thườn lui tới Quần Anh tập để ăn nhậu.

Bọn chúng có thói quen, trời vào đêm là đến Vương Ký tửu điếm.

Chàng biết Lại Xà tuy có thân phận không nhỏ nhưng chàng không thể xác định hung thủ sát hại Phi Tinh là ai nhưng chàng hi vọng từ đây có thể điều tra ra manh mối.

Đứng dưới gốc cây cổ thụ cành lá um tùm, trong cảnh mưa hàn gió lạnh, chàng chờ đợi hơn một giờ rồi.

Trong Vương Ký khách điếm vang lên tiếng ăn uống huyền ảo nhưng chàng không xác định được trong bọn người này có người chàng muốn tìm không. Chàng không xông bừa vào quan sát vì không muốn dẫm đạp kinh xà hoặc không muốn dẫn đến một biến cố nào.

Chàng vẫn bất động mà chờ đợi.

Đêm càng âm u. Mưa càng không dứt.

“Bình” một tiếng, cửa của Vương Ký tửu điếm bị người ta đá mở ra.

Mấy tên đại hán lão đảo từ trong bước ra, tiếng nói líu ríu cười đùa. Dù biết chúng đã uống không ít rượu.

Độc Phách tập trung nhãn lực từ ngọn đèn leo lét ngoài cửa và ánh sáng mờ mờ từ trong phòng hắt ra. Chàng quan sát bọn người này nhưng rồi chàng thất vọng. Họ không phải bọn người chàng muốn tìm.

Đột nhiên, hai mắt chàng mở to, chàng thấy rồi. Một kẻ vừa ra cửa đi sau bọn say rượu kia. Hình dạng như khí, đặc biệt mũi lại cao. Tên này thân thể bé nhỏ, miệng nhọn, đôi mắt hi, tóc như những sợi lông vàng nhạt. Nếu không mặc quần áo mà ở cổ cột một sợi dây xích thì không khác gì một con khí thật.

Độc Phách không hành động gì chỉ chăm chú nhìn người đó.

Hắn vươn người ngửa mặt ngáp dài, rồi lắc lư đi về phía trước.

Trong tửu điểm không ai bước ra nữa, mà tên giống khi kia chỉ cách tên đại hán mấy bước chân. Độc Phách cho rằng chúng cũng là đồng bọn Báo phòng.

Chờ đối phương đi lên mấy bước, ra khỏi ánh sáng của ngọn đèn lồng. Thân hình Độc Phách đã nhẹ nhàng bay đến bên cạnh tên giống khi đó.

Nhìn vào hai người giống như đang bá vai nhau đi.

Tên giống khi lại đi một đoạn nữa. Trực giác cảm thấy có điều không ổn. Cảm thấy trong đêm tối âm u có một dị vật nào đó đang cùng hắn đồng hành. Những sợi lông tóc vàng sau gáy dựng đứng. Hắn dừng bước quay lùi thì kinh sợ nhảy lùi ba bước sắc mặt kinh hoàng.

Trong đêm tối đối mặt với hắn là một gương mặt như thật như giả. Giống người lại có phần giống quỷ. Không sai đó chính là Độc Phách.

Sắc mặt chàng âm thầm khô lạnh. Mái tóc bạc có những giọt mưa đọng lại nhỏ xuống mặt. Trong mơ hồ giống như những giọt máu.

Miệng há hốc! Hơi rượu nồng nàn trong miệng đã biến thành từng làn sương trắng bay ra. Sóng lưng hắn lạnh toát, đôi mắt khi tròn, kinh hoàng lẫn hoảng sợ, hỏi :

- Mi... mi... mi là ai? Mi muốn làm gì?

Độc Phách lặng lẽ nhìn đối phương chẳng thốt một lời.

Sau một thoáng kinh hoàng, tên mặt khi này đã nhiều phen trải qua phong ba, nên mau chóng lấy lại tư thái thường nhật.

- Bằng hữu dừng ở đây mà giả ma giả quỷ, đã xuất đầu lộ diện đừng làm trò hí lộng trước họ Phung ta.

Độc Phách lãnh đạm hỏi :

- Mi họ Phung vậy gọi là Phung gì?

Tên đó bất giác thuận miệng đáp :

- Ta là Phung Cửu Thọ.

Gật gật đầu, Độc Phách hỏi :

- Phung Cửu Thọ, mi là đồng bọn dưới trướng Quỷ Vương kỳ

Một luồng nộ khí từ trong ngực xông lên, Phung Cửu Thọ phát giác mình quá nhu nhược. Hắn sầm mặt khi lại, cứng rắn nói :

- Ta làm gì, mi dựa vào đâu mà hỏi? Mi cho rằng mi là ai mà xông bừa vào họ Phung ta hỏi này hỏi nọ. Mi gây phiền nhiễu rồi.

Độc Phách thân nhiên nói :

- Mi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, Phung Cửu Thọ?

Phung Cửu Thọ lạnh lẽo hừ một tiếng :

- Ta có thể trả lời câu hỏi của mi nhưng không phải nơi này. Hảo bằng hữu, mi hãy theo ta một đoạn đường.

Độc Phách hỏi :

- Đi đâu?

Phung Cửu Thọ ác độc nói :

- Báo phòng của Quỷ Vương kỳ! Mi nghe qua rồi chứ?

“A” một tiếng dài, Độc Phách nói :

- Nói như vậy ta không nhìn lầm. Phung Cửu Thọ, mi quả nhiên là thuộc viên của Báo phòng của Quỷ Vương kỳ.

Phung Cửu Thọ đắc ý cười hăng hắc nói :

- Mi biết thì tốt lắm. Ta không chỉ là huynh đệ của Quý Vương kỳ mà còn là một trong mười hai miêu thủ của Báo phòng. Đêm nay mi uống lầm thuốc rồi mới gặp kiếp nạn này. Chỉ trách duyên số mình không may. Hào bằng hữu, mi hãy nhận phần số mình đi.

Mục quang Độc Phách nhìn tả, hữu một hồi chàng cảm thấy vừa ý. Trong con hẻm nhỏ tuyệt không một bóng người. Nơi này cách tử điểm ước có mấy trượng có lẽ không còn thực khách nào.

Phương Cửu Thọ cảnh giác di động thân người, mục quang hung hăng, ồm ồm nói :

- Mi nghĩ là đã đạt được mục đích. Thấy ta đơn thân nghĩ rằng có thể khuất phục được ta chăng? Bằng hữu, đây gọi là thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại chui vào. Mau theo ta về Báo phòng hai tay khoanh trước ngực.

Độc Phách vô cùng hứng thú quan sát Phương Cửu Thọ rồi không chậm không nhanh nói :

- Phương Cửu Thọ, mi là một tên trong Báo phòng tin rằng mi cũng có chút kiến thức. Lời tục nói thiện giả bất lai, lai giả bất thiện. Mi không nghĩ xem nếu ta không khuất phục được mi sao lại dám đến đây tìm mi.

Phương Cửu Thọ giãn giữ nói :

- Sao mi biết có thể khuất phục được ta?

Độc Phách mỉm cười nói :

- Dựa vào kinh nghiệm, nhìn hành động thì biết bản lĩnh của mi. Thế nào Phương Cửu Thọ trước khi chưa nhận lãnh khổ nạn là mi đi theo ta hay là ta đi theo mi.

Trời lạnh như vậy mà trán của họ Phương rịn mồ hôi. Hắn cảm thấy yết hầu khô khốc, tim đập nhanh hơn, trong ngoài cơ thể cảm thấy run rẩy nhưng miệng vẫn nói cứng :

- Ta theo mi đi, mẹ nó. Mi nằm mơ rồi. Ở nơi cấm địa của Quý Vương kỳ mà mi muốn điệu võ giương oai. Bất kể mi là nhân vật nào cũng đừng nghĩ mình sẽ bình an thượng lộ.

Độc Phách thân nhiên nói :

- Mi đã định chú ý chưa, Phương Cửu Thọ?

Tìm hắn như bị co lại, sắc mặt khó coi :

- Ta không có chú ý gì để định cả, trái lại chính mi mau mau khấu đầu chịu trời đi.

Độc Phách thối lui một bước, chậm rãi xòe hai bàn tay ra, lòng bàn tay úp xuống, chàng chậm rãi nói :

- Đây là đôi tay của ta.

Nuốt ngụm nước bọt, Phương Cửu Thọ tập trung phòng bị nhưng cảm thấy có chút lạ lùng :

- Mẹ nó, đôi tay của mi thì sao?

Độc Phách nói :

- Đôi tay này, nhìn trước mắt mà nói vẫn chỉ là một đôi tay không.

Phương Cửu Thọ vừa nghi ngờ vừa phẫn nộ rít lên :

- Đẹp mẹ cái trò giả ma giả quỷ đi, mi không dọa được ta đâu.

Độc Phách gật đầu nói :

- Đương nhiên hiện giờ đôi tay này không dọa được mi nhưng lúc đôi tay này bắt đầu di động nó có thể dọa được mi đó, vì đến lúc đó mi mới biết đây không phải là đôi tay không mà chính là lệnh phù chiêu hồn khiến mi than trời khóc đất không đường mà chạy.

Từng giọt mồ hôi trên trán của họ Phương nhỏ xuống. Hắn nghiêng răng nói :

- Có bản lĩnh cứ xuất chiêu. Ta không thích nghe những lời ba hoa, tà ma ngoại đạo.

Độc Phách nói :

- Thật mi không thấy quan tài không đồ lễ.

Tay phải Phương Cửu Thọ chầm chậm cho vào trong ngực.

Trong bóng tối nhìn dáng Phương Cửu Thọ lộ vẻ hung tàn giống một con khi dữ đã bị chọc giận chỉ thiếu không có những tiếng kêu khèn khét mà thôi.

Hai tay Độc Phách từ từ giơ cao, chầm chậm phân ra tả hữu hai bên.

Tay phải Phương Cửu Thọ đang ở trong ngực nhanh nhẹn rút ra. Một luồng hào quang chuẩn xác bắn vào ngực Độc Phách.

Động tác song phương cơ hồ xuất phát cùng một thời gian. Chính xác hơn động tác của Độc Phách so với Phương Cửu Thọ hơi chậm một chút nhưng khỏi chiều chậm mà tốc độ chiều cực nhanh.

Khi ánh hàn quang trong tay của họ Phương chạm đến trước ngực của Độc Phách thì song chưởng phân ra tả hữu của Độc Phách đã nhập lại thành một.

“Hự” một tiếng song chưởng của Độc Phách đã chấn động xương nhô lên của Phương Cửu Thọ.

Thanh đoản đao bản rộng cán sừng trâu của họ Phương chỉ cách ngực Độc Phách một khe hở làm sao có thể đã thương được chàng.

Lần này hẳn không thể đã thương được Độc Phách e rằng cả cuộc đời hẳn không có cơ hội thứ hai. Hắn cảm thấy đôi xương ngực như trúng phải thiết chùy, cả thân thể họ Phương té nhào xuống đất. Hắn nghiêng răng bật dậy lao đầu vào đối phương. Đoản đao từ dưới đâm thốc lên.

Độc Phách như kẻ nhàn rồi đứng đó chờ cho họ Phương bổ đến trước mặt, tay trái chàng hơi cong cong thành nửa vòng cung, tóm lấy cổ tay cầm đao vừa lướt đến của họ Phương bẻ gãy “rắc” một tiếng, cùng lúc quật hẳn xuống đất.

Phương Cửu Thọ nghe được từng chiếc xương sườn của mình gãy vụn.

Độc Phách một tay túm lấy mái tóc lông vàng trên đầu Phương Cửu Thọ. Chàng cúi mặt xem kỹ mặt khi của họ Phương. Nét mặt hiện lên bao thống khổ đau đớn, nét mặt co rút biến dạng. Chất lỏng nhầy nhụa dưới khóe mũi không biết nước mũi hay nước mưa. Mặt hắn đang méo mó vì đau đớn.

Đoản đao rơi trên đất, nước mưa từng giọt nhỏ xuống rơi trên đất.

Độc Phách thấp giọng nói :

- Thời tiết hôm nay không tốt. Ngày cũng không tốt. Phương Cửu Thọ, coi như mi gặp vận xấu rồi.

Toàn thân co giật không ngừng, hai mắt gần như lồi ra khỏi khoé, vừa kinh sợ vừa đau đớn, hắn rên rĩ :

- Mi, mi muốn làm gì ta?

Độc Phách nói :

- Ta muốn tìm một nơi vắng vẻ, hỏi mấy câu không lấy gì hứng thú. Nếu mi trả lời khiến ta vừa ý, tội của mi coi như chấm dứt.

Hóp hóp không khí Phương Cửu Thọ gặng nói :

- Nếu... nếu không thì sao?

Độc Phách dựng chân mày :

- Nếu không, hai xương sườn mi vừa gãy chỉ coi như bắt đầu. Bắt đầu của sự báo ứng.

Chợt cảm thấy một luồng hào khí từ sống lưng chạy vọt lên, Phương Cửu Thọ hoang mang nhìn Độc Phách hỏi :

- Mi là ai?

Độc Phách mỉm cười :

- Nói thật, thuộc hạ Báo phòng của Quý Vương kỳ không biết quyền biến, không biết chút linh mẫn. Nếu mi linh mẫn thì đã nhận ra ta là ai rồi.

Tia nhìn của họ Phương từ từ di động. Từ túi da màu đen của đối phương trên lưng đến nét mặt đầy vẻ phong sương thâm trầm. Rồi đến đôi mắt khép hờ, đến mái tóc bạc như tuyết. Thế là họ Phương cơ hồ sực tỉnh. Hắn không ngừng hôn hên dường như bị người ta đập chặt xuống đất. Miệng méo xệch cực kỳ kinh khủng miệng lắp bắp :

- Trời... mi... mi... phải chăng là Độc Nhất Đao?

Độc Phách cúi đầu rù mảy như tượng Bồ Tát :

- Mi biết đó, ta rất thích biệt hiệu này, trước nay rất thích biệt hiệu này.

Phương Cừ Thọ tròn tròn đôi mắt trắng dã, yết hầu rên lên ư ư như trứng phải chứng phong cuồng.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: U tình vô hạn hận

Thạch động không quá thâm u, có mấy góc khúc khuỷu nên nước mưa bên ngoài không bay vào được, còn có thể che được tia nhìn của người khác.

Trong động khá sạch sẽ, tuy vài nơi có mấy đống phân nhỏ nhưng tình hình trước mắt cũng không thể chọn lựa nhiều.

Thạch động này ở phía sau chân núi Bao Cô lãnh. Độc Phách tin rằng nơi đây không phải nguy hiểm nhất như người ta nói mà là nơi an toàn nhất.

Khổ sở chính là Phương Cừ Thọ. Tên miêu thủ Báo phòng này quen thói ăn trên ngồi trước nạt nộ thiên hạ, hôm nay lại rơi xuống chỗ hạ lưu này.

Hắn rút vào một góc động, sắc mặt khô khan vàng vọt, hình dung tiêu tụy.

Chỉ cách một đêm mà hắn như già đi hàng mấy năm.

Độc Phách ngồi xổm trước mặt họ Phương, nét mặt phong sương không chút từ bi, tương phản lại là sự nghiêm khắc. Hình dung như vị phán quan chốn Sum La điện.

Tâm can chàng như hóa đá.

Phương Cừ Thọ co giật. Một phần do sương sồn bị gây đau nên hắn rên rỉ hừ hừ theo hơi thở đứt quãng. Từng giọt mồ hôi to trên trán hắn tuôn xuống.

Độc Phách hai tay để trên gối, chàng chậm rãi hỏi :

- Đau không?

Phương Cừ Thọ há hốc miệng khô khốc, da môi nứt nẻ, thấp giọng thều thào nói :

- Xương sồn gãy hai miếng, cả xương tay cũng gãy sao lại không đau. Đau thấu lục phủ ngũ tạng.

Độc Phách cười nói :

- Không sai. Đau là lẽ thường, không đau mới khác thường.

Hớp một hơi không khí, họ Phương khở sở nói :

- Độc Phách... muốn hỏi gì mau hỏi đi. Nếu để tình trạng như vậy, nếu mi có từ tâm tha mạng cho ta, ta cũng không chịu nổi nữa.

Độc Phách nói :

- Tên mi là Phương Cừ Thọ, xem ra mạng số trường thọ không thể chết quá sớm. Thoát qua nạn này về sau ắt hẳn số mạng mi lâu dài.

Phương Cừ Thọ rút cổ, méo xệch nói :

- Mi đừng nói lời châm chọc ta. Đáng thương cho ta một thân anh hùng giờ lại phải trải qua sự sỉ nhục này.

Độc Phách hơi ngẩng đầu nhìn lên nóc động lờ lờ, chậm rãi nói :

- Mấy ngày trước đến Túy Thiên Nguyệt tìm ta, trừ mi ra còn hai tên khác là ai?

Phương Cừ Thọ bủn rủn nói :

- Hai tên kia là Lại Xà Thôi Tú và Sơn Sư Bùi Chiến Cừu...

Độc Phách nói :

- Có một nữ hài tử tên gọi Phi Tinh ở một tiểu thập viện ven bờ suối nơi Đệ Nhất Quái của Thập Thất Quái Khê, người có biết đó là nơi nào, đó là người nào không?

Trong yết hầu dường như vang lên tiếng lụp cụp họ Phuong cố khống chế nỗi kinh hãi. Hắn cúi đầu không dám chạm vào tia mắt nhìn của Độc Phách. Bộ dạng như nhận phải sự thiêu đốt vô hình bên trong cơ thể.

Độc Phách lãnh đạm nói :

- Mi còn chưa trả lời câu hỏi của ta, Phuong Cửu Thọ.

Nặng nề ngẩng đầu lên, hai mắt hắn nặng nề, khô giọng nói :

- Ta biết mi sẽ hỏi đến việc này, sớm muộn cũng sẽ hỏi đến việc này... Sau khi ta biết mi là ai, ta hiểu việc khổ nạn này không tránh khỏi.

Độc Phách bất động nói :

- Đây không phải là chuyện khổ nạn, Phuong Cửu Thọ, mi chỉ cần nói thực là xong ngay. Nếu mi muốn đổi ngôn xảo ngữ đó mới là khổ nạn. Khổ cho mi và khó cho ta.

Ngần ngừ một lát, Phuong Cửu Thọ lúng túng nói :

- Nói thực ta biết có nơi đó, có nữ nhân đó nhưng địa phương đó ta chưa đi qua, nữ nhân đó ta không có gặp qua.

- Phi Tinh chết rồi mi biết chứ?

Phuong Cửu Thọ gật đầu như cái máy.

- Ta... ta nghe bọn họ nói.

Độc Phách hỏi :

- Nghe ai nói?

Phuong Cửu Thọ gắng gượng một hồi, thanh âm hắn vo ve như tiếng muỗi :

- Đầu nhĩ bọn ta: Thương Ba, Lục Bích Nhân Mị Thương Ba.

Nét mặt của Độc Phách không tỏ ra hi vọng gì, dường như chàng chỉ là một người bên ngoài sự việc đi thăm tra tình hình không liên can tới chàng.

- Thế thì là Thương Ba giết Phi Tinh?

Phuong Cửu Thọ âm trầm nói :

- Không phải.

Đôi mắt khép hờ của Độc Phách mở ra rồi khép lại. Chàng lạnh lùng hỏi :

- Mi không thể nói với ta là Phi Tinh tự mình chán sống rồi.

Phuong Cửu Thọ mặc nhiên không nói, hô hấp càng gấp rút.

Chăm chú nhìn đôi phượng Độc Phách hỏi :

- Là ai giết Phi Tinh?

Phuong Cửu Thọ ậm ừ một tiếng nhăn trán nói :

- Độc Phách, ta tưởng mi nhất định phải rõ. Nếu ta nói nội tình sự việc này với mi, coi như đã lộ bí mật. Theo thân phận ta mà nói, chấp pháp phạm pháp tội càng thêm nặng. Giới luật Quý Vương kỳ tuyệt đối không tha, dù có thêm một mạng cũng không đủ đền tội.

Độc Phách cắt lời :

- Ta hiểu.

Phuong Cửu Thọ như kẻ vớ được phao, vui mừng nói :

- Nói như vậy, mi không thể ép ta trả lời câu hỏi này rồi.

Độc Phách lắc đầu nói :

- Mi hiểu lầm ý ta rồi. Ta hiểu hoàn cảnh của mi nhưng vẫn muốn mi trả lời. Đó là hai việc khác nhau, không thể gộp chung thành một.

Ngẩn người một hồi, nét mặt họ Phương thâm nói :

- Ta cũng không muốn sống nữa rồi, Độc Phách, mi hãy chu toàn cho ta.

Độc Phách nói :

- Trước mắt chưa đến lúc chu toàn cho mi. Chờ trả lời xong vấn đề, ta cảm thấy vừa ý, sẽ nghĩ cách chu toàn cho mi cũng chưa muộn. Hiện giờ mi có thể trả lời ta, ai giết Phi Tinh?

Hình dạng Phương Cửu Thọ thấp phần thống khổ từng lời nói như móc từ trong lục phủ ngũ tạng của hắn ra :

- Là... là... Lại... Xà... Còn có Diêm Tứ Cô Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô.

Từng thớ thịt trên mặt Độc Phách như căng cứng lên, như biến thành đá, thậm chí một sợi gân một mạch máu cũng không có.

Sự lạnh lùng khác thường nhưng tụ sự căm hận cực kỳ kịch liệt. Sát khí kinh tâm động khách.

Phương Cửu Thọ bất giác ho sặc sụa. Hắn cảm thấy toàn thân lạnh buốt, mồ hôi như đọng lại. Hắn không biết Độc Phách có đưa hắn vào tử địa không.

Không biết trải qua bao lâu, thanh âm của Độc Phách mới văng vẳng vang lên.

- Chúng giết hại Phi Tinh, ngoài ra còn làm ô nhục nàng. Phương Cửu Thọ làm ô nhục nàng phải chăng là Lại Xà?

Tằng hắng một hồi, Phương Cửu Thọ vẫn không xua được giọng run rẩy :

- Đúng đúng đúng vậy. Là... là Lại Xà.

Độc Phách nói :

- Lúc đó Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô cũng ở hiện trường? Lúc Lại Xà làm việc cảm thú như vậy Diêm Tứ Cô làm gì?

Cố gắng hé miệng Phương Cửu Thọ gắng giọng nói :

- Diêm Tứ Cô... đứng xem. Đứng một bên xem.

Độc Phách dường như lăm bằm cho mình nghe :

- Đứng một bên xem. Một tên nam nhân làm chuyện đồi bại thiên địa kinh tâm, một nữ nhân lại có thể đứng một bên thưởng thức sao?

Phương Cửu Thọ lắp bắp nói :

- Mi không hiểu Diêm Tứ Cô. Tính cách họ không phải bình thường. Họ... trước nay rất thích xem chuyện này.

Nhắm chặt đôi mắt, Độc Phách hỏi tiếp :

- Đêm đó, trừ Lại Xà Thôi Tú, Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô ra bọn thuộc hạ trong bang mi còn có ai ở hiện trường?

Họ Phương run rẩy nói :

- Còn có Đầu nhi bọn ta.

Độc Phách vẫn nhắm mắt :

- Lục Bích Nhân Mị Thương Ba?

Họ Phương gật đầu không nói.

Tuy Độc Phách nhắm nghiền đôi mắt nhưng dường như thấy rõ được động tác của hắn, càng khiến Phương Cửu Thọ kinh sợ.

Chính lúc này chàng phát ra một tràng cười hăng hắc. Giọng cười quái dị khô đặc.

Chàng vẫn cười.

Đúng là chàng đang cười.

Phương Cửu Thọ lạnh buốt trong lòng, trợn mắt, riu riu hỏi :

- Độc Phách, mi... mi đang cười phải không?

Độc Phách chậm chậm mở mắt.

Trong phảng phất dòng nước mắt long lanh :

- Phương Cừu Thọ, người không biết Phi Tinh là người gì của ta sao?

Họ Phương vừa định lắc đầu lại vội vã gật đầu hoảng loạn nói :

- Ta cũng nghe bọn chúng nói mới biết.

Thở dài một hơi, Độc Phách thăm thì nói :

- Phi Tinh là nữ nhân của ta. Bọn ta đã hạnh phúc bên nhau mấy năm rồi. Mấy năm nay nàng giống như thê tử của ta vậy. Nấu cơm ta ăn giặt áo ta mặc chờ đợi ta trở về. Bọn ta tương ái đã cùng nhau thề nguyện hứa hẹn. Những điều nàng cho ta vĩnh viễn nhiều hơn những điều ta cho nàng. Nàng nguyện ý sống cùng ta dù có nhận lấy bất kỳ sự mệt nhọc khổ đau nào, chưa từng cầu mong được chút báo đáp thậm chí ngay cả danh phận nàng cũng không so đo...

Ngừng một hồi, chàng đưa mắt nhìn Phương Cừu Thọ mặt đang trắng bệch rồi lại trầm trầm nói :

- Nàng là một nữ nhân tuyệt vời như vậy... Nàng trẻ tuổi hơn ta. Nàng càng có sức sống hơn ta. Ta vốn cho rằng bọn ta sẽ vĩnh viễn bên nhau.

Phương Cừu Thọ như bị thôi miên nhìn Độc Phách. Hoàn cảnh của hắn bây giờ thật không biết ứng phó ra sao mới phải.

Độc Phách lại tiếp tục thì thầm :

- Phi Tinh, nữ nhân tốt như vậy không nên chết sớm, càng không nên chết thảm như vậy.

Ho khan một tiếng, Phương Cừu Thọ lắp bắp :

- Oan có đầu nợ có chủ. Độc Phách, mi phải nên làm rõ, ta chưa hề chạm đến một sợi tóc của nàng.

Độc Phách đột nhiên hỏi :

- Ở đâu có thể tìm ra Lại Xà Thôi Tú và Trọng Nhị Hồng Diêm Tử Cô?

Họ Phương nói nhỏ :

- Bình nhật họ thường ở trong Báo phòng chờ lệnh.

Độc Phách nói :

- Hừ! Đây không phải lời thực thì là gì? Ta vào đỡ như rơi vào trùng vây, đầu chui vào lưới nấp mạng cho họ Thương. Ta hỏi mi, trừ Báo phòng, bọn chúng thường nhật có thể đến những nơi nào? Tốt nhất là nơi ở riêng tư của chúng.

Trầm tư một lát, Phương Cừu Thọ nói :

- Chiếu theo quy định luân lưu của Báo phòng, Diêm Tử Cô không trực nhật ngày mùng bảy và ngày hai mươi ba. Còn Thôi Tú là hai ngày mười sáu và mười tám. Diêm Tử Cô có một tình nhân trú ở Giang Đô trấn, nghe nói là một sát thủ. Thông thường không trực nhật, họ ta đều đến đó để vui chơi. Thôi Tú cũng không khác nhưng lại không có nơi cố định, thói quen đa phần là đến mấy nhà hàng vùng phụ cận Hậu Sơn cầu...

Độc Phách hỏi rõ cách đi đến hai nơi đó rồi sắc diện bình thản nói :

- Phương Cừu Thọ, những điều mi nói đều không xảo ngôn chứ?

Họ Phương nhăn mặt khổ sở nói :

- Độc Phách, bình nhật ai không muốn tỏ ra khí phách, hơn nữa bọn ta đều qua lại giang hồ, ai cũng không muốn mang tiếng bội phản nhưng mà nghĩ kỹ sự tình so sánh với tính mạng, bên nào nặng hơn. Ta vì mạng sống dám nỡ lừa dối. Nếu ta gạt mi, không ai bảo đảm được sau này không gặp nhau, lúc đó mi có tha được ta không?

Độc Phách nói :

- Mi nghĩ thật thông suốt.

Phương Cừu Thọ lại lo sợ nói :

- Chỉ mong mi giờ cao đánh khề, tha một mạng ngựa này, còn có một việc mong mi ngàn lần giúp đỡ.

Độc Phách nói :

- Việc gì?

Họ Phương sâu lão nói :

- Những việc vừa rồi giữa ta và mi, mi quyết không nên để lộ phong phanh ra ngoài. Chỉ cần ta để lộ bí mật thì không cần mi lấy mạng ta, bọn chúng cũng đến lúc ta từng miếng thịt.

Độc Phách nói :

- Mi an tâm ta tự biết chu toàn cho mi.

Nhìn trộm thần sắc của Độc Phách, họ Phương hồi hộp nói :

- Nói như vậy, mi đã đồng ý tha mạng cho ta rồi sao?

Độc Phách đứng lên nói rõ ràng :

- Không sai! Ta tha mi nhưng mi nhớ kỹ nếu mi làm hỏng việc của ta, ta quyết tìm mi tính nợ. Đúng như mi nói trái đất tròn nhất định sẽ có ngày gặp nhau.

Không chờ họ Phương trả lời, Độc Phách quay người bước ra ngoài. Tiếng bước chân vang lại, từng tiếng thình thình gõ vào trái tim của Phương Cửu Thọ.

* * * * *

Phúc Thuận đại lộ ở phía nam Đông Quan thành có một tiệm tạp hóa nổi tiếng là Hòa Thăng. Mặt tiền rất lớn nhưng lại rất thâm u. Hai tên phở ky coi bên ngoài, việc buôn bán thật tấp nập.

Tiệm này từ bên ngoài mà thấy không khác gì các tiệm tạp hóa khác. Thực sự cũng không có gì khác biệt, cũng lấy vốn câu lợi, bán mấy thứ tạp hóa nam bắc đều có như củi, gạo, dầu, muối, tương, trà....

Hơi đặc biệt là chủ lão của Hòa Thăng không phải kẻ buôn bán thông thường. Hắn là Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ, nổi tiếng trong võ lâm với thương pháp tuyệt đỉnh.

Nói đến Nam Cung Vũ thật là nhân vật truyền kỳ. Lão là một nhân vật không những đánh thương hay, biết nghĩa khí mà còn có cái tật rất yêu tiền. Việc đạo nghĩa và tiền bạc, lão cho là tương bổ tương hành, đồng hành bất khai.

Đương nhiên, lão có cách làm riêng, và lão cũng kết hợp hai việc một cách thật tuyệt vời. Mấy mươi năm nay lão tích được rất nhiều tài vật vậy mà hào tình nghĩa khí không suy giảm, đủ biết lão lợi hại như thế nào.

Cho nên Nam Cung Vũ tuy là người trong giang hồ nhưng một phần lại không phải người trong giang hồ, muốn phân biệt lão thuộc hắc đạo hay bạch đạo cũng là một công việc khó khăn.

Độc Phách hiện đang xuống ngựa, buộc cương và bước vào điểm. Chẳng có cái hẹn với Nam Cung Vũ.

Trong điểm, tên phở ky mặt mày sáng sủa nhưng lộ vẻ mặt vừa nhìn đã nhận ra chàng. Hắn vội vã buông roi bao mắng khô xuống, ba chân bốn cẳng chạy ra nghênh tiếp, nửa như vui mừng, nửa như trách móc :

- Ấy da, Độc gia của ta! Trông ngày trông đêm cuối cùng ngài cũng đã đến rồi. Lần này sao Độc gia đến trễ mấy ngày, lão gia của tiểu nhân từ sáng đến tối không biết hỏi về Độc gia mấy mươi lần. Vừa rồi lão gia còn ra ngoài cửa điểm, dài cổ trông ngóng một hồi....

Độc Phách cười cười nói :

- Có chút việc bên mình, Nam Cung đâu rồi?

Tên phở ky tên gọi Đắc Bảo.

Đắc Bảo liên tiếp gật đầu, né người nhường đường cho khách nói :

- Trong nhà, trong nhà. Độc gia, lão gia vẫn ở trong phòng khách phía sau, tiểu nhân xin dẫn lộ.

Khoát tay, Độc Phách nói

- Mi bận rộn quá, để ta tự đi tìm được rồi!

Nơi này chẳng đến ít nhất đã mười lần nên đã thuộc, không cần người khác dẫn đường. Bước theo thông đạo về phía sau mấy bước đã đến khách phòng, mới gõ cửa vài tiếng, người phía trong đã vội vã chạy ra mở cửa.

Người ra mở cửa là một tráng niên mập mạp, mặt mũi đầy đặn, trắng trẻo, mặc trung bào màu bạc thêu hoa, mái tóc bóng loáng, chải kỹ, búi thành búi tròn, cũng dùng một sợi tơ bạc cùng màu áo cột chặt, tay trái cầm một chuỗi niệm châu bằng gỗ đàn.

Dựa vào bề ngoài mà xét thì giống như một lão tài phú làm ăn phát đạt, của cải dồi dào. Lão tài phú này chính là Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ nổi danh thiên hạ.

Vừa thấy Độc Phách, khuôn mặt đang nhăn nhó của Nam Cung Vũ bỗng nhiên biến thành hoan hỉ, vội nép qua một bên cho Độc Phách bước vào trong phòng rồi mới ghé tai thăm thỉ :

- Ôi! Đệ có việc gì vậy? Theo ước định của bọn ta thì ba ngày trước đệ đã phải đến rồi, sao bây giờ mới có mặt? Đệ không phải không biết, cơ hội làm ăn này bức bách như lửa cháy ngang mày. Bọn ta phải ra sức chuẩn bị. Chỉ cần một chút không thỏa đáng thì phí công toi không đáng nói, trách nhiệm gánh vác càng nặng nề hơn. Độc Phách à! Đệ đối với việc khác coi như trò đùa thì không sao, nhưng tuyệt đối đừng để tiền vàng trôi đi!

Ngồi xuống ghế bành, Độc Phách an nhiên tự tại nói :

- Chẳng phải đệ đã đến rồi sao, hơn nữa đệ còn chưa làm hư chính sự.

- Độc Phách, trước đây đệ giữ chữ tín, trọng thời gian, lần này đến trễ như vậy ắt hẳn là do tư tình rồi. Nói không chừng có một hồ ly tinh nào đã mê hoặc đầu óc đệ.

Khóe môi Độc Phách trẻ ra, gượng cười :

- Vốn có một hồ ly tinh vương vấn đệ.

Không chờ Độc Phách nói xong, Nam Cung Vũ cười hắc hắc nói :

- Chẳng cần đệ nói ta cũng biết đó là Phi Tinh cô nương, là Phi Tinh hoạt bát yêu đời.

Độc Phách nói :

- Chính là nàng, nhưng bây giờ không những không hoạt bát, không yêu đời, mà còn lạnh rồi, đông cứng rồi...

Ngẩn ngơ, Nam Cung Vũ ngờ ngác nói :

- Đệ nói bậy cái gì vậy?

Độc Phách hai tay vỗ hai bên má, mặt mũi nói :

- Đệ nói Phi Tinh chết rồi, Nam Cung huynh, nàng chết rồi!

Nam Cung Vũ sững sờ, lại không tin là chuyện thật :

- Đây không phải là chuyện đùa đâu, mắng người ta cũng đừng mắng như vậy. Độc Phách! Nếu Phi Tinh nghe được xem nàng có tha cho đệ không?

Độc Phách cơ hồ như người máy lẩm bẩm nói :

- Đối với Phi Tinh, đệ chỉ có thể yêu nàng chứ không thể mắng nàng. Nam Cung, đệ không gạt huynh, Phi Tinh chết rồi, chết cách đây mấy ngày. Tay đệ tự chôn nàng, chôn sâu...

Nam Cung Vũ trầm mặc hồi lâu, lẩm bẩm nói :

- Sao có thể thế được? Lần trước gặp nàng vẫn còn tốt đẹp, còn là một cô nương nhảy nhót vui đùa. Tại sao nói chết là chết? Độc Phách, bên trong còn có ẩn tình gì sao?

Độc Phách nói :

- Phi Tinh bị người ta mưu hại mà chết, còn nói rõ hơn thì trước làm hại sau giết chết.

Một kẻ lão luyện thâm trầm như Nam Cung Vũ nghe nói mà cũng suýt nhảy dựng lên, lão tròn mắt, lú cả lưỡi hỏi :

- Cái gì? Trước làm nhục sau giết? Phi Tinh bị người ta trước làm nhục sau giết? Độc Phách đệ xác định?

Độc Phách ngồi trên ghế bành, duỗi thẳng tứ chi, ngả người ra phía sau âm u lạnh lạnh thì thầm :

- Cục diện hôm đó ai nhìn qua cũng có thể xác định Nam Cung huynh, kinh nghiệm quan sát sinh tử của bọn con nhà võ chúng ta...

Hít một hơi dài, Nam Cung Vũ nghiêng răng :

- Đệ đã điều tra ra kẻ hạ thủ?

Độc Phách gật đầu nói :

- Đã điều tra ra. Đó là hai tiên miêu thủ của Báo phòng, dưới trướng Quý Vương kỳ là Lại Xà Thôi Tử cùng Trương Nhị Hồng Diêm Tử Cô. Kẻ chỉ huy là Lục Bích Nhân Mi Thượng Ba, đầu lĩnh của Báo phòng. Thực tế kẻ gánh trách nhiệm này chính là Dịch Dung Cường, đương gia của Quý Vương kỳ.

Nam Cung Vũ nhú mày nói :

- Độc Phách đệ! Người của Quý Vương kỳ không thể vô duyên vô cớ sát hại Phi Tinh. Đệ đã cùng họ kết mối oán thù gì?

Độc Phách sơ lược kể qua sự tình một hồi, cuối cùng kết luận :

- Bất kể cách làm của gia sư là đúng hay sai, bọn ta đều mong mở đầu thuận lợi, kết thúc tốt đẹp. Cho dù kết thúc ở tương lai không được mỹ mãn, bọn ta cũng không mong máu chảy thây rơi. Nhưng Quý Vương kỳ đã triển khai mà tử vong, vì thế bọn ta ngoài cách mạng đền mạng không còn cách nào khác. Sự hy sinh của Phi Tinh phải được hồi đáp.

Nam Cung Vũ âu lo nói :

- Quý Vương kỳ binh đông tướng nhiều, thực lực cực mạnh. Độc Phách, đệ dựa vào tài năng của đệ và lực lượng trong sư môn mà kháng cự được sao?

Độc Phách cười khổ :

- Đành phải đi từng bước, không thể một lúc mà bao trùm được.

Nam Cung Vũ thờ dài nói :

- Lão gia đối với việc này cũng không suy nghĩ kỹ, đã vậy kết thông gia không thành lại thành oan gia.

Về mặt Độc Phách biểu lộ sắc diện bất khả kháng chàng chậm rãi nói :

- Huynh biết sư phụ tuổi đã cao như vậy, cả đời chưa từng thích thú chuyện nam nữ. Đệ cũng không từng nghĩ lão nhân gia có một ngày trở nên si tình như vậy, thế chết không hối, mà ân sư phụ như cha... Đệ biết nhân duyên không thể dùng biện pháp như vậy mà cưỡng cầu. Nhưng vì hiểu rõ tâm tình của sư phụ, thân làm đệ tử đành phải miễn cưỡng hành sự. Tốt xấu gì cũng phải kết hợp cho lão nhân gia một lần.

Nam Cung Vũ nói :

- Trái lại việc xảy ra mất mạng người e rằng lão nhân gia chưa kịp nghĩ đến.

Độc Phách nói :

- Việc của Phi Tinh đến nay sư phụ chưa biết, nếu có thể, đệ cũng định không cho người biết.

Nam Cung Vũ nói :

- Nếu đệ không cho lão nhân gia biết việc này thì lấy lý do gì để khai sát giới hủy Quý Vương kỳ?

Độc Phách nói :

- Mấy năm nay tình hình sức khỏe của sư phụ không tốt, coi như đệ hạ thủ với Quý Vương kỳ, nhất là xảy ra giao tranh đệ tự có kế hoạch.

Chuỗi niệm châu bằng gỗ đàn trên cổ tay trái trở vào bàn tay, Nam Cung Vũ bắt đầu đếm hạt châu, bộ dạng như thăm câu trời phò hộ, lão cực kỳ nghiêm túc nói :

- Độc Phách, phạm làm việc gì phải mưu sự rồi mới hành động, không thể lấy cái dũng của kẻ thất phu. Hơn nữa, đệ lấy ít địch nhiều, lấy nhược thắng cường càng phải phán đoán kỹ lợi hại. Trên dưới của Quý Vương kỳ đều không phải là hạng tử bi, một mai rơi vào tay chúng, vạn kiếp khó toàn.

Độc Phách cười thê lương nói :

- Cho nên mấy ngày gần đây đệ tập trung tính toán mặt này, kết hợp phương thức và thời cơ để hành động. Nhưng trước khi động thủ, việc đầu tiên là lo cho sư phụ an lành, để phòng trường hợp sau này đào thoát không được. Nam Cung, chỗ sư phụ tiêu pha rất nhiều huynh hiểu ý đệ chứ?

Nam Cung Vũ nói :

- Thảo nào đệ nén oán hận đến đây tìm ta. Độc Phách, ta biết vụ làm ăn này đối với đệ có ý nghĩa trọng đại.

Độc Phách thấp giọng :

- Huỳnh hiểu là tốt rồi!

Nam Cung Vũ thẳng thắn nói :

- Việc mua bán này, ta không dám chắc mười phần được tám phần, nhưng ít nhất cũng được sáu bảy phần chắc chắn. Độc Phách, đại khái tình hình trong đó đệ cũng biết rồi, nhưng ta nói tỉ mỉ lại cho đệ nghe: Đồ vật của Lư lão Đồng gia ở thành Tây chính là đôi Bích Ngọc Uyên Ương. Ta đã dò hỏi chính là đồ đệ của Túy Lão Quyền ở Huỳnh Sa Thần ra tay. Hơn nữa lão Túy Quyền mấy lần tìm người ra giá, nhưng giá đưa ra quá cao nên việc mua bán bất thành. Gần đây, lão lại tìm đến một đại lão quan cho xem bảo vật, lão đã tự động hạ giá xuống một phần. Do hai bên hợp cuộc, vụ mua bán này có thể thành công. Vị lão quan đó định tới ngày mốt đến Hoàng Sa Thần, nên ta mới khẩn trương chờ đệ. Nếu như đệ không đến thì ta cũng một mình ra tay.

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Lư lão bồi dưỡng công lao cho chúng ta bao nhiêu? Huỳnh và lão đã nói rõ chưa?

Nam Cung Vũ xòe nguyên bàn tay phải ra nói :

- Năm vạn lượng! Con số này đệ có đồng ý không?

Hơi gật đầu, Độc Phách lại hỏi :

- Túy lão ra giá cho vị đại lão quan kia bao nhiêu?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Mười vạn lượng! Kỳ thực giá trị của Bích Ngọc Uyên Ương không chỉ là con số này, nhưng vì là đồ bất chính nên không thể nâng giá thêm. Túy Lão Quyền nên đau mà ra giá đó.

Độc Phách nói :

- Chừng nào chúng ta lên đường?

- Trưa ngày mai, tới lúc lên đèn thì có thể đến Hoàng Sa Thần. Trước khi trời tối phải đến được nơi trao đổi, đoạt lại đôi Bích Ngọc Uyên Ương đó. Nếu không, không thể nói rõ là còn phải theo đuổi bao nhiêu dặm đường nữa.

Độc Phách không hỏi gì nữa, trong lúc trầm mặc, thần sắc cơ hồ bất động.

Nam Cung Vũ thể sự lão luyện, đương nhiên lão hiểu lòng chàng lúc này nên cũng không nói nữa, mà chỉ niệm hạt châu trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Thế sự khó chu toàn

Hoàng Sa Thần, quả đúng như tên gọi...

Một bãi cát vàng chói mắt trải dài trên bờ sông xanh biếc.

Dòng sông uốn khúc lượn lờ, nơi nó chảy qua chỉ có một bãi cát vàng óng ánh ở ven bờ, ước khoảng trăm mẫu. Màu cát nhu thuận, hạt cát nhỏ bé, nó nhấp nhô từng đợt sóng chứ không phẳng lặng như mặt nước hồ thu.

Ở nơi không xa bờ cát, có mấy bụi cây nửa xanh nửa vàng. Dựa vào mấy bụi cây là mấy căn nhà gỗ, phía sau mấy căn nhà gỗ là chuồng ngựa dùng gỗ vây thành. Trong chuồng ngựa có cột khoảng mười con ngựa.

Trong không gian tĩnh lặng, thỉnh thoảng lại có tiếng ngựa hí nhỏ như những đợt sóng nhỏ làm xao động mặt nước đông cứng lạnh lẽo.

Hiện giờ chưa vào đêm, ở phía tây còn lộ ra nửa vầng dương quang. Độc Phách và Nam Cung Vũ đã đến rồi.

Hai người đã sớm ngồi xa xa bên ngoài, vì tránh đá thảo kinh xà nên họ len lén bò tới đây. Núp nửa người sau đồng cát sỏi nhô lên, Nam Cung Vũ quan sát kỹ mấy căn nhà gỗ.

Thất Xảo Thương có mang theo một túi da hẹp và dài, vẫn ăn mặc như hôm qua, bởi vậy so sánh động tác và diện mạo có vẻ không tương xứng. Cử chỉ của lão nhẹ nhàng, không câu thúc, đủ thấy đây là thói quen thường làm rồi.

Độc Phách ngay cả xem cũng lười, hai tay chàng gối đầu, nằm dài trên cát nhắm mắt dưỡng thần.

Nam Cung Vũ quan sát một hồi, thân người co rút lại thuận thế thụp xuống bãi cát.

Bên ngoài không thấy bóng người, cũng không có gì bất thường, ngựa trong chuồng vẫn cột đủ Túy Lão Quyền không thấy ra ngoài.

- Độc Phách, chúng ta theo dự định tối nay ra tay.

Độc Phách nhắm mắt nói :

- Hoàn toàn theo ý huynh.

Nam Cung Vũ nói :

- Vàng thật không sợ lửa, Độc Phách, huynh muốn chứng kiến bản lĩnh của đệ.

Độc Phách uể oải nói :

- Còn phải chờ xem đối thủ là ai mới thi thố được Túy Lão Quyền và đồng bọn, đệ tuy không quen biết nhưng đoán cũng chẳng phải hạng ba đầu sáu tay. Ngay cả nếu đúng là hạng ba đầu sáu tay, nếu đã rơi vào cuộc sống cướp của giết người thì còn kể cao mình ở chỗ nào?

Nam Cung Vũ cười hắc hắc nói :

- Bản lĩnh của họ Túy cao hay không chưa biết, nhưng thủ hạ đông đảo. Đệ xem nhẹ hấn, nhưng bọn này trước nay hung hãn tàn độc, dám đánh dám giết cũng không phải dạng dễ đối phó.

Độc Phách nói :

- Trong hang ổ của bọn chúng có bao nhiêu người?

- Mười người, tám người, không biết được, trong đó còn có mấy tên sai vặt. Độc Phách, nhớ kỹ đừng nên khinh địch.

Độc Phách rút tay ngồi lên nói :

- Đệ trước nay không khinh địch cũng không khản trương, đánh đánh giết giết vốn là việc thường tình. Lúc động thủ, cốt yếu là tập trung tinh thần khí lực để quạt ngã đối phương. Nếu để tình cảm len vào chỉ làm dễ mỗi một thêm.

Ngừng một lát, chàng nói tiếp :

- Nam Cung, công phu của họ Túy như thế nào?

Nam Cung Vũ hình như rất hiểu rõ Túy Lão Quyền, không cần suy nghĩ đáp ngay :

- Địa Đường đao pháp của lão thi triển như gió cuốn trên đất, vừa nhanh vừa hung hãn, biến hóa vô cùng, nhiều người đã bại dưới tay hắn.

Nhìn Nam Cung Vũ, Độc Phách như cười mà không phải cười :

- Huynh làm sao hiểu rõ tình hình họ Túy đến vậy? Trừ khi trước đây đã từng giao đấu với hắn?

Nam Cung Vũ thấp giọng, ra vẻ thần mật nói :

- Không giấu gì đệ, thủ hạ của hắn có một tên bị ta mua chuộc, tin tức đương nhiên truyền tới rất nhanh, có thể nói nhất cử nhất động của hắn đều nằm trong tay ta, một giọt không lọt.

Độc Phách vỗ tay cười nói :

- Có huynh ra tay rồi!

Nam Cung Vũ đắc ý :

- Về sau nếu có việc hợp tác làm ăn, đệ càng hiểu rõ được bản lĩnh của ta.

Độc Phách dường như còn điều gì suy nghĩ nói :

- Còn quên hỏi huynh, chúng ta dùng thân phận gì để xuất hiện?

Nam Cung Vũ nói :

- Cướp vật bị người cướp tuy trách nhiệm đổ lên đầu chúng ta, nhưng chúng ta cũng chú ý không lưu lại dấu vết để khỏi ảnh hưởng đến Luru lão về sau.

Độc Phách nói :

- Đệ xin nói trước, đệ không có thói quen giấu đầu rút đuôi, chúng ta nên đường hoàng mà đi lên.

Nam Cung Vũ nói :

- Yên tâm! Trải qua lần này, họ Túy kia nếu có sống được thì cũng kinh hồn táng đờm. Muốn bọn ta co đầu rút cổ, hấn chưa đủ sức đâu!

Độc Phách nói :

- Huynh trước nay thông hiểu ý người, Độc Phách này thua huynh rồi...

Nam Cung Vũ nở mày nói :

- Nói hay, nói hay! Quá lời rồi!

Nhìn sắc trời, Độc Phách nói :

- Sắp sáng phải không?

Đứng thẳng lên, trên áo bào của Nam Cung Vũ dính đầy đất cát, lão xòe tay với Độc Phách :

- Độc Phách, mời đệ đi trước!

Độc Phách cũng không khách sáo, vươn vai đứng dậy, chậm rãi tiến về phía tòa nhà gỗ. Từ điệu bộ cho đến dáng đi, không ai có thể xác định mục đích thật của chàng đến đây để làm gì. Hơn nữa, phía sau là Nam Cung Vũ chấp tay thông dong như một hào phú an nhàn đi dạo trong hoa viên nhà mình.

Còn cách nhà gỗ hơn một trượng, Độc Phách đột ngột dừng lại, bởi vì trong nhà gỗ đã có phản ứng. Cửa bật mở, năm tên đại hán mặt mày dữ tợn, vai hùm lưng gấu như bầy ong xông ra. Vừa xuất hiện, bọn họ đã phân thành thế trận bao vây lấy hai người.

Độc Phách không nói gì, điềm tĩnh nhìn Nam Cung Vũ...

Nam Cung Vũ tiến lên hai bước, xá chào năm tên đại hán, tươi cười nói :

- Các vị lão huynh! Xin hỏi Túy Lão Quyền có nhà không?

Trong năm người, có một tên mang vết sẹo đỏ tươi bên má trái âm thanh hung hãn :

- Ngươi muốn tìm Quyền ca ca có chuyện gì?

Nam Cung Vũ vẫn không giảm nụ cười nói :

- Ta từ xa xôi tìm đến đây để gặp Túy Lão Quyền đương nhiên có việc. Còn vì việc gì, xin lỗi không thể nói với các vị, ta nghĩ các vị không thể thay thế được vị trí của Túy Lão Quyền.

Tên mặt sẹo mục quang hung hãn nói :

- Dám đến đây để sinh sự sao?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Kiểm chuyện hay không, đối với bọn ta thế nào cũng là việc của Túy Lão Quyền, đâu phải do huynh đài phát hiệu truyền lệnh đâu?

Người mặt sẹo nổi giận, sát khí bùng bùng nói :

- Mẹ nó, lão cho rằng lão là ai? Dám đến đây chọc giận Hồng Yết Từ Mao Khôn này. Hôm nay ta không muốn mi gặp Quyền ca, muốn gặp cũng được, đánh ngã ta rồi hẵng nói!

Nam Cung Vũ cười híp cả mắt :

- Ngươi thật là ngang ngược! Túy Lão Quyền chắc chắn không hài lòng, mi không sợ lỗi đại sự của Quyền đại ca sao?

Mao Khôn lớn tiếng quát :

- Hay cho ngươi dẻo mồm dẻo miệng, dám ly gián bọn ta. Lão tử trước thu thập mi, sau mới báo lại cho Quyền đại ca!

Không chờ Nam Cung Vũ có biểu hiện gì, bên trong nhà gỗ vang lên một giọng nói khản đặc nhưng đầy quyền uy :

- Không được náo loạn, Mao Khôn! Chờ ta tương kiến hai vị bằng hữu này!

Mao Khôn sắc mặt không vui, “hừ” lên một tiếng, phun một bãi nước bọt rồi né sang hai bước.

Trong nhà gỗ lại bước ra bốn người, tên dẫn đầu ốm yếu xanh mét, tóc dài bù xù, mặt mũi vàng vọt nhăn nheo, thể hình như cái xác khô.

Hắn ngang tàng nói :

- Mọi người đứng sang một bên. Nóng nảy lỗ mắng chỉ khiến các bằng hữu khinh thường bọn ta. Chỉ có hai người đến mà các ngươi đã kinh động như chim vỗ tổ.

Rồi hắn tròn đôi mắt lộ quan sát Nam Cung Vũ từ trên xuống dưới một hồi, rồi lại quan sát Độc Phách chậm rãi nói :

- Là nhị vị tìm Túy Lão Quyền ta chăng?

Nam Cung Vũ hơi cung người, vui vẻ hòa nhã nói :

- Không dám, chính là bọn ta đến cầu kiến!

Túy Lão Quyền ngẩng cao mặt rít giọng :

- Có việc gì?

Nam Cung Vũ giữ lễ nói :

- Uy danh của Quyền ca ở Hoàng Sa Thần, bọn ta ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay mạo muội đến đây, một là để tỏ lòng ái mộ Quyền ca, hai là muốn Quyền ca vì tình đồng đạo giang hồ mà thương cho chén com ăn!

Túy Lão Quyền tỏ vẻ ngạc nhiên, cười hăng hắc quái dị nói :

- Thương cho chén com ăn? Cũng được, không giấu gì, bọn ta cũng khổ cực đâu có kém, ba bữa com ăn còn không đủ mà không biết đi đâu kiếm ăn đây. Mi nói xem, có com đâu mà thương?

Nam Cung Vũ lộ vẻ khản thiết, giống như người chân thành giải bày khổ xê cho bằng hữu nghe vậy :

- Hiền ca nói quá rồi! Dựa vào địa vị, thân phận và quan hệ của hiền ca nói gì đến câu ba bữa com không đủ? Nếu cả hiền ca cũng lâm vào cảnh này thì hai huynh đệ tại hạ đã chết đói từ lâu rồi! Mặc cho Quyền ca khách khí, bọn tại hạ chẳng dám yêu cầu nhiều để tránh cho Quyền ca khó xử. Việc mà tại hạ nhờ đến Quyền ca rất đơn giản, chỉ cần Quyền ca gật đầu xem như đã thành toàn cho tại hạ.

Túy Lão Quyền chau mày nói :

- Nói đi, muốn ta gật đầu cho chuyện gì?

Nam Cung Vũ cười thật dễ thương :

- Lưu lão Đông gia ở Đông Quan thành chẳng phải có một đôi Bích Ngọc Uyên Ương rất tuyệt hảo nằm trong tay Quyền ca đó sao? Món đồ chơi này rất giá trị, bán rất nhiều tiền. Phía Quyền đại ca tổng cộng chỉ có mấy người, dùng hết bao nhiêu tiền đâu? Gật đầu một cái, thương cho bọn ta một phần sống qua ngày, cho anh em ta com no áo ấm. Xin ghi ân đức của Quyền ca!

Đầu tiên ngăn người, tiếp theo là giận giữ, Túy Lão Quyền thét lớn :

- Mẹ kiếp! Đây là lời nói gì? Bọn đại gia khổ cực mới có được bảo vật vào tay. Hai tên ma quỷ bọn ngươi dựa vào thân phận gì mà muốn tới đây đòi chia phần? Đây phải chăng bọn mi muốn cướp trên đầu Túy Lão Quyền? Bọn mi hết muốn sống rồi!

Nam Cung Vũ bình thản nói :

- Quyền ca! Đừng tức giận, nói cướp lại thật khó nghe, tại hạ cũng không có ý này. Cuộc sống giang hồ giống như một chiếc dù che nắng che mưa, không thể che cho Quyền ca rồi lại không che cho bọn này. Cũng là hoa thắm lá xanh trên một cành, huynh nữ nhân tâm để đồng đạo chung gốc phải chết khô hay sao?

Túy Lão Quyền tròn mắt nghiêng rằng :

- Đẹp cái trò ăn nói dài dòng đó đi, trong lòng bọn ma quỷ các ngươi tính toán cái gì tưởng rằng ta không biết sao? Họ Túy này cả ngày bán nhận, khi nhận rồi để người khác ăn mất sao? Ta cướp của người, bọn ngươi lại muốn cướp của ta, nước lớn muốn phủ miếu Long Vương, đó là cái đạo lý gì vậy?

Hồng Yết Từ Mao Không ở bên thừa cơ xen vào :

- Ta đã biết hai tên cầu đầu này không phải người tốt. Quyền ca ca! Bọn ta còn chờ gì, thanh toán bọn nó đi thôi!

Một tên cao to đen đúa đứng bên cạnh Túy Lão Quyền khịt mũi, giọng khàn đục :

- Quyền đại ca, lai lịch hai tên này ta còn chưa rõ, nên hỏi môn phái của chúng.

Chóp cặp mắt lộ, Túy Lão Quyền liếc xéo Nam Cung Vũ nói :

- Mi có nghe lời nói của Lô Khâm chưa? Bọn mi chỉ toàn nói nhảm, mà không cho biết môn hộ. Đã đến đây chắc chắn không phải hạng vô danh.

Nam Cung Vũ như rất khiêm cung nói :

- Quyền ca thứ lỗi, chỉ lo cầu xin Quyền ca thương com, nhất thời quên báo danh tánh. Trước hết xin giới thiệu, tại hạ họ Nam Cung, tên Vũ. Đồng bọn của tại hạ có cái tên càng kỳ lạ hơn, hần họ Độc, độc của độc dược, độc của độc ác tên của hần chỉ có một chữ Phách, phách của hồn phách.

Túy Lão Quyền lăm bắm mấy chữ trong miệng rồi nói theo Nam Cung Vũ :

- Nam Cung... Nam Cung Vũ, Độc của độc dược, Phách của hồn phách. À, Độc Phách, Nam Cung Vũ... Độc Phách...

Đột nhiên hần bật ngửa ra sau hai bước, mắt tròn tròn, miệng há hốc, bộ dạng như nuốt phải độc dược :

- Độc Phách, Độc Nhất Dao Độc Phách?

Độc Phách chưa lên tiếng, từ lúc tới đây, song phương đối diện, chàng chưa hề lên tiếng.

Mao Khôn dăm dăm nhìn Nam Cung Vũ run giọng hỏi :

- Lão là Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ?

Nam Cung Vũ khom lưng nói :

- Danh tánh của lão chỉ khiến lão ca mắc cười mà thôi.

Hít sâu một hơi, Túy Lão Quyền cổ trắn tỉnh nhưng vẫn không dần được giọng run run :

- Thật không ngờ... là nhị vị giá lâm. Nam Cung huynh, ấy, lão huynh và Độc lão đại đều là đại nhân vật vang danh. Muốn phát tài sao không đến đầu mà lại xông vào chỗ nghèo khổ này? Có thể ép ra được bao nhiêu chứ? Xin nhị vị vì anh em tại hạ mà nhường cho một bước!

Nam Cung Vũ cười nói :

- Các vị nói thật tức cười, các vị làm ăn không vốn, tay trái vào thì tay phải ra. Còn ăn uống với phí dụng đều chẳng tốn nửa đồng, đều do bọn tài chủ cung ứng. Những ngày tháng như vậy thật nhẹ nhàng tiêu dao, nói gì đến chuyện nghèo khổ? Muốn nói khổ chính là huynh đệ tại hạ đây.

Túy Lão Quyền nhăn nhăn nói :

- Nam Cung huynh, mỗi nhà đều có một khó khăn riêng, không phải bọn tại hạ không biết đến bậc trên, có điều quả thực có nỗi khổ riêng. Huynh xem, trong nhà hơn mười miệng ăn đều lưng dài vai rộng, ăn như hùm như gấu, sáng mở mắt ra là bao nhiêu chuyện cần tiền. Ngày nay, việc buôn bán càng không phải dễ dàng, có khi cả ngày buôn ba mà chả kiếm được mấy đồng. Nhị vị lão huynh có nơi khác phát tài, bọn tại hạ chỉ xin tha cho một lần.

Nam Cung Vũ cười lắc đầu nói :

- Quyền ca, huynh nào có tha cho người ta, đồ vật không phải của mình sao huynh đau lòng đến vậy?

Túy Lão Quyền đã nổi nóng nhưng cố nín nhịn :

- Không nên nói vậy, Nam Cung lão huynh, đồ vật tuy không phải của bọn ta, nhưng phí nhiều tâm sức mới vào tay. Ai cũng muốn sống, muốn dựa vào tài vật mà sống. Giả sử nhường cho người khác, tại hạ làm sao ăn nói với thuộc hạ? Giang hồ có quy củ của giang hồ, nhị vị cũng nên vì bọn ta mà suy nghĩ lại.

Nam Cung Vũ nói :

- Nói vậy là các vị không chịu thưởng?

Túy Lão Quyền trầm giọng :

- Nam Cung lão huynh, huynh nhất định vậy sao?

Đưa mắt nhìn Độc Phách bên cạnh, Nam Cung Vũ thốt nhiên cười nói :

- Quyền ca thật là không nhìn ra vấn đề!

Thót tim, Túy Lão Quyền lắp bắp :

- Cái gì... là không nhìn ra...?

Nam Cung Vũ chớp chớp mắt nói :

- Đôi Bích Ngọc Uyên Ương đó, không sai, rất là đáng tiền. Nhưng tiền do người làm ra, ngày nay mất đi, ngày mai vẫn có thể kiếm lại được. Nhưng nếu người mà chết đi thì không phải trò đùa. Huynh nghĩ xem, Bích Ngọc Uyên Ương thật trân quý, nhưng đối với một người chết hoặc một đám người chết thì có giá trị gì?

Nuốt một ngụm nước bọt khô khốc, mặt vàng của Túy Lão Quyền dần dần biến xanh :

- Ý của các hạ là muốn dùng sức để cướp đoạt?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Nói như vậy thật khó nghe, nhưng quả không sai. Mềm không được thì cũng phải cứng vậy. Quyền ca, huynh bay nhảy giang hồ bao nhiêu năm, chẳng lẽ còn chưa hiểu đạo lý, thịt của kẻ yếu là thực phẩm của kẻ mạnh?

Cơ thịt trên mặt co giật, Túy Lão Quyền đột nhiên trợn mắt thét to :

- Nam Cung Vũ, bọn ngươi ép ta thái thậm!

Nam Cung Vũ thần nhiên nói :

- Đừng kích động, Quyền ca, vì khổ chủ bị huynh cướp đoạt cũng có ý nghĩ giống như huynh vậy!

Hai tay Túy Lão Quyền cho vào trong áo bào...

Giọng một tên vang lên :

- Mẹ nó, Nam Cung Vũ, mi cho rằng có thể thắng được bọn ta sao? Muốn mất mặt thì hãy ra tay, chưa biết mèo nào cắn mỉu nào, ai sẽ giết ai...

Nam Cung Vũ vươn vai nói :

- Bọn ta tiền lễ hậu khách, trái lại, Quyền ca, ngươi cứ mãi cứng rắn bắt phục, đừng trách bọn ta đắc tội. Thông thường, người vì tài vật mà chết, chìm vì thức ăn mà vong mạng. Coi như Quyền ca giết chết được bọn ta thì bọn ta cũng xem như là số mạng. Ai bảo bọn ta tham lam đôi Bích Ngọc Uyên Ương kia?

Túy Lão Quyền hai tay rút ra hai thanh Liễu Diệp đao sáng loáng, tuốt trần. Lưỡi đao dài hơn một thước, chỉ to hơn ngón tay người một chút mà bén ngọt vô cùng. Hàn khí lạnh buốt, hào quang lấp lánh khiến cho người ta có cảm giác rờn rợn. Thêm sắc mặt đanh ác của họ Túy khiến cho tình thế càng thêm khản trương.

Nam Cung Vũ sắc mặt bất biến cười híc híc nói :

- Quyền ca thật muốn nạp mạng sao?

Câu nói chưa dứt, người bên trái đã vọt lên, hai ánh hào quang màu vàng chết chóc đã xuất kích.

Người xuất thủ đầu tiên chính là Hồng Yết Từ Mao Khôn, hấn thô bạo lỗ mãng nhưng công phu xảo diệu.

Một đôi Yết chùy màu vàng lấp lánh công tới phong tỏa cả thượng trung hạ của Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ hé răng ra cười với Mao Khôn, một chút cũng không tránh né đón đỡ, quang cảnh giống như chấp nhận số mạng vậy.

Trong chốc lát, trực giác của Mao Khôn cảm thấy có chỗ không ổn... Trong khi hắn còn chưa biết chỗ nào không ổn, thì Độc Phách đột nhiên bước xéo lên một bước, theo thân hình bước xéo lên của Độc Phách, một luồng ánh sáng chói mắt bay lên, tốc độ bay cực nhanh.

Ánh sáng lạnh như hoa tuyết bay cuộn cuộn phủ trùm, một đao cực kỳ đơn giản mà tưởng như bao trùm cả trời đất. Một cánh tay vèo giữa không trung mang theo máu tươi nhỏ giọt.

Đến lúc này, tiếng lưỡi đao xé không gian mới vang lên...

Thân trên của Độc Phách hơi chuyển động, Tế Hồn Câu đã trở về tay, giống như mảnh trăng lưỡi liềm rơi xuống.

Lúc này mọi người mới nhìn thấy hai tên đại hán đứng sau lưng chàng, cách hơn một trượng bị biến thành bốn khúc. Đám còn lại cũng sờ như tượng gỗ...

Mao Khôn mất đi một cánh tay, vừa đau đớn vừa cảm hận, sắc mặt trở thành tái mét nhưng vết sẹo trên má càng đỏ bầm, tóc tai hắt xỏa ra, rũ rượi, hắt như con dã thú lao vào Độc Phách...

Cánh tay còn lại cố sức vung Yết Vỹ chùy...

Tiếng thét cuồng dại nhằm tăng thêm khí thế...

Độc Phách ngay cả mí mắt cũng không động, Tế Hồn Câu trong tay bắn ra như mũi tên, sức mạnh cực kỳ bá đạo đón lấy Yết Vỹ chùy của Mao Khôn đang lao đến.

Yết Vỹ chùy và Tế Hồn Câu chạm nhau...

Một luồng lực đạo mà Mao Khôn chưa từng tưởng tượng ra được xâm nhập vào cơ thể hắt. Lực đạo không những khiến thân chùy bị uốn cong mà còn đẩy hắt thối lui năm bảy bước.

Thân hình Mao Khôn còn chưa đứng vững thì đao quang đã lướt tới sau đầu, khiến đầu của một con người đang sống sờ sờ bị cắt gọn rơi xuống đất. Vết sẹo trên má thậm chí vẫn còn đỏ bầm.

Chỉ trong một chớp mắt, ba người đã nọp mạng...

Sự tàn khốc bạo liệt không chỉ khiến đám Túy Lão Quyền kinh hoàng mà ngay cả Nam Cung Vũ cũng có chút sững sờ.

Ánh sáng xanh hình trăng lưỡi liềm lấp lóe trong tay Độc Phách, đôi mắt chăm chú nhìn vào Túy Lão Quyền đang bất động như một con chim băng gỗ.

Đôi mắt ấy vẫn khép hờ, vĩnh viễn khép hờ...

Chàng đột ngột bước lên một bước, lại đột ngột ho khan một tiếng. Túy Lão Quyền thoái lui một bước, đầu tóc bù xù như cỏ rối không ngừng lắc lư :

- Đứng! Độc lão đại, có gì từ từ chúng ta bàn luận...

Độc Phách đứng lại, đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ.

Thất Xảo Thương mỉm cười nói :

- Quyền lão ca, sự việc đã đến nước này còn gì để nói nữa?

Sắc mặt Túy Lão Quyền không chỉ là màu vàng mà là vàng bạch, cổ họng co rút lại, lời nói nhũn như bông gòn :

- Xem như các ngươi tàn ác, xem như các ngươi lợi hại, bọn ta thua là xong.

Nam Cung Vũ thùng thảng nói :

- Nhận thua? Chỉ nhận thua là giải quyết được vấn đề sao?

Mặt của Túy Lão Quyền gần như muốn khóc :

- Nam Cung lão huynh, cầu xin lão huynh nương tay chừa cho bọn tại hạ một con đường sống.

Nam Cung Vũ nói :

- Ý của Quyền ca muốn nói là thế nào?

Liễu Diệp đao bên tay trái nhập sang tay phải, Túy Lão Quyền âm ức nói :

- Đồi Bích Ngọc đó, các vị cứ lấy đi một, lưu lại cho bọn tại hạ một!

Lắc đầu, Nam Cung Vũ nói :

- Như vậy sao được, Uyên ương trước nay một đôi, mỗi người sao có thể cầm một, ai lại chia cắt đôi uyên ương như thế? Quyền ca, thâm sự như vậy

ngươi tàn nhẫn lắm sao?

Trong lòng mắng thầm mười tám đời tổ tông Nam Cung Vũ, nhưng ngoài mặt Túy Lão Quyền vẫn phải nhún nhường :

- Nam Cung lão gia, Bích Ngọc Uyên Ương đâu phải đôi uyên ương thật, nó chỉ là do ngọc bích khắc thành thôi mà!

Nam Cung Vũ nghiêm mặt nói :

- Thế thì lại càng không được! Giá trị của Bích Ngọc Uyên Ương đó ở chỗ có một đôi, nếu phân khai thì còn giá trị gì nữa? Như vậy đối với các vị không tốt, đối với bọn ta càng không tốt. Tốt nhất là phối thành một đôi.

Nói đi nói lại, bọn Nam Cung Vũ vẫn muốn lấy một đôi, Túy Lão Quyền biết muốn tranh cũng không tranh được. Hơn nữa thanh đao lấp lánh hàn quang trên tay Độc Phách có uy thế vô song, Túy Lão Quyền sợ có sơ xuất thì thanh đao kia sẽ sót ngang qua đầu. Như vậy thì phải làm sao?

Nam Cung Vũ chẳng phải đã nói qua rồi sao? Bất luận bao nhiêu của cải đối với người chết cũng chẳng có chút ý nghĩa nào. Xe trước đã đổ không thể nào đi lại theo dấu cũ. Hắn không muốn biến ra người thiên cổ.

- Được rồi! Giao hết cho các ngươi!

Mặt Nam Cung Vũ ra chiều thương xót nói :

- Quyền ca, nếu sớm nghĩ ra thì đâu đến nỗi mất ba mạng người?

Túy Lão Quyền nghiêng răng thầm mắng: “Ta đâu phải mẹ mị mà nghĩ ra được? Lão tử đang thất cơ không thể không cúi đầu. Các ngươi cưỡng đoạt báu vật mà tay tàn độc như vậy, lão tử làm sao nghĩ ra?”

Hắn khép đôi mắt, nói gần như khóc :

- Xin đến lấy hàng! Nhị vị!

Nam Cung Vũ dẫn Độc Phách :

- Đệ ở bên ngoài canh giữ, ta theo hắn thu hàng!

Độc Phách gạt đầu đưa mắt liếc nhìn năm tên còn lại trên hiện trường. Năm tên cảm thấy phát run, không ai dám nhúc nhích sợ gây hiểu lầm cho đối phương, rước họa bất ngờ.

Bước theo Túy Lão Quyền vào trong nhà gỗ, Nam Cung Vũ một mặt quan sát tứ phía. Chỉ thấy bên trong hỗn loạn dơ bẩn như cái ổ chuột. Lão chắc chắn lừa nói :

- Chỗ các ngươi ở dơ bẩn và hôi thối như vậy bọn ngươi thì không can hệ gì, nhưng làm hôi thối đôi Ngọc Bích Uyên Ương thì thật là...

Túy Lão Quyền không màng đến Nam Cung Vũ chỉ lo ngó cổ vào trong gọi :

- A Ương, A Ương! Đem cái hộp đựng vật của Lưu lão đầu đưa cho ta!

Thanh âm vang dội trong nhà gỗ, nhưng bên trong tuyệt không có phản ứng gì. Túy Lão Quyền hơi giật mình, lập tức xông vào, đồng thời há miệng mắng lớn :

- Mẹ nó! Bên ngoài thì kinh thiên động địa, vậy mà ngươi chỉ biết cúi đầu rút cổ không dám lên tiếng!

Nam Cung Vũ bước theo Túy Lão Quyền vào trong nội thất, chỉ thấy bên trong đồ đạc hỗn loạn, cửa sổ mở tung. Các cửa bằng gỗ dày, nặng nề đã hé mở, dây xích bằng sắt cũng đứt tung. Đồ đạc đổ vỡ rơi đầy trên đất.

Đừng nói đến A Ương, ngay cả bóng quỷ cũng không thấy.

Nhìn thấy tình hình như vậy, Túy Lão Quyền lập tức la lớn một tiếng :

- Không xong.

Thân người đã bỏ nhào về phía cửa sau, thò cổ quan sát khắp nơi, rồi bước chân lao đảo chạy về phía tủ quần áo, tay chân quờ quạng lục tìm trong đồng đồ nát đó.

Lục tìm một hồi, rồi hắn ngã người ra đất ngồi thờ đốc.

Nam Cung Vũ là kẻ bàng quan, đương nhiên hiểu được việc gì đã xảy ra, nhưng không nhịn được khô khan hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì?

Lão Túy Quyền lắc mạnh đầu, hai tay vịn tủ quần áo đứng bật dậy nói :

- A Ưông đáng chết! Trời đánh A Ưông. Đồ côn trùng vong ân bội nghĩa. Đồ gian tà nguĩ mã phản thầy, không những hãm trộm đi đôi Uyên Ương Ngọc Bích mà ngay cả túi vàng ngọc bọn ta dày công tích lũy hãm cũng trộm đi mất. Ngàn lần không ngờ được đồ cầu tặc lòng dạ đen tối, thủ đoạn đê hèn đến mức này.

Nam Cung Vũ nghiêm mặt, giọng nói có chút nghi ngờ :

- Quyền ca không nên đóng kịch nữa!

Túy Lão Quyền cười khăng khắc, tiếng cười xem ra còn khó nghe hơn tiếng khóc. Lão xám mặt nói :
:

- Ta đang đóng kịch? Quang cảnh trước mặt chính mắt huynh chứng kiến. Thủ hạ của ta bội phản chưa nói, hãm khiến cho ta như một con chó rơi xuống nước. Thừa lúc ở bên ngoài hỗn độn cuỗm đi tất cả, đạo đức nhân nghĩa đều không màng đến. Ngày nay tại hạ vườn không nhà trống, coi như hết sạch rồi. Nam Cung Huỳnh thấy bộ dạng của ta giống như đang đóng kịch sao?

Nam Cung Vũ thoái lui, không ngoái đầu lại nói :

- Đừng buồn rầu, Quyền ca ít nhất còn một cái nhà để ở!

Túy Lão Quyền ngơ ngẩn nói :

- Thế đôi Bích Ngọc Uyên Ương, chả lẽ bọn nguoi không cần nữa?

Nam Cung Vũ không đáp, chỉ bước nhanh ra ngoài, vẫy tay với Độc Phách :

- Chúng ta đi!

Độc Phách bước theo Nam Cung Vũ, nhưng Nam Cung Vũ không đi theo con đường lúc trước đã tới đây Trái lại bước vòng qua đám cây rậm, đi ra phía sau căn nhà gỗ.

Độc Phách thấp giọng hỏi :

- Có chuyện sao?

Gật đầu, Nam Cung Vũ nhìn xung quanh nói nhỏ giọng :

- Độc Phách! Bọn ta là lão giang hồ, cuối cùng bị chúng gạt cho một phen!

Độc Phách chau mày nói :

- Nói gì?

Nam Cung Vũ buồn rầu nói :

- Đúng là châu chấu bắt ve không ngờ hoàng tước đứng đằng sau. Chúng ta đang ra mặt đánh giết với Túy Lão Quyền, tên giết người tàn nhẫn thì một tên thủ hạ của hãm thừa cơ hỗn loạn đã cướp Ngọc Bích Uyên Ương chạy rồi. Không những thế bao nhiêu tài vật của họ Túy cũng đều bị hãm lấy đi cả. Trong lúc ta ra ngoài, hãm còn trong đó kêu trời khóc đất.

Độc Phách nói :

- Đó là Túy Lão Quyền quản lý thủ hạ không nghiêm, cả một ổ bại hoại như thế sao có thể gạt được huynh?

Cười khan một tiếng, Nam Cung Vũ ra vẻ bí mật nói :

- Ta nói một lời đệ sẽ hiểu ngay, không phải ta đã nói Túy Lão Quyền có một thủ hạ bị ta mua chuộc rồi sao?

Độc Phách tỉnh ngộ :

- Phải chăng người đó đã bị huynh mua?

Nam Cung Vũ thờ dãi nói :

- Không sai, chính là tên A Ưông đáng giết ngàn đao đó. Hãm vốn tên là Ưông Bình.

Độc Phách không nén được cười ra tiếng. Cổ nhân nói không sai: Họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm!

Chương 7: Độc kế xảo liên hoàn

Màn đêm buồn trùm, gió từ ngoài sông thổi vào cảm thấy lạnh càng thêm lạnh. Gió trong khoảng không gian rộng lớn của Hoàng Sa Thần cuốn lên, tạo ra âm thanh vù vù...

Độc Phách và Nam Cung Vũ nhân nại men theo bãi cát, đi về phía trước mà tìm kiếm.

Tuy tia nhìn không bị che khuất nhưng cát vàng phản chiếu ánh nắng làm cảnh vật thật khó phân biệt.

Quay đầu nhìn Độc Phách, Nam Cung Vũ tỏ vẻ biết hồi lỗi nói :

- Xem ra còn phải phí sức một chút mới tìm được tiểu tử Uông Bình kia. Đó là do ta định liệu sơ suất mới gây ra tình trạng này, hy vọng đệ không phiền.

Độc Phách cười nói :

- Đệ có gì mà phiền chứ, việc thiên hạ vốn không ai định liệu tính toán được toàn vẹn. Nếu việc nào cũng phán đoán chính xác hết thì chỉ có là thần tiên. Nam Cung huynh, ngân lượng đâu có dễ tìm!

Nam Cung Vũ đưa mắt nhìn xung quanh ra phía xa tức tối :

- Nói thực, ta nghĩ thế nào cũng không ra Uông Bình còn có chiêu này. Mọi việc dàn xếp ổn thỏa, ta thậm chí đã tiến trước rồi, đến lúc then chốt lại bị hấn làm cho màn lừa thế này. Tên cướp con này quả thực không bỏ được thói gian xảo, một mai bắt được, đệ xem ta sẽ xử trí hấn như thế nào!

Độc Phách trầm ngâm nói :

- Nam Cung Huynh, dựa vào bản lĩnh họ Uông, hấn không thích đáng bảo quản báu vật đáng giá như thế. Trái lại là tự chuốc lấy phiền não. Đạo lý đơn giản này, đệ tin rằng Uông Bình không thể không hiểu.

Nam Cung Vũ trợn mắt nói :

- Hấn là hạng người gì? Một tên côn trùng bắt gà trộm chó. Dựa vào cá tính của hấn, ngay cả mấy cân đồng hư thiếc mè hay miếng ngọc nát hấn cũng không có tư cách sở hữu. Hấn có đem đi bán người ta cũng cho là giả, hấn có thể đi tới đâu mà tìm người mua chứ?

Độc Phách nói :

- Theo đệ, hoặc giả hấn sớm tìm được người mua rồi...

Hơi ngần ngừ, Nam Cung Vũ như chợt tỉnh :

- Có lý, Độc Phách đệ nói có lý! Uông Bình thu ngân lượng của ta rồi lại đi liên kết với người khác. Sau đó, đợi chúng ta và Túy Lão Quyền tranh chấp, hấn thừa cơ trộm đi Bích Ngọc Uyên Ương hòng kiếm thêm một tờ ngân phiếu khác?

Độc Phách đáp :

- Đại khái là khi huynh mua hấn, hấn đã động não nghĩ rồi!

Nam Cung Vũ hàm hừ mắng :

- Tên chó chết này!

Độc Phách cười nói :

- Bình tĩnh, huynh nghĩ xem, Uông Bình không thể đủ thời gian mà đào thoát. Lúc đó, chắc chắn hấn phải xác định bọn ta chiếm thượng phong hấn mới ra tay. Huynh biết đó, quá trình bọn ta và Túy Lão Quyền giao phong quá ngắn, Uông Bình lại không có ngựa, trước sau một khắc hấn chạy được bao nhiêu?

Nam Cung Vũ nói :

- Ta biết hấn chạy được không xa. Độc Phách, ta tin rằng chúng ta sẽ bắt được hấn ở gần đây.

Hai người đi đến một đồng cát hơi nghiêng, Nam Cung Vũ đang định nhìn xuống, đột nhiên Độc Phách kéo lại, chỉ sang bên trái.

Nam Cung Vũ vội nhìn theo, bắt gặp mấy bóng đen đang phân ra...

Bóng đen phân làm hai, một bóng ngã xuống, một bóng thoái lui.

Nhường mày, Nam Cung Vũ nói :

- Đây là trò chơi gì?

Độc Phách đáp :

- Không chừng bọn ta đã tìm ra họ Uông rồi!

Nam Cung Vũ tinh thần phấn chấn, hay tay dang ra, thân hình giống như một con đại điêu, đằng không ra xa ba trượng. Áo bào pháp phới trong gió, vẽ nên một dải màu bạc, chính xác đáp ngay phía trước bóng đen thoái lui.

Đó là một người vừa to lớn vừa vạm vỡ, mặt nung núc thịt.

Còn bóng đen té dưới đất là một người có khuôn mặt đen đúa như người làm nghề nướng bánh. Nam Cung Vũ vừa nhìn đã nhận ra ngay, quả nhiên là hảo bằng hữu Uông Bình.

Bộ dạng của Uông Bình thật không ổn, bộ mặt đen đúa của hắn biến dạng đến méo xệch, hai mắt lồi ra, miệng ngáp ngáp, hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều. Trên ngực áo đỏ bầm một vùng, thân người giật giật như kính phong.

Nam Cung Vũ không nén được, lắc đầu. Lão biết Uông Bình tuy vẫn còn là người, nhưng trong chốc lát sẽ biến thành người chết.

Tên vạm vỡ kia cơ hồ không thích thú với sự xuất hiện của Nam Cung Vũ, hắn đằng đằng sát khí nhìn lão, trong khi cây trùy thủ vấy máu đỏ còn nắm trên tay...

Ho một tiếng, Nam Cung Vũ hắt hàm hỏi :

- Uông Bình này là do mi giết?

Tên đó mím môi gật đầu, hung quang trong đôi mắt híp ngày càng dữ tợn. Nam Cung Vũ hòa hoãn nói :

- Tại sao mi giết hắn?

Chùy thủ trên tay hơi nhích động, gã kia trả lời như pháo nổ :

- Không liên quan đến mi! Nếu không cút ngay, cả mi ta cũng giết!

Lúc này, Uông Bình đang trong trạng thái gần đất xa trời, bỗng nhiên hắn ưỡn người thều thào :

- Tên khác... chạy rồi, mang theo... Bích Ngọc Uyên Ương... chạy rồi!

Nam Cung Vũ còn chưa kịp hỏi thêm câu nào, yết hầu Uông Bình đã vang lên tiếng ục ục hai mắt trợn ngược, tứ chi co lại rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Tên đại hán cầm trùy thủ hứ một tiếng, đối diện với sự kết thúc một sinh mạng, hắn không có chút động tâm.

Nam Cung Vũ cười híc híc nói :

- Là ngươi giết hắn?

Đối phương thỉnh linh bước lên một bước hùng hổ nói :

- Lão muốn gì?

Nam Cung Vũ chìa hai tay ra nói :

- Ta không muốn làm gì. Đối với chuyện giữa Uông Bình và bằng hữu ta không có liên quan nhưng có một món đồ đối với ta quan hệ rất trọng đại. Bằng hữu! Đòi Bích Ngọc Uyên Ương ngươi mang đi đâu?

Tên đó lắc lắc trùy thủ trên tay, giọng ồm ồm nói :

- Ta không biết!

Nam Cung Vũ hừ một tiếng, chậm rãi nói :

- Nguồn gốc của Bích Ngọc Uyên Ương, người có thể biết, có thể không biết. Nhưng bất luận biết hay không biết, người cũng phải hiểu bảo vật này không phải do bọn mi mà có. Trên giang hồ có một đạo lý, đầu cơ trục lợi không phải là một phương pháp hay. Bằng hữu ra tay ác độc với ta chưa hẳn đã giải quyết được vấn đề!

Tên vạ vỡ giọng điệu cứng rắn nói :

- Bao nhiêu năm nay lão tử dùng phương pháp của mình giải quyết vấn đề. Nếu không tin mi cứ thử xem!

Không chờ Nam Cung Vũ có phản ứng gì, sau lưng tên đó đã vang lên giọng nói lạnh lẽo của Độc Phách :

- Không cần lão thử! Để ta...

Tên đó giật mình ngoắc người lại thét lạc cả giọng :

- Mi là ai?

Độc Phách xòe bàn tay để nắm lấy ngực áo tên đó, động tác không nhanh cũng không chậm. Thậm chí tên đó còn phát hiện ra tiếng gió.

Cước bộ hần chùn xuống, truy thủ hướng lên đâm vào ngực Độc Phách. Tốc độ của truy thủ nhanh hơn nhiều so với tốc độ xuất chiêu của Độc Phách. Chỉ thấy hàn quang hơi lóe lên, thanh truy thủ đã tiếp xúc với mục tiêu.

Chính lúc này tay trái đã xòe ra của Độc Phách đột nhiên thu lại, chụp đúng vào cổ tay đối phương, tựa tựa như một tia chớp. Bàn tay ấy bẻ ngoặt cánh tay của gã kia ngược ra đằng sau...

Sắc diện tên này biến thành đỏ bầm, thân mình thụp xuống, chân phải co lại, đá vào hạ bộ của Độc Phách.

Độc Phách đã sớm đề phòng chiêu này, liền bước ngoặt sang hai bước, rồi nắm chặt Mạch Môn của đối phương nghệt mạnh lên trên.

“Rắc”, hán tử vạ vỡ nghe rõ tiếng xương bả vai của mình gãy nát, âm thanh khô khốc ngay cạnh mang tai. Ngay cả một tên vạ vỡ to lớn như vậy cũng không chịu nổi sự đau đớn khi bả vai vỡ nát. Hần hét to lên một tiếng thống thiết, nửa người quỳ thụp xuống.

Độc Phách tước lấy thanh truy thủ, nhưng vẫn nắm chặt cánh tay đã mềm nhũn, không buông, một mặt chú mục nhìn Nam Cung Vũ. Chẳng muốn xem lão bằng hữu có muốn tra hỏi điều gì không.

Thở dài một hơi, Nam Cung Vũ nhìn gã kia lắc đầu :

- Mi nói xem, vì sao mi lại phải chịu khổ như vậy? Chính là do mi bảo ta thử. Nhưng mi thấy đó ta chẳng cần thử, bằng hữu của ta chỉ cần một chiêu đủ khiến người khiếp đảm rồi.

Tên đó toàn thân đau đến nỗi run cầm cập, quỳ móp một chỗ như kẻ chết rồi, không chịu hé răng lấy một lời.

Nam Cung Vũ tỏ vẻ nhàn hạ nói :

- Lão huynh nghe ta khuyên một câu, hiện nay phải chăng lão huynh đang ra về hảo hán anh hùng? Nếu không thực tâm cùng bọn ta hợp tác, ta đảm bảo lão huynh không an toàn mà rời đi đâu!

Ngay cả hô hấp cũng khó khăn, đầu không ngẩng lên nổi, nhưng tên này vẫn nghiêng rằng không chịu lên tiếng.

Nam Cung Vũ thấy vậy chau mày, nhìn Độc Phách gật đầu một cái rồi thoái lui hai bước. Bộ áo bào mới của lão, lão vốn rất quý...

Thế là Độc Phách nắm chặt lấy mấy ngón tay ở cánh tay phải, rồi giật mạnh lên, đồng thời đập mạnh lên lưng hán tử mấy cái. Mấy cái đập này không nhẹ, nó đủ làm cho lục phủ ngũ tạng của tên kia suýt văng ra ngoài.

Một tiếng kêu như heo bị chọc tiết vang lên, nhưng Độc Phách vẫn không buông cánh tay gãy của hán tử ra, dường như chàng còn hứng thú với phương pháp này.

Há hốc miệng thở từng hơi, mồ hôi vã ra đầy trán nước miếng chảy ròng ròng, gã đại hán nằm móp xuống đất trông giống như con chó sấp bị đem chôn.

Nam Cung Vũ cười hắc hắc nói :

- Mi muốn tỏ khí phách, ta không phản đối được. Nhưng ta nói cho mi biết, lạc thú chỉ mới bắt đầu thôi. Người muốn thưởng thức nữa, bọn ta cũng chẳng hà tiện mà không bồi tiếp đến cùng. Thời gian còn nhiều, những trò vui hơn vẫn còn ở phía trước!

Nói rồi Nam Cung Vũ đưa mắt nhìn Độc Phách. Tên kia vẫn nằm phục dưới đất, chẳng có phản ứng gì.

Độc Phách vẫn nắm chặt mạch môn của cánh tay bị gãy, chàng lại bắt đầu kéo nghệt lại, lần này chàng kéo từ từ, chậm chậm. Chạm đến nỗi đối phương

cảm thấy từng đợt sóng thống khổ chụp lên cái kiếp cầm thú của hắn.

Gắng gượng ngóc đầu lên, tên đó rên rỉ :

- Không cần... không cần động thủ nữa... Để ta nói... ta là... ta là Giả Nguru... Hắc Hổ Giả Nguru...

Nam Cung Vũ quỳ nửa người xuống mỉm cười nói :

- Thì ra là Giả bằng hữu, cửu ngưỡng, cửu ngưỡng! Thật là người giống như tên, tựa như có hồ uy. Giả bằng hữu, người bạn chạy mất không biết là ai vậy?

Hồn hên một hồi, Giả Nguru nói đứt đoạn :

- Hắn tên... Đoạn... Đoạn Nhất Phong!

Nam Cung Vũ suy nghĩ một lát, trong đầu không có chút ấn tượng, đoạn nhu hòa hỏi :

- Đồi Bích Ngọc Uyên Ương kia phải chăng là do Đoạn Nhất Phong mang đi?

Giả Nguru gật đầu, hai gò má đầy thịt xệ xuống, không còn chút nào của “hồ uy”.

Nam Cung Vũ hỏi :

- Mang đi đâu?

Giả Nguru nói :

- Phía Đông nam, là bọn ta... à... là Đầu nhi... Đầu nhi của bọn ta muốn...

Nam Cung Vũ vô cùng nhẩn nại hỏi :

- Đầu nhi của bọn ngươi là ai?

Do dự một hồi, cuối cùng Giả Nguru cũng gắng gượng ngẩng đầu nói :

- Khuyết Trâm Kim Dao Đồ Trường Thanh...

Ba chữ này vào tai, Nam Cung Vũ dù muốn cười cũng không còn cười ra tiếng.

Lão cảm thấy bất ngờ hỏi :

- Đồ Trường Thanh là Đầu nhi của bọn ngươi sao? Hắn bình thường quen làm ăn lớn, hơn nữa những năm gần đây nghe nói đã rất phát tài. Sao lại dốc tinh thần mà đổ lên đồi Bích Ngọc Uyên Ương?

Giả Nguru trầm trầm nói :

- Đại phát tài là việc của hai năm trước, gần đây tình hình đã suy sụp. Hơn nữa, Ưông Bình chủ động tìm đến để ngã giá. Đầu nhi của bọn ta không cần lộ diện, rủ tay cũng có đồi Bích ngọc. Lạc thú đến thế sao có thể bỏ qua được? Và chẳng, Bích ngọc trị giá không tôi, quyết không phải là việc mua bán nhỏ.

Nam Cung Vũ nói :

- Giết người đoạt bảo cũng là chủ ý của Đồ Trường Thanh sao?

Giả Nguru khô khan nói :

- Bọn ta làm vậy thì phương pháp đoạt bảo càng giản đơn.

Nam Cung Vũ cười khò :

- Không sai, đây quả thực là một phương pháp đoạt bảo giản đơn. Tâm trí, sức lực đều không phí, chỉ một đao là xong. Xem ra Đồ Trường Thanh còn thông minh hơn bọn ta.

Thân run rẩy, Giả Nguru xám mặt nói :

- Đây là do Ưông Bình tự mình tìm lấy, hắn và Đoạn Nhất Phong trước đây có chút giao tình cho rằng có thể thêm ngân lượng ở Đầu nhi của bọn ta.

Nam Cung Vũ mắng một tiếng :

- Đồ đáng chết!

Độc Phách mở miệng hỏi :

- Đến nơi nào có thể chặn đầu được Đoạn Nhất Phong?

Vừa nghe âm thanh của Độc Phách, Giả Ngưu rùng mình ớn lạnh, nhẹ giọng đáp :

- Đầu nhĩ của bọn ta hiện đang chờ ở Tân Gia điểm. Ngoài Tân Gia điểm, có trạm giao liên là nơi bọn ta hẹn gặp mặt, lão Đoạn hiện giờ...

Độc Phách nhìn Nam Cung Vũ hỏi :

- Huynh có biết cách đến Tân Gia điểm không?

Nam Cung Vũ nói :

- Rất quen thuộc, cách nơi này khoảng năm mươi dặm đường. Chúng ta có thể tìm đường tắt mà đi.

Lời nói vừa thốt, Độc Phách một chân đã bay ra, vừa chuẩn xác vừa độc hại, đá trúng vào cổ sau Giả Ngưu. Xương cổ vang lên tiếng gãy lia rùng rợn, đầu của tên Giả Ngưu chuyển sang một góc độ kỳ dị.

Độc Phách buông tay, họ giả mềm nhũn đổ xuống như một bao cát.

Không ngờ Độc Phách có thể ra tay tàn độc, Nam Cung Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao đệ làm vậy?

Độc Phách điềm nhiên nói :

- Giữ lại để làm gì? Đây chỉ là kẻ gây hại, đối với nhiều người mà nói, hắn chính là một tên ác tặc.

Nam Cung Vũ thẳng người, báo Độc Phách chạy đến nơi giấu ngựa. Lão thẩm tính toán đường nào là gần nhất mới có thể chặn đầu Đoạn Nhất Phong hoặc giả ngăn cản Đồ Trường Thanh.

* * * * *

Tân Gia điểm chỉ là một thôn nhỏ hoang liêu. Từ đầu thôn đến cuối thôn chỉ khoảng mười nóc nhà. Trạm giao liên rất dễ tìm, vì ở ngay đầu thôn. Nhưng trạm này cũ kỹ, rách nát, từ lâu đã không còn dùng đến nữa. Bên trong trạm giao liên không có lấy nửa con ngựa, nhưng bên ngoài lại treo một ngọn đèn vàng leo lét.

Vận khí của Nam Cung Vũ và Độc Phách quả thực không tốt, không thể giữa đường chặn được Đoạn Nhất Phong. Họ đành thúc ngựa chạy nhanh, hi vọng về Tân Gia điểm để tìm được Đồ Trường Thanh.

Đương nhiên, nếu chặn được Đoạn Nhất Phong là một phương pháp tốt, tiết kiệm được nhiều công sức. Còn như muốn lấy thịt trong miệng hổ Đồ Trường Thanh không phải là một công việc dễ dàng gì. Nhưng nhìn thấy ngân lượng, dù nói thế nào cũng không thể buông tay.

Hai người xuống ngựa ở bên ngoài trạm, dựa vào đôi chân mạnh mẽ, họ mau chóng đến được trạm ngựa. Họ chợt nhìn thấy một cảnh tượng hoang phế, ngoài cửa treo một ngọn đèn gió.

Hít một hơi, Nam Cung Vũ nhìn kỹ trạm phòng trước mắt tỏ vẻ nghi ngờ :

- Độc Phách, tại sao trong ngoài không thấy ngựa? Còn cái trạm rách nát này dường như đã lâu không dùng đến vậy?

Độc Phách chậm rãi nói :

- Bên trong phải có người!

Nam Cung Vũ quan sát một hồi rồi thấp giọng :

- Sao ta không nhìn thấy? Mẹ nó, bên trong lại ra vẻ huyền bí, cơ hồ không có chút gì khác lạ. Độc Phách, lẽ nào tên Giả Ngưu kia dám gạt bọn ta?

Độc Phách hai mắt không chớp, nhìn đăm đăm vào trạm giao liên âm u hoang lạnh. Chàng nói :

- Nếu trong trạm không có người thì không thể treo ngọn đèn này, phải vào trong thám thính mới biết. Nam Cung huynh, đã đến đây rồi không thể nửa đường bỏ dở!

Nam Cung Vũ nói :

- Bọn ta cùng vào!

Độc Phách phía trước, Nam Cung Vũ phía sau, cùng đi đến cửa trạm ngựa. Dựa vào trục gác, hai người thấy không khí ở đây vừa lạnh lẽo vừa nặng nề. Trong phòng tối om như ẩn tàng một nguy cơ khó đoán.

Sau khi nghe ngóng, Nam Cung Vũ âm thầm nói :

- Có vẻ tà môn, huynh cảm thấy sống lưng lạnh lẽo.

Độc Phách thấp giọng nói :

- Đáng tiếc, không còn cơ hội truy vấn họ Giả nữa!

Lúc hai người tiếp cận trong vòng ánh sáng của ngọn đèn lồng treo trước cửa, từ trong trạm phòng tối đen bay ra hai bóng người, thân pháp quý mị như u linh.

Sau khi hai người xuất hiện, không nói một lời nào, chỉ phân ra đứng hai bên tả hữu.

Hai khuôn mặt ốm yếu, u ám, da dẻ nhăn nheo, không để lộ một chút thất tình lục dục, trông tựa như hai tấm mặt nạ bằng da người.

Độc Phách dừng lại, Nam Cung Vũ cũng tiến lên đứng song song, đồng thời, hai tay nắm chặt cái bọc dài và hẹp đó.

Hồi lâu, hai tên nọ vẫn đứng sừng sững như tượng gỗ thậm chí mắt cũng không nhìn về phía bọn Độc Phách.

Quang cảnh mang nặng mùi tà khí...

Nuốt một ngụm nước bọt, Nam Cung Vũ nói nhỏ :

- Ta không tin hai tên này không nhìn thấy bọn ta, bây giờ phải làm sao?

Độc Phách nhíu mày đáp :

- Tình hình không ổn! Nam Cung huynh, chúng ta có thể tiến vào trong vòng vây đó!

Lúc này, bên trong cửa lại có một bóng người nữa hiện thân. Đó là một người cao lớn khôi ngô, lúc di động giống như một tòa núi nhỏ khiến cho người ta có cảm giác ổn định lạ thường. Dường như với sức lực của chín trâu cũng không kéo ngã nổi hắn.

Ánh sáng đèn dưới mái hiên chiếu sáng hình dạng người đó rất rõ ràng. Mặc áo bào da, khuôn mặt gần như vuông, sắc mặt đỏ nhợt, dưới đôi lông mày hình chữ bát là đôi mắt lấp lánh tinh quang, trên môi còn có một bộ ria rậm.

Hắn đứng đó, khí thế như một tảng đá. Nam Cung Vũ nhìn người đó hỏi :

- Độc Phách đệ, đây là thần thánh phương nào?

Độc Phách lắc đầu nói :

- Dường như không giống Đồ Trường Thanh?

Nam Cung Vũ liếc Độc Phách một mắt :

- Đương nhiên không phải Đồ Trường Thanh, huynh đã gặp hắn một lần, không thể không nhận ra.

Độc Phách nói :

- Đã không phải Đồ Trường Thanh, vậy là người nào? Nam Cung huynh, chúng ta đến đây là để tìm Đồ Trường Thanh!

Nam Cung Vũ yết hầu khô khan nói :

- Lời nói quả không sai, nhưng vị này dường như muốn xông vào chúng ta!

Độc Phách nói :

- Có thể giải thích....

Người cao lớn khôi ngô kia cuối cùng cũng chịu mở miệng, hắn trầm trầm nói, giọng thần nhiên :

- Ta là Túy Phong Đài Ma Đức Sinh, từ sớm đã đến đây! Họ Đồ tại sao lại không đến? Trừ khi đồ vật của họ Đồ là do nhị vị thay hắn mang đến đây!

Ba chữ Ma Đức Sinh vừa lọt vào tai, sắc mặt Độc Phách và Nam Cung Vũ trở nên thật khó coi. Ngoại hiệu của Ma Đức Sinh là Cửu Bộ Đoạt Mệnh, ngoại hiệu này quyết không phải vô cớ mà có. Quả thực nội trong chín bước có thể thấu hồn đoạt mệnh, từ ngày ra chiêu đến nay, hiếm có ngoại lệ.

Độc Phách và Nam Cung Vũ đưa mắt nhìn nhau, cảm thấy nên lập tức đem chuyện hiểu lầm giải thích rõ. Vô duyên vô cớ kết oan cừu làm gì?

Nam Cung Vũ bước lên vòng tay nói :

- A ha... Ta biết là ai rồi! Thì ra là Tùy Phong Đài Ma lão ca! Thật không thể ngờ gặp được Ma lão ca ở đây. Đối với lão ca, tại hạ cừu ngừơng đã lâu.

Ma Đức Sinh lạnh lùng nói :

- Không cần nịnh bợ! Ý các ngươi đến đây ta hiểu rất rõ. Vừa rồi ta đứng ở bên trong quan sát rất lâu, ta xác định Đồ Trường Thanh không có ở gần đây. Hiển nhiên là nhị vị đã thay hân mang đến đây ước hẹn. Tốt lắm! Tuy nói họ Đồ xảo quyết gian trá, nhưng dũng khí của nhị vị quả thực đáng khen. Ta bảo đảm sẽ thành toàn cho nhị vị.

Khẩu khí của đối phương quá kiêu ngạo, Độc Phách nghe xong có ý không hài lòng. Nam Cung Vũ cũng không vui, nhưng chuyện hiểu lầm này, nếu không giải thích cho thỏa đáng một mai truyền ra ngoài thì cười rưng rưng không phải chỉ có một mình Đồ Trường Thanh. Vì vậy, Nam Cung Vũ mỉm cười nói :

- Ma lão ca! Lời nói này khiến cho huynh đệ ta cảm thấy hồ đồ. Bọn ta và Đồ Trường Thanh không quen không biết, thậm chí gặp cũng chưa chắc nhận ra, tại sao lại đến đây ước hẹn thay cho hân? Ma lão ca, trong này e có sự hiểu lầm..

Ma Đức Sinh cứng rắn nói :

- Hiểu lầm? Trời đất bao la, sao có sự hiểu lầm kỳ lạ đến vậy?

Nam Cung Vũ có chút lo lắng nói :

- Bọn ta quyết không dối gạt Ma lão ca. Bọn ta tuyệt đối không có câu kết với Đồ Trường Thanh, ngay cả việc lão ca và Đồ Trường Thanh có ước hẹn, là việc gì bọn ta cũng hoàn toàn không biết.

Ma Đức Sinh hỏi :

- Thế tại sao các ngươi đúng lúc này lại đến đây? Hơn nữa rõ ràng là có tư thế chiến đấu mà tiến vào?

Nam Cung Vũ cười khỏ giải thích :

- Căn nguyên của việc này nói ra hơi dài, chỉ có một lời muốn nói. Bọn ta không có lý do, cũng không có ý đối địch với Ma lão ca, sở dĩ bọn ta đến đây là do có sự trùng hợp, cũng có thể nói bọn ta mắc mưu kẻ khác. Ma lão ca, nói rõ ra bọn ta đến đây cũng là để tìm Đồ Trường Thanh!

Ma Đức Sinh hỏi :

- Bọn ngươi tìm Đồ Trường Thanh để làm gì?

Nam Cung Vũ hơi do dự, cẩn trọng nói :

- Muốn cùng hân bàn chuyện mua bán.

Ma Đức Sinh cười nhạt nói :

- Bàn chuyện mua bán? Nói như vậy các ngươi là bằng hữu rồi!

Nam Cung Vũ liên tiếp khoát tay :

- Không, không! Bọn ta và họ Đồ không phải là bằng hữu.

Ma Đức Sinh cao giọng nói :

- Từ lúc bắt đầu đến giờ, bọn ngươi toàn xảo ngôn nị ngữ, mi cho rằng mi không có sơ hở sao? Mi coi ta là loại ngu ngốc bị thọt chứ gì?

Nam Cung Vũ giật mình, không tránh khỏi lộ vẻ thất vọng :

- Ma lão ca, xin đừng nổi giận, nghe ta nói. Ta...

Ma Đức Sinh hét to một tiếng ngắt lời Nam Cung Vũ :

- Bắt tắt nhiều lời! Tân Gia điểm là một nơi thôn dã, nơi bọn ta đang chiếm đóng là một trạm giao liên hoang phế. Trong đêm lạnh lẽo, bọn ngươi lại đến

đây, hơn thế nữa lại với tư thế sẵn sàng giao chiến. Muốn nói bọn mi không biết ta và họ Đồ ước hẹn, ai mà tin? Giả thiết bọn ngươi không phải xông vào họ Ma ta, lẽ nào chỉ vì muốn xông vào trạm giao liên rách nát này mà đến?

Tình thế đến nước này quả thực ngoài dự liệu của Nam Cung Vũ, lão định thần, thu lại nụ cười, thần sắc nghiêm trang nói :

- Ma lão ca! Tại hạ đã nói rõ rồi, lập trường và ý định đến đây đều đã biểu đạt rõ ràng. Lão ca không thể dựa vào xét đoán đơn phương mà phủ nhận biện giải của tại hạ! Lão ca là nhân vật tiếng tăm trên giang hồ, lý ra càng phải hiểu chuyện. Nếu cứ cố chấp như vậy, e rằng đối với lão ca và ta đều là điều vô phúc...

Ma Đức Sinh nghiêm giọng :

- Lão đang giáo huấn ta?

Nam Cung Vũ nghiêm trang nói :

- Không dám! Chỉ là chân thành giải thích cho Ma lão ca!

Họ Ma chợt hét lên :

- Ma mỗ không nghe!

Độc Phách xòe tay, vỗ nhẹ lên vai Nam Cung Vũ, ra vẻ đồng tình nói :

- Huynh không linh hoạt rồi.

Nam Cung Vũ nói :

- Bạn trẻ, tình hình bây giờ như vậy, bạn còn nói đùa.

Độc Phách bước lên phía trước Nam Cung Vũ đưa mắt nhìn họ Ma rồi nói :

- Dùng lễ để giải thích mấy lần đều bị mi phỉ báng, không nghe. Mi là loại tôn giá gì? Chẳng qua chỉ là một Cửu Bộ Đoạt Mạng Ma Đức Sinh mà thôi. Cũng được, tùy mi, bọn ta đang chờ bồi tiếp.

Họ Ma trầm giọng nói :

- Như vậy mới dứt khoát! Phân minh tỷ võ, thắng bại đều là anh hùng. Dùng lời xảo ngôn nói vòng vo làm gì? Bằng hữu báo tính danh đi Ma mỗ quyết cầu kinh siêu độ cho bằng hữu!

Độc Phách nói :

- Ta họ Độc tên Phách!

Sắc mặt họ Ma không đổi, bình thản nói :

- Độc Nhất Dao?

Độc Phách đáp :

- Đúng vậy!

Hít một hơi thở nhẹ, đôi mắt của họ Ma nhìn đắm đắm vào mái tóc bạc như tuyết của Độc Phách. Giống như đang nói với Độc Phách, lại giống như đang nói với chính mình :

- Là Độc Phách, lẽ ra ta phải sớm chú ý đến mái tóc bạc của hắn!

Độc Phách thần nhiên nói :

- Tuy ta là Độc Phách, nhưng không muốn vô duyên vô cớ giao chiến với các hạ. Trước đây cũng vậy, bây giờ cũng vậy.

Trầm mặc hồi lâu, họ Ma lãnh đạm nói :

- Không! Bọn ta vẫn giao tranh một trận, lời của ta đã nói ra tuyệt không hối hận, dù mi là Độc Phách.

Đôi mắt khép hờ, vừa nhường lên lại buông xuống, Độc Phách nói :

- Ta đã nói rồi! Tùy ý...

Tay trái của Ma Đức Sinh đặt trên lưng, một tiếng “kềng” vang lên.

Một lưỡi dao sáng loáng, bản bằng bàn tay từ thắt lưng hấn rút ra. Lưỡi dao uyển chuyển, hơi rung động, mũi chúc xuống đất, mặt dao gòn gòn ánh sáng xanh lạnh. Lãnh khí như xuyên qua tim mọi người...

Dưới mái nhà, hai tên đứng im lặng từ đầu bây giờ mới nhảy đến, một tên khom người cung kính nói với Ma Đức Sinh :

- Chủ nhân! Xin để thuộc hạ thay chủ nhân thu thập bọn này!

Ma Đức Sinh lắc đầu nói :

- Các người không phải là đối thủ của Độc Phách, mau lui ra!

Hai người không dám nói nhiều, song song thoái lui. Song lần này bọn chúng không lui về vị trí đứng lúc đầu, chỉ đứng ra sau Ma Đức Sinh với khoảng cách vừa phải, khi cần lập tức có thể ra tay tiếp ứng.

Nam Cung Vũ ghé tai nói nhỏ với Độc Phách :

- Hai tên ba phần giống người, bảy phần giống quỷ này vốn là Sơn Tinh Bì Ngưu và Mị Khách Bì Khôi, thuộc hạ thiết thân của Ma Đức Sinh. Đề cẩn thận bọn chúng chuyên đánh ám khí. Đương nhiên huynh không chỉ đứng một bên xem kịch, nhưng vẫn phải nhắc nhở cho đệ đề phòng.

Độc Phách cười nói :

- Huynh làm sao có thể đứng một bên mà xem kịch? Đệ muốn trò vui này qua mau.

Nhè nhẹ “ph” một tiếng, Nam Cung Vũ tránh ra một bước, đồng thời âm thầm mở túi da vẫn đem theo.

Ma Đức Sinh chỉ chăm chú nhìn Độc Phách, lưỡi dao mềm mại vẫn chúc xuống, vẫn nhẹ nhàng rung động.

Độc Phách mở túi da, lấy ra Tế Hồn Cầu, cẩn thận buộc sợi xích bạc dưới cán đao vào cổ tay phải. Sau đó chàng nắm chặt cán đao, cử thanh đao nghiêng nghiêng, đao phong rờn rợn, đao quang như gương.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Cầu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8: Anh hùng trọng anh hùng

Hiện giờ, Ma Đức Sinh đang chăm chú nhìn vào ánh mắt của Độc Phách. Hắn không nhìn bất kỳ chỗ nào khác ngoài ánh mắt của Độc Phách.

Cao thủ chân chính mới có được thái độ như Ma Đức Sinh, nhưng trái lại, hắn cảm thấy thất vọng. Không chỉ là thất vọng mà còn là sự hồ đồ pha lẫn ngạc nhiên, bởi vì trong đôi mắt Độc Phách, hắn không nhìn ra được bất cứ dấu hiệu nào của tình cảm.

Đôi mắt của Độc Phách vẫn như cũ, luôn luôn khép hờ, nhàn thần u trầm, bình tĩnh, thản nhiên...

Độc Phách cảm nghiêng nghiêng Tế Hồn Cầu lặng lẽ đứng đó như một pho tượng đá. Toàn thân không thấy một chút lay động, ngay cả hơi thở cũng dường như không có.

Chàng trầm mặc như vậy, ngưng đọng như vậy giống như dòng sông sâu, không đoán được đáy sông.

Song phương ngưng trọng.

Không khí chung quanh dường như bị ngưng kết lại, nặng nề.

Nam Cung Vũ vẫn đứng bên cạnh lược trận, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Nhìn thấy hai người ngưng trọng chờ đợi giao phong, trái lại lão cảm thấy tim đập liên hồi, huyết mạch căng cứng, lão không chịu nổi sự nặng nề bao trùm...

Lão biết cao thủ tương đấu, càng xuất hiện lâu tình trạng ngưng thần quan sát thăm dò như vậy thì kết quả càng hung hiểm. Kết quả chỉ cần một chiêu đã biết thắng bại, thắng bại vừa phân đã biết ngay sinh tử.

Ma Đức Sinh vẫn bất động.

Độc Phách cũng yên lặng.

Đột nhiên đôi mắt khép hờ của Độc Phách mở bừng ra.

Ma Đức Sinh toàn thân khom lại, thân hình áp sát Độc Phách, lưỡi đao chúc xuống, rút lên những tiếng kỳ lạ như một con quái xà. Lãnh quang lóe lên, hàn khí bắn thẳng vào yết hầu đối phương.

Độc Phách không chút di động...

Ánh điện chớp lóe phát ra từ thanh đao đang cầm nghiêng cũng giống như bóng lửa bắn tung tóe rơi xuống, ánh lửa vừa nháng lên thì thanh đao cũng bay đi.

Thân hình Ma Đức Sinh co lại...

Một màn sáng lấp lánh theo thế co người của hắn bao trùm khắp nơi, những tiếng leng keng vang lên.

Tể Hồn Câu đã thu hồi lại, còn Ma Đức Sinh bị chấn động, phải lui lại ba bước.

Giơ tay cầm chặt Tể Hồn Câu vừa thu hồi lại Độc Phách vẫn đứng ở tư thế cũ, tay cầm đao thì vẫn tràn đầy uy lực.

Ma Đức Sinh cũng đã đứng vững, lưỡi đao của hắn không phải đang chúc xuống đất mà là giắt sau vai trái, bộ dạng như nông dân vừa vào thành, thất lưng đựng tiền cột sau lưng. Hình ảnh thật tức cười.

Nhưng Độc Phách không cảm thấy tức cười, một chút cũng không cảm thấy tức cười.

Nam Cung Vũ tỏ ra khản trương hơn, lão thở ra một hơi rồi lại hít vào một hơi khác. Lão một mặt cảm thấy vui mừng, một mặt cảm thấy âu lo. Vui mừng vì chiêu thứ nhất không mất mạng người, âu lo là chiêu thứ hai sắp triển khai trước mắt. Chỉ e rằng, song phương đều quyết sinh tử.

Thần thái của Ma Đức Sinh vẫn trầm ổn, chỉ một điều duy nhất khác với bình thường là ngực hắn hơi nhấp nhô, tay cầm đao thì vẫn tràn đầy uy lực.

Độc Phách vẫn lạnh lẽo, u trầm, Tể Hồn Câu vẫn bất động, nghiêng nghiêng. Tư thế cầm đao của chàng như là đã trải qua một trăm năm, một ngàn năm rồi, mãi mãi vẫn như vậy.

Đôi mắt chàng không phải khép hờ như thường nhật, mà hoàn toàn mở ra, vừa to, vừa sáng.

Lúc này, Ma Đức Sinh vọt lên không trung, nhưng cự ly không cao, chỉ khoảng bảy tám thước. Vì thế, hắn bỏ xuống rất gần, hơn nữa, tốc độ cực kỳ nhanh...

Tể Hồn Câu như một dải cầu vồng, từ chính diện mà đâm thẳng lên.

Ánh quang xé không khí, âm thanh phát ra chói tai như tiếng xé vải. Trong chớp mắt, hùng khí chấn động cuộn cuộn như những đợt sóng vô hình, cao thấp không đều. Uy lực của một đao khiến cho đất trời đổi sắc.

Vòng tròn hàn quang chụp xuống hốt nhiên bị bắn ra, hóa thành từng tia điện tan biến vào hư không.

Ma Đức Sinh dạt xuống, lao đảo lúi năm sáu bước rồi mới đứng yên. Độc Phách cũng đã thoái lui hai bước, sắc mặt trắng xanh, hồ khẩu của hai bên đều róm máu.

Hớp mạnh một hơi không khí, Ma Đức Sinh thanh điệu vẫn trầm ổn, như một thói quen thường nhật :

- Hay lắm, Độc Nhất Đao không hổ là Độc Nhất Đao!

Độc Phách lãnh đạm nói :

- Nhất đao không thành, nhị đao cũng không thành. Ma lão huynh, danh hiệu này của ta đã bị huynh nghiêng nát rồi!

Trên khuôn mặt khô ngô của Ma Đức Sinh xuất hiện một nụ cười nhẹ, chậm rãi nói :

- Độc Phách, ngươi khiêm tốn rồi! Lấy ta mà nói, xưng là Cửu Bộ Đoạt Mệnh, e rằng thập bộ cũng đã thi triển rồi, đã không đoạt mệnh lại còn chịu thiệt thì còn lời gì để nói nữa?

Hơi do dự, Độc Phách hỏi :

- Ma lão huynh! Không đánh nữa sao?

Hai tay giang ra, Ma Đức Sinh gượng cười nói :

- Đương nhiên không đánh nữa, còn nếu đánh nữa, ta lấy gì để đánh với ngươi? Dùng binh khí còn không ngăn được, dựa vào tay không ắt hẳn sẽ mất mạng.

Độc Phách cười nói :

- Đa tạ lão huynh thành toàn!

Ma Đức Sinh nói :

- Có gì là thành toàn hay không thành toàn, người đừng có khiến cho ta buồn thêm. Độc Phách huynh, nói thật, vừa rồi ta như cười trên lưng cọp khó xuống, một lời đã thoát ra làm sao nuốt lại được? Biết trước là không thủ thắng, ta chỉ là cố gượng ra chiều thôi.

Độc Phách vội nói :

- Cũng trách bọn tại hạ đến đây quá trùng hợp khiến cho lão huynh sinh lòng nghi kỵ.

Ma Đức Sinh nghiêm giọng nói :

- Sau khi ta biết được thân phận của nhị vị, ta đã đoán định nhị vị không thể là đồng đảng của họ Đồ. Sở dĩ ta ngoan cố động thủ là vì muốn giữ thể diện. Nỗi khổ của ta xin tha thứ, sự thật thì ta cũng không phải kẻ ngông cuồng vô lý.

Độc Phách ngẩng đầu lên nói :

- Tại hạ hiểu! Vì vậy bọn ta không nên tiếp tục đánh nữa.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi :

- Ma lão huynh! Không hiểu lão huynh và Đồ Trường Thanh ước hẹn với nhau ở đây là vì nguyên nhân gì?

Ma Đức Sinh nghiêng răng nói :

- Nói thực không ngại, một tháng trước đây Đồ Trường Thanh cướp sạch nhà của biểu đệ ta. Lúc đó, biểu đệ ta có nói quan hệ giữa ta và hắn. Đáng hận là họ Đồ không màng đến điều này, một chút cũng không nể mặt. Sau đó, biểu đệ ta chạy đến khóc lóc với ta. Người nói xem, mối hận này ta làm sao mà nhịn được? Trải qua một thời gian tra xét, cuối cùng cũng tìm được hang ổ của Đồ Trường Thanh, không may hắn đã ra ngoài. Vì thế, ta để lại cho hắn một bức thư, hẹn hôm nay tới nơi này giải quyết vấn đề. Không ngờ họ Đồ chẳng đến mà quý vị lại xuất hiện đầy mờ ám.

Độc Phách nói :

- Rủi mà thành may, bọn ta không vì sự hiểu lầm này mà sinh ra hiểu lầm. Nếu không, không chỉ họ Đồ cười giễu mà thiên hạ cũng cười vào mặt.

Ma Đức Sinh mỉm cười nói :

- Việc này các hạ yên tâm, ta đã sớm chu toàn.

Nói đến đây, hắn vội quay lại hỏi Độc Phách :

- Đúng rồi! Các vị đến nơi này để tìm Đồ Trường Thanh là vì lý do gì?

Độc Phách nói :

- Thủ đoạn của họ Đồ tạo ra màn kịch cướp của kẻ cướp, sau đó còn sát nhân diệt khẩu. Hắn tàn ác đến vậy, bọn ta đương nhiên không thể bỏ qua!

Ma Đức Sinh là lão giang hồ, kinh nghiệm dày dặn, thông hiểu nhân tình. Độc Phách không nói rõ chi tiết “cướp của ăn cướp” thì hắn cũng không hỏi nhiều, chỉ nói suy nghĩ trong lòng ra :

- Đồ Trường Thanh này quả thực không phải con người!

Độc Phách đang định tiếp lời, thì trong bóng đêm, Nam Cung Vũ đã vội chạy đến, hai tay cầm thanh đao mà Ma Đức Sinh làm văng ra ở xa. Lão đưa lên nói với Ma Đức Sinh :

- Ấy! Ma lão ca, đao của người tìm thấy rồi đây!

Ma Đức Sinh lên tiếng cảm ơn rồi tiếp lấy đao, thanh âm tỏ ra thân thiện với Nam Cung Vũ :

- Văn võ chúng ta đều đã thử qua mà còn chưa thình giảo danh hiệu của các hạ là gì?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Tại hạ Nam Cung Vũ!

“A” một tiếng, Ma Đức Sinh hỏi :

- Lão chính là Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ?

Cười ha hả, Nam Cung Vũ nói :

- Nếu so với thanh bào đao của Ma lão ca, thì thanh thương gãy của ta một chút cũng không xảo diệu!

Ma Đức Sinh nói :

- Nói hay, nói hay! Nam Cung Vũ, huynh không phải đang mở một tiệm tạp hóa phát đạt ở Phúc Thuận đại lộ Đông Quan thành hay sao?

Nam Cung Vũ có chút ngạc nhiên :

- Ngay cả việc này lão ca cũng biết?

- Truyền ngôn trên giang hồ vừa nhanh vừa rộng, ta còn nghe nói tiệm tạp hóa đó chỉ có tác dụng liên lạc. Còn việc phát tài lại do một con đường khác, chẳng qua con đường phát tài của huynh là chính đạo.

Cười hăng hắc, Nam Cung Vũ nói :

- Ma lão ca chẳng hổ danh là nhân vật lợi hại. Việc kinh doanh của tại hạ cần mật là thế, vậy mà lão ca thậm chí còn chưa biết nhân dạng thì đã tỏ tường. Chuyện như vậy...

Ma Đức Sinh vừa giắt thanh đao ra sau lưng, vừa ra vẻ dạn dặt nói :

- Có lúc tự mình cho là việc bí mật cũng chưa hẳn là việc bí mật. Giống như tiệm tạp hóa của huynh cũng như hang ổ của Đồ Trường Thanh, chỉ cần người ta có ý một chút thì thế nào cũng phát hiện ra được.

Độc Phách nghe vậy chợt hỏi :

- Ma huynh, không hiểu hang ổ của Đồ Trường Thanh nằm ở đâu? Không biết huynh có từng thấy qua?

Ma Đức Sinh cười nói :

- Huynh không bỏ việc “cướp của ăn cướp sao”?

Độc Phách thần nhiên nói :

- Cũng không phải hoàn toàn không bỏ được, chỉ là có một chút không can tâm. Bọn ta đã phí không biết bao nhiêu tâm lực, vật lực, vậy mà họ Đồ kia chỉ ngồi không mà lại được hưởng. Kỳ thực ta không quen chịu đựng những việc như vậy!

Gật đầu, Ma Đức Sinh nói :

- Từ đây đi về phía Tây chừng hai mươi dặm, có một tiểu trấn tên gọi Tam Tài Phủ. Trong trấn có một khách sạn rách nát tên là Viễn Lai. Các người đoán xem chủ nhân của khách sạn Viễn Lai là ai? Chính là Đồ Trường Thanh.

Nam Cung Vũ ra vẻ khó chịu nói :

- Cái gì? Ngoài cướp của giết người, họ Đồ còn mở cả khách sạn nữa sao?

Ma Đức Sinh nói :

- Tại sao hẳn lại không thể mở khách sạn? Nam Cung huynh, huynh cũng mở được tiệm tạp hóa đó thôi! Đương nhiên, ở phương diện khác không thể đem huynh ra mà so sánh. Ý đệ nói, huynh cao thượng hơn nhiều!

Nam Cung Vũ khiêm nhường nói :

- Ma lão ca quá khen.

Nhìn sắc trời, Ma Đức Sinh ôm quyền nói với mọi người :

- Họ Đồ không đến, đệ không thể ở đây chờ đợi mãi. Chuyển đi Tam Tài Phủ, xin mời nhị vị lên đường. Lần này xin dung không thể đồng hành, núi cao, sông dài sau này ắt còn gặp nhau.

Độc Phách và Nam Cung Vũ cùng nhau hồi lễ. Ma Đức Sinh gọi hai vị huynh đệ thủ hạ rồi đi khỏi. Ba người bọn họ đều dùng bộ hành mà cất bước, xem ra xe ngựa của họ đã để ở một nơi nào khác.

Tay xoa cằm, Nam Cung Vũ nhíu mày :

- Lần mua bán này không hiểu vương phải tà khí nào mà toàn gặp bất lợi, không ngừng phong ba. Cục diện này nằm mộng cũng không thấy được lại xuất hiện. Kiểm mấy đồng lời quả thực càng lúc càng khó!

Độc Phách trầm ngâm nói :

- Nam Cung huynh, ý huynh bước tiếp theo ta phải làm gì?

Nam Cung Vũ nói :

- Mẫu chốt là đôi Bích Ngọc Uyên Ương, đệ còn hứng thú truy tìm không?

Độc Phách khẳng định nói :

- Phí bao nhiêu tâm sức như vậy, chả lẽ lúc này lại buông tay?

Nam Cung Vũ nói :

- Nói đúng lắm! Độc Phách đệ nói xem bọn họ Đồ có mưu kế gì? Chiếu lý mà nói, dựa vào bản lĩnh của hần thì không thể không đến ước hẹn với lão họ Ma. Sự thực thì hần không đến nơi này, mà thừa cơ hội đi đâu? Nguyên nhân hần không đến ước hẹn phải được làm rõ!

Độc Phách cất Tê Hồn Cầu, khép hờ đôi mắt nói :

- Đệ nghĩ câu trả lời cho thắc mắc của huynh không phức tạp. Họ Đồ không đến ước hẹn với Ma Đức Sinh hiển nhiên có ý như vậy. Hoặc giả hần không dám đến ước hẹn vì khó nắm bắt phần thắng, hoặc giả hần cho là không đáng để đến. Nam Cung huynh, người thành danh trên giang hồ rất nhiều, không nhất thiết tư tưởng quan điểm đều giống nhau. Có người lấy danh làm trọng, có người lấy lợi làm trọng. Họ Đồ có cách nghĩ riêng của hần.

Nam Cung Vũ ngắt lời :

- Thế thì đệ xác định là hần không thể đến?

Độc Phách nói :

- Không sai, muốn đến đã đến từ sớm. Huynh nên biết đối tượng của hần chính là Ma Đức Sinh ngoài ra còn có bọn ta nữa...

Nam Cung Vũ nói :

- Nói như vậy thì bọn ta có chờ cũng hoài công? Độc Phách, đệ có nghĩ rằng lúc này họ Đồ dám trở về hang ổ hay không?

Độc Phách nói :

- Đệ nghĩ lúc này họ Đồ không thể quay trở về hang ổ, vì hần nghĩ đến việc Ma Đức Sinh phải chờ cả ngày, tràn đầy giận dữ mà xông vào khách sạn tìm hần. Hần đã không muốn đối diện trực tiếp với họ Ma, vậy chỉ còn cách ẩn nấp. Vấn đề là chỗ hần chuẩn bị ẩn nấp trong bao lâu?

Nam Cung Vũ buồn rầu nói :

- Như vậy thì không có mục tiêu để tìm rồi! Cho dù bọn ta có đến khách sạn ở Tam Tài Phủ mà không gặp được họ Đồ thì cũng đâu có nghĩa lý gì? Lẽ nào lại chờ đợi ở đây như một con gà ngốc?

Nghĩ ngợi một lúc, Độc Phách nói :

- Nhưng mà nói chung, đi đến đó không chừng tình hình có thể phát triển mới mẻ. Nếu không cũng có thể bắt một tên kiểu như Giả Ngưu ra mà bức cung, ít nhiều cũng có thu hoạch.

Nam Cung Vũ miễn cưỡng nói :

- Cũng được! Dù gì ngoài con đường Tam Tài Phủ ra trước mắt bọn ta cũng không còn con đường nào khác để đi.

Màn đêm dày đặc, gió thổi càng lúc càng lạnh lẽo.

Hai người trở lại đường lộ, bước chân của họ có chút mệt mỏi.

Giang hồ hung hiểm, ngoài biết chịu đựng hung hiểm ra, còn phải có mưu trí.

* * * * *

Ma Đức Sinh từng hình dung khách sạn mang tên Viễn Lai này là một khách sạn rách nát. Độc Phách và Nam Cung Vũ tới đó, tận mắt nhìn thấy hiện trường mới biết cách nói của họ Ma không hề khuếch đại.

Viễn Lai khách sạn nằm bên dòng sông lớn ở Tam Tài Phủ, không những rách nát tồi tàn mà còn rất dơ bẩn.

Hai tầng lầu lợp ngói, không hiểu đã xây dựng từ niên kỷ nào mà đen đúa, cũ kỹ. Cái sân trước mặt chẳng có cây cối, chỉ cột mấy con tuấn mã, cạnh đó có một chiếc xe. Ngay cả bảng hiệu treo dưới mái hiên cũng đã mờ nhạt, lung lay như muốn rớt.

Khách sạn như vậy không hiểu mở ra cho ai ở?

Ngồi trên ngựa, Nam Cung Vũ nhờ có ánh nắng ban mai mà tỉ mỉ quan sát khách sạn từ bờ sông, vừa quan sát vừa lắc đầu quầy quậy :

- Trời ơi, đây cũng là nơi để người ở sao? Làm sao mà ra nông nổi này? Họ Đồ không phải mở khách sạn mà là mở ổ chuột thì đúng hơn!

Độc Phách ngồi trên con Phiêu Vân, uể oải nói :

- Hắn vốn không phải mở khách sạn, cũng như huynh vốn không phải mở tiệm tạp hóa. Nếu là buôn bán mờ mờ ảo ảo giấu bên trong, đầu càn cực khổ chần chừ doan nghiệp này?

Nam Cung Vũ tranh biện nói :

- Chỉ ít ngoài mặt ta còn làm cho giống như tiệm tạp hóa, còn họ đồ làm ra việc nửa vời thế này, thiên hạ vừa nhìn vào là biết ngay không phải kinh doanh chính tông.

Ngáp dài một cái, Độc Phách nói :

- Cũng chẳng ai bảo huynh phải vào ngủ trong khách sạn của hắn, mặc hắn làm thiệt hay làm chơi. Hiện giờ bọn ta chờ ở đây hay đi thẳng vào trong mà tìm người?

Nam Cung Vũ nói :

- Ta phán đoán trận này Đồ Trường Thanh không thể trở về, bọn ta bôn ba cả một đêm đã mệt rồi, tất nhiên là phải tìm một chỗ ngủ dưỡng thần rồi hẵng đi tìm người.

Độc Phách nói :

- Cũng tốt, nhưng không được quá trễ, tránh việc Bích Ngọc Uyên Ương ra khỏi tay Đồ Trường Thanh, như vậy càng phiền toái hơn.

Nam Cung Vũ nói :

- Ta hiểu rồi, đệ xem đến đâu mà ngủ đây?

Không chờ họ Đồ trả lời, lão tiếp luôn :

- Nhưng quyết không phải là khách sạn của họ Đồ!

Độc Phách cười nói :

- Dù gì cũng ngủ không lâu, chỉ bằng chúng ta tìm một nơi yên tĩnh mà lại ở gần đây ngủ một lát. Mãn trời chiếu đất cũng không sao. Huynh có đem theo chăn màn gì không?

Nam Cung Vũ nói :

- Có mang, cũng được, bọn ta đi tìm chỗ ngủ.

Tam Tài Phủ vốn là tiểu trấn thôn dã, ra khỏi trấn khắp nơi đều hoang vu tĩnh mịch.

Độc Phách chọn mấy gò cao bên cạnh đường đi Trên gò còn có mấy rừng cây rậm rạp, có thể che ánh sáng mặt trời rất thích hợp.

Trong rừng cây, họ tìm đến một góc cỏ dại, trên mặt đất hơi khô vàng. Chung quanh cây cối nhấp nhô che khuất, vậy lại như một cái lồng thiên nhiên, thật thuận tiện cho người ngựa nghỉ ngơi.

Nam Cung Vũ lấy tấm thảm ra, duỗi người nằm thẳng lên trên, lại kéo một góc thảm phủ lên người, sắc mặt vô cùng vừa ý nói :

- Thật là thoải mái, chỉ ít là khoáng đạt, sạch sẽ hơn nhiều so với cái khách sạn của họ Đồ kia.

Độc Phách ngồi dưới một góc cây, hai mắt nhắm lại, hai tay đặt trên gối, trầm mặc điều hòa hơi thở, thần khí thông dong.

Quay trở người, Nam Cung Vũ hỏi :

- Đệ không ngủ đi một lát?

Độc Phách mở mắt mỉm cười :

- Ngồi điều tức cũng có hiệu quả như nằm ngủ, hơn nữa trong lúc điều tức có thể giữ được sự cảnh giác cao.

Nam Cung Vũ ngáp dài đáp :

- Ta thì không được, phải nằm xuống ngủ mới có tinh thần. Nếu chỉ ngồi không cảm thấy bứt rứt ngứa ngáy, không thể hết buồn ngủ được.

Độc Phách nói :

- Ngày tháng an nhàn của huynh đã quá lâu rồi. Sự thích ứng gian khổ trong bất tri bất giác đã dần thoái hóa. Nam Cung huynh, nếu huynh ngày ngày đối mặt với nguy hiểm, ngủ phải gối đầu lên đao, đệ đảm bảo lúc nào huynh cũng có thể ngủ được, đứng cũng có thể ngủ.

Có người trong chốn, Nam Cung Vũ mơ hồ nói :

- Còn chưa đến lúc đó, có gì phải chịu khổ? Khi bị bức đến nước như vậy, tự nhiên ta sẽ thích ứng.

Độc Phách trầm mặt, không nói. Qua một lúc thấy tiếng ngáy của Nam Cung Vũ vang lên đều đều. Nhưng điều quái dị là hình như ngoài tiếng ngáy của Nam Cung Vũ, Độc Phách còn thấy lẫn vào những âm thanh quái dị.

Thanh âm đó giống như người nói chuyện, ở trên đầu góc đất này mà nói chuyện.

Mở mắt hé lên, Độc Phách ngưng thần lắng nghe. Không sai, quả thực đang có người nói chuyện, vị trí là phía trên của góc đất này.

Góc độ mà bọn Độc Phách ở khuất tầm nhìn, kẻ trên người dưới không ai nhìn thấy ai.

Hơi suy nghĩ, chàng lập tức thuận theo góc đất mà men lên trên. Đến một chỗ nhô ra hình vòng cung thì phát hiện ba người và ba ngựa đang quây quần không biết là làm việc gì.

Ba con ngựa tùy ý quanh quần, ba người thì quây thành một đám. Trong đó có một người buông hai chân ngồi lên một tảng đá ngang, còn hai người thì đứng hai bên. Cảnh tượng giống như người đang ngồi hỏi người đứng.

Độc Phách cẩn trọng, dựa vào lùm cây mà tiếp cận mấy người phía trước. Đến lúc nghe được rõ ràng từng lời nói của đối phương, chàng mới dừng lại.

Ở đây trường hợp này, trực giác báo cho chàng biết bọn này thật khả nghi, hết chín phần là kẻ xấu.

Tên ngồi trên đá, bất luận là hình dáng hay cử chỉ, đều giống kẻ cầm đầu. Tên này mặt ngựa dài ngoằng, sắc diện hơi đen, không phù hợp nhất là cái mũi tẹt. Cái mũi này khiến cho khuôn mặt càng mất cân đối, khiến cho người ta vừa xem đã nghĩ, không hiểu từ đâu có một khuôn mặt xấu xí đến như vậy.

Hai kẻ đứng, một tên vóc dáng bình thường, trên gò má nổi một mụn ruồi, lông đen cứng như sợi kẽm. Một tên hơi mập, trên cái cổ ngắn ngủn là cái đầu tròn như quả dưa.

Bộ dạng hai tên hai bên thật cung kính, dường như tên đang ngồi là tổ sư của bọn chúng vậy.

“Lão đại” ngồi trên tảng đá, tay vuốt vuốt cằm cổ như mắc nghẹn gì. Râu trên mép xanh rì đã mọc khá dài.

Hiện giờ thanh âm của hắn có vẻ nghi hoặc :

- Đoạn Nhất Phong, mi thật điều tra rõ rồi chứ? Ma Đức Sinh quả thực không quay trở lại khách sạn tìm ta?

Tên gọi Đoạn Nhất Phong khom người, gió thổi phát phơ mấy sợi lông trên mụn ruồi đen :

- Đầu nhĩ an tâm! Trong ngoài thuộc hạ đều hỏi qua, quả thực không có ai nhìn thấy Ma Đức Sinh đến. Tả hữu khách sạn thuộc hạ, ai cũng đi mấy vòng, đều không thấy tung tích hắn.

Sắc mặt đầu nhĩ không vì thế mà nở ra, hắn ngẩng mặt trầm tư một hồi, lộ ra tâm tư trùng trùng nói :

- Mẹ nó! Ma Đức Sinh, như vậy không giống tác phong thường nhật của hắn. Trước nay, có kẻ đắc tội với hắn, nếu không tìm rõ trắng đen, hắn quyết không buông tha. Tại sao lần này hắn can tâm thoái lui? Sự tình không đơn giản như vậy họ Ma nhất định có kẻ sách khác.

Đoạn Nhất Phong tiếp lời :

- Nhưng mà đến nay họ Ma chưa xuất hiện là sự thật. Hắn ước định bọn ta đến Tân Gia điểm đàm phán. Tân Gia điểm cách nơi này chưa đến hai mươi dặm, hắn ở không nơi đó chờ bọn ta, thiết tưởng nếu có muốn đến đây tìm kiếm thì cũng đã đến rồi!

Tên đầu tròn như quả dưa nói :

- Họ Ma hành sự ác độc, làm việc bất nghĩa, không chừng giữa đường xuất hiện việc gì rồi cũng nên?

Trợn mắt nhìn tên vừa lên tiếng, “Đầu nhĩ” nổi giận nói :

- Mi muốn có những sự tốt đẹp này nên tự gạt lấy lòng mình. Phiền phức trên đời nếu dễ dàng coi bỏ như vậy, thì bọn ta đã phui tay an nhàn mà ăn hạt com thái bình rồi, đầu còn mò mẫm ở đây, lặn lội đau thương. Hứa Vinh ơi Hứa Vinh, nếu như một ngày nguoi mất đi cái đầu mà không hiểu tại sao mất, thì ta cũng không cảm thấy chút chi kỳ lạ.

Hứa Vinh cười khan nói :

- Đại ca! Thuộc hạ chỉ mong vậy. Gã họ Ma kia chắc chắn có một ngày sẽ gặp quý.

Khoát tay, “Đầu nhĩ” nôn nóng :

- Có tin tức gì của Giả Nguru không?

Đoạn Nhất Phong vội nói :

- Còn chưa có. Thuộc hạ đang nghĩ, tên tiểu tử này có khi còn nằm ở một chỗ nào đó, ngủ một giấc no nê rồi mới về.

“Đầu nhĩ” chau mày nói :

- Giả Nguru không thể hồ đồ như vậy, bọn ta hẹn hán nơi Từ đường Lý gia để bàn chuyện mua bán. Việc này trọng đại như thế, hán quyết không thể tìm một chỗ mà ngủ. Đoạn Nhất Phong, ta lo sợ Giả Nguru xảy ra chuyện!

Đoạn Nhất Phong nói :

- Không được đâu, dựa vào bản lĩnh của Giả Nguru, đừng nói thu thập một tên Ưông Bình, ngay cả ba tên Ưông Bình cũng thừa sức. Địa điểm hành sự lại ở phía sau Hoàng Sa Thần, ngay cả bóng quỷ cũng không có, cơ hội xảy ra chuyện quả thực không có một mảy may.

Đầu nhĩ trầm giọng nói :

- Nói như vậy cố nhiên không sai. Nhưng đến nay, hành tung Giả Nguru không thấy cũng là sự thật. Đoạn Nhất Phong, chờ đến sau khi trời tối nếu như Giả Nguru vẫn chưa xuất hiện, bọn ta không chừng phải chịu cực, trở lại Hoàng Sa Thần mà tìm người.

Đoạn Nhất Phong nói :

- Vâng, hoàn toàn do Đầu nhĩ phân phó!

Đầu nhĩ nói :

- Đề phòng Ma Đức Sinh quấy rối, bọn ta phải cẩn trọng một chút. Hôm nay và ngày mai tạm thời không trở về khách sạn. Qua hai ngày, xem tình hình thế nào rồi sẽ định liệu. Mi tí mi dặn dò người trong điểm đề cao cảnh giác, trong ngoài tăng cường phòng vệ cẩn thận. Nếu phát hiện có phong phanh gì, lập tức theo ám hiệu đã định thông tri cho ta. Còn nữa, Hứa Vinh mi dặn Triệu Tà Nhân và Phan Tam Ma ở Tam Tài Phủ cũng phải lưu tâm.

Sau bọc cây, Độc Phách nhè nhẹ rút lui về.

Chàng một mặt êm ái tuột người xuống, một mặt nén cảm giác muốn cười to một trận. Việc thiên hạ, không may cố nhiên đã nhiều, mà may mắn cũng không ít. Giống như bọn người chàng vừa mới gặp, chẳng phải bọn Đồ Trường Thanh mà bọn chàng đi rách cả đế dày không tìm ra đó sao? Làm sao cũng không ngờ được lại gặp ở nơi này.

Sự tình bất luận xoay chuyển thế nào, số mạng đã định sẵn rồi, muốn chạy, chạy không khỏi muốn tránh, tránh không được.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Ngõ hẹp oan gia

Vội vã lay tỉnh lão hữu Nam Cung Vũ, Độc Phách không chờ lão mơ hồ lên tiếng đã vội vã mang chuyện vừa mới gặp kể lại, như vậy Nam Cung Vũ làm sao có thể muốn ngủ tiếp được? Lão phấn chấn tinh thần, lật người ngồi dậy, một ngón tay chỉ lên phía trên rồi nói :

- Đệ nói là bọn Đồ Trường Thanh ở đây? ở trên đầu chúng ta?

“Xì” một tiếng, Độc Phách nói :

- Lại còn là giả ư? Bất luận bọn chúng bàn chuyện gì, hay danh tánh của Đoạn Nhất Phong đều giống như những gì bọn ta đã biết. Đệ hỏi huynh, có phải mặt họ Đồ trông giống như mặt ngựa, trên mặt có cái mũi vừa lớn vừa tẹt, không tương xứng với khuôn mặt?

Nam Cung Vũ liên tiếp gật đầu nói :

- Không sai! Hắn chính là có cái mặt ngựa vừa hẹp vừa dài, có cái mũi vừa rộng vừa bẹt.

Độc Phách cười nói :

- Thảo nào huynh đã nói qua, gặp hắn một lần là không thể quên được. Quả thực khuôn mặt này của Đồ Trường Thanh thật khiến cho người ta có ấn tượng sâu sắc.

Nam Cung Vũ ngẩng đầu thấp giọng :

- Bọn Đồ Trường Thanh tổng cộng có mấy người?

Độc Phách nói :

- Ba tên!

Toét miệng cười, Nam Cung Vũ xòe tay nói :

- Mẹ ơi, đang buồn không tìm được chúng, mà đưa lối quý dẫn đường thế nào chúng lại tự tìm đến. Độc Phách, đệ nói xem, đây không phải là thiên ý thì gọi là gì? Có thể nói, trồng dưa được dưa, trồng đậu được đậu, bọn ta cực khổ đã nhiều không thể chỉ ôm trứng ngỗng mà trở về. Đây mới thật là...

Chợt nghĩ ra một việc, Nam Cung Vũ hỏi :

- Đúng rồi! Độc Phách, đệ có tìm hiểu vật đó liệu còn có trên người bọn chúng hay không?

Độc Phách nói :

- Dường như còn trong tay hắn. Nghe họ đồ nói thì chuẩn bị chờ sau khi hội họp với Giả Ngưu bọn chúng sẽ bàn chuyện mua bán. Giả Ngưu không đến, đại khái tạm thời gác lại.

Nam Cung Vũ hưng phấn nói :

- Quang cảnh không thể sai rồi, Độc Phách, chúng ta tiến lên!

Độc Phách vẫy tay dẫn đường, hai người men theo độ dốc của vách đất mà tiến lên phía trước.

Ba tên trong rừng vẫn không ngừng thương nghị đại kể. Ánh mắt lóe sáng, Nam Cung Vũ nhỏ giọng nói :

- Đệ nói đúng lắm, tên ngồi trên tảng đá chính là Đồ Trường Thanh.

Độc Phách nói :

- Lão tiểu tử này cũng không phải ngọn đèn sắp tắt. Nam Cung huynh, chúng ta phải lựa thời cơ mà hành động.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Ta biết rồi, lần này gặp không thể để chú vịt quen thuộc này chạy mất.

Thế là hai người phân tả hữu, thần sắc nhàn hạ mà đi lên phía trước. Nhìn dáng điệu của họ giống như hai kẻ lữ khách nhàn hạ mà đi ra ngoại thành du lãm.

Nhưng bọn Đồ Trường Thanh tuyệt đối không cho là vậy.

Đầu tiên là Đoạn Nhất Phong phát hiện ra bọn họ, hắn ngẩng đầu lên nói :

- Đầu nhĩ! Có biến cố!

Đồ Trường Thanh vẫn ngồi trên tảng đá, sắc mặt bất động nhìn qua, nhãn quang sắc bén hoàn toàn không có một chút thiện ý.

Bên cạnh, Hứa Vinh đầu tròn như quả dưa cho tay vào trong ngực áo, nhìn ra vẻ chuẩn bị xuất thủ.

Khi cự ly còn cách đối phương năm sáu bước, Độc Phách dừng lại.

Trong những trường hợp này, đa số chàng đề Nam Cung Vũ mở miệng. Nói tới nói lui cũng không tránh khỏi việc can qua, hà cớ gì phải tổn nước bọt?

Nam Cung Vũ nhìn về phía Đồ Trường Thanh, vòng tay nở một nụ cười vui vẻ phát tài :

- Đã lâu không gặp! Đồ huynh dạo này sức khỏe tốt chứ? Nhìn huynh mặt đầy sắc hồng, mày như gió xuân, chắc lại đại phát tài ở nơi nào đó?

Chậm rãi đứng lên, Đồ Trường Thanh hai mắt không chớp, từ trong cổ họng gằn từng chữ :

- Nam Cung Vũ?

Nam Cung Vũ cười khanh khách nói :

- Khó được! Khó được! Thật là khó được! Không ngờ có duyên phận gặp Đồ huynh bao nhiêu năm trước, Đồ huynh vẫn không quên. Nam Cung Vũ này có đức hạnh gì mà được hân hạnh như vậy?

Đồ Trường Thanh không màng đến thái độ của Nam Cung Vũ, cứng rắn nói :

- Họ Nam Cung kia, lão chạy đến Tam Tài Phủ này để làm gì?

Nam Cung Vũ cười lớn, rồi nghiêm mặt, cố ý ra vẻ cao hứng :

- Đồ huynh sao mới gặp mặt đã nói những lời như thế? Ta không muốn đắc tội với huynh, tại sao huynh lại đối đãi với bằng hữu như vậy?

Lỗ mũi của Đồ Trường Thanh hơi héch lên, giống như mới hít phải mùi vị dị thường gì đó :

- Nam Cung Vũ, bọn ta trước nay không phải là bằng hữu, nay bỗng nhiên lão xuất hiện, đương nhiên là vì một việc gì đó!

Nam Cung Vũ ảo não nói :

- Qua cách nói của huynh, cơ hồ huynh biết việc gì đó? Không biết là việc có liên quan đến huynh hay có liên quan đến ta?

“Hừ” nặng một tiếng, Đồ Trường Thanh nói :

- Lão nói đi!

Nam Cung Vũ nói :

- Nếu ta không nói, huynh sợ gì mà không nói?

Trợn trừng mắt nhìn Nam Cung Vũ, Đồ Trường Thanh dường như đang lần từng bước dò xét xem đối phương ẩn giấu điều gì. Hắn cực kỳ cẩn trọng nói :

- Ta không chơi trò đồ chữ với lão. Họ Nam Cung kia! Ta không biết lão đang ám chỉ cái gì?

Nam Cung Vũ nói :

- Thế sao huynh lại có thể đoán định bọn ta đến đây không có thiện ý?

Đồ Trường Thanh lớn giọng nói :

- Dựa vào kinh nghiệm, trực giác và phản ứng của ta. Nam Cung Vũ, như vậy có đủ không?

Nam Cung Vũ cười cười nói nói :

- Đồ Trường Thanh, huynh nghĩ điều gì đừng tưởng ta không rõ, chẳng cần phải vòng vo mãi. Huynh muốn ta giải thích rõ, chi bằng hãy tự giải thích đi.

Đồ Trường Thanh trong lòng có chút e sợ, nhưng ngoài miệng vẫn nói cứng :

- Mi nói ta hiện nay có việc gì cần nói rõ, Nam Cung Vũ. Họ Đồ này hành sự quang minh chính đại, không sợ sự hù dọa của mi đâu!

Đưa tay mân mê vành tai, Nam Cung Vũ nói :

- Đầu tiên, huynh đang nghi hoặc không biết bọn ta có biết việc huynh cấu kết với Uông Bình hay không. Tiếp đó, huynh tự cho rằng đó là điều không thể, huynh đã cho Già Ngu đi giết người diệt khẩu. Chiều theo thời gian mà nói, Uông Bình không thể kịp thổ lộ với bọn ta. Nhưng còn Già Ngu thì sao? Hắn vẫn chưa về huynh không khỏi có chút âu lo, chỉ sợ do hấn mà lậu sự, do hấn mà dẫn đến huynh. Tất cả quá trình này huynh đều không thể chứng thực, huynh chỉ có thể suy đoán. Huynh cũng biết phán đoán tình hình, ghép nối các sự kiện cảm thấy không lộ chút sơ hở thì cho rằng bọn ta không thể nào biết được, bọn ta chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên đi đến đây mà thôi. Bởi vậy huynh mới cố gắng giả dạng không biết gì. Huynh muốn thử

phản ứng của bọn ta xem thế nào. Đồ huynh, ta nói có đúng không?

Đồ Trường Thanh thờ hồn hèn, mặt tái xanh nói :

- Nam Cung Vũ, thì ra mi biết hết rồi!

Nam Cung Vũ thùng thảng nói :

- Nói thực với Đồ huynh, những điều bọn ta biết còn nhiều hơn nữa. Nếu không có manh mối, bọn ta làm sao lần được đến đây?

Đoạn Nhất Phong đứng bên cạnh Đồ Trường Thanh hốt nhiên nói :

- Tên chó nào đã bán đứng bọn ta?

Nam Cung Vũ nhường mày nói :

- Người ta làm như vậy tuyệt đối không thể coi là bán đứng, chỉ có thể nói là kẻ oan.

Đoạn Nhất Phong sững người hỏi :

- Kẻ oan? Ai kẻ oan?

Nam Cung Vũ âm trầm nói :

- Uông Bình đó, hắn là kẻ xảo quyệt chơi trò tiền người cửa trước rước người cửa sau. Hắn đã phải bồi hoàn mạng sống của mình, nhưng trước khi tắt hơi nói ra chẳng phải kẻ oan thì gọi là gì?

Đồ Trường Thanh trầm giọng nói :

- Người đã gặp qua Uông Bình?

Nam Cung Vũ gật đầu nói :

- Đáng thương thay, lúc đó hắn sắp lìa trần, nhưng cũng kịp trần trối lại mấy câu.

Đoạn Nhất Phong ngắt lời nói :

- Đầu nhí! Đừng nghe lời hắn! Giả Ngưu là hạng gì mà có thể thất thủ? Dù Uông Bình có rách giầy giụa thì Giả Ngưu cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Mi mất giết một cái, Đồ Trường Thanh cổ gượng nhìn Nam Cung Vũ hỏi :

- Lão Nam Cung... Giả Ngưu, Giả Ngưu thì sao?

Nam Cung Vũ thờ dài nói :

- Đồ huynh, thật bất hạnh, ta muốn báo cho huynh một tin buồn. Giả Ngưu đã chết rồi!

Đồ Trường Thanh giật mình hỏi :

- Chết? Tại sao chết?

Nam Cung Vũ trả lời :

- Bị bọn ta giết!

Mặt lập tức biến sắc, hai mắt Đồ Trường Thanh tóe ra bột tía máu đỏ :

- Cái gì? Là bọn người giết Giả Ngưu? Chính bọn người đã hạ độc thủ?

Nam Cung Vũ thân nhiên nói :

- Đây sao gọi là hạ độc thủ? Đồ huynh, tên thuộc hạ của huynh không chịu được nhục, tành tình cường liệt, huynh không thể không biết. Hắn trước nhất đòi mất long lên sông sọc, muốn ra tay chết phục bọn ta như với Uông Bình. Trong tình thế như vậy, bọn ta buộc phải ra tay tự vệ. Sao có thể gọi là hạ độc thủ?

Đồ Trường Thanh giận tím mặt :

- Tự vệ? Bọn người ra tay hạ độc thủ với Giả Ngưu như vậy mà gọi là tự vệ? Nam Cung Vũ, bọn mi cố sát, rõ ràng là cố sát. Ta thù vì Giả Ngưu mà lấy

lại công đạo!

Nam Cung Vũ nói :

- Lời nói của huynh sai rồi! Các vị có thể phóng hỏa nhưng lại cấm người ta đốt đèn. Các người có thể giết người còn người khác thì không được tự vệ. Phàm việc gì cũng phải có đạo lý.

Đồ Trường Thanh cảm hận xì một tiếng, gân trán nổi lên xanh lè, mặt đánh lại quát :

- Đề ta nói đạo lý của mi. Nam Cung Vũ, mi và đồng đảng của mi mưu hại thuộc hạ của ta. Bọn mi nhất thiết máu phải trả bằng máu. Ta muốn biết bọn người dựa vào cái gì mà sau khi giết người còn có gan đuổi đến tận đây giờ nhanh múa vuốt.

Nam Cung Vũ sắc mặt không đổi chậm rãi nói :

- Đây là hai việc. Giết người của huynh là do bọn ta tự vệ. Đuổi đến đây là muốn hỏi huynh về một vật mà huynh vô cớ chiếm cứ. Việc nào ra việc ấy, không thể nhập nhằng được!

Đồ Trường Thanh càng giận dữ nói :

- Đồ chó chết! Lão tử chiếm thứ đồ gì của ngươi? Không sai, trong tay lão tử có đôi Bích Ngọc Uyên Ương trị giá liên thành, nhưng không phải lấy từ tay bọn mi. Mi có chứng cứ gì chứng minh đó là đồ vật của bọn mi?

Nam Cung Vũ lắc đầu quảy quảy nói :

- Đồ huynh, cách nói như vậy quả là không muốn giữ thể diện nữa! Đôi Bích Ngọc Uyên Ương đó gốc gác ra làm sao huynh biết rõ hơn cả bọn ta. Nếu huynh biết đạo lý thì nên đề cho vật hoàn cổ chủ, châu về hợp phố, bọn ta không truy cứu. Coi như huynh đã được trời Phật phù hộ. Nếu huynh vẫn vọng tưởng bá chiếm bảo vật không buông thì đừng trách bọn ta độc ác.

Đồ Trường Thanh ngông cuồng nói :

- Dựa vào Nam Cung Vũ mi thì không dọa được ta đâu!

Nam Cung Vũ sầm mặt nói :

- Đồ Trường Thanh, ý của huynh là muốn ương ngạnh cô chấp hay sao?

Đồ Trường Thanh chớp chớp mắt lia lịa nói :

- Bọn mi mới chính là từ không nói có!

Độc Phách tựa như xem kịch, chàng lặng lẽ xen lời :

- Nam Cung huynh, làm giặc có lý lẽ ngôn từ của giặc, sao huynh còn mãi tranh biện với chúng? Loại người như Đồ Trường Thanh, giảng đạo lý không phải là diệu kế, dùng quyền cước hay hơn!

Đồ Trường Thanh càng trợn mắt nhìn Độc Phách, tiếng nói như sấm :

- Mi là con rùa rút đầu trong động nào? Vừa chui ra đã nghênh nghênh mặt, lên giọng dạy đời?

Độc Phách điềm nhiên nói :

- Không màng ta là ai! Ta chỉ muốn khuyên mi mấy câu. Đồ vật lấy ra đây giao cho ta, ta để cho mi toàn mạng mà lui, nếu không, ta giết sạch không chừa một mống!

Đồ Trường Thanh gầm lên, chỉ mặt Độc Phách mắng lớn :

- Hay cho tên thất phu nông cuồng! Đồ cấu tặc lớn gan. Mi cho rằng mi là loại người gì mà có thể nói với Đồ Trường Thanh này bằng cái giọng như thế? Ta chửi mười tám đời tổ tông nhà mi, mi có bản lĩnh gì xuất ra đi. Ta muốn thử xem bản lĩnh có lợi hại bằng lời nói của mi hay không?

Độc Phách nói :

- Đó là do mi chọn lựa, không oán được ta.

Đồ Trường Thanh hơi nghiêng người, vói tay ra sau tảng đá rút ra một thanh đao. Vỗ đao và chuôi đao vàng chói, khi rút ra, lưỡi đao càng chói sáng ánh vàng hơn, hàn khí tỏa ra giàn giụa.

Nam Cung Vũ than :

- Ôi! Quả là một thanh đao quý!

Độc Phách chậm rãi thò vào túi da sau lưng, lấy ra Tể Hồn Cầu. Lần này, chàng không cử nghiêng thanh đao lên mà để lưỡi đao rũ xuống đất phần lớn sợi xích bạc lấp lánh nằm dưới đất.

Đồ Trường Thanh rất chăm chú nhìn binh khí của Độc Phách, nhưng không hề có phản ứng gì. Cơ hồ hắn chưa nhận ra đối thủ của mình là ai.

Nam Cung Vũ chấp tay nhàn hạ như kẻ tọa sơn quan hổ đấu :

- Đồ huynh, huynh thật tình cứng nhắc như vậy không suy nghĩ lại sao?

Đồ Trường Thanh thét lớn :

- Chờ ta thu thập tên thất phu tự cao tự đại này rồi sẽ đưa ngươi lên thiên đường. Họ Nam Cung kia, cái chết của mi cũng đã định rồi!

Nam Cung Vũ thần nhiên nói :

- Cũng được, ý huynh đã quyết như vậy ta không ngăn cản. Nhưng mà trước khi huynh động thủ, ta có chút tin tức muốn kể cho huynh nghe!

Đồ Trường Thanh nghi ngờ hỏi :

- Chút tin tức gì?

Nam Cung Vũ cố ý thấp giọng nói :

- Đồ huynh, không phải huynh có một hảo bằng hữu tên là Ma Đức Sinh sao? Cửu Bộ Đoạt Mệnh Ma Đức Sinh?

Thịt trên gò má của Đồ Trường Thanh đột nhiên căng cứng, phẫn nộ nói :

- Mẹ kiếp! Ma Đức Sinh sao có thể là hảo bằng hữu của ta, ta đâu có loại bằng hữu như thế?

Thẳng vai, Nam Cung Vũ nhếch mép nói :

- Nói ra thật đáng thương, ta không phải bằng hữu của huynh, Ma Đức Sinh cũng không phải bằng hữu của huynh. Đồ huynh, lẽ nào trước nay huynh không có bằng hữu?

Đồ Trường Thanh hét lên :

- Câm miệng! Đừng nhiều lời! Lão tử dù không có bằng hữu cũng không kết giao với loại hồ báo như các người!

Nam Cung Vũ chít chít lưỡi cười nói :

- Được rồi! Nói đến đây Đồ huynh cũng phải nhớ ra là huynh có một cuộc hẹn với Ma Đức Sinh ở trạm giao liên Tân Gia điểm chứ?

Giật mình, Đồ Trường Thanh hỏi :

- Mi làm sao biết?

Nam Cung Vũ nói :

- Vốn là không biết, huynh phải cảm ơn tên thuộc hạ tốt bụng Giả Nguru của huynh. Lòng hắc này sinh độc kế, một đá ném hai chim, đã chỉ đường cho bọn ta đi, nói rằng đó là nơi bọn mi hội họp âm thầm. Hy vọng bọn ta và Ma Đức Sinh xảy ra tàn sát, tốt nhất là lưỡng bại câu thương, nếu không thì chết một cũng bớt đi một.

Đồ Trường Thanh vội hỏi :

- Sau đó thì sao? Bọn mi và Ma Đức Sinh có gặp nhau hay không?

Nam Cung Vũ gật đầu :

- Đây chính là trọng điểm tin tức mà bọn ta muốn báo với huynh. Bọn ta đương nhiên chạm trán Ma Đức Sinh ở trạm giao liên. Không chỉ chạm nhau mà còn xảy ra can qua như Giả Nguru hy vọng. Ồ! Thật là long tranh hổ đấu, thiên địa hôn ám, đúng là trận quyết đấu quý khốc thần kinh.

Đồ Trường Thanh há miệng hỏi to :

- Họ Ma đã bị bọn mi giết rồi?

Hừ lạnh một tiếng, Nam Cung Vũ nói :

- Huynh nghĩ thật hay, bọn ta vì lý do gì mà giúp huynh giết Ma Đức Sinh? Không, bọn ta không có giết hấn!

Đồ Trường Thanh bất giác nổi giận hậm hực :

- Rốt cuộc thì kết quả ra sao?

Nam Cung Vũ ngập ngừng nói :

- Kết quả thật viên mãn. Rốt cuộc thì bọn ta không giết chết Ma Đức Sinh, nhưng đánh bại hấn, bại đến tâm phục khẩu phục.

Đồ Trường Thanh giận dữ hỏi :

- Rồi như thế nào?

Chỉ chỉ Độc Phách, Nam Cung Vũ cười híc híc :

- Ta muốn báo với huynh, đánh bại Ma Đức Sinh không phải là ta mà chính là vị huynh đệ này đây.

Đồ Trường Thanh chăm chú nhìn Độc Phách một hồi rồi nói với Nam Cung Vũ :

- Mi nói với bọn ta điều này để làm gì?

Nam Cung Vũ tỏ vẻ lịch lãm nói :

- Nhắc nhở để huynh tham khảo, cổ nhân nói “Biết người biết ta trăm trận trăm thắng”. Đồ huynh, trước tiên huynh nên so sánh mình với Ma Đức Sinh, sau đó cân nhắc tình thế trước mắt. Xem có thể thủ thắng được không, phải cân nhắc kỹ lưỡng, nếu không đến khi quá muộn, muốn rút lui cũng không còn kịp nữa.

Đồ Trường Thanh sững người nói :

- Nam Cung Vũ, người cho rằng bản lĩnh của ta không bằng Ma Đức Sinh?

Nam Cung Vũ nói :

- Chẳng qua chỉ là lời thực của ta, tin hay không là tùy huynh. Nếu huynh cho rằng mình mạnh hơn Ma Đức Sinh, tại sao ước hẹn ở Tân Gia điểm huynh lại không đến?

Ưỡn ngực, Đồ Trường Thanh nói :

- Chẳng qua lão tử chỉ không muốn đi dự một cuộc ước hẹn vô nghĩa lý, chẳng có chút giá trị gì như vậy. Hấn muốn giao đầu lấy mạng tại sao không đến đây? Hạng người như họ Ma đối với ta không đáng giá.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Đây cũng chỉ là một cách nói. Đồ huynh, huynh nên bảo trọng.

Đồ Trường Thanh bước ngang một bước, lạnh lẽo nói với Độc Phách :

- Muốn phát tài không đơn giản như vậy, phải có bản lĩnh đạt tới được sự phát tài mới được xem mi thế nào...

Độc Phách thần nhiên nói :

- Không sai, hãy xem bản lĩnh của ta. Đồ Trường Thanh, mi hãy xem cho thật rõ!

Tế Hồn Cầu từ dưới đất vọt lên, thanh đao cong hóa thành tầng tầng lớp lớp, bay phấp phới như những cán chuồn chuồn. Ánh sáng lấp lánh như trườn lên từng tấc của không gian.

Độc Phách vừa xuất thủ, thể công kích của chàng đã đạt đến cảnh giới cực kỳ lợi hại.

Đồ Trường Thanh không thể ngờ được, động tác của đối phương lại nhanh đến như vậy. Đao trong tay hấn đã tung ra nhưng hơi chậm một chút, ánh lửa đã bắn đến.

Keng một tiếng, thanh đao run bần bật, hóa thành một vòng lửa sáng bay đi. Hấn lao đảo thoái lui ra xa hơn một trượng mới đứng lại được.

Độc Phách không truy sát, một bước cũng không di động, chàng điềm nhiên đứng đó, Tế Hồn Cầu buông rũ hững hờ dưới đất.

Kinh hồn nhìn Độc Phách, Đồ Trường Thanh há miệng líu lưỡi hỏi :

- Mi... Mi là ai?

Độc Phách lạnh nhạt nói :

- Chờ mi ngã xuống hoặc giao ra Ngọc bích, ta sẽ nói cho mi biết ta là ai?

Hóa hầu có hạn, bản lãnh đương nhiên tự mình biết rõ, Đồ Trường Thanh từ khi xuất sư đến nay rất ít khi gặp trường hợp như vậy. Chỉ một chiêu đã thâm hại như vậy.

Đứng một bên, Nam Cung Vũ cao hứng nói :

- Đồ huynh tiếp tục chứ? Thắng bại còn chưa rõ mà.

Đồ Trường Thanh đột ngột nhảy đến chớp lấy thanh đao rồi giống như mũi tên rời khỏi cung bắn về phía Độc Phách. Thế lướt mãnh liệt lại chỉ cách nhau hai thước. Bóng kim quang quét ngang như ánh chớp.

Tể Hồn Câu chéch lên một chút, đứng ở góc độ mà địch nhân toàn bộ chém đến.

Vừa nghe “keng” một tiếng, kim quan bắn tung tóe, lưỡi đao rung động lệch nghiêng. Chính trong tích tắc đó, tay trái Đồ Trường Thanh xòe ra năm ngón như móc câu, cả bàn tay như dài thêm cả tắc trăm trọng bầu vào bả vai của Độc Phách.

Đúng vậy! Ngoại hiệu của Đồ Trường Thanh là Huyết Trảo Kim Đao.

Độc Phách không tránh không né, trái lại còn thẳng tay nghênh đón. Năm ngón tay Đồ Trường Thanh chạm phải vai của Độc Phách như chạm phải vách sắt tường đồng. Sức chấn động mãnh liệt khiến năm ngón tay của hắn gấp nát co rút lại. Cũng chính lúc này Tể Hồn Câu như có mắt thu lại cắt ngược lên, dưới ánh mặt trời đỏ chói chang, bàn tay đó của họ Đồ đã bị cắt gọn, trong lòng bàn tay vẫn nắm chặt những ngón tay bầm dập.

Phía sau lưng, Đoạn Nhất Phong nửa tiếng không nói, vươn người bước lên hai bước, vung cây búa ngắn không hiểu đã nằm sẵn trong tay từ lúc nào, trầm trọng bổ vào sau gáy của Độc Phách.

Trong làn búa bổ tới, một ánh hàn quang như ánh cầu vồng đã bắn đến.

Đoạn Nhất Phong không thể tiếp tục ám toán vội vã thu búa về, nhưng ánh hàn quang vẫn tiếp tục bắn tới xuyên qua suốt ngực họ Đoàn, thấu qua tim, khiến hắn giãy giụa ngã nhào xuống đất. Độc Phách cử đao ngang ngực thần sắc thản nhiên. Còn Đồ Trường Thanh đau đến nổi vừa nhảy vừa hét giống như phát khùng vung vẩy cánh tay trái ngăn ngừa.

Vẫy một cái hét một tiếng.

Nam Cung Vũ hai tay nắm chặt cây thương dài khoảng hai thước nhỏ như ngón tay giữa. Cũng không biết lão rút thương ra từ lúc nào. Ánh sáng bạc lấp lánh trên mũi thương còn đang nhỏ máu.

Độc Phách lạnh lẽo đưa mắt nhìn Đồ Trường Thanh lãnh đạm nói :

- Đừng nhảy nhót nữa họ Đồ kia. Càng nhảy càng đau. Càng nhảy mất máu càng nhiều. Nam tử đại trượng phu tại sao một vết thương nhỏ mà không chịu được chứ?

Thanh Kim đao của họ Đồ không biết đã bay mất về phía nào. Đồ Trường Thanh dùng bàn tay phải bịt chặt bàn tay trái, hỏn hển nói :

- Mẹ nó, mi đừng nói những lời giả nhân thâm độc. Tay không mọc trên mình người, mất rồi đương nhiên mi không đau. Thù tàn chi đoạn chương này, ta vĩnh viễn không quên, mi và ta đều nhớ lấy...

Độc Phách nói :

- Họ Đồ kia, nếu mi không lập tức giao nạp Bích Ngọc Uyên Ương ra thì không chỉ là thù tàn chi độc chương mà mạng của mi, ta cũng thu nạp.

Đồ Trường Thanh sắc mặt xanh mét, rên rỉ nói :

- Thật là đuôi tận sát tuyệt, không chừa lại một con đường. Bọn mi giết người của ta, gây trọng thương cho ta, ngay cả một chút tài vật sót lại cũng muốn lấy sạch.

Độc Phách nói :

- Bọn ta vì vật này mà đến. Hơn nữa, trước khi tạo thành tình thế trước mắt, bọn ta đã tạo cơ hội cho các vị rồi.

Nam Cung Vũ tiếp lời :

- Rượu mừng không uống, uống rượu phạt. Đồ huynh là huynh tự nguyện, oán không được bọn ta.

Đồ Trường Thanh thân hình lão đảo, mồ hôi lạnh rườm đầy cả trán :

- Được Nam Cung Vũ. Coi như bọn mi giỏi lắm. Việc hôm nay khiến ta nhớ kỹ. Trái đất tròn, sớm muộn ta cũng báo đáp các ngươi.

Nam Cung Vũ nói :

- Ta khuyên huynh nên nói ít một chút. Huynh đừng nên chọc giận huynh đệ ta, e rằng không có ngày trái đất tròn gặp nhau thì huynh đã bị chôn xác ở đây rồi.

Độc Phách cũng lạnh lùng nói :

- Mi còn vòng vo gì nữa, họ Đồ kia. Hết muốn sống rồi sao?

Lỗ mũi to bẹt của họ Đồ hơi hình lên, nhìn kỹ như muốn bị lệch vậy. Hắn run giọng gọi :

- Hứa... Hứa... Hứa Vinh.

Hít mạnh hơi thở, Hứa Vinh cũng run lập cập lên tiếng :

- Có, có... Đầu nhi thuộc hạ đang... chờ lệnh.

Nuốt khan một ngụm nước bọt, Đồ Trường Thanh gắng nói :

- Lấy đồ... đồ vật... phía sau... tầng đá... Đưa đưa cho... bọn chúng.

Hứa Vinh mặt méo xệch nói :

- Đưa... đưa cho bọn chúng?

Đồ Trường Thanh gật gật đầu. Người không gấn gượng nổi đã ngồi bệt xuống.

Nam Cung Vũ tròn mắt :

- Có nghe lệnh của đầu nhi mi chưa? Còn chưa mau?

Hứa Vinh toàn thân run lấy bầy đi đến phía sau tầng đá, mò ra một bao xanh hình vuông, hai tay dâng nạp cho Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ nhường một mắt ra dấu cho Độc Phách. Hai người đồng thời dời bước, thuận theo dốc nghiêng của hốc đất mà bước xuống. Nhưng chỉ mới đi mấy bước phía sau đã vang lên tiếng gọi của Đồ Trường Thanh :

- Mi, tên đầu bạc chó chết kia. Mi không dám lưu lại tính danh?

Độc Phách vẫn chậm rãi bước, đầu vẫn không quay lại, buông ra hai tiếng :

- Độc Phách!

Đồ Trường Thanh ngồi trên đất như hóa đá, hai mắt trừng trừng, chỉ có khóe miệng mấp máy nhẩm đọc hai tiếng này.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Ai có thể tin lời

Trên bàn, ánh sáng của ngọn đèn cầy lay động tỏa ra. Ánh sáng chiếu vào mặt của Độc Phách, sắc mặt vẫn bao phủ một màn âm trầm.

Nam Cung Vũ đẩy cửa bước vào, hưng phấn đến trước bàn, từ trong ngực lấy ra một bao gấm mỏng mỏng. Lão trải bao gấm lên mặt bàn, nháy mắt nhìn vào trong. Chính là năm tờ ngân phiếu. Mỗi một trang ngân phiếu viết rõ một vạn lượng. Tia nhìn của Độc Phách lướt qua ngân phiếu trên bàn, không tỏ ra tình cảm đặc biệt nào, ngay cả một chút hoan hỉ cũng không có. Kéo ghế ngồi xuống, Nam Cung Vũ nói :

- Đừng thấy Lưu lão đông gia niên kỷ đã cao mà coi thường, cuối cùng lão là một tài chủ hiểu đời. Lão sớm đã chuẩn bị ổn thỏa năm vạn lượng bạc để thưởng bọn ta. Đồ vật vừa đưa đến, lão đã không thất hẹn lập tức trả tiền, một chút cũng không thất thoát. Ngân phiếu, niềm hạnh phúc của ta đã nằm trong tay ta rồi.

Độc Phách không phản chấn tinh thần nói :

- Lời được số bạc này cũng phí nhiều tâm sức Nam Cung huynh cầm một tờ đi đổi thành hai tờ năm ngàn lượng để chia nhau.

Nam Cung Vũ khoát tay nói :

- Không cần phiền phức như vậy. Năm vạn lượng đều thuộc về đệ. Lão huynh đệ, lần mua bán này ta không chia.

Hơi ngần ngại, Độc Phách hỏi :

- Sao lại nói vậy?

Nam Cung Vũ khẩn thiết nói :

- Không phải ta khách khí với đệ, càng không phải ta không yêu tiền, trong đó có lý do. Độc Phách, huynh biết đệ gần nửa năm nay không có thu nhập gì. Một mình đệ, tiêu phí là việc nhỏ nhưng về phía lão gia tiêu pha rất lớn. Làm được chuyện này đệ có thể đòi được công đạo với bọn Quý Vương kỳ, nói một cách khác trong thời gian này e rằng khó phân thân mà tìm tài vật. Đệ giữ nhiều thêm một phần, lão gia tiện lợi, đệ cũng tiện lợi, cắt đi sự lo âu bên mình càng yên tâm hành sự.

Độc Phách chú mục nhìn Nam Cung Vũ thấp giọng :

- Nhưng mà phí dụng thường nhật của huynh không nhỏ.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Không cần tính toán cho ta. Mặt này ta lo được Độc Phách, đệ thu thập ngân lượng đi, không cần nói thêm gì nữa.

Độc Phách gật đầu nói :

- Đa tạ Nam Cung huynh!

Vỗ vai Độc Phách, Nam Cung Vũ nói :

- Cảm ơn là nói với người ngoài, bằng hữu giao tình của chúng ta không chỉ là mấy đồng này.

Xếp lấy bao gấm đang trải trên bàn để vào ngực rồi Độc Phách nói :

- Đệ dự định ngày mai, trời sáng sẽ đi. Tình hình sau này thế nào, tùy thời cơ mà đệ báo tin tức với huynh.

Nam Cung Vũ nghiêm sắc mặt nói :

- Độc Phách, đệ tại sao không mở miệng mời huynh tương trợ một tay?

Độc Phách thờ dãi nói :

- Bọn ta là tri kỷ, là hảo bằng hữu không sai. Nhưng đệ không có quyền yêu cầu huynh vì đệ mà mang tính mạng ra đùa cợt. Đệ cũng không phải khách sáo với huynh. Huynh có cuộc sống riêng, có thể giới riêng của mình, đệ dựa vào cái gì mà lôi kéo huynh vào dẫu sôi lửa bỏng. Cho dù kẻ mười mấy tuổi đầu trước khi hành sự đều phải đặt mình vào đó, tha y người ta mà suy nghĩ.

Nam Cung Vũ nói :

- Nếu huynh tự nguyện ý đem tánh mạng bồi tiếp với đệ thì sao?

Độc Phách nghiêm túc nói :

- Nam Cung huynh, huynh không giúp đệ không phải có khiếm khuyết gì với đệ. Những điều huynh cho đệ đã quá nhiều rồi.

Nam Cung Vũ bình tĩnh nói :

- Đệ cho rằng vì tình cảm giữa đôi ta không thể không nói những lời này?

Độc Phách nói :

- Đệ chỉ là không muốn phiền toái huynh quá đáng Nam Cung Vũ kiên định nói :

- Độc Phách, bao nhiêu năm nay, huynh đệ ta tình như thủ túc, nghĩa như kim lan, có thể nói là nhân mệnh, tận mệnh đã gắn liền nhau. Đệ có việc từ bất cứ phương diện nào huynh cũng không thể bàng quan đứng nhìn. Nếu huynh không cùng đi, chỉ e rằng ăn không ngon, ngủ không yên. Nỗi phập phồng

ân hận đeo đẳng trong lòng khiến ta khó thể nhận được. Người ở trên đời, việc họ cầu mong là lòng được bình an nếu không cũng không có ý nghĩa gì.

Độc Phách do dự nói :

- Đây là đùa với tính mạng, Nam Cung huynh!

Lại tiếp tục đếm chuôi niệm châu trên tay, Nam Cung Vũ nói :

- Huynh biết, đây là đùa với tính mạng, nhưng Độc Phách, đệ có thể đùa tại sao huynh không thể đùa? Mạng này của huynh không quý trọng bằng mạng của đệ, càng trọng yếu là Phi Tinh không thể chết oan như vậy. Nàng cũng là bằng hữu của ta. Đệ phải vì nàng mà rửa oan tẩy hận. Nếu không huynh chỉ là kẻ vô tình mất lập tại ngơ.

Độc Phách trầm mặc một hồi, cười nói :

- Lần này chúng ta lại hợp tác với nhau.

Nam Cung Vũ trầm tư nói :

- Độc Phách, đệ định xuất thủ từ phía nào trước? Huynh muốn nói là đệ có phương án hành động chưa?

Độc Phách nói :

- Đương nhiên trước tiên tìm hung thủ chính.

Lại Xà Thôi Tú, Trọng Nhị Hồng, Diêm Tứ Cô tiếp theo là đến tên Lục Bích Nhân Mị Thương Ba. Ngoài ra, đệ còn muốn nhổ tận gốc Báo phòng. Đã như vậy, tình thế tất phải toàn diện quyết chiến với Quý Vương kỳ.

Mỉm cười, Nam Cung Vũ nói :

- Huynh hiểu tâm sự này của đệ. Độc Phách, ta thường nghĩ thù hận quả là một việc đáng sợ.

Độc Phách chậm rãi nói :

- Nó không những đáng sợ, càng hơn nữa là luôn vương vấn, chiếm cứ trong lòng đệ, như độc xà găm nhắm tâm linh đệ. Nó chiếm lấy hồn phách của đệ khiến đệ ngày đêm không yên, trừ phi đệ chết đi, nếu không nó vĩnh viễn không buông tha. Muốn chống lại thù hận chỉ có một phương pháp là giải trừ căn gốc của thù hận..

Nam Cung Vũ gật đầu :

- Nói đúng lắm, hoặc giả có một phương pháp khác nhưng không thích hợp với mỗi một loại thù hận.

Độc Phách nói :

- Đệ biết huynh nói chính là “khoan dung”. Nam Cung huynh, ta cũng không phải là kẻ quá hẹp hòi nhưng mà huynh muốn đệ từ bi với bọn hung thần khát máu. Đây không phải khoan dung mà là dung túng. Đệ chỉ muốn hỏi huynh một câu nếu đệ tha cho bọn chúng, huynh dám đảm bảo bọn chúng không dùng thủ đoạn giống như vậy hạ độc thủ với người khác không?

Nam Cung Vũ nói :

- Huynh không dám đảm bảo, nên huynh mới nói khoan dung không thích hợp với mỗi một thù hận.

Độc Phách rũ mày u sầu nói :

- Bọn chúng thậm chí không phải là con người. Con người không thể làm ra những việc đất giận trời hờn. Nam Cung huynh, chúng là loại cầm thú, giữ lại thế gian chỉ là một mối họa.

Nam Cung Vũ nói :

- Huynh hiểu cách nghĩ của đệ, cũng hiểu tâm tình của đệ. Độc Phách, đệ quả thực quá khổ.

Độc Phách xoa xoa gò má của mình, buồn bã nói :

- Không chỉ là khổ, Nam Cung huynh, mà còn sự trống rỗng không biết vì sao xâm chiếm..

Nam Cung Vũ không có người thân nào, càng không bầu bạn thân thiết như Phi Tinh bị mạng vong, nhưng lão cảm thụ được nỗi thống khổ trong lòng Độc Phách, mà nỗi thống khổ này không cách nào an ủi được.

* * * * *

Còn chưa đến lúc tuyết rơi, bầu trời đã bao trùm sự âm u lạnh lẽo. Gió thổi lạnh đến buốt da, lại phát ra những âm thanh kêu khóc không ngừng gào khóc trong sơn cốc, rừng già âm u...

Người ngồi ở trong phòng cũng cảm thấy sự lạnh giá thâm nhập xương cốt, lạnh đến ý niệm cũng không tránh khỏi nổi u sầu...

Toàn Vô Hoan da nhăn vai rút, thân khoác trường bào màu đỏ, thoải mái ngồi dựa trên chiếc ghế bành trải da hổ dày.

Lư đồng màu vàng trong điện đã sớm đốt lửa lên, sức lửa mạnh mẽ, hoa lửa không ngừng nhảy múa, tiếng lửa không ngừng lách tách vang lên, hơi ấm phát ra sưởi ấm cả phòng như khí xuân đang tràn ngập. Hương củi tùng nhân nhát bốc lên. Độc Phách và Nam Cung Vũ đứng cạnh một bên, sắc mặt hai người đầy nét phong sương. Nhìn quang cảnh cũng hiểu họ đến đây không lâu. Cảm lấy chung trà trên bàn nhỏ cạnh ghế. Toàn Vô Hoan chậm rãi nhấp một miếng rồi không vội đặt tách trà xuống, miệng của lão vẫn nhẹ nhàng lấy mép chung trà, thần sắc dường như đang có điều suy tư nghĩ ngợi.

Độc Phách âm thầm quan sát khí sắc sư phụ, bắt giắc trong lòng sầu tư.

Đất trời buồn lạnh như vậy, tại sao nhân quang của sư phụ lại lấp lánh sáng, sắc mặt có chút hồng hào, hiện ra vẻ sung mãn hạnh phúc. Ở vào tuổi xế chiều như vậy thì thật khó có được.

Hơi mỉm cười, nét nhăn hằn trên mép miệng Toàn Vô Hoan, thanh âm sáng khoái nói :

- Những ngày gần đây bên ngoài có tin tức gì không?

Độc Phách khom người nói :

- Không có gì đặc biệt. Chẳng qua là những tranh đoạt trên giang hồ, hãy còn những việc...

Toàn Vô Hoan ngắt lời :

- Không! Ta không chỉ những việc này, ta muốn nói phía Quý Vương kỳ đối với việc của ta và Dịch Thủy Nhu cô nương có phản ứng gì không?

Độc Phách đáp :

- Căn bản là bọn chúng không biết Dịch cô nương ở nơi đây với lão nhân gia. Nói cách khác bọn chúng không biết được giữa sư phụ và Dịch cô nương có việc gì.

Gật đầu, Toàn Vô Hoan nói :

- Nhưng con thì sao? Bọn chúng có liên tưởng đến con không?

Độc Phách thần sắc thản nhiên nói :

- Có thể nghĩ đến...

Chú mục nhìn Độc Phách, Toàn Vô Hoan chậm rãi hỏi :

- Độc Phách, phải chăng người của Quý Vương kỳ đã tìm đến con rồi?

Độc Phách cười cười nói :

- Chỉ nghe họ đang tìm con.

Toàn Vô Hoan nhường mầy :

- Vậy chứng minh chỉ ít họ đã hoài nghi con rồi. Độc Phách, con và bọn này có tiếp xúc qua chưa?

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Không có, sư phụ.

Trầm mặc một hồi, Toàn Vô Hoan lại nói :

- Sự tình có hơi kỳ quái. Dựa vào thực lực và cách làm hiệu quả từ trước đến nay của Quý Vương kỳ mà nói, bọn chúng nếu đã hoài nghi đến con đã sớm triển khai hành động truy tìm, không thể đến nay vẫn không tìm ra con. Độc Phách, con thật không có gặp bọn chúng sao?

Độc Phách nói :

- Đồ nhi sao dám che mắt sư phụ.

Toàn Vô Hoan ngưng trọng nói :

- Đã như vậy về sau con ra ngoài gia tăng cẩn thận Bộn Quỷ Vương kỳ hành sự cẩn mật, thủ đoạn đề hèn không gì không dám làm, con ngàn lần không được khinh suất.

Độc Phách nói :

- Đồ nhi rõ, đồ nhi tất biết cẩn trọng hành sự.

Mục quang chuyển đến trên mặt Nam Cung Vũ Toàn Vô Hoan cười nói :

- Nam Cung lão diệt gần đây vẫn phát tài chứ?

Nam Cung Vũ vội nói :

- Nhờ phúc của lão gia, văn bối vẫn sống qua ngày.

Toàn Vô Hoan nói :

- Độc Phách, chuyển làm ăn này với lão điệp tất cả viên mãn chứ?

Nam Cung Vũ cười hi hi nói :

- Chỉ giữa chừng có một con sóng nhỏ nhưng kết quả tốt đẹp. Tiền thưởng công lao cũng đã sớm chui vào túi.

Toàn Vô Hoan an tâm nói :

- Lão điệp và Độc Phách nhất tề hành sự ta rất an tâm. Vì trước nay lão điệp luôn sáng suốt trấn định trầm tĩnh, kinh nghiệm nhiều, phản ứng nhanh. Có lão điệp hợp tác với Độc Phách cơ hội thất bại đã nhỏ càng nhỏ hơn.

Nam Cung Vũ xoa tay nói :

- Lão gia quá khen rồi. Kỳ thực Độc Phách hơn hẳn điệp nhi. Văn bối còn hướng nhờ vào tiếng tăm của Độc Phách.

Toàn Vô Hoan mỉm cười :

- Hồng hoa lục điệp, trắng tròn mây sáng đều tương bổ cho nhau mới có thể tăng thêm nét đẹp Nếu kết hợp khéo léo, khi vận dụng thì hiệu quả thành công cao...

Nam Cung Vũ liên tiếp gật đầu nói :

- Đúng! Lão gia nói đúng lắm!

Độc Phách tiếp lời :

- Sư phụ, Dịch cô nương và lão nhân gia gần đây tiếp xúc có tiến triển gì không?

Toàn Vô Hoan cười, cười thật sáng khoái :

- Con thấy sao?

Tướng do tâm phát, câu nói này thật chẳng sai.

Độc Phách chỉ cần nhìn trạng thái hoan hỉ của sư phụ ngay cả đoán cũng không cần đoán.

Chàng không giấu được nỗi vui mừng. Ngực khí mang về hưng phấn nói :

- Sư phụ, xem ra tình cảm giữa sư phụ và Dịch cô nương có nhiều tốt đẹp.

Toàn Vô Hoan lóe lên tia sáng từ đôi mắt. Tia mắt không chỉ sáng rõ mà còn có vẻ ấm áp nồng nàn. Từ tia sáng trong ánh mắt cho đến sắc mặt của lão đều phù lên nét thanh xuân khó thấy như vậy nhìn như trẻ đi bao nhiêu tuổi, như trở lại thời niên thiếu.

Nam Cung Vũ nhìn thấy như vậy vội đem thêm một câu :

- Người gặp hi sự tinh thần sáng khoái, lão gia.

Toàn Vô Hoan mỉm cười :

- Không sai! Ta và Dịch cô nương tiếp xúc mấy ngày nay quả thực có một số diễn biến, ngay cả ta cũng không ngờ đến. Đương nhiên ta muốn nói là những diễn biến trong sự mong đợi của ta.

Nam Cung Vũ cười hắc hắc nói :

- Xin lão gia dung cho vãn bối nhiều chuyện. Lão gia có thể nói tỉ mỉ được không?

Toàn Vô Hoan vuốt bụng cười nói :

- Đây thực là một cảm giác kỳ diệu. Cuộc đời gần sáu mươi năm của ta chưa từng trải qua cảm giác tuyệt vời như vậy.

Ngừng một lát, lão lại tiếp lời :

- Độc Phách hiểu rất rõ Dịch cô nương khi vừa đến đây tánh tình không ổn định, tràn đầy bi thương oán hận. Đặc biệt là không tha thứ cho ta, không chịu cùng ta gặp mặt chuyện trò. Ngay cả cơm nước do Quý Lão Khuyết tận tâm vì nàng mà làm, nàng cũng cự tuyệt không dùng. Nam Cung lão diệt, mấy ngày đó sự đáng thương tràn ngập lòng ta...

Nam Cung Vũ phản chấn hỏi :

- Sau đó? Tình hình sau đó thế nào, lão gia?

Hơi nhòm người, Toàn Vô Hoan giờ ngón cái ra lộ vẻ chân thật nói :

- Chỉ được một chữ, Nam Cung lão diệt, một chữ “thành” vàng đá cũng phải mở ra. Nàng không nhìn ta, ta suốt ngày chờ bên cửa phòng nàng. Nàng không dùng cơm, ta một giọt nước cũng không uống. Thức ăn do tự ta bung vào, bất kể nàng dùng hay không ta cứ thường lệ ngày ba bữa bung vào. Bao nhiêu ngày qua đều như vậy tấm lòng của ta cũng khiến tim nàng mềm lại.

Nam Cung Vũ nuốt một ngụm nước bọt, lo ngại nói :

- Lão gia, cơ thể người vốn không được khỏe, bỏ ăn bỏ uống như vậy không sợ tổn hại mình sao?

Toàn Vô Hoan nghiêm sắc mặt nói :

- Nếu không như vậy, sao có thể biểu lộ một chữ “thành”. Lão diệt nên biết, một người đã yêu đến cảnh giới không oán không hối dù tan xương nát thịt vào nơi biển lửa cũng thấy ngọt ngào.

Nam Cung Vũ cười nhỉnh nói :

- Lão gia quả nhiên có cao kiến. Mặt này vãn bối thật còn kém quá nhiều.

Toàn Vô Hoan chớp mắt nói :

- Nam Cung lão diệt phải đang đùa cợt ta không?

Khom người, Nam Cung Vũ vội nói :

- Vãn bối nào dám, vãn bối muốn theo lão gia còn theo không kịp sao có ý niệm bốn cợt. Lão gia ngàn lần đừng nghĩ vậy.

Toàn Vô Hoan cười nói :

- Nói tóm lại, việc này trừ các người ra, không thể để người ngoài biết được. Nếu không thiên hạ chẳng hiểu sự tình sẽ bêu riêu khắp nơi.

Nam Cung Vũ cười ha hả :

- Thế thì bọn họ không hiểu được tình yêu trong đời là vật gì. Lão gia cả đời tu luyện đã thông đạt lý lẽ trời đất đối với tình ái cửa cõi hồng trần có cách kiến giải thâm sâu thì bọn phàm phu tục tử làm sao hiểu được.

Toàn Vô Hoan hoan hỉ nói :

- Hay lắm! Nam Cung lão diệt nói đúng lắm. Đem những lời nói trong lòng ta toàn bộ đều đã nói ra.

Độc Phách liếc nhìn Nam Cung Vũ giống như cười mà không phải cười nói :

- Nam Cung huynh, bọn ta đã quen nhau bao năm nay lại không biết huynh lợi khẩu như vậy Nam Cung Vũ vòng tay nói :

- Đâu dám! Đâu dám! Đây chỉ là lão gia và đệ cật nhắc ta.

Toàn Vô Hoan quay mặt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ, hơi chớp mắt, mặt hừng khởi nói :

- Ta đã dặn dò Quý Lão Khuyết, đêm nay chuẩn bị một mâm cơm rượu để bọn ta uống vài chung vui vẻ. Dịch cô nương ta cũng mời đến. Độc Phách, con còn chưa biết từ lượng của Dịch cô nương không tồi đâu.

Độc Phách cười cười không nói câu nào.

Tình hình trước mắt dường như mang mùi vị đoàn viên nhưng đây có thật gọi là đoàn viên không. Phi Tinh không còn, tai mắt của Quý Vương kỳ xuất hiện khắp nơi, bàn tay đòi báo thù đang chờ đợi xòe ra.

Cảnh tượng hoan lạc trước mắt chỉ là bóng trắng dưới đáy nước, đối với chàng chính là như vậy.

* * * * *

Dịch Thủy Nhu đối với mấy ngày vừa đến đây đã hồng hào hẳn lên, nét mặt đã yêu kiều trở lại Tuy không giống sắc thái hân hoan tràn trề thanh xuân của Toàn Vô Hoan nhưng cũng có một chút rạng rỡ, không dám nói là đã có hương vị tình yêu nhưng có thể nói là lòng đã chớm nở hoa. Dưới ánh đèn sáng, sóng mắt chuyển động, mặt hoa sáng ngời. Trong nét e thẹn của thiếu nữ pha trộn phong vị khoáng đạt Phong thái cử chỉ của nàng diễn đạt bao điều tốt đẹp.

Sau khi Độc Phách kính Dịch Thủy Nhu một chung rượu thì chàng cứ lặng lẽ dùng cơm. Trước mặt Toàn Vô Hoan, chàng vĩnh viễn kính cẩn giữ thân phận đệ tử, bị ảnh hưởng của Độc Phách, Nam Cung Vũ cũng chẳng dám đùa cợt. Cầm đũa, nâng ly cũng cẩn trọng ngay cả lời nói cũng chú ý.

Song Xuân linh lợi đứng bên cạnh chờ đợi bồi tiếp thức ăn, đôi mắt to đen láy không ngừng chớp động. Thân mặc áo lụa hoa như một cánh bướm chăm chú rót rượu, thêm thức ăn cho khách nhân, lại thêm sự tận tụy của nàng khiến không khí trên bàn tiệc có chút ấm cúng trở lại.

Toàn Vô Hoan mới thừa cơ nhìn Dịch Thủy Nhu mấy lần.

Lúc này Dịch Thủy Nhu bung ly rượu lên hồi lễ lại Độc Phách mỉm cười nói :

- Độc ca nhi không muốn hỏi ta việc gì sao?

Một tiếng “Độc ca nhi” khiến Độc Phách bất giác có chút hồi hộp. Chàng không biết cách xưng hô như vậy của Dịch Thủy Nhu từ đâu mà có.

Đặt ly rượu xuống, chàng khom người nói :

- Không biết ý của cô nương là chỉ?

Dịch Thủy Nhu nhẹ nhàng nói :

- Ta đến nơi này là do người ta đưa đến. Lúc đó ta không cam nguyện cũng rất giận dữ vì ta hoàn toàn không thể tiếp nhận sự an bày đơn phương của các người. Nhưng hiện giờ người cũng thấy đó, ta đã gần như chịu thỏa hiệp rồi, lẽ nào người không muốn biết, ta vì sao lại chuyển biến như vậy?

Liếc nhìn sư phụ, Độc Phách thấy sư phụ đang gật đầu với mình thế là chàng vội vã tiếp lời :

- Đương nhiên, Dịch cô nương. Ta đương nhiên vui mà biết được...

Dịch Thủy Nhu thần thái an nhàn nói :

- Kỳ thực nguyên nhân bên trong rất đơn giản. Một kẻ lấy tấm lòng dối đãi với người khác bất kể là biểu lộ hữu hình hay vô hình thì đối phương cũng cảm thụ được. Sư phụ của người đối với ta chính là loại tình cảm này. Thành ý xuất phát từ tâm can không thể là giả mạo được. Ta thường suy nghĩ, một nữ nhân cuối cùng trong cả cuộc đời truy cầu là điều gì? Trông mong điều gì? Không phải là gặp được một nam nhân có tình cảm chung thủy, chân thành với mình sao? Chỉ có điều này đối với nữ nhân mà nói là một điều hạnh phúc lớn lao...

Độc Phách nói :

- Cô nương nói đúng lắm!

Dịch Thủy Nhu lại nói :

- Ở đây ta phát giác sư phụ của người chính là nam nhân mà ta đã nói. Tuy niên kỷ hơi cao một chút nhưng ta cũng không còn trẻ nữa. Ta cho rằng ta có thể tiếp nhận lão. Độc ca nhi, ta nghĩ, tuế nguyệt có thể thay đổi dung nhan con người nhưng không nhất định thay đổi được tâm tình khát vọng của tuổi thanh xuân. Người già ư? Cũng có thể cùng nhau yêu thương hạnh phúc. Người nói xem như vậy có đúng không?

Cơ hồ muốn vỗ tay hét lên, Độc Phách lớn tiếng ca ngợi :

- Đúng! Dịch cô nương cực kỳ đúng! Cô nương tư chất thanh tao, trí tuệ minh mẫn nên mới có sự kiến giải hơn người, không trách nào sư phụ điên đảo vì cô nương như vậy. Xem ra pháp nhãn của sư phụ thật cao minh.

Dịch Thủy Nhu có chút hồ thẹn nói :

- Độc ca nhi đừng quá lời như vậy!

Toàn Vô Hoan cười ha hả :

- Ban đầu con còn phản đối. Độc Phách, giờ còn gì để nói không? Gừng càng già càng cay.

Nam Cung Vũ đệm vào :

- Lão tử biện sự trước nay chu toàn, chưa tìm lầm lỗi, nhất là đối với đại sự cả đời, đương nhiên càng suy nghĩ cẩn trọng. Người mà lão gia xem trọng tuyệt đối thập toàn thập mỹ. Đêm nay gặp được Dịch cô nương, đủ thấy lão gia nhìn xa trông rộng huệ nhãn cao siêu. Đây thật gọi là trời cao tác hợp.

Toàn Vô Hoan cười híp mắt nói :

- Nam Cung lão diệt, câu này hay lắm.

Dịch Thủy Nhu chú mục nhìn Độc Phách nói :

- Độc ca nhi, ta muốn hỏi ngươi một việc, ngươi nên thật thà mà nói.

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Thịnh cô nương cứ ban lời, tại hạ tự nhiên thật thà hồi đáp.

Dịch Thủy Nhu chậm rãi nói :

- Việc của ta, phía ca ca ta có động tĩnh gì?

Độc Phách biết sự phụ và Nam Cung Vũ đang chú ý đến lời đáp của chàng. Chàng nhìn thẳng Dịch Thủy Nhu thản nhiên nói :

- Người của Quý Vương kỳ đã hoài nghi tại hạ làm việc này. Căn cứ theo tin tức truyền lại, họ đang tìm tại hạ khắp nơi. Ý họ muốn làm rõ căn gốc.

Dịch Thủy Nhu hơi nhíu mày :

- Đến nay, ngươi và họ chạm trán nhau chưa?

Độc Phách nói :

- Còn chưa gặp nhau. Nói thẳng ra là tại hạ cũng có ý tránh họ.

Dịch Thủy Nhu trầm mặc một hồi rồi nói :

- Độc ca nhi, báo cho ta biết nếu ngươi và bọn người của ca ca ta gặp nhau. Ngươi định đối phó với họ ra sao?

Độc Phách nói :

- Không dám giấu cô nương, điều này phải xem tình hình mới biết, chủ yếu là do cách làm của họ.

Dịch Thủy Nhu cười lớn nói :

- Dựa vào quan hệ hiện nay của ta và sự phụ ngươi, ta thật không muốn hai bên kết thù oán. Giữa hai bên đúng ra là nhân gia mới phải, nếu không ít nhiều sẽ gây trở ngại việc của ta và lão gia. Hoàn cảnh của ta cũng sẽ khó xử. Độc ca nhi hiểu ý ta chứ?

Độc Phách gật đầu nói :

- Tại hạ hiểu! Dịch cô nương, tại hạ rất hiểu!

Toàn Vô Hoan thận trọng hỏi :

- Độc Phách, con biết người của Quý Vương kỳ thực sự chưa phát sinh sự cố gì phải không?

Độc Phách không đổi sắc mặt nói :

- Không có, sự phụ.

Hít một hơi không khí, Toàn Vô Hoan đưa ánh mắt an ủi Dịch Thủy Nhu mới chậm rãi nói :

- Tình hình của ta và Dịch cô nương con rõ rồi đó, phía Quý Vương kỳ con nên dĩ hòa vi quý đừng gây ra phong ba gì, để tránh cho Dịch cô nương tả

hữu đều khó xử.

Độc Phách nói :

- Vâng, sư phụ. Đồ nhi tận sức theo chỉ thị của sư phụ mà làm.

Nam Cung Vũ không nén được thầm thở dài trong lòng. Hoàn cảnh của Độc Phách, tâm tình của Độc Phách lão hoàn toàn hiểu được, mà lúc này, nơi đây, Độc Phách lại phải cố giấu tâm tình, hoàn cảnh của mình để trả lời như vậy. Cảnh tượng khốc không có nước mắt chính là cảnh tượng này.

Thần sắc của Độc Phách không hề có bất kỳ biến đổi nào, chàng vẫn trầm mặc gấp thức ăn, trầm mặc uống rượu, thậm chí ngay cả bất kỳ một nếp nhăn nào trên mặt cũng không nhích động, bình tĩnh đến mức như mỗi câu chàng nói đều là sự thật...

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Núi dài biết tài cao - Trường Phong ảnh độc đảm

Con Phiêu Vân mà Độc Phách cười đang đi nước kiệu, không nhanh không chậm hướng về phía trước. Nam Cung Vũ nhẹ giạt dây cương, cẩn thận không chế tốc độ của mình giữ cự ly ba thước ở phía sau. Qua một con đường, lão vẫn giữ cự ly như vậy. Đầu nặng nề, lòng buồn bã đi đã hơn một giờ rồi.

Bầu trời lạnh lắm tuyết không phải là lúc thích hợp cười ngửa ra ngoài rong chơi, mà xem dáng vẻ của Độc Phách, hiển nhiên không phải ra ngoài rong chơi, thế thì Độc Phách đang dự định làm gì?

Ho khan một tiếng, Nam Cung Vũ hơi cao giọng nói :

- Độc Phách, bọn ta đi về đâu?

Thân Độc Phách ngồi thẳng trên yên, đầu không quay lại nói :

- Lê nào huynh còn chưa nghĩ đến?

Ngẩn ngời, Nam Cung Vũ nghi hoặc nói :

- Ta phải nghĩ đến sao?

Thế cười ngửa của Độc Phách hơi chậm lại chờ cho Nam Cung Vũ giục ngựa sánh vai rồi chàng mới u uất nói :

- Hôm nay là mười bốn, Nam Cung.

Nam Cung Vũ xòe tay ra đếm đếm rồi chậm rãi nói :

- Không sai. Hôm nay chính là mười bốn tháng mười. Vậy thì sao? Mỗi tháng đều có mười bốn...

Trong đôi mắt khép hờ của Độc Phách thấm đượm nét thâm lương :

- Hai ngày sau của hôm nay có ý nghĩa không giống bình thường. Nam Cung, huynh có nhớ Thôi Tú không? Lại Xà Thôi Tú?

Thần sắc Nam Cung Vũ trở nên nghiêm trọng :

- Đương nhiên nhớ. Hơn nữa vĩnh viễn không quên.

Độc Phách gật đầu nói :

- Họ Thôi mỗi một tháng ngày mười sáu và ngày mười tám giao ban không trực, những nơi hần đi đa số đều là chốn hoan lạc ở Hậu Sơn câu ở Bao Cô lãnh. Hôm nay bọn ta xuất phát gấp rút lên đường, may mắn đến đó đúng ngày mười sáu. Vạn nhất lỡ ngày thì sau đó còn có ngày mười tám.

Nam Cung Vũ bình tĩnh nói :

- Nói như vậy đệ đã chuẩn bị chính thức khai đao với bọn chúng?

Độc Phách nheo mắt nhìn Nam Cung Vũ nói :

- Huynh có thể đưa ra lý do nào mà đệ tiếp tục phải kéo dài?

Nam Cung Vũ nói :

- Không phải kéo dài mà là thận trọng. Đối với hoàn cảnh lão gia và Dịch cô nương mà nói, chúng ta cần phải suy nghĩ kỹ. Nếu không thể giải quyết lưỡng toàn chi mỹ, chí ít cũng phải nghĩ cách đưa mức phương hại tới mức thấp nhất Độc Phách, việc này vốn lớn lao, nên cân nhắc kỹ.

Độc Phách đột nhiên cười thâm, u ám

Trong tiếng cười như chứa đầy uất nghẹn :

- Nam Cung huynh cho rằng đệ chưa từng tỉ mỉ suy nghĩ qua sao? Huynh cho rằng đệ không tỉ mỉ cân nhắc sao? Nói thực, đệ không chỉ suy nghĩ ngàn vạn lần, tính toán ngàn vạn lần, kết luận chỉ có một việc này phải tách ra làm hai, đầu đuôi phân rõ.

Nam Cung Vũ không hiểu hỏi :

- Nói thế nào?

Độc Phách nhìn phía trước, thanh âm bình thản chậm chậm nói :

- Tình cảm giữa sư phụ và Dịch cô nương là một. Người của Quý Vương kỳ cường sát Phi Tinh lại là một việc khác. Cầu là cầu, lộ là lộ. Thân gia, oan gia các bên tự kết liễu, không thể pha trộn lẫn nhau mà nói.

Thở ra, Nam Cung Vũ nói :

- Đệ thì lý luận như vậy nhưng đứng trên lập trường của Dịch cô nương và lão gia, e rằng không đồng quan điểm với đệ. Độc Phách, đệ cũng hiểu giữa mở hỗn độn ân oán muốn tách bạch rõ ràng thành hai việc khác nhau thật dễ nói như vậy sao?

Độc Phách kiên định nói :

- Chỉ cần sư phụ nhìn thông suốt. Việc này làm ra cũng không quá khó khăn. Nam Cung huynh, người sư phụ yêu là Dịch cô nương. Nếu Dịch cô nương cũng tiếp nhận tình yêu của sư phụ, họ là một đôi tri kỷ thân tiên có thể tự tiêu dao những ngày tháng vô sầu, vô lo ở chốn sơn lâm. Sư phụ niên kỷ đã cao, thân thể lại gây yếu lý ra phải rời xa hồng trần, không nhiễm thế tục, lão nhân gia nên truy cầu cuộc sống cho chính mình hưởng thụ những ngày cuối của cuộc đời. Việc này dễ xảy ra rất dễ cho người thêm phiền não.

Nam Cung Vũ nói :

- Vậy thì Dịch cô nương? Dịch cô nương sẽ nghĩ thế nào?

Độc Phách nói :

- Cuộc đời của nữ nhân chính là trọng phu. Nam Cung huynh, Dịch cô nương nếu mai này mang họ Toàn đương nhiên cũng phải đi theo bước chân của họ Toàn ngoài việc đó ra, đều là việc ngoại sự của nàng.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Ta không thể nói lời của đệ không có đạo lý nhưng ít nhiều cũng phải có chút sự tình nguyện. Sự thực, lão gia và Dịch cô nương hoàn toàn không có cách nghĩ của đệ. Còn một nghi vấn lớn là việc đời thay đổi nhiều, gió mưa khó đoán. Huyết đào đã xuất ra, tương lai tình hình thế nào ai mà nắm chắc.

Độc Phách lặng trầm nói :

- Nam Cung huynh, đệ chỉ hi vọng sư phụ và Dịch cô nương thoát ly khỏi trường ân oán này. Tất cả hậu quả đều do đệ gánh chịu. Tương lai bất kể tình hình diễn biến thế nào đều trút lên đầu đệ Đại nạn hoặc chết đi đều không màng thì còn điều gì để phân vân?

Nam Cung Vũ nói :

- Độc Phách, đệ hạ quyết tâm hành động?

Ngẩng cao đầu, Độc Phách nói :

- Quyết không hối hận!

Nam Cung Vũ nói :

- Không cho lão gia tử biết?

Độc Phách cười khỏ :

- Nếu có thể cho lão nhân gia biết thì từ đầu đến cuối đệ đã không dám lường gạt.

Tay xoa xoa yên ngựa, Nam Cung Vũ nói :

- Đã muốn quyết đấu, trong ngoài phải có an bài để tránh đến lúc lậu sự thì càng thêm khó khăn Độc Phách, trong gia phủ có ai hiểu được việc này của đệ?

Độc Phách nói :

- Quý Lão Khuyết. Đệ đã đem hậu quả trước sau sự tình và cả tính toán của đệ cho lão nghe. Về phía sư phụ, cũng nhờ lão toàn lực chăm sóc làm thế nào tự lão có cách.

Nam Cung Vũ có chút không yên nói :

- Mẹ ơi! Sáng sớm nay chỉ nghe đệ kêu một tiếng ta đã đi theo ngay, còn không biết vừa đi đã vướng vô trận này, trước mặt lão gia, ta còn chưa từ biệt.

Độc Phách nói :

- Huynh an tâm, đệ đã thay huynh nghĩ đến điều này. Quý Lão Khuyết sẽ nghĩ cách giải thích với sư phụ. Nói bọn ta đột nhiên tiếp nhận được cấp báo có chuyện làm ăn lớn buộc phải lên đường sớm, vì thời gian gấp rút không thể bẩm báo, chờ làm xong việc sẽ trở về...

Nam Cung Vũ nói :

- Đệ thật biết cách nói dối quá!

Độc Phách thờ nhệ nói :

- Sư phụ đã ở tuổi cuối đời, cả đời cực nhọc lăn lộn trong rừng đào, không được mấy ngày nhàn du. Đến tuổi này mới tìm được hồng nhan tri kỷ, đệ phải để cho người bình yên hưởng thụ. Nếu đệ khiến sư phụ lo âu thấp thỏm thì đệ quả là loại đồ đệ bất đạo.

Nam Cung Vũ thắng vai nói :

- Nói thực, hiểu tâm của đệ đối với lão gia quá đủ rồi. Nếu không tại sao có màn kịch cường đoạt mỹ nhân, tạo ra thảm họa. Bằng như là sư phụ hoặc đồ đệ khác chưa chắc được như vậy Độc Phách cười nói :

- Huynh đừng lăm chuyen thay đổi thế.

Nam Cung Vũ sờ vào cây thương bên trái trước đầu ngựa, lòng nghĩ :

- “Đây đâu là chuyện thay đổi lăm lòi. Nếu không phải Toàn lão gia vướng vào kiếp đào hoa này thì sao có chuyện mưa tanh máu tươi như ngày hôm nay. Sư đồ cố nhiên tình thâm nghĩa trọng nhưng vì đó mà bao chuyen huyết chiến xảy ra thì thật là quá thừa”.

* * * * *

Bao Cô lãnh cách Hậu Sơn cầu chỉ một dặm. Chính giữa là một dốc lớn, cây cối um tùm. Hậu Sơn cầu tọa lạc trong một dãy núi nhỏ. Từ Hậu Sơn cầu ngẩng mặt nhìn lên có thể trông thấy những dãy nhà tầng tầng lớp lớp giữa lưng chừng núi Bao Cô lãnh. Nơi đó chính là đại trại của Quỷ Vương kỳ.

Hậu Sơn cầu là một nơi rất hỗn tạp.

Men theo núi, địa thế hai bên cao thấp không đều. Có hơn mười căn nhà xây cất không theo quy luật Có căn bằng cây gỗ, có căn toàn bằng trúc có căn toàn dùng đá làm nguyên liệu.

Dưới mái hiên của từng nhà còn treo những bảng hiệu hoặc đèn lồng đa dạng nhưng thật là thô tục vừa nhìn bảng hiệu, người ta đã biết nơi đây làm gì. Tất cả không ngoài trà đình tửu điểm, bài bạc trai gái.

Nơi này cũng không khác gì Quần Anh hội, đều dựa vào Quỷ Vương kỳ mới trở thành một tiểu phố thịnh vượng như vậy.

Thuận theo lòng con suối khúc khuỷu mà mà mọi người cho là “lộ” đó mà đi tới. Mở nhà thổ tổng cộng có bốn nhà phân chia thành Xuân Lai Hi, Tiểu Nhan Phương, Song Hợp, Động Thiên Khách.

Bất kể tên nó gọi lên diêm lệ thế nào thì kiến trúc cũng thô thiển, bày trí hỗn loạn. Cơ hồ như nơi bán thịt người, đơn giản giao dịch là xong, không gian thế nào hoàn toàn là chuyện ngoài đề.

Hiện giờ trời vừa sụp tối.

Trời vừa tối, Hậu Sơn cầu bắt đầu náo nhiệt.

Đại đa số vợi vợi vàng vàng từ trong đại trại Quỷ Vương kỳ trên Bao Cô lãnh đi xuống. Bọn họ chỉ cần vượt qua cái dốc ở chính giữa như đi qua cửa

của một nhà lân cận là đến nơi. Cũng có một số thanh niên ở vùng phụ cận len lút đến đây hưởng thụ.

Tóm lại, đêm vừa đốt đèn nơi này sống động hẳn lên so với cảnh lặng lẽ ban ngày quả thật là hai thế giới.

Nam Cung Vũ và Độc Phách đã đến từ sớm rồi.

Họ đương nhiên không thể lộ liễu du lãm khắp nơi, cũng không thể chui vào bất cứ nhà nào để ăn uống. Dù gì nơi đây cũng là địa bàn của Quỷ Vương kỳ. Kẻ lạ mặt bất kỳ lúc nào cũng có thể dẫn đến sự nghi ngờ mang đến phiền hà. Họ không muốn dẫm thảo kinh xà.

Vì thế sau khi nhìn kỹ địa hình trước mắt, hai người bèn tìm một nơi vắng vẻ trong sơn câu mà điều tức dưỡng thần, chờ đợi thời cơ đến đại náo một trận.

Xoè tay chụp lấy một con tiểu trùng đậu trên mặt ném đi, Nam Cung Vũ lấy ra hai mẫu bánh kẹp thịt ở trong bao trắng đặt bên người, đưa một mẫu cho Độc Phách, còn mình cầm lấy mẫu kia mà ăn ngấu nghiến. Độc Phách đưa mắt nhìn xuống, không ngừng quan sát bốn căn nhà thổ đỏ Chàng cắn một miếng bánh ăn mà chẳng cảm thấy ngon. Đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ, chàng nói :

- Huynh đoán xem, đêm nay họ Thôi có thể đến nhà nào?

Nuốt miếng bánh trong miệng xuống, Nam Cung Vũ phui bánh ở miệng :

- Khó đoán lắm! Hơn nữa cũng không phải là việc đoán mà phải tính chính xác mới được.

Độc Phách nói như có điều đang suy nghĩ :

- Đệ nghe nói Thôi Tú là một tên cực kỳ gian trá, tâm linh nhạy bén, phản ứng lạnh lẽ mà tính tình đa nghi, cảnh giác cực cao muốn đối phó hẳn quyết không được một chút sơ suất. Nếu không, một mai hẳn thoát được, tìm cơ hội thứ hai không dễ đâu.

Nam Cung Vũ lại cắn một miếng bánh, nhóp nhép nói :

- Đối với tên câu tặc cực kỳ gian ác này, bọn ta khi hạ thủ không được một chút do dự, tức khắc tiễn hẳn vào chỗ chết không chừa cho hẳn một chút hơi thở.

Độc Phách nói :

- Việc này huynh không cần lo. Chỉ cần chạm trán hẳn, hẳn có cầu sống cũng cầu không được.

Nhìn sắc trời Nam Cung Vũ nói :

- Độc Phách, đệ dùng cách nào mà xác định được họ Thôi trong căn nhà nào?

Độc Phách nói :

- Tốc chiến tốc thắng. Bắt một tên kỹ nữ hay tú bà trong động bức cung chúng, huynh thấy được không?

Nam Cung Vũ cười hích hích nói :

- Được! Sao lại không được! Cách này vừa nhanh vừa có kết quả, hay hơn cách gõ cửa tìm nhà mà tìm.

Độc Phách nói :

- Nam Cung huynh nhớ kỹ một điều. Giả như họ Thôi có đồng bọn đồng hành, mục tiêu xuất kích của chúng ta chính là họ Thôi, giết hẳn mới là nhiệm vụ chủ yếu.

Gật đầu, Nam Cung Vũ nói :

- Ta biết rồi, vốn vì tên chó chết đó mà đến đây.

Vội vã ăn xong miếng bánh kẹp thịt trên tay.

Độc Phách phui tay vào vạt áo dưới cho rơi bánh vụn rồi đứng dậy nói :

- Bắt đầu, Nam Cung huynh!

Nam Cung Vũ nhìn ánh đèn sáng quắc phía dưới, bóng người qua lại không ngừng, hơi do dự nói :

- Bây giờ động thủ hơi sớm một chút chăng?

Độc Phách nói :

- Thôi Tú là một tên háo sắc, là một tên biến thái. Lúc này đối với hắn mà nói cũng đủ trễ rồi.

Ngưng một lát, chàng lại âm trầm nói :

- Đối với đệ cũng đã trễ rồi...

Nam Cung Vũ vuốt cây thương bên cạnh mình, vẻ thông cảm nói :

- Ta biết cảm giác của đệ, cũng hiểu tâm tình của đệ. Ta chỉ muốn hành sự cẩn trọng thôi.

Độc Phách mỉm cười :

- Chúng ta đi, Nam Cung huynh!

Hai người hành động thần tốc, lại không chút hơi thở mà tiến vào Hậu Sơn cầu.

Mục tiêu thứ nhất bọn họ chọn Xuân Lai Hi do bằng mấy căn phòng gỗ liên tiếp tạo thành. Phòng ốc che rất thô thiển nhưng diện tích không nhỏ. Vuông vức hơn ba mươi trượng. Từng mái nhà cao thấp quây quần với nhau. Cảnh quan tuy không khó coi nhưng cũng biểu hiện trong đó là một khung cảnh khác.

Kẻ ra vào nơi đây không ít, đa số là kẻ mặt mày hung hãn, thân hình vạm vỡ.

Tiếng cười nói đùa giỡn từ trong phòng vang dội, cơ hồ đùa giỡn như vậy mới có thể gây nên hưng phấn, lộ nét dâm cuồng háo sắc.

Ấn trong bóng đêm, Nam Cung Vũ nhìn quang cảnh trước mặt, không nén được nhú đôi mày lại :

- Mẹ nó! Kẻ ra vào vào hỗn tạp thế này làm sao ra tay?

Độc Phách nói nhỏ :

- Chúng ta đi lần ra sau.

Kiến trúc của mấy nhà gỗ của Xuân Lai Hi là phía trước cao, phía sau thấp. Phía trước thì sáng sủa, phía sau lại tối đen. Vắng đến nỗi quý cũng có thể hiện hình.

Hai người vừa đến một cánh cửa gỗ mỏng mảnh ở phía sau.

“Kẹt...” cánh cửa mở ra.

Ánh sáng trong phòng hắt ra, chiếu lên bóng người cao to bùng một chậu gỗ ra ngoài.

“Ào ào” hắt bồn nước vào chỗ tối đen. Nước dơ trong bồn tuy không làm bẩn áo Nam Cung Vũ và Độc Phách nhưng cũng làm hai người nhảy vọt lên, đồng thời phun ra một bãi nước bọt.

Kẻ tạt nước không phát giác ra nguy cơ cận kề, tay vẫn cầm bồn gỗ, ngửa mặt lên trời ngáp dài một tiếng. Thì ra tên cao lớn này là một nữ nhân Độc Phách đè nén thanh điệu nói :

- Hàng hóa kia, Nam Cung!

Lại nhỏ một ngụm nước bọt, Nam Cung Vũ tức tối nói :

- Đồ đàn bà thú! Chút nữa là bị Hoa Lô Thủy của mụ ta tạt cho đầy người, nhưng không xui xẻo bị trúng phải mới là kỳ lạ.

Độc Phách nói :

- Là mụ ta, Nam Cung, bắt mau!

Nam Cung Vũ trong miệng vẫn còn cắn nhẩn mà động tác không hề chậm trễ. Thân hình vừa nhấp nhô đã chặn đường đi của mụ kia, thẳng thùng đối mặt.

Hốt nhiên trước mắt xuất hiện một người, mụ đó “á” lên một tiếng, thân hình co rút về phía sau, bồn gỗ trong tay cũng rơi “bình” xuống đất, hai con ngươi cơ hồ văng ra ngoài.

Đặt một ngón tay lên miệng, Nam Cung Vũ hòa ái nói :

- Đừng sợ, cũng đừng la. Hoa cô nương, ta có chút việc muốn thương lượng. Xin mời đi một bước nói chuyện.

Tay mụ đó đè chặt lên ngực, lớp phấn dày trắng đỏ trên gương mặt như không che nổi kinh sợ. Lỗ mũi mụ héch lên trời hít lấy hít để rồi lấp bấp nói :

- Mi... mi là ai? Muốn gặp ta có chủ ý gì?

Suýt nữa hét lên, Nam Cung Vũ cố kiềm hô hấp, nhẫn nại nói :

- An tâm, bọn ta không phung phí đến cô nương, cũng không có chủ ý gì. Chỉ có chút việc muốn thỉnh giáo. Không cần đi xa, chỉ cần mấy bước mà thôi.

Mụ kia thấy tình hình biết không đi mấy bước không được, muốn kêu lại không dám kêu, do dự nhìn trong cửa một hồi mới ngáp ngừng đi ra ngoài. Vị trí này cũng ở ngoài phạm vi chiếu sáng của ánh đèn. Nam Cung Vũ cũng bước theo nhưng chỉ đứng một bên, không lên tiếng. Mụ cảm thấy kinh hoàng không yên.

Trong bóng đêm, Độc Phách xuất hiện không một tiếng động.

Ho sặc sụa, mụ đó sợ đến nỗi thoái lui mấy bước, cơ hồ muốn ngồi bệt xuống đất.

Hai mắt Độc Phách chăm chú nhìn đối phương, lạnh lùng nói :

- Mi là kỹ nữ trong động này, phải không?

Mụ đó nuốt nước bọt, hô hấp khó khăn nhưng không tránh khỏi trong lòng nổi giận :

- Ta không phải kỹ nữ. Ta dọn dẹp trong phòng mới đi ra.

Độc Phách không gấp, không vội nói :

- Tốt lắm! Ta muốn hỏi mi một người, hi vọng mi nói thực. Hơn nữa việc này nói thì tuyệt đối không thối lộ ra ngoài, coi như bọn ta chưa từng gặp nhau.

Mụ này định thần, vẻ hiếu kỳ hỏi :

- Vị khách quan này muốn hỏi thăm ai? Việc bọn ta là chỉ lo bán thân, chưa từng thăm dò tí mĩ người khác. Ai quen ai lạ bọn ta không màng đến...

Khoát tay, Độc Phách nói :

- Thôi Tú, Lại Xà Thôi Tú! Mi có biết tên này không?

Vừa nghe hai tiếng Thôi Tú, đầu tiên mụ ta kinh ngạc tiếp theo lại cười lên khanh khách.

Phản ứng như vậy hiển nhiên mụ ta không lạ gì Thôi Tú.

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Xem ra mi biết hẳn rồi!

Mụ này mở miệng, híp mắt nhường cao mày, đột nhiên quên hẳn mình đang ở tình huống nào.

- Khách quan nói là Lại Xà Thôi Tú. Đại gia của Quý Vương kỳ, hơn nữa là một kẻ ác độc của Báo phòng. Con độc xà này nổi tiếng ở Hậu Sơn câu bọn ta. Đặc biệt là mấy nhà của bán môn. Nhắc đến hẳn không ai không biết, không ai không hiểu. Mỗi một kỹ nữ có bán lãnh ở đây đều sợ hẳn. Con quý dữ này vừa lên giường đã lộ tánh cuồng dâm. Đừng thấy hẳn ốm yếu xanh xao mà lầm, hành lạc hẳn bán lãnh hơn người.

Độc Phách ngắt lời mụ kia :

- Đêm nay hẳn đến không?

Mụ xòe tay hỏi :

- Đêm nay là thứ mấy?

Nam Cung Vũ chen lời :

- Mười sáu!

Mụ này không ngừng gật đầu :

- Không sai! Mười sáu, mười tám hẳn nhất định sẽ đến. Nhưng nhị vị lão gia tìm sai chỗ rồi. Lần này Thôi gia nhất định không đến Xuân Lai Hỉ này mà chắc rằng sẽ đến Động Thiên Khách. Bên Động Thiên Khách vừa chiêu mộ được một “viên ngọc quý” tên Trại Ngọc Hoàn nhan sắc mê người. Thôi lão gia là con quý háo sắc, gặp rồi lý nào lại buông tay?

Nhìn Nam Cung Vũ, Độc Phách nói :

- Đúng là thật chẳng?

Nam Cung Vũ nhìn mặt đó nói :

- Hoa lão nương, đây là sự thật phải không?

“Hoa lão nương” trợn hai mắt giận dữ nói :

- Quái lạ! Tại sao ta phải lừa gạt các ngươi? Toàn bộ cô nương ở Hậu Sơn câu này đều biết, không phải là chuyện bí mật.

Nam Cung Vũ lấy ra một lượng bạc, cười ha hả nói :

- Đa tạ Hoa cô nương. Đây là chút thành ý gọi là báo đáp.

Trong bóng tối, ước lượng sức nặng của nén vàng trong tay, nữ nhân bắt gặp mở mày mở mặt, vui mừng :

- Ấy da! Khách quan thật là... Chỉ có mấy câu thôi đâu đáng hậu thưởng. Nếu khách quan xem trọng ta, ta có thể bồi tiếp một đêm cho người an giấc. Không phải tự ta thôi phòng.

Vội vã khoát tay, Nam Cung Vũ thoái lui mấy bước :

- Tâm linh! Tâm linh! Chờ lần sau có thời gian hãy nói!

Độc Phách vội vã kéo Nam Cung Vũ đi, phía sau còn vang lên tiếng gọi của mẹ :

- Đừng quên tìm tới ta. Chỉ cần đến Xuân Lai Hi hỏi một tiếng Hương Truy Từ, khách quan tức khắc tìm được ta.

Bước cao bước thấp đi trên đất hoang dã, Nam Cung Vũ càng tăng cước bộ, vừa không ngừng lắc đầu kêu trời :

- Thiên địa ơi! Vóc dáng dềnh dàng, nguơu cao mã đại mà có tên là Hương Truy Từ. Thậm chí nhất người chết được, nhớ lại sợ đến mồ hôi lạnh đầy người.

Độc Phách mỉm cười nói :

- Có nữ nhân coi trọng huynh không phải là việc tồi.

Nam Cung Vũ chối dài :

- Mặt không phải coi trọng ta mà là công hiệu của nén bạc kia. Hơn nữa, loại bà nương dơ bẩn này ta tiêu thụ không nổi rồi.

Động Thiên Khách cách Xuân Lai Hi không xa. Đầu đuôi chỉ trong phạm vi mấy trăm thước. Cách kiến trúc của Động Thiên Khách hơn hẳn Xuân Lai Hi.

Là một dãy phòng lợp ngói, còn treo mấy ngọn đèn lồng, giấy đỏ chữ đen. Ánh đèn sáng rỡ lay động. Quả nhiên khiến khách nhân thập phần hoan hỉ.

Quan sát bố cục ở đây, Độc Phách thấp giọng nói :

- Động Thiên Khách này chiếm một hình chữ nhật dài, hai bên tả hữu đều có cửa sổ, đủ thấy bên trong chia thành nhiều phòng nhỏ. Bọn ta chỉ cần tìm ra chính xác “Trại Ngọc Hoàn” ở nơi nào, vừa xông vào thì họ Thôi kia chắc chắn biến thành một con rắn chết.

Nam Cung Vũ nói :

- Nhưng mà bọn ta không biết chính xác Trại Ngọc Hoàn ở nơi nào?

Độc Phách nói :

- Rất đơn giản! Huynh đi hỏi!

Vò vò mái tóc, Nam Cung Vũ không ra vẻ tình nguyện nói :

- Ta? Ta đi hỏi? Được rồi, xem ra chỉ có ta đi hỏi mới được!

Giao cây thương cho Độc Phách, Nam Cung Vũ vượt lại y phục. Sau đó cố ý chậm rãi bước vào trước cửa vừa hẹp vừa đang khép hờ của Động Thiên Khách. Khách nhân ở đây không đông bằng Xuân Lai Hi nhưng kẻ ra người vào cũng không ngớt.

Nam Cung Vũ vừa men theo thạch cấp mà đến cửa thì một tên hán tử mặt xanh, ăn mặc xốc xếch, mặt đầy tà khí ở phía sau cửa tối ngòm xẹt ra khom

người, mở miệng cười với Nam Cung Vũ :

- Lão gia này tìm vui mà đến đây phải không?

Nam Cung Vũ “ừ” một tiếng, ra vẻ võ vàng lão luyện, ngẩng mặt nói :

- Nghe nói các người ở đây có một viên ngọc mới là Trại Ngọc Hoàn cô nương đúng không?

Hán tử đó nghe rồi cười khan nói :

- Không sai, tin tức của lão gia thực nhanh nhẹn. Nhưng mà lão gia tới trễ một bước rồi. Cả đêm nay Trại Ngọc Hoàn có người bao hết. Tiểu nhân thấy như vậy, chỉ bằng tiểu nhân đưa đến mấy vị cô nương khác, bảo đảm đều là trang tuyệt sắc thiên kiều bá mị, có kinh nghiệm phòng the, lại mới vào đây không lâu, mập ốm cao thấp đều có, tùy đại gia lựa chọn. Tuyệt đối cảm thấy vừa ý.

Nam Cung Vũ giả vờ để lộ sắc thái thất vọng, lão trầm mặc một hồi, lắc lắc đầu, giang hai tay bắt đắc dĩ nói :

- Trại Ngọc Hoàn đã không có thời gian rảnh, coi như xong rồi. Ta đây xui xẻo như vậy, đổi một hồng nhan khác không còn ý vị gì. Được lần sau nhất định sẽ gặp vận may.

Hán tử mặt xanh cổ lồi kéo “Thần tài” :

- Đại gia! Đại gia! Hà tất gì cũng nhắc như vậy! Trại Ngọc Hoàn đó đẹp, cũng bắt quá là kẻ bán thân, như ngọn đèn sắp tắt, không khác gì những cô nương khác.

Nam Cung Vũ bước đi mấy bước, quay người lại nói :

- Như vậy ngày mai ta lại đến. Lão đệ, nếu có lòng thì giữ Trại Ngọc Hoàn lại cho ta. Đương nhiên không thiếu phần thưởng cho lão đệ. Lão đệ thấy vậy được không?

Hán tử liên tiếp nói :

- Được! Được! Đương nhiên được Trại Ngọc Hoàn tốt số rồi. Ngày mai không phải là ngày bao...

Nam Cung Vũ lộ vẻ luyến tiếc không nén được nói :

- Đúng rồi lão đệ! Trại Ngọc Hoàn ở phòng nào? Trở lại muốn tìm cũng không sợ làm người...

Tên đó cười hích hích, mặt cầu tài nói :

- Nàng ở phòng chữ “cúc”. Từ cửa đi vào phía bên trái, gian thứ ba là đúng rồi...

Một tiếng “đa tạ” Nam Cung Vũ cười hích hích phui tay mà đi, bộ dạng như tự an ủi lấy mình.

Độc Phách đón Nam Cung Vũ, nhân hạ hỏi. Ý chàng đã sớm biết Nam Cung Vũ đã thành công rồi :

- Thế nào? Rồi rồi chứ?

Nam Cung Vũ ngẩng đầu :

- Phòng chữ Cúc, phòng thứ ba bên trái, chính ngay trước mắt bọn ta, Trại Ngọc Hoàn đêm nay đã được người ta bao rồi. Nghe nói là lão bằng hữu, theo ta hết tám phần là họ Thôi.

Độc Phách một lời không nói, chậm rãi mà đi Nam Cung Vũ vội đuổi theo, đúng lúc chụp lấy cây thương mà Độc Phách ném qua.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Cuồng đồ cột giai nhân - Cuồng phong hí tân nhụy

Đứng đúng cửa sổ thứ ba bên trái, Độc Phách lần tìm trong túi da cặp bên hông lấy ra Tế Hồn Câu. Vòng xích bạc dưới cán quần vào cổ tay phải. Sát khí đằng đằng, mắt long sòng sọc, ngay cả Nam Cung Vũ nhìn thấy bất giác hồn phi phách lạc. Tương giao bao nhiêu năm, lão chưa từng thấy Độc Phách có bộ dạng tàn khốc như vậy. Nuốt một ngụm nước bọt, Nam Cung Vũ tuốt trường thương trong bao thương ra, có chút lo âu, lão hỏi :

- Ấy! Trước tiên nên đi thám thính động tĩnh không?

Độc Phách lúc đầu nói :

- Không cần. Nam Cung huynh nhớ kỹ, đệ từ cửa sổ chui vào, trước tiên chặn lấy cửa ra vào. Nếu một kích không trúng, họ Thôi có thể nhảy cửa sổ mà ra, lúc đó hoàn toàn dựa vào huynh bên ngoài ngăn cản.

Nam Cung Vũ nói :

- Đệ nói là huynh không cùng đệ tiến vào sao?

Độc Phách nói :

- Người đồng phòng hẹp bất lợi cho việc thi triển. Huynh mai phục ở bên ngoài, nói không chừng đệ không thành công, trái lại huynh có thể thay Phi Tinh mà báo mối thù này.

Nam Cung Vũ nghiêm sắc mặt nói :

- Chỉ nguyện như vậy, Độc Phách, huynh chỉ nguyện như vậy.

Vỗ tẩm vai đầy thịt của Nam Cung Vũ, Độc Phách hít sâu một hơi thở, chậm rãi đến gần cửa sổ thứ ba. Đến khi cự ly chỉ còn năm bước chàng thành linh vọt người lên, tốc độ mạnh mẽ của thân hình cuộn theo một con ốc. Con ốc đó theo thể chàng bay vào mà cuộn cuộn theo.

Chỉ nghe “ầm” một tiếng chấn động. Cả một cửa sổ bể ra từng mảnh, rơi xuống rào rào.

Trong phòng rất hẹp, không chỉ hẹp mà còn tăm tối. Không khí nhuộm đầy mùi vị quái dị không thể diễn tả. Giống như mồ hôi người hợp với mùi dơ bẩn, còn pha tạp mùi âm khí nặng nề.

Độc Phách vừa chui vào, chân vừa chạm đất đã tức tốc dán người vào cửa lớn. Đôi mắt chàng dán chặt vào chiếc giường trong phòng.

Chiếc giường đó cơ hồ chiếm hơn phân nửa diện tích căn phòng. Trên giường có người, dễ dàng phân biệt có hai người. Người ở bên trong nhưng vì bị bức rèm che khuất nên nhìn không rõ hình dạng hai người đó.

Độc Phách dựa lưng vào cửa, nhãn quang sáng lóe lạnh lùng. Chàng vẫn yên lặng không nói, chỉ chăm chăm nhìn chết vào chiếc giường đó. Tế Hồn Câu trong tay nghiêng nghiêng chúc xuống. Ánh quang lạnh lẽo như nước mùa thu rợn người.

Trên giường bắt đầu có động tĩnh. Sự dao động rất nhẹ và tiếng thở nặng nề pha lẫn tiếng vén mùng.

Tế Hồn Câu chúc xuống của Độc Phách vẫn ổn định, một chút gợn cũng không có. Chàng vẫn bất động đứng yên, chăm chú vào phản ứng sau bức rèm.

Chàng phát hiện một tình hình là tiếng động trên giường chỉ do một người phát ra. Người kia bên cạnh không thấy bất kỳ động tĩnh nào. Quang cảnh tựa như trên giường chỉ có một người. Thực tế chàng biết là có hai người.

Lên tiếng nói cơ hồ là nữ nhân.

Đột ngột, cả một tấm rèm che trước giường bay thẳng lên chụp xuống đầu Độc Phách.

Độc Phách không nhúc nhích, tay trái vung lên đã khiến tấm rèm bay đến rơi ngay xuống đất.

Lúc này chiếc mền dày đắp trên mình hai người cũng xé gió bay đến, giống như một đám mây đen bị bão thổi cuộn cuộn tốc đến. Nó mang theo mùi vị quái dị.

Độc Phách xuất đao.

Ánh Tế Hồn Câu như chớp giật, vẩy vùng như giao long.

Lưỡi đao cắt ngọt chiếc mền thành hai mảnh.

Hai mảnh mền lại bay vèo về phía chiếc giường. Hai bóng người lập tức bị bật phân ra. Một bóng bị văng lên đụng nóc nhà. Một bóng quơ chân múa tay bay về phía Độc Phách, trong miệng còn rít lên tiếng kinh hãi, không phải tiếng người.

Cổ tay phải Độc Phách vung ra “vù” tiếng. Tế Hồn Câu bay về phía đệm giường. Động tác của chàng liên tiếp mạch lạc, nhanh không tưởng nhưng khiến chàng ân hận là so với tình thế còn chậm một bước. Hành động của hai người trên giường hiển nhiên trải qua sự suy nghĩ cẩn mật. Nhìn chung giống như nhất tề gặp nạn.

Trái lại sự thật có phân biệt.

Tên vọt lên nóc nhà, tư thế còn hơi chậm. Tên văng vào Độc Phách lại đến trước. Nói cách khác, trong chớp mắt, Độc Phách tung đao chém ra vốn có

thể giết bất kỳ mục tiêu nào nhưng vì tên đùng phải chàng đã khiến chàng lệch đi vị trí. Thời gian phản ứng chỉ là chớp mắt. Thủ đoạn bay người khiến Độc Phách thay đổi vị trí cũng rất nhanh, nhưng nó cũng lộ ra một khe hở nhỏ. Lúc đao phong sáng lóe của Tề Hồn Cầu chém xuống thân thể tên chạm vào chàng thì trên nóc nhà đã vang to tiếng đổ vỡ. Ngồi vờ cây gãy văng tứ tung.

Một thân thể trần truồng trong đám vụn vỡ, bụi mù đó nhảy ra khỏi xà nhà mà chui vào trong bức vách. Độc Phách biết kẻ đào thoát mới là kẻ chàng muốn giết. Còn tên bị giết vừa rồi bất quá chỉ là một kẻ chết thay đáng thương, là kẻ bán thân lại bán mệnh chết thay cho quý.

Đao phong tức thời đột khởi như sóng trào cuộn cuộn. Trong tiếng kêu rít chói tai vừa nhanh vừa dày đặc bao phủ khắp nơi, chỉ nghe những tiếng ầm ầm như bão cát nổi lên, cả một tòa Động Thiên Khách như đang lắc lư.

Tiếng ầm ầm kinh thiên động địa vang ra tứ phương còn pha tạp thêm tiếng chân chạy, tiếng la hét hỗn loạn. Vốn nơi đêm đêm đều vang lên tiếng cười đùa, ăn uống vui vẻ lập tức biến thành một trường bất nháo.

Mắt nhìn thì thể bị chặt làm hai đoạn dưới đất Độc Phách cố nén tiếng than từ trong đáy lòng cứ muốn bật ra. Không sai, đó chính là một nữ nhân không mảnh vải che thân. Nữ nhân này lúc sống không biết xinh đẹp thế nào nhưng hiện giờ nhìn tuyệt chẳng có chút mỹ cảm. Máu tươi nhuộm đầy thân thể tràn ra ngoài đất. Lục phủ ngũ tạng trào ra bên ngoài như một nữ hài bị chó sói cắn xé thể thâm vô cùng. Trên bức vách, vết đao chém tan nát nhưng không nghe động tĩnh gì. Tên Thôi Tú đó quả nhiên đã thoát rồi.

Độc Phách đến bên cửa sổ nhỏ gọi một tiếng. Nghe tiếng kêu, Nam Cung Vũ xuất hiện với một bộ mặt kinh dị bất định. Trong ánh mắt của vị Thất Xảo Thương này lộ ra một dấu hời to tướng.

Cho đao vào vỏ, Độc Phách không nói một lời, chỉ lo vội vã đi ra phía trước. Nam Cung Vũ cũng vội chạy theo. Như thế, hai người buồn bã đi đến nơi cột ngựa mới dừng lại. Tìm một tảng đá bằng phẳng dừng lại. Mục quang Độc Phách trống rỗng nhìn về phía trước. Hai tay đặt lên đầu gối, khóe miệng rũ xuống không ngừng co giật. Mỗi cái co giật, sắc mặt càng khó coi. Nam Cung Vũ chậm rãi đặt cây trường thương xuống, cố ý bình thản nói :

- Đừng buồn, Độc Phách. Lần này coi như thất thủ nhưng vẫn còn có lần sau. Ta không tin họ Thôi đều gặp hồng vận. Cuộc đời chúng ta còn dài mà...

Độc Phách lắc lắc đầu, thanh âm từ kẻ răng chui ra :

- Tên Thôi Tú quả gian ngoa, xảo trá, tâm cơ như quỷ. Hắn không chỉ lâm nguy bất loạn mà còn có thể trước sự sinh tử nghĩ ra phương pháp ứng phó như vậy. Thời gian, cự ly, động tác đều tính toán như nắm chắc trong tay. Ngay cả hành động của đệ, hắn cũng dự liệu được. Chỉ sai một bước đã để hắn đào thoát.

Nam Cung Vũ tròn mắt nói :

- Hắn thật có cách làm như vậy sao?

Độc Phách tỉ mỉ thuật lại việc chàng đã vào phòng truy sát thế nào. Đặc biệt là vị trí đột ngột đào thoát của Thôi Tú ngoài ý liệu.

Chàng thừa nhận dưới tình hình đó, họ Thôi vẫn lựa chọn được con đường chính xác.

Nét mặt nặng nề, Nam Cung Vũ nói :

- Mẹ nó. Nếu đệ có thể bức họ Thôi nhảy ra cửa sổ thì cái chết hắn đã định rồi. Huynh không khiến tên còn trùng đó kinh hoàng thì không gọi là Thất Xảo Thương.

Độc Phách thở dài nói :

- Họ Thôi nhất định biết con đường phía cửa sổ là con đường chết mới mạo muội, dù nguy hiểm bể đầu sứt trán cũng vọt lên nóc nhà. Nam Cung huynh, đương nhiên đệ hy vọng bức hắn vọt vào mũi thương của huynh.

Nam Cung Vũ hốt nhiên cười nói :

- Đúng rồi! Độc Phách, cái gì là Trại Ngọc Hoàn? Có đúng như lời truyền hồn xiêu phách lạc không?

Độc Phách liếc nhìn Nam Cung Vũ buồn bã nói :

- Trong bóng đêm, sau khi đệ nhìn biệt nạng thì đã từ người sống trở thành người chết. Hơn nữa chết mà bị chặt làm hai đoạn. Nam Cung huynh, hỏi đệ Trại Ngọc Hoàn có khiến người ta hồn xiêu phách lạc không. Đệ cũng giống như huynh, đệ chỉ biết là khi nhìn rõ ràng, một chút thì vị cũng không có.

Nam Cung Vũ nhảy dựng nói :

- Ra tay độc ác, Độc Phách, đệ thật là quá ác...

Độc Phách nói :

- Lúc đó tình hình bức bách không thể không tức thời phản ứng. Nếu có thể đệ quyết không muốn giết nạng. Cuối cùng kẻ đáng chết không phải là Trại Ngọc Hoàn mà là Thôi Tú.

Nam Cung Vũ trầm ngâm nói :

- Độc Phách! Thôi Tú chạy không cần lo. Điều lo là chúng ta phải biết bước tiếp theo tìm hấn ở đâu. Trời cao đất rộng biết đâu mà tìm. Phương Cừu Thọ có từng thổ lộ tin tức của hấn cho đệ không?

Độc Phách cắn hận nói :

- Không có. Trừ ổ độc của Quý Vương kỳ ra, đệ chỉ biết nơi Thôi Tú lui tới. Chỉ có nơi này, rằng muốn gặp lại hấn không dễ.

Nam Cung Vũ trầm tư một lát nói :

- Tạm thời không còn gấp, hơn nữa họ Thôi sau khi trải qua kiếp nạn này, tất nhiên luôn cẩn thận muốn mai phục bắt hấn phải là kẻ lâu dài. Huỳnh nghĩ chỉ bằng để sự tình lắng dịu. Và chẳng chúng ta không chỉ có một mục tiêu, vội gì mà hạ thủ.

Gật đầu, Độc Phách nói :

- Xem ra chỉ có cách này!

Nam Cung Vũ thấp giọng nói :

- Kẻ kế tiếp đệ định là ai?

Độc Phách không chút do dự nói :

- Diêm Tứ Cô! Trượng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô!

Nam Cung Vũ nói :

- Huỳnh dường như đã nghe đệ nhắc qua mụ này vừa hung dữ, vừa âm ác lại không an phận. Có phải bên ngoài mụ ta có một ổ phong lưu?

Độc Phách nói :

- Không sai! Ở Giang Đô trấn, Diêm Tứ Cô có một tình nhân. Mỗi lần giao ban, mụ ta đều đến Giang Đô trấn. Chiều lý mà nói, bọn ta đi đến đó ắt gặp được mụ.

Chú mục nhìn Độc Phách, Nam Cung Vũ nói :

- Nghe giọng nói của đệ hình như còn có điều gì suy nghĩ?

Độc Phách chậm rãi nói :

- Nam Cung huynh, Thôi Tú đêm nay gặp phải nạn này hấn nhất định sẽ về hồi báo. Như vậy chắc chắn khiến Diêm Tứ Cô đề phòng, có thể thay đổi thói quen thường nhật và cả địa điểm dừng chân, thậm chí chui rúc vào cái ổ Quý Vương kỳ mà không ra. Nếu thật vậy, chúng ta hạ thủ không dễ đâu.

Nam Cung Vũ tay sờ cằm, trầm tư nói :

- Đệ nhớ lại xem, Độc Phách. Lúc đệ truy sát Thôi Tú, hấn có thể nhận ra đệ không?

- Điều này không thể nghi ngờ. Diện mạo của đệ, binh khí của đệ dùng đều là đặc trưng, ngoài ra hấn có thể liên hệ đến là ai kết mối thù hận sâu xa đến vậy với hấn. Không đưa hấn vào chỗ chết không được.

Nam Cung Vũ nói :

- Nếu họ Thôi nhận ra đệ thì phán đoán của đệ thành hiện thực. Diêm Tứ Cô không phải là con vịt ngốc. Việc mình làm tự mình biết, đã tìm đến Thôi Tú thì có thể tha cho mụ sao?

Độc Phách thở ra một hơi dài nói :

- Diễn biến sự tình đệ e rằng không dừng ở đây. Giả thiết bọn chúng đoán định được thân phận của đệ rất có khả năng dự bị an bày cạm bẫy, chờ đệ nhảy vào. Nam Cung huynh hiểu ý đệ không?

Nam Cung Vũ nói :

- Đệ nói là chúng có thể đoán ra mục tiêu của đệ là Diêm Tứ Cô, vì thế tương kế tựu kế bị động biến thành chủ động, dùng Diêm Tứ Cô làm mồi như để đưa đệ vào bẫy.

Độc Phách nói :

- Nếu đôi huynh là Lục Bích Nhân Mị Thương thì có thể toan liệu như vậy không?

Nam Cung Vũ mỉm cười :

- Không sai! Ta có thể làm như vậy. Đã suy nghĩ như thế, theo huynh, Diêm Tứ Cô đó cũng tạm thời gạt sang một bên. Chọn đối tượng khác mới là thượng sách.

Lắc đầu, Độc Phách nói :

- Để lại không nghĩ vậy. Nam cung huynh, bọn ta không sợ gì, cứ chiếu theo sự tính toán của bọn chúng mà làm. Giả như chúng quả có cách tính như vậy, bọn ta thừa cơ bắt mấy con cá lớn.

Nam Cung Vũ tròn mắt nói :

- Bắt mấy con cá lớn? Đây chính là biết núi có hổ vẫn đi vào núi hổ, tự chui đầu vào lưới.

Độc Phách nói :

- Huynh và đệ đều không phải kẻ khùng sao lại làm việc ngu ngốc như vậy. Nam Cung, trong đó có kế hoạch khác.

Nam Cung Vũ vội hỏi :

- Cái gì là kế khác? Đệ nên nghĩ rõ ràng sự việc hãy động thủ. Vạn nhất xảy ra sai lầm, càng bị chê cười chế giễu nhiều hơn. Đây là địa ngục vô môn lại muốn vào. Bọn ta còn chưa đến lúc hết muốn sống.

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Mục tiêu lần này bọn ta chọn lựa vẫn là Diêm Tứ Cô chỉ là thay đổi địa điểm hạ thủ.

Nam Cung Vũ mở to đôi mắt :

- Đổi địa điểm ở đâu?

Độc Phách cứng rắn nói :

- Bao Cô lãnh thông qua Giang Đô trấn, chỉ có một đại lộ. Ngày hai mươi ba, sáng sớm, bọn ta phải mai phục nơi lộ khẩu. Bất luận Diêm Tứ Cô xuất hiện lúc nào, lập tức giết ngay. Phía bọn chúng cho rằng hiện trường hành động là ở trong nhà nhân tình mụ, bọn ta tạo cho chúng một sự bất ngờ.

Nam Cung Vũ nói :

- Giả thiết, Diêm Tứ Cô đến Giang Đô trấn, bên mình có kẻ bảo hộ, bọn ta có hạ thủ không?

Độc Phách kiên định nói :

- Thời gian ta không định được, cơ hội thì mong manh. Nam Cung, chỉ cần có một tia hy vọng thành công, bọn ta quyết không buông tay.

Nam Cung Vũ nói :

- Nếu chắc như vậy, đệ cho rằng thế thì tốt, huynh cũng làm theo. Duyệt để cho đệ làm chủ.

Trông sắc diện u sầu của Độc Phách hiện ra một nét cười, trong thanh âm vang cảm tình nồng hậu :

- Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia mới là bằng hữu tốt. Nam Cung, huynh đệ hai ta có một lần này.

Nam Cung Vũ ưỡn ngực, khẩu khí khoáng đạt nói :

- Độc Phách, để cho ta chờ ở Giang Đô trấn, cất sống đầu của Diêm Tứ Cô lão hồ bà bà này.

Khoát tay, Độc Phách nói :

- Hôm nay còn cách hai mươi ba đó hơi xa. Đến sớm không bằng đến đúng lúc. Không cần phải khẩn bức như vậy. Đệ định tìm một nơi ngoi nghỉ điều tức dưỡng thần, sau đó mới y kế mà làm.

Nam Cung Vũ bất đắc dĩ nói :

- Huynh không có ý cãi đệ nhưng mà đệ đã muốn nghỉ ngơi, tốt nhất nên rời xa Giang Đô trấn này sẽ tiện lợi cho hành động bọn ta.

Độc Phách đứng dậy, hai người chậm rãi dẫn ngựa đi xuống dốc.

Màn đêm càng lúc càng âm u. Cây cỏ ướt sương đêm. Không có gió nhưng không khí lạnh lẽo.

Hít một hơi thở, sương trắng như bám vào mũi. Tâm sự trùng trùng của Độc Phách cũng giống như sương đêm ngưng tụ, bứt không đứt, dứt không rời.

* * * * *

Cách Giang Đô trấn về phía Tây, ước không đến năm dặm có một tiểu thôn, gần thôn có một con suối nhỏ.

Mỗi buổi chiều thu, ánh tịch dương yếu ớt chiếu xuống dòng nước lạnh phản chiếu một màu sắc đượm nét thê lương buồn bã nhưng đồng thời lại khiến cánh vật thêm tịch liêu, diêm lệ.

Phía trước tiểu thôn, bên cạnh dòng suối có mấy bụi trúc um tùm. Dưới bóng trúc là một ngôi nhà tranh chung quanh là hàng rào trúc.

Nhà tranh xem ra đã khá cũ kỹ nhưng trong nhà thường xuyên quét dọn nên khá sạch sẽ. Chủ nhân nhà trúc là một nông dân trong thôn. Trước đây, Độc Phách đã từng đến đây trú ngụ.

Người nông dân cũng nhìn ra chàng. Bàn luận vài câu đã thỏa thuận cho chàng nghỉ lại mấy ngày. Tiền bạc Độc Phách trả rộng rãi khiến cho Nam Cung Vũ suýt lên, số tiền đó có thể mua được cả nhà lẫn đất này.

Trong phòng dùng cỏ khô mềm lót thành hai tấm đệm, phía trên trải vải bố khô. Ngoài ra còn một cái bàn cùng bốn ghế trúc.

Sự đơn giản, yên tĩnh khiết thoát tục, trong không khí còn thoang thoảng mùi hương cỏ lúa khô, con người trong hoàn cảnh này, tục niệm tiêu tan, đầu óc sáng suốt. Không xuất thế nhưng có ý niệm như xuất thế.

Tay vỗ vỗ lên tấm đệm, vẻ nấn ý ngồi xuống hít một hơi thở, Nam Cung Vũ nói :

- Nơi này thật tuyệt vời. Độc Phách, sao đệ tìm được nơi đây?

Độc Phách kéo ghế trúc, nhàn nhã nói :

- Đại khái là năm rồi, đệ thay sư phụ đến Đại Long Bá bái thọ một vị trưởng bối. Do đi sớm mấy ngày, trên đường phải tìm chỗ nghỉ lại, may mắn đi ngang đây, thấy cảnh vật thanh nhả nên tìm chủ nhân thương lượng thuê hai ngày. Huynh nói là tìm một nơi gần Giang Đô trấn để nghỉ ngơi, đệ lập tức nghĩ đến nơi này. Nam Cung huynh thấy thế nào? Cảnh được không?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Tuyệt vời! So với ngũ khách điểm thoại mái hơn nhiều. Độc Phách, chủ nhân nhà tranh này không ở thì cất để làm gì?

Độc Phách đáp :

- Câu cá! Huynh không thấy trước nhà có một dòng suối nhỏ sao? Chủ nhà mỗi lần đến đây câu cá mỗi một thì vào trong nghỉ ngơi. Câu đủ thì về nhà. Cuộc sống như vậy có tiêu dao không?

Nam Cung Vũ giận dỗi nói :

- Mẹ nó. Những ngày tháng của bọn ta còn không bằng một lão nông ung dung tự tại không sầu không lo. Những ngày tháng của giang hồ thực tại quá bất nháo làm mất đi thi vị cuộc đời.

Độc Phách thông cảm nói :

- Mưa tanh máu tươi, ân oán triền miên, vốn do kẻ gian người ác, kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, có lẽ kiếp trước bọn ta làm điều gì độc ác, kiếp này mới nhảy vào nơi tranh đua tạp loạn.

Nam Cung Vũ vô tay cười nói :

- Đã nhảy vào nơi này, có muốn đổi thay cũng tùy nơi số trời an bày định đoạt. Hơn nữa là chúng ta tự ý muốn ăn bát cơm giang hồ. Ban đầu không ai cầm ngọn thương mà ép bọn ta vào nơi đó.

Vươn người trên ghế trúc, Độc Phách mệt mỏi :

- Hành tẩu giang hồ, suốt ngày chỉ lo tính toán suy nghĩ mà tính mệnh thì như chỉ mảnh treo chuông, vậy mà cũng gọi là hành tẩu giang hồ sao? Theo cảm giác của đệ, nó không khác gì bán thịt bán máu, hơn nữa là bán thịt bán máu của con người.

Nam Cung Vũ từ tấm đệm thấp đứng dậy xoa bụng, nhắm mắt nói :

- Thôi, đừng ở đây mà nói chuyện phiếm nữa, lục phủ ngũ tạng của huynh sắp tạo phản rồi. Nơi này đệ quen thuộc, sao không nghĩ cách kiếm chút gì ăn

uống mới là chuyện cần thiết. Người là sắt, cơm là gang mà.

Độc Phách nói :

- Lần trước đệ đến đây tự mình mang theo lương khô nước uống, vốn chưa ra bên ngoài kiếm tìm thức ăn.

Nam Cung Vũ nói :

- Nhưng không thể không ăn cơm. Ngay cả thần tiên cũng phải dùng linh chi lộ, mà lương thực bọn ta mang theo đã sớm ăn sạch rồi.

Độc Phách lười biếng nói :

- Vào trong thôn xem có bán gì ăn được không. Nếu không thì đến lão nông phu cho thuê nhà chắc có biện pháp. Nam Cung, huynh chịu khó đi một chuyến. Hai chân chạy nhanh lên không thời đối chết đó.

Nam Cung Vũ nuốt nước bọt, bất đắc dĩ nói :

- Được rồi! Ta chạy một chuyến! Ai bảo võ nghệ ta không bằng đệ.

Độc Phách vội nói :

- Nhớ mang bình rượu, ấm trà trở về. Thửa lúc trời tối huynh đệ ta đối ẩm vài chung.

Liếc Độc Phách một mắt, Nam Cung Vũ đẩy cửa ra ngoài. Đồng thời còn buông một câu :

- Muốn hay không muốn, ta đem về một đại tỷ cho mi vui thú.

Độc Phách buông tiếng cười.

Nghe tiếng chân của Nam Cung Vũ đi xa, hai tay chàng gối dưới đầu, dứt khoát nhắm mắt dưỡng thần. Chàng nghĩ nơi hoang thôn vắng vẻ này, muốn tìm một chút thực phẩm hợp khẩu vị e rằng không dễ. Nam Cung Vũ muốn tìm ra chắc phải chạy đi xa.

Hiện giờ trong phòng rất tĩnh lặng. Tĩnh lặng đến nỗi nghe cả tiếng suối róc rách và tiếng hô hấp nhẹ nhàng của chính Độc Phách.

Hốt nhiên, Độc Phách chau mày vì chàng nghe loáng thoáng có tiếng động khác. Thanh âm đó không phải là tiếng suối chảy, cũng không phải tiếng hô hấp của chính mình mà tuyệt đối là thanh âm khác lạ giống như thanh âm của vật gì nặng nề bị kéo đi. Mà tiếng động này chậm chạp di động về phía chàng. Độc Phách mở to hai mắt, ngưng thần lắng nghe.

Không sai, thanh âm đó càng lúc càng gần cùng lúc với cảm giác chàng cảm thấy. Trong phòng không đốt đèn nên tối âm u. Độc Phách trong bóng tối nhìn đã quen nên mục lực nhìn rất rõ ràng. Tình hình như vậy đương nhiên không muốn đốt đèn. Hơi do dự, chàng vọt người bám lên xà nhà rồi nằm mọp xuống thanh xà ngang tương đối to.

Không đến nửa canh trà, tiếng vang đã đến ngoài cửa, rồi vang lên tiếng thờ hồn hên. Từ thanh âm tiếng thờ khác nhau, Độc Phách phán đoán có hai người, nhưng chàng không nghe ra bọn chúng kéo là đồ vật gì.

Trong khoảnh khắc lại vang lên tiếng thì thầm của hai người. Nghe thanh điệu biết là hai nam nhân.

- Triệu Bảo, thực kéo hết nổi rồi, ta thấy nên nghỉ ở đây nhưng không biết bên trong nhà tranh này có người không.

Gã có tên Triệu Bảo, thanh âm thô bạo, giọng nói ngang ngược vừa nghe đã biết bọn thất phu :

- Mẹ nó. Mặc cho có người ở hay không, bọn ta cứ vào rồi hãy nói. Lộc ca, lần này huynh không khản trương sao? Đêm xuân giá đáng ngàn vàng. Nơi này tuy thô thiển nhưng vẫn có thể tẩu hợp được.

Cửa nhà tranh bị hai người đẩy ra. Hai người, không, chính xác là ba. Chính giữa của hai người còn kẹp thêm một người nữa cùng bước vào phòng. Người bị kẹp lại cơ hồ đã mất đi tri giác. Cả cơ thể mềm nhũn nằm trên cánh tay hai người. Đôi chân không sức lực thòng xuống đất, đầu ngửa ra sau, thân hình không ngừng lắc lư theo nhịp đi của chúng.

Hai tên đi vào phòng tìm một chiếc giường. Chúng mau chóng tìm ra, chúng càng vui mừng hơn khi phát hiện không chỉ có một mà là hai chiếc nệm cỏ. Hai tên hợp lực đặt người kia lên nệm cỏ. Tuy trong phòng âm u nhưng Độc Phách trên xà nhà nhìn rất rõ ràng, kẻ nằm trên giường chính là một nữ tử xinh đẹp.

Một tên lên tiếng bảo tên kia :

- Triệu Bảo, trong phòng tối quá, tìm xem trong phòng có đèn không? Trước tiên sáng cái đã. Trên bàn trúc có ngọn đèn và đá đánh lửa.

Tên Triệu Bảo cũng mau chóng đốt đèn lên, trong phòng lập tức sáng rõ.

Dưới ánh đèn tỏ sáng, tên Triệu Bảo quả nhiên là một tên lưng hùm vai gấu, mặt to tóc rối, vừa nhìn đã biết ngay là kẻ không lương thiện. Còn gã mà Triệu Bảo gọi là Lộc ca, so với hắn thì khôi ngô rất nhiều, niên kỷ khoảng ba mươi, da mặt trắng trẻo, mày kiếm mắt sáng, môi đỏ thắm, thân thể cao lớn, mặc áo bào màu trắng bạc, khí thế bất phàm.

Lúc Độc Phách tỉ mỉ nhìn cô nương, bất tri bất giác nằm trên nệm cỏ, giật mình kinh ngạc đến nỗi chàng muốn rơi xuống. Có nằm mộng chàng cũng không ngờ đến. Nữ nhân nằm trên giường không ai xa lạ chính là nhị tiểu thư của Ngụy gia bảo ở Cự Bàng loan Tiểu Phong Linh Ngụy Dung.

Lập tức hàng loạt nghi vấn, thắc mắc như sóng cuộn ập vào tâm não Độc Phách, kết thành chuỗi câu hỏi dài. Nhưng trong ý thức, chàng không cho rằng tình hình trước mắt là ảo sự.

Tên Triệu Bảo nhìn Ngụy Dung ở trên nệm, hần xoa hai tay cười gian tà nói :

- Lộc ca, đêm nay là đêm động phòng hoa chúc của Lộc ca. Đệ sẽ không làm lỡ chính sự của huynh, mà sẽ ở bên ngoài canh giữ, không cần vội cứ thông thả...

Tên Lộc ca mắt nhìn chung quanh, sắc mặt trắng trẻo lộ vẻ nghi hoặc không có vẻ vui mừng của đêm động phòng hoa chúc :

- Triệu Bảo, cũng không biết vì sao ta cảm thấy trong phòng này không ổn. Mi không chú ý xem nơi này rất sạch sẽ, hơn nữa các vật dụng thường ngày đều có đủ không giống như hoang phế đã lâu. Nói không chừng đây là nơi trú ẩn của một người nào đó.

Triệu Bảo lớn tiếng nói :

- Huynh an tâm, bất luận là chỗ ngủ của ai, đêm nay coi như bọn ta bao rồi. Muốn tiền ta trả tiền, không muốn tiền ta lấy mạng, quyết không để lỡ việc của huynh. Đáng thương cho Lộc ca bao nhiêu năm tơ tưởng, phí bao nhiêu tâm lực, giờ đến lúc then chốt lại lo sợ viễn vông.

“Lộc ca” cười khổ nói :

- Được rồi! Ta cũng quá mệt rồi, lòng lại nôn nóng. May mà có thể ngủ ở đây một đêm. Triệu Bảo, việc này không thể để người khác biết. Mi ở bên ngoài cẩn thận canh giữ.

Triệu Bảo cười khanh khách nói :

- Không khác gì Thái Sơn trấn thủ, Lộc ca.

Chờ đến lúc Triệu Bảo ra ngoài, “Lộc ca” mới cẩn thận cài cửa lại. Hắn đột nhiên như phát cuồng, nhảy bổ lên người Ngụy Dung đang nằm bất động trên giường vừa hôn hít vừa vuốt ve. Ngụy Dung không chút phản ứng, nằm yên trong lòng “Lộc ca” như một xác chết.

Ở trên xà nhà, đại khái Độc Phách đã đoán ra việc gì. Chàng do dự có nên lộ diện ngăn cản. Hành hiệp trượng nghĩa, chàng không phải không làm nhưng Ngụy Dung cũng là kẻ địch của chàng.

Lúc này, khuôn mặt trắng trẻo của Lộc ca như lửa nhuộm đã đỏ rực lên, hai mắt phát sáng, hơi thở gấp rút. Hắn run run lấy trong ngực ra một bình nhỏ trút ra một viên thuốc màu xanh lóng lánh, bóp miệng Ngụy Dung cho viên thuốc vào. Tiếp theo, hắn luống cuống cởi bỏ y phục của Ngụy Dung. Khi cởi đến đồ lót của Ngụy Dung, thuốc cũng đã có công hiệu, Ngụy Dung rên khe khẽ mấy tiếng yếu ớt rồi thân người có chút cử động.

“Lộc ca” thấy vậy động tác càng gấp, mà càng gấp càng loạn, cởi đến chiếc yếm màu hồng phất trước ngực Ngụy Dung, tháo mãi không ra, người hắn càng run rẩy, hơi thở như trâu, sắc mặt đỏ bừng.

Thình lình, Ngụy Dung hét to một tiếng. Theo tiếng hét to, phản ứng của nàng mãnh liệt ngoài sự dự liệu. Chỉ thấy tứ chi nàng dùng hết sức vùng ra, thân hình đã nhào lặn vào góc giường giống như dùng sức quá mạnh. “Lộc ca” không đề phòng, “a” lên nửa tiếng, người đã té lộn xuống đất.

Ngụy Dung định phóng người lên, thân thể vừa mới cử động bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt vội ngồi co rút lại. Dưới ánh đèn leo lét, nàng kinh hãi biết rằng mình không còn mảnh vải che thân. “Lộc ca” vội vã từ dưới đất bò dậy, ngồi xổm trước giường. Hai mắt hắn bắn ra tia sáng quái dị, hơi thở trầm đục, đứt quãng giống như mãnh thú :

- Dung muội! Dung muội! Ta muốn muội cho ta. Ta muốn muội biết rõ ràng là muội đã cho ta. Chính xác biết muội đã là người của Lộc Khôi Khôi, nàng... Dung muội. Chúng ta cùng hưởng thụ hoan lạc cá nước...

Sắc mặt Ngụy Dung trắng bệch, trắng đến phát xanh. Còn ngũ quan xinh đẹp đều méo xệch đi. Nàng co chân lại, hai tay khoanh trước ngực, thanh âm đứt quãng :

- Lộc... Khôi Khôi... mi... là... đồ... súc sinh. Mi... là loại cầm thú... mang mặt người... Mi dám... dùng thủ đoạn hạ lưu bỉ ổi cưỡng bức ta. Lẽ nào mi không sợ luật lệ của Ngụy gia bảo... Không sợ miệng thế chê bai. Thiên ác đảo đầu đó Lộc Khôi Khôi.

Đáng dấp của Lộc Khôi Khôi dường như đã uống nhiều rượu mặt đỏ bừng, lười rú lại :

- Ta... ta... cái gì cũng không màng đến. Dung muội, chỉ cần ta chiếm được nàng... dù tan xương nát thịt... cũng cảm thấy đáng... Dung muội, muội có biết rằng... ta yêu muội lắm... nhớ muội lắm. Không có muội, ta không muốn sống nữa...

Ngụy Dung hét to một tiếng. Gân trên trán cơ hồ nổi lên, khóe miệng căng ra :

- Câm miệng! Lộc Khởi Khởi. Chỉ hận phụ thân ta có mắt như mù, mê muội tâm trí. Việc gì cũng bồi đắp mi, đề bạt mi, yêu thương bảo hộ hơn mười năm nay, giờ mi báo đáp như vậy sao? Mi là người mà không có chút tính người.

Lộc Khởi Khởi giang hai tay, mặt nhăn nhó giống như nhận chịu sự sỉ nhục to lớn :

- Dung muội, đừng nói khó nghe như vậy. Yêu một người không kể là tội ác, vận dụng thủ đoạn chỉ là phương thức biểu đạt tình yêu mà thôi. Ta không phải là loại như nàng nói. Tất cả những điều ta làm đều là muốn có được nàng. Dung muội cũng biết ta đã cuồng tâm vì nàng, theo năm tháng càng mãnh liệt hơn. Đáng thương cho ta ngày mong đêm đợi mà nàng không chút đoái hoài. Dung muội, nếu không có được muội, ta sẽ phát điên phát cuồng.

Ngụy Dung thần sắc giận dữ, thanh âm lạnh băng :

- Mi đã phát điên phát cuồng rồi, Lộc Khởi Khởi. Bất kỳ một người thần trí bình thường đều không làm việc dâm loạn vô tri như vậy. Tương lai mi nhất định bị báo ứng những điều đã làm.

Hai gò má nhô căng cứng, hai huyết thái dương của Lộc Khởi Khởi nhảy bần bật. Hai mắt tròn tròn, bàn tay nắm chặt, bộ dạng biến thành cực kỳ đáng ác.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Khoái đao sát hung đồ

Ngụy Dung hai tay vẫn che ngực vừa rút vào góc giường vừa kinh sợ hét lên :

- Lộc Khởi Khởi, mi muốn làm gì? Trừ phi mi không biết tội?

Lộc Khởi Khởi từng bước đi lên phía trước nghiêng răng nói :

- Ta biết tội? Ta có tội gì? Làm trâu ngựa ở Ngụy gia bảo mười hai năm liền thân bán mạng xông vào hiểm trận. Việc nào cũng do ta gánh vác. Không sai, coi như ta đã bỏ lên được địa vị đại quân sự của Ngụy gia bảo. Nhưng địa vị này không phải khi không mà có, đó là cái giá khổ nạn của ta hơn mười năm. Đáng hận là nàng giả dạng mơ hồ, cố ý gây thơ, bỡn cợt khiến ta nuôi nhiều hi vọng, giờ lại đột nhiên thoái thác Ngụy Dung, nếu muội chê ta xuất thân dê hèn cho nên ta phải phấn đấu bao nhiêu năm dành được chức vụ đại quân sự. Nếu nàng cho rằng ta không đủ trung thành thì xuất lực bán mạng hơn mười mấy năm đã đủ trả bày phế phủ. Nàng, nàng không có lý do gì mà không tiếp nhận ta. Không có bất kỳ lời nào mà cự tuyệt ta.

Mắt Ngụy Dung như phủ một lớp sương dày, ngữ khí vô cùng âm lạnh :

- Tại sao ta phải tiếp nhận mi? Tại sao ta không thể cự tuyệt mi?

Lộc Khởi Khởi hét lớn :

- Vì ta yêu nàng vô điều kiện.

Ngụy Dung cứng rắn nói :

- Nhưng mà ta không yêu mi! Lộc Khởi Khởi trong mắt ta, mi chỉ là thuộc hạ đắc lực của phụ thân ta, là một phần tử của Ngụy gia bảo, không khác gì bất kỳ một thành viên nào của Ngụy gia. Ngoài ra, ta không cho rằng mi xuất thân dê hèn vì ta không chút quan tâm đến vấn đề này. Mi xuất thân cao thấp thế nào đối với ta có can hệ gì? Đối với sự vương vấn nhiều lần của mi, không sai, là ta có ý thoái thác lẽ nào mi còn không nhìn ra thái độ của ta. Hiếu không thấu là ta đang giữ thể diện cho mi? Phản ứng của ta chính là lời đáp xác thực cho mi thể nhưng mi lại tình nguyện cam tâm làm một kẻ cuồng điên, làm một loài vật theo chân người.

Lộc Khởi Khởi sung người một lát rồi cứng rắn nói :

- Việc đã đến nước này, điều gì ta cũng không màng đến. Ngụy Dung, nàng yêu ta hay không không quan trọng, tiếp nhận ta hay không cũng không cần thiết. Tóm lại là ta muốn nàng. Đời này, kiếp này nàng không là nữ nhân của ta không được. Làm côn trùng cũng được, làm ma đầu cũng được ta tình nguyện được làm ngọc nát còn hơn gạch nguyên. Nếu ta không được nàng, bất luận là ai cũng không mong mơ tưởng nàng.

Ngụy Dung phần nộ nói :

- Lộc Khởi Khởi, mi không còn thể diện nữa rồi. Mi nên hiểu rõ, ta không phải là hạng nữ tử yếu nhược có thể mặc cho mi cuồng bức, hủy nhục. Nhưng muốn cho ta phục tùng mi, đừng có nằm mơ.

Cười đánh ác, Lộc Khởi Khởi nói :

- Ngụy Dung, ta trước gian đảm với nàng, phá thân nàng, đoạt lấy trinh tiết nàng, chờ nàng biến thành hoa tàn liễu héo đến lúc đó xem nàng có chịu theo ta không?

Giận đến toàn thân run lay bầy, sắc mặt trắng xanh, thanh âm của Ngụy Dung rít lên :

- Mi dám, Lộc Khởi Khởi, mi dám?

Phất tay áo, thái độ của Lộc Khởi Khởi cương quyết, hung mãnh, giọng khàn đục nói :

- Ta có gì mà không dám? Luận võ công nàng không bằng ta. Nói về thể lực, khi ta cho nàng uống Song Canh Chuyển Hồn Dịch hiện giờ toàn thân nàng đã mềm nhũn, tứ chi bải hoải có muốn chạy cũng không chạy được. Hơn nữa, sự tình đã có mờ đầu tất có kết thúc, Ngụy Dung, ta lên đây.

Hai tay xòe ra phía trước, khoát lia lia như cự tuyệt Ngụy Dung kêu lên như khóc :

- Mi là cầm thú, mi là ác ma, ta thà chết chứ không để mi ô nhục.

Cười lạnh hăng hắc, Lộc Khởi Khởi nhàn tản nói :

- Ngụy nhị tiểu thư, nàng cứ kháng cự, cứ giãy giụa xem ta có thể làm nàng ô nhục được không. Ta không ngại nói với nàng toan tính của ta. Sống ta cường đoạt người sống, chết ta gian đảm thi thể. Âm dương hai giới, ta đều không cho nàng giữ được chữ trinh.

Ngụy Dung bắt đầu ý thức được sự nguy hiểm cận kề. Lời nói và thái độ họ Lộc hiển nhiên không phải là hù dọa. Thấy rõ hẳn trở nên sắt đá, quyết tâm đến cùng. Đáng sợ là trong lúc khẩn bách này Ngụy Dung lại không có bất kỳ phương pháp giải nạn nào.

Mùi vị của tuyệt vọng và tang thương, Ngụy Dung không nhớ được trước đây mình đã nếm qua chưa coi như giờ nàng đã nếm phải.

Lộc Khởi Khởi như đã đoán được phản ứng tâm tình lúc này của Ngụy Dung. Sắc mặt nàng thê lương, kinh hoàng khiến cho họ Lộc bùng bùng cuồng vọng, hân nóng nảy cao giọng :

- Ngụy nhị tiểu thư, nàng tự mình côi yếm ra hay để ta thay nàng?

Ngụy Dung hai mắt đã ảm hiện ngấn lệ, run giọng nói :

- Lộc Khởi Khởi, mi đừng... Cầu mi vì tình nghĩa hơn mười năm chúng ta quen biết nhau, vì sự vun bồi, ưu ái của phụ thân ta trước nay cho mi mà buông tha cho ta. Ta tuyệt đối không đem chuyện đêm nay mà tiết lộ ra ngoài.

Lộc Khởi Khởi tà khí tràn đầy nói :

- Thế nào? Ngụy nhị tiểu thư? Nàng đã chịu nhún mình xuống nước rồi sao? Đã sợ rồi sao? Đừng dùng cách vậy đối với ta. Họ Lộc ta mềm cứng không nghe, người thân không nhận. Nàng nên thuận ý ta, hai bên cùng vui vẻ khoái lạc nếu không, người chịu khổ chính là nàng.

Thân người run rẩy, Ngụy Dung bí thảm nói :

- Lộc Khởi Khởi, mi tuyệt tình tuyệt nghĩa như vậy sao?

Họ Lộc hét to :

- Cối!

Theo tiếng “cối” vừa vang, đột nhiên có một luồng gió nhẹ bốc lên, âm phong lạnh lẽo quái dị chạm vào thân người. Họ Lộc cảm thấy một cảm giác khó tả. Lộc Khởi Khởi thoáng ngán người, tiếp theo, hẳn nhìn thấy từ biểu lộ chán động kinh hãi của Ngụy Dung, hẳn hiểu rõ đã phát sinh tình hình đặc biệt. Thế là hẳn vội vã bước sang một bên, quay mặt người lại.

Đôi mắt long đò sòng sọc của hẳn nhìn thấy một người đang đứng nơi đó. Một người tóc bạc, sắc mặt lạnh lẽo. Không nghe tiếng cửa sổ mở, cũng không nghe tiếng đập tường khiến họ Lộc nhất thời hoang mang, người này từ đâu vào đây? Giống như từ không khí ngưng tụ thành hoặc giả đã ẩn trong nhà tranh này từ lúc đầu. Nhìn thấy Độc Phách đột ngột xuất hiện, Ngụy Dung thậm chí không tin vào mắt mình.

Nàng không biết Độc Phách từ đâu bay đến, cũng không thấy rõ từ góc độ nào mà lướt vào. Chỉ trong cái chớp mắt, chàng như bóng u linh mà đứng đó. Nhưng không phải là quý mị mà chính là chàng bằng xương bằng thịt.

Trong khoảnh khắc, Ngụy Dung khó phân tích được tình cảm trong lòng mình. Sự tình đến quá nhanh lại ngoài dự liệu. Nàng chỉ thấy đầu nặng mắt mờ, tim đập nhanh hơn, khí huyết dâng trào lên ngực, hơi thở không thông. Nàng nặng nề không biết mình đang nghĩ gì, giống như không nghĩ gì cả.

Vậy mà có một cảm giác nàng khẳng định được đó là như kẻ chết đuối vừa vớ được một thân cây vừa trôi đến thân mình. Thân cây đó vừa to, vừa mạnh mẽ. Nàng tuyệt đối tin rằng sẽ không bị chìm ngấm nữa.

Khỏe miệng Độc Phách hơi nhích động. Chẳng không phải cười mà như về phốt đời. Dưới ánh đèn, thần sắc bất động bất biến đó càng gây ấn tượng sâu sắc.

Họ Lộc dăm dăm nhìn Độc Phách, hai mắt long lên, nhưng ánh đỏ trong mắt không phải là dục tính mà là phẫn nộ. Nghiến răng kèn kẹt, Lộc Khôi Khôi như muốn ăn tươi nuốt sống Độc Phách.

- Mi là ai?

Độc Phách ho nhẹ, chậm chậm nói :

- Ta cho rằng ta không cần báo cho mi biết ta là ai.

Lộc Khôi Khôi nhìn cửa sổ vẫn đóng chặt, rồi nhìn bức vách không khuyết một chỗ nào, rít lên :

- Được! Ta không màng mi là ai. Ta chỉ hỏi mi, mi vào đây bằng cách nào?

Hai tay khoanh trước ngực, Độc Phách nhạt nhẽo nói :

- Ta không có xông vào mà ta luôn ở trong phòng này. Hơn nữa, ta là chủ nhân của nhà tranh này.

Vừa nghe nói, Lộc Khôi Khôi không nén được kinh hoàng lẫn phẫn nộ. Hắn chỉ Độc Phách, thanh điệu khàn đục :

- Cái gì? Mi... mi luôn ở trong phòng này? Một chỗ chỉ bằng nắm tay tại sao bọn ta lại không thấy mi?

Độc Phách giơ ngón tay trở ra chỉ lên phía trên :

- Trên nóc có một cây xà, mi thấy chứ? Từ đầu đến cuối ta đều ở trên đó. Chỉ trách lão huynh mang nặng lòng tà, ý đục nên sức chú ý chỉ tập trung vào một việc mà quên cảnh giác chung quanh.

Chân giậm mạnh một cái, Lộc Khôi Khôi nhanh chóng trở nên bình tĩnh :

- Nói như vậy, việc của ta từ đầu đến cuối mi đã thấy rồi?

Độc Phách gật đầu, thần thái tự nhiên :

- Không sai! Không những việc của mi làm ta đều thấy rõ. Ngay cả những lời mi nói một chữ cũng không ta ngoài tai. Dựa vào cả đời kinh nghiệm của ta mà phán đoán căn gốc ra sao ta hiểu rõ.

Hít mạnh một hơi, Lộc Khôi Khôi nói :

- Ta trước nay không quen mi, cũng không biết mi là thần thánh phương nào. Nhưng ta muốn nói một lời xin lỗi với mi, vì mi nhìn thấy những việc không đáng thấy, nghe những lời không nên nghe, cho nên ta không thể tha cho mi được.

Độc Phách cười cười :

- Đã hiểu được tiếng xin lỗi thế tất cũng là người hiểu lễ nghĩa. Ý của lão huynh là muốn giết ta diệt khẩu?

Lộc Khôi Khôi nói :

- Ta quả có ý này!

Độc Phách an nhàn nói :

- Người thế nào thì thói quen làm thế đó. Dựa vào thủ đoạn mà huynh đối với Ngự gia bảo Ngự tiểu thư mà nói thì khỏi lên tâm niệm giết người diệt khẩu cũng không lấy gì làm lạ. Nhưng mà nếu huynh có chủ ý này, ta khuyên huynh nên gọi người bạn đang đứng hứng gió rét bên ngoài vào đây, hai người cùng hợp lực mới có chút hy vọng.

Lúc này Ngự Dung đang co rút trong tấm nệm lên tiếng cảnh báo :

- Mi đừng nên khinh địch. Lộc Khôi Khôi là đại quân sự của Ngự gia bảo biệt hiệu là Quyết Tử Côn, mình đầy bản lĩnh là sự thật. Tên đồng mưu với hắn là Triệu Bảo là bạn sinh tử với hắn, cũng là đại đầu mục cấp chữ “thiên” của Ngự gia bảo, thiện nghệ dùng đao luân, mọi người đều gọi là Bán Vô Thường.

Độc Phách nhìn Ngự Dung, hơi mỉm cười nói :

- Đa tạ lời nhắc nhở của nàng, nhị tiểu thư.

Bất ngờ ngoảnh đầu lại, Lộc Khôi Khôi nghiến răng trợn mắt :

- Tiện nhân lớn gan, dám bán đứng ta.

Ngụy Dung cũng rít lên :

- Bán đứng mi chính là mi. Lộc Khởi Khôi, mi là một tên phản nghịch, gian tế, là loại bất nghĩa, bất kê cương thường đạo lý.

Họ Lộc âm trầm nói :

- Chỉ trước sau một khắc, khẩu khí đã không giống rồi, mi cho rằng tên này cứu được mi sao?

Trên gương mặt trắng bệch của Ngụy Dung đã lộ ra mấy phần hồng hào, nàng nhường mày nói :

- Đương nhiên, ta tuyệt đối tin tưởng hần cứu được ta. Ta cũng khẳng định mi không phải là đối thủ của hần. E rằng thêm cả Triệu Bảo hai người bốn cánh tay cũng không phải là đối thủ của hần.

Ánh sáng chớp động trong đôi mắt. Lộc Khởi Khôi kinh nghi bất động, nói :

- Ngụy Dung, tên này, mi biết hần sao?

Ngụy Dung hơi thẳng đôi vai trần trắng nõn, hồng hào :

- Không chỉ biết hần mà còn rất quen thuộc. Kỳ thực chỉ cần mi để tâm một chút mi có thể phát hiện ra hần không hoàn toàn xa lạ với mi. “Tên của người, bóng của cây”, không thấy qua cũng phải nghe qua chứ?

Họ Lộc mặt đầy nghi ngờ. Một lần nữa ngắm nghía Độc Phách từ trên xuống dưới. Trong đầu mau chóng truy tìm hồi ức. Chợt hần thoái lui hai, ba bước, kinh hãi kêu lên :

- Độc Nhất Dao!

Độc Phách ngẩng đầu cười nói :

- Có ta đây, lão huynh!

Ngồi trên giường, Ngụy Dung chen lời :

- Lộc Khởi Khôi, ký ức người không tốt lắm, cũng không đến nỗi tồi, cuối cùng cũng nghĩ ra hần là ai. Không sai! Hần chính là Độc Phách. Độc Nhất Dao Độc Phách.

Nộ khí bùng bùng trên đầu lập tức biến thành một luồng lãnh khí từ dưới sống lưng chạy dọc lên. Sắc mặt trắng trẻo vốn có của Lộc Khởi Khôi cũng lập tức biến thành xanh lục Hần há hốc miệng, lú lười, nói không thành tiếng :

- A! Độc Phách... Ta không mời mi... phiền mi... hà khô gì nhúng tay vào việc này?

Đôi tay khoanh trước ngực, Độc Phách chấp ra sau lưng, như cười không phải cười, chàng nói :

- Đúng lắm! Ta vốn không muốn nhúng tay vào việc này. Huống hồ ta và Ngụy nhị tiểu thư của các người không thân không thù và chẳng ta và nàng trước kia có chút hiểu lầm. Chiều theo thường tình mà nói, ta không nên nhúng tay vào chuyện phiếm này.

Lộc Khởi Khôi vội vã tiếp lời :

- Thì ra như vậy, thì ra như vậy. Độc Phách, huynh còn chưa biết, từ lần ở bên ngoài tửu quán Túy Thiên Nguyệt, Tam Hợp huyện sau khi phát sinh xung đột thì huynh muội họ Ngụy hận huynh tận xương cốt. Lúc nào cũng đòi lột da, ăn thịt huynh. Thẻ nguyên nợ, máu đền nợ máu...

Ngụy Dung giận đến nổi từ trên nệm nhảy dựng lên, mặt đỏ bừng hét lớn :

- Lộc Khởi Khôi, mi không cần cho dầu thêm lửa, cố tình ly gián. Những lời ta nói báo thù là không sai, nhưng ta nói ăn thịt, lột da Độc Phách là khi nào? Mi rõ ràng từ không nói có Vọng tướng kích lên mới cừu hận cũ giữa ta và Độc Phách mưu cầu thoát thân. Lộc Khởi Khôi mi đúng là kẻ gian tà không còn nhân cách.

Lộc Khởi Khôi hét lớn :

- Lời ta nói là sự thật, Ngụy Dung, mi đừng nằm mộng ở đây cho rằng Độc Phách giúp mi. Không ai có thể giúp kẻ cừu địch của mình.

Lúc này, Độc Phách chen lời vào, thanh âm lạnh lùng :

- Lộc lão huynh, đừng tranh chấp nữa. Có một việc ta không thể không nhắc lão huynh.

Lộc Khởi Khởi cười nhỉnh nói :

- Không biết có gì xin chỉ bảo.

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Giữa người và người hoặc kết thiện duyên hoặc tạo ác nghiệp, nhưng đây chỉ là vấn đề quan hệ. Lấy ta mà nói, ta và Ngụy tiểu thư có oán không ân, có thù không bạn, như vậy cũng không ảnh hưởng đến nguyên tắc vì người hành sự của ta. Cho nên, hành động của tôn giá, lẽ ra ta không can thiệp nhưng đạo làm người không thể buông tay đứng nhìn, cho dù đối tượng đó là Ngụy tiểu thư, cũng không thay đổi được.

Lộc Khởi Khởi ngơ ngác không hiểu, ấp úng nói :

- Mi... ấy... Cuối cùng mi muốn gì vậy?

Độc Phách nói :

- Ý của ta là lão huynh mưu đồ cưỡng dâm con gái của cự chủ, không màng đạo lý luân thường bất trung bất nghĩa bất đức đều có đủ. Cách làm như vậy thoát được lưới trời sao?

Lộc Khởi Khởi tức thời biến sắc nhưng vẫn cố tranh biện :

- Độc Phách! Huynh không thể nghe lời một phía. Sự thật không phải như vậy, Ngụy Dung tiên nhân này ngoài mặt ra về con nhà nề nếp đoan trang, trình nguyên nhưng trong xương cốt mạng chất dâm loạn, mắt liếc mảy đưa khiến những nam nhân trẻ tuổi trong Ngụy gia bảo đều điêu đứng. Cũng vì ả nhiều lần quyến rũ mê hoặc ám hiệu nhiều lần khiến ta nhất thời cảm lòng không được mới dẫn đến việc này.

Một luồng nộ khí xông thẳng lên đầu, huyết quản căng ra. Ngụy Dung thấy trước mắt tối đen, hô hấp nghịch đảo, chỉ biết dùng sức vỗ vào tấm nệm, kêu như bị cắt tiết :

- Trời tru đất diệt Lộc Khởi Khởi. Chết không toàn thân Lộc Khởi Khởi. Cái lưỡi tàn độc dơ bẩn của ngươi quá khó ngửi. Mi dám đổ oan cho ta, sỉ nhục ta, mi nói ta quyến rũ, mê hoặc ai? Mi không biết xấu hổ còn ngậm máu phun người, gian trá, âm hiểm đến cực điểm.

Lộc Khởi Khởi không màng đến lời kêu mắng của Ngụy Dung chỉ lo lắc đầu, vung tay cười khò hình dạng như hết cách rồi.

Độc Phách cũng lắc đầu theo, thờ dãi nói :

- Lộc lão huynh, miệng tôn quý của huynh có thể tráo trở. Nhưng lão huynh cho rằng ta sẽ tin lời huynh thì sai càng thêm sai.

Lộc Khởi Khởi giật mình :

- Độc Phách, muốn ta chứng minh thế nào ta mới tin.

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Lộc lão huynh, ta chỉ tin việc mà ta mắt thấy tai nghe, tất cả nhân quả trước sau huynh đã đều biểu diễn cho ta xem rồi.

Lộc Khởi Khởi nghiêng răng nói :

- Độc Phách, lời thật ta nói quá nhiều rồi, mi còn bức người tuyệt lộ.

Độc Phách thần nhiên nói :

- Lộc Khởi Khởi, loại giang hồ bại hoại như mi lưu lại trên thế gian này thật quá thừa.

Ngụy Dung vỗ tay ca ngợi :

- Măng hay lắm, Độc Phách. Đây mới khiến cho lòng người sáng khoái.

Lộc Khởi Khởi mất lộ hung quang, thanh âm khàn đục :

- Cho mi thạch cấp mi không chịu xuống. Họ Độc kia, tốt xấu hiện giờ nói còn quá sớm. Nói không chừng kẻ bại là mi.

Độc Phách nói :

- Bọn ta thử xem!

Bên trái nhà tranh chỉ có một cái cửa sổ. Lúc này đột ngột bùng ra, theo tiếng vang gậy vỡ một bóng người cuộn lại như bóng hàn quang, đâm đầu vào Độc Phách đang tựa lưng vào cửa sổ mà đứng.

Độc Phách không di động cũng không có một động tác tránh né nào, thậm chí không thấy chàng khom lưng, nhấc tay, chớp mắt. Chỉ trong chớp mắt, Tế Hồn Câu đã không biết từ lúc nào từ trong túi da nằm gọn trong tay chàng. Ánh đao lạnh lẽo lấp lóe thốc về phía yết hầu đối phương. Tên vừa đến quá bất ngờ, “á” một tiếng lộn ngược ra sau, đầu suýt quất vào tường.

- Độc Phách! Tên ám toán chính là Triệu Bảo.

Độc Phách cười cười nói :

- Ta biết hần là Triệu Bảo. Trước khi nàng còn chưa tỉnh ta đã gặp qua người này.

Triệu Bảo thở hổn hển dựa vào tường, thanh Quỷ đầu đao trong tay theo hơi thở khó khăn của hần mà rung động. Tên Bán Vô Thường này hai mắt không dám nhìn thẳng vào Độc Phách chỉ mới qua một chiêu cũng đủ hồn siêu phách lạc.

Lộc Khôi Khôi giậm giậm chân ra về hồi hận. Triệu Bảo một kích không trúng khiến hần nổi giận. Nuốt nước bọt Triệu Bảo cầm đao chỉ vào Độc Phách nói :

- Lộc ca, tên này có việc gì?

Họ Lộc tức giận nói :

- Họ Độc đến đây gây sự. Bọn ta trong này gây sự lâu như vậy lẽ nào mi không phát giác?

Triệu Bảo vội nói :

- Đệ cảm thấy tình hình bất ổn. Sau khi lắng nghe được bên trong có sự tranh chấp mới xông vào hạ thủ. Ai ngờ tên này thân thủ bất phàm ngay cả sợi lông cũng không chạm được hần.

Khoát tay, Lộc Khôi Khôi rút lên :

- Không cần nói nữa.

Ngụy Dung giận dữ nhìn Triệu Bảo hét lên :

- Triệu Bảo mi đã làm đường, giờ này biết hồi còn chưa muộn. Mi còn không nhận tội với ta sao?

Sững sờ, Triệu Bảo lập cập nói :

- Điều này... Nhị tiểu thư... Điều này...

Lộc Khôi Khôi lên tiếng khống chế :

- Triệu Bảo, đừng nghe lời ả. Nhận tội, nhận tội gì? Việc đã đến nước này lẽ nào mi còn chưa minh bạch. Ngáng đầu cũng một đao, rút đầu cũng một đao. Mi cho rằng ả tiện nhân này tha cho ta? Lão Bảo chủ là phụ thân của ả, đến lúc đó trắng đen hắc bạch đều do ả mặc tình xé ra bọn ta còn tìm được đường sống sao?

Triệu Bảo gật đầu :

- Lộc ca an tâm, đệ không thể mắc độc kế của ả.

Độc Phách chậm rãi chen lời, nói :

- Kỳ thực các vị tranh biện một hồi đều vì việc này. Ngụy tiểu thư cũng không cần bảo bọn chúng nhận tội. Còn nhị vị bất tất âu lo trở về Ngụy gia bảo chịu sự trừng phạt. Sự tình rất đơn giản. Bọn ta lúc này, nơi đây giải quyết mọi vấn đề, mọi người không cần phải đi nơi khác.

Triệu Bảo tròn mắt nhìn Độc Phách nói :

- Mẹ nó! Mi lại tính chuyện gì? Dám ở đây khoác lác?

Độc Phách nói :

- Ta đến đây để tổng tiền mi. Triệu Bảo, vừa rồi mi ám toán ta, coi như mi đã đi trước một bước. Nhớ kỹ đường xuống hoàng tuyền chân nên chậm bước, chờ Lộc Khôi Khôi theo kịp mi để làm bạn.

Hét to một tiếng, Triệu Bảo chỉ hét một tiếng :

- Đi con mẹ mày!

Quỷ đầu đao đã nghiêng nghiêng mà bay ra. Tế Hồn Câu của Độc Phách nghênh đón đường đao của đối phương.

Trong tích tắc, trước khi hai đao chạm nhau thì Tế Hồn Câu đã dán chặt vào sống đao sau đó trượt đi trên sống đao nhanh như điện chớp. Triệu Bảo không kịp chuyển đao biến thức đánh buông đao lộn người ra sau.

“Kềng, kềng!” Quý đầu đao của hắn đã rơi xuống đất. Chỉ một chiêu, quý đầu mục của Ngụy gia bảo biệt hiệu là Bán Vô Thường đã bị đánh rơi vũ khí.

Đột nhiên một đôi đoản côn như độc xà giao nhau cùng phóng ra một lượt.

Đoản côn bằng đồng, dài chưa đến một thước, màu sắc vàng rực. Xem ra cực kỳ cứng rắn, trầm trọng. Côn vừa tung ra gió cuốn ào ạt.

Thanh thế cực kỳ lợi hại. Độc Phách hơi uốn nửa người, Tế Hồn Câu trong tay không thi triển mà sợi xích bạc dưới cán câu, đồng thời theo thế uốn người của chàng hốt nhiên bắn ra hình vòng cung giống như cầu vồng trên trời, lướt giữa không trung. Đoản côn tấn công còn chưa đến vị trí đã bị phong tỏa không nhúc nhích được. Triệu Bảo lạng lè từ sau lưng gấp rút bước lên. Song chưởng đề ra, đập mạnh vào sống lưng Độc Phách. Xuất thủ vừa nhanh vừa ác như cầm hận không thể tức khắc chôn sống địch nhân.

Xích bạc như vòng cung lướt ra. Lúc này linh hoạt vòng trở lại. Chỉ nghe tiếng xé gió, thanh âm như tiếng khóc. Trước mắt Triệu Bảo sáng lóe lên. Song chưởng tung ra đã bị xích bạc quấn chặt. Tốc độ của sợi xích nhanh không thể tả, cơ hồ chưa đến một cái chớp mắt đã đạt hiệu quả cực cao.

Lộc Khôi Khôi thấy tình hình, lòng thấy không xong. Đôi đoản côn quét ngang, miệng la lớn :

- Triệu Bảo, mau nghiêng người lẩn ra.

Triệu Bảo không kịp hồi đáp, hai cổ tay dính chặt cả cơ thể như bị nam châm hút về phía trước. Dưới tình hình đó, đừng nói lẩn ra ngoài, ngay cả co rút người lại cũng không thể. Hắn chỉ còn cách nghiêng răng, hai chân thừa thế bị lôi về phía trước mà gia tăng tốc độ, ý đồ lấy thủ thành công mà hóa giải.

Nhưng Tế Hồn Câu hốt nhiên giữa hư không xuất hiện, mà vị trí xuất hiện đó chính là đôi chân tung ra của Triệu Bảo. Tiếng kêu thét của Triệu Bảo đồng thời với máu đỏ bắn vọt ra. Hai chân bị đoạn gãy quai dị bay đi, máu văng tung tóe. Đoản côn của Lộc Khôi Khôi lúc này đã gõ đến trên người Độc Phách, thân hình chàng như gió lướt trên lá sen. Đầu côn đánh vào khoảng không. Lộc Khôi Khôi vội vã thừa thế điểm đầu côn xuống đất, “vù” một tiếng lộn người ra sau ba thước rồi hắn đứng thẳng lưng, quay ngoắt lại thì trước mắt hắn chính là Tế Hồn Câu vút vào ngực hắn.

Lộc Khôi Khôi không kêu lên, cũng không kinh hãi, hắn chỉ mờ to mắt, chưa kịp tin điều hắn nhìn thấy, cương đao đã đi về ngực hắn. Hắn vẫn trần trần nhìn lưỡi đao bay đến. Tiếp đó, Tế Hồn Câu trở về tay chủ nhân còn mang theo phế phủ tan nát, máu tươi còn nóng hổi mà Lộc Khôi Khôi vẫn còn đứng vững, mắt mờ trùng trùng.

Cùng lúc đó, đao phóng trở về với Độc Phách không rơi vào tay chàng mà rơi vào sống lưng của Triệu Bảo.

Triệu Bảo đang bỏ lê tấm thân tàn phế, vết máu kéo dài ra phía cửa. Tế Hồn Câu từ phía sau xuyên ra trước ngực, đóng chặt hắn vào cửa.

Nhà tranh vốn không lớn, hiện giờ có thêm hai thi thể, không khí tràn đầy mùi máu tanh càng cảm thấy ngột ngạt, khó thở không chịu nổi. Sự u nhã, thanh tao trước đây giờ đã biến mất. Trước sau một khoảnh khắc đã biến thành hai cảnh tượng khác nhau, “nhân gian và địa phủ”. Độc Phách nhìn Ngụy Dung đang ở trên tấm nệm cỏ hơi mỉm cười. Ngụy Dung rất muốn tặng Độc Phách một nụ cười ôn nhu và ngọt ngào, nhưng thực tại, nàng lại cười không ra.

Loáng thoáng có tiếng bước chân chậm rãi đến gần. Tiếng chân nhàn tản dội vào nghe rất quen thuộc, Độc Phách biết Nam Cung Vũ đã trở lại. Chàng nghĩ thầm Nam Cung Vũ bất kể hữu ý hay vô tình thật biết cách để kéo dài thời gian. Ngụy Dung cũng nghe được tiếng bước chân, không nén được kinh sợ, nàng như con chim đã từng trúng tên, mờ to đôi mắt kinh hoàng nhìn Độc Phách. Điều nàng không ngờ là Độc Phách đáp lại nàng bằng một nụ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Tân ân giải cựu oán

Lúc này là giọng nói của Nam Cung Vũ vọng đến, hoan hỉ nói :

- Độc Phách, đệ thi dễ chịu rồi, còn ta thì mệt chết được. Đệ đoán xem ta mang những thức gì về...

Độc Phách cười trả lời, uể oải ngồi xuống ghế trúc khiến ánh sáng ngọn đèn dầu lay động. Nam Cung Vũ đã đẩy cửa vào. Đúng lúc một chân đạp xuống thì thể nằm móp xuống của Thiên Bảo, lão lao đảo muốn té. Đến lúc ổn định thân người, Nam Cung Vũ mới thấy được cảnh tượng máu văng tung tóe, lão không nén được hét lên một tiếng, kinh hoàng la lên :

- Trời ơi! Trong đây là cái gì vậy? Ta chỉ ra ngoài đó một vòng thì một gian phòng thanh nhã đã biến thành Tu La điện. Độc Phách, hai vị nhân huynh này làm gì vậy? Xem tình hình là do đệ hạ thủ.

Độc Phách nhìn một chiếc giỏ lớn trong tay Nam Cung Vũ hỏi thay cho đáp :

- Nói đi, huynh mang thứ gì về cho đệ? Đánh đám vừa rồi đôi lắm đây.

Nam Cung Vũ lại tròn mắt nhìn Ngụy Dung đang ở trên nệm, mặt đầy nghi vấn, hỏi thay cho đáp :

- A... A... Sao lại xuất hiện thêm một đại cô nương? Thế sự quả nhiên vô thường! Trước sau khoảnh khắc, trong ngôi nhà tranh nho nhỏ đã diễn ra một màn kịch lớn, khiến người ta sinh ra hồ đồ.

Độc Phách nhàn hạ nói :

- Huynh đừng vội, là việc gì đệ sẽ giải thích rõ với huynh. Nam Cung, sao huynh đi lâu quá vậy? Phải chăng vì bận tìm rượu quý Bách Trân tửu?

Đặt giỏ lớn lên bàn, Nam Cung Vũ mắt nhìn xung quanh :

- Trong giỏ có bánh nóng vừa ra lò, đậu phộng nấu nước muối, mì sợi xào đều là do chủ nhà tranh này tặng cho. Ngoài ra, huynh còn chạy đến đầu thôn mua cho đệ một con gà rừng, nửa cân thịt trắng, thuận tiện mua hai bình Lão Hoàn tửu. Đồ vật đủ cho chúng ta ăn uống... Nhưng mà Độc Phách, trong phòng máu thịt như vậy, bảo người ta sao nuốt vô?

Độc Phách cười cười nói :

- Làm sạch, làm sạch. Không còn thời gian sớm nữa, lại đang ở trong thôn hoang dã như vậy. Ngoài nhà này ra còn tìm được chỗ nào trú thân tốt xấu cũng phải thích ứng coi như không có việc này, tự mình ăn uống đi đừng ngại.

Nam Cung Vũ vội nói :

- Muốn làm sạch tự đệ làm sạch đi, đừng hi vọng ta giúp. Việc ai làm người đó chịu. Người đều do đệ giết, còn ta vô can. Ta sợ nhất là đụng tới người chết...

Độc Phách nói :

- Huynh nở tâm rũ tay đứng nhìn đệ một mình bận rộn sao?

Nam Cung Vũ lắc đầu nói :

- Đừng lấy tình nghĩa ra mà lôi kéo huynh. Sao lại nhân tâm, ta không làm được những việc này.

Ngụy Dung này giờ không lên tiếng, đột nhiên nói :

- Độc Phách, ta sẽ giúp mi.

Độc Phách khoát tay, ý không cần, rồi nói với Nam Cung Vũ :

- Huynh là lão hảo hữu của ta, nhưng còn không bằng một cô nương nhà người. Đã vậy, huynh không cần thu dọn thi thể, chỉ cần ra phía sau đào một cái hố to là xong, mọi việc khác để đệ.

Nam Cung nhảy dựng nói :

- Chỉ đào một cái hố to là xong? Việc cực khổ đều do ta làm, việc tiện nghi thì mi làm. Không được, bọn ta hai người cùng đào hố, thu thi thể chôn thi thể thì đệ làm. Thế nào?

Độc Phách nói :

- Được rồi! Ai bảo ta giết bọn chúng chứ!

Chờ cho hai người họ đào hố xong, rồi Độc Phách lo chôn thi thể, thì ở trong nhà, Ngụy Dung đã chùi rửa sạch sẽ vết máu, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng.

Trừ vết nước còn ướt trên nền nhà, còn lại không thể nhìn ra trước đây không lâu đã xảy ra một trường huyết đấu. Đương nhiên, Ngụy Dung đã ăn mặc chỉnh tề, tóc búi gọn gàng thân thái đã trở lại bình thường chỉ có sắc mặt hơi trắng xanh, hơi tiêu tụy.

Rửa tay xong, Độc Phách và Nam Cung Vũ cùng ngồi quanh bàn. Nam Cung Vũ mang tất cả thực phẩm bày lên bàn. Họ cùng gọi Ngụy Dung đến dùng cơm. Ngụy Dung tuy ăn không nổi nhưng cũng bước đến. Hai mắt trầm mặc chú mục nhìn Độc Phách, tình cảm trong đáy mắt thật là phức tạp.

Nam Cung Vũ không khách sáo, xé đùi con gà rừng cầm lên, nhìn Độc Phách và Ngụy Dung :

- Thú vị! Thật thú vị!

Độc Phách cầm bình tu một ngụm rượu nhai một nắm đậu phộng rồi hơi chau mày nói :

- Việc gì mà thú vị?

Chân gà trong tay, Nam Cung Vũ chỉ Ngụy Dung, không ngừng chép miệng :

- Huỳnh nói là biểu lộ tình cảm của cô nương này nhìn đệ thật là thú vị.

Độc Phách lại hớp một ngụm rượu, thản nhiên nói :

- Nàng là Ngụy Dung, Tiểu Phong Linh Ngụy Dung, Nhị tiểu thư của Ngụy gia bảo.

Trông rất như đứng lại, Nam Cung Vũ nói :

- Tiểu Phong Linh Ngụy Dung? Độc Phách, phải chăng là Ngụy Dung, lần trước đã cùng đệ kết thành mối oán hận?

Độc Phách nói :

- Chính là nàng!

Nam Cung luận lý :

- Sự đời thật không phải là vô thường sao? Vị Ngụy cô nương này chẳng phải kết oán cùng đệ trước kia sao? Tại sao quay đi ngoảnh lại hai người đã kết thành một khối? Trong đó lại có huyền hư gì?

Độc Phách tóm tắt kể lại sự tình phát sinh, tuy không nói nhiều nhưng cũng khiến Nam Cung Vũ vừa kinh ngạc vừa thờ dài, lão cảm khái tiếp lời :

- Giấc mộng hoàn lương! Trong mộng có bao điều ảm lạnh! Ta vừa ra ngoài đi một vòng thì nơi đây đã có hai kẻ tàn đời, thật phong vũ bất trắc, phúc họa khó đoán, việc gì đều có thể xảy ra.

Độc Phách bẻ một miếng bánh cho vào miệng, nhai nhều nói :

- Huỳnh phải lĩnh hội điều này sớm mới đúng.

Vừa nói, chàng vừa đưa mắt nhìn Ngụy Dung :

- Ngụy cô nương, nàng không muốn ăn chút nào sao?

Ngụy Dung nhếch miệng cười khổ nói :

- Thực là ăn không nổi. Cũng không biết tên súc sinh họ Lộc kia cho ta uống mê dược gì mà đến giờ còn cảm thấy trầm trọng nặng nề mà còn muốn ói nữa.

Độc Phách nói :

- Họ Lộc từng nói qua cho nàng uống Song Canh Chuyển Hồn Dịch, dược liệu là loại bá đạo nhưng hần cũng cho nàng uống thuốc giải, nếu không e rằng hiện giờ nàng còn chưa tỉnh lại. Cho dù tỉnh lại thì càng khó chịu hơn.

Tay xoa má, Ngụy Dung cảm hận nói :

- Tên lòng lang dạ sói này, ta nằm mộng cũng không nghĩ ra hần dám dùng thủ đoạn này áp bức ta.

Độc Phách dời bình rượu trước mặt, thấp giọng nói :

- Xem như trong bất hạnh gặp đại hạnh. Ngụy cô nương, họ Lộc còn chưa xâm phạm đến nàng. Chính trong lúc khấn yếu ta ra tay ngăn cản nên nàng vẫn còn trinh bạch.

Ngụy Dung đỏ mặt nói :

- Nếu mi không xuất hiện kịp thời cứu giúp, ta nhất định đã bị gã đó làm nhục rồi.

Độc Phách ăn một miếng bánh, uống một ngụm rượu rồi nói :

- Không cần để trong lòng, Ngụy cô nương.

Nam Cung Vũ lấy ra một chiếc khăn tơ, trong thất lưng cẩn thận lau vết mỡ trên tay :

- Ngụy cô nương, nàng là kẻ trí tuệ, lại sớm biết họ Lộc có ý đồ khác với nàng, sao còn làm mưu của hần?

Ngụy Dung thờ dài một tiếng, vè khuất nhục :

- Chủ yếu nhất là vì ta cho rằng gã không dám cả gan với ta, càng không ngờ đến gã dùng thủ đoạn bỉ ổi này để ám toán ta. Trước khi xảy ra việc, gã đã gạt ta, nói tỷ tỷ gã có hai viên ngọc quý tổ truyền, do tỷ tỷ cần tiền gấp, hơn nữa, gã là người trong nhà, giả cả có thể thấp không giấu hai vị, ta đối với ngọc quý trước nay rất ưa thích, nghe được cơ hội như vật đâu dễ bỏ qua. Gã nói địa điểm lại không xa nên ta không suy nghĩ mà đi theo gã. Vốn không ngờ được rằng từ đầu đến đuôi việc này gã đã sớm giăng bẫy.

Nam Cung Vũ hỏi :

- Họ Lộc động thủ phục mê được, lẽ nào cô nương một chút cũng không đoán biết?

Ngụy Dung nghiêng răng nói :

- Nếu ta có thể đoán biết trước sự tình còn để cho hắc đẩu thủ sao? Họ Lộc đã sớm cho mê được vào ly nước của ta. Mê được đó vô sắc vô vị. Nhớ kỹ trên đường đi, ta vì cảnh giác mà không uống chút nước nào, cho đến sau trưa vì ăn lương khô nên uống mấy ngụm, đầu ngờ vừa uống vào đã bị bất tỉnh.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Coi như phúc tinh của cô nương chiếu sáng mới gặp được Độc Phách. Nếu không, chỉ cần thời gian, địa điểm, quá trình hành sự hơi thay đổi một chút, e rằng đã không gặp được hắc rồi. Ngụy cô nương, trường hợp như vậy vô cùng hiếm có.

Ngụy Dung chân thành nói :

- Cho nên đối với đại ân, đại đức của Độc Phách ta vĩnh viễn không quên.

Độc Phách bình thản nói :

- Bất tất như vậy, ta chỉ làm những việc ta phải làm. Tin rằng một người có lương tri nào gặp trường hợp này đều không phải làm khác hơn.

Nam Cung Vũ ưỡn ngực nói :

- Điều này là đương nhiên, lấy ta ra mà nói, bình sinh ta hận nhất là loại ác dân thất đức, đảo lộn can thường. Giả như tên họ Lộc là bị ta gặp phải, đảm bảo hắc càng chết nhanh hơn.

Độc Phách cười nói :

- Tinh thần thay trời hành đạo của Nam Cung huynh không ai nghi ngờ được.

Thăm thẳm nhìn Độc Phách, Ngụy Dung nói :

- Độc Phách, ta muốn xin lỗi vì việc lần trước.

Độc Phách nói :

- Ta chưa từng ghi hận với hiền huynh muội, vì cừu gia của ta không phải là nhị vị. Oan có đầu nợ có chủ. Ai thiếu ta, ta tìm người đó. Nói lời xin lỗi đúng ra là ta. Bốn mạng của Bảng Long tứ côn ta thực vô cùng ân hận.

Ngụy Dung thờ dãi :

- Việc quá khứ không cần nhắc lại.

Độc Phách nói :

- Nhưng mà lệnh tôn và lệnh huynh chưa hẳn đã nghĩ vậy.

Ngụy Dung ngẩng mặt, nghiêm sắc nói :

- Lời mà ta nói đương nhiên có sức nặng. Phụ thân và ca ca ta trước nay rất coi trọng ý kiến của ta.

Gật đầu, Độc Phách cười nói :

- Ta có thể tưởng tượng ra điều này, Ngụy cô nương.

Không biết tại sao hai gò má Ngụy Dung nóng bừng, giận dữ nói :

- Ý của mi là tánh ta nóng nảy, hung dữ phải chăng?

Độc Phách nói :

- Không! Đây gọi là mạnh mẽ. Lần thứ nhất ta gặp nàng, ta biết nàng là một nữ hài tính tình cương liệt.

Ngụy Dung cúi đầu nhỏ nhẹ nói :

- Ta không biết mi là chính hay tà, hẹp hòi hay độ lượng nhưng có một việc ta rất hiểu, lần gặp mặt trước ở trên đê đá, ấn tượng của ta đối với mi nhất định không tốt vì ta nhất định ép mi xuất thủ...

Độc Phách uống một ngụm rượu nói :

- Không có gì, lang bạt giang hồ nhiều năm nay, ta gặp phải nhiều kẻ thái độ ác liệt hơn nàng nhiều.

Ngụy Dung cười tươi rồi hốt nhiên hỏi :

- Độc Phách, mi có thể nói với ta về Dịch Thủy Nhu, mi đã làm gì nàng?

Lúc này, Nam Cung Vũ vừa nuốt một miếng thịt nghe lời hỏi của Ngụy Dung, miếng thịt nuốt nghẹn ngang cổ chỉ nhìn Độc Phách chờ xem trả lời thế nào. Hơi trầm ngâm Độc Phách nói :

- Tình hình Dịch cô nương rất tốt, ta dám nói, trước nay nàng chưa từng vui vẻ giống như bây giờ.

Ngụy Dung vội vã hỏi :

- Người giờ ở đâu?

Độc Phách nói :

- Nàng không cần lo, Dịch cô nương đang ở một nơi rất an toàn, cảnh trí vô cùng u nhã, có người phục vụ chu đáo, cuộc sống sung túc không thiếu thứ gì, chủ yếu nhất là tình cảm nàng sáng khoái tinh thần vui vẻ. Nói thực, nếu bảo nàng về chưa hẳn nàng về.

Ngụy Dung chớp mắt không hiểu hỏi :

- Lời này là giải thích điều gì?

Độc Phách thân nhiên nói :

- Cả đời của một nữ nhân điều truy cầu không ngoài một mái ấm gia đình, một tình yêu chung thủy của một nam nhân. Sau đó, cả tâm tính nàng, cả tình cảm nàng đều có nơi gói gắm. Nếu Dịch cô nương đã đạt được những điều này hoặc là sắp đạt được thì làm sao nàng dễ bỏ qua. Đã không muốn bỏ qua tất không chịu trở về.

Ngụy Dung cẩn trọng hỏi :

- Độc Phách, lẽ nào mi là tên nam nhân đó?

Độc Phách buông nhẹ :

- Không phải ta!

Ngụy Dung nhường mày nói :

- Mi không vì mình mà chớp Dịch Thủy Nhu, lẽ nào thay người khác mà hành động?

Độc Phách nói :

- Ta chỉ có thể nói đến đây, ngoài ra nàng có thể dựa vào sự liên tưởng của mình mà đoán định.

Ngụy Dung nói :

- Nội dung việc này không đơn giản, có chút không hợp tình lý. Chỉ ít tình hình bên ngoài với sự thật khó đối chiếu. Ta hoài nghi bên trong có ẩn tình khác. Người mà có thể không chế được mi không dễ gì liên tưởng tới.

Nam Cung Vũ bên cạnh mở miệng nói :

- Ngụy cô nương nghe Độc Phách nói, sở dĩ nàng quan tâm đến Dịch cô nương như vậy vì ca ca nàng có tình ý với Dịch cô nương.

Ngụy Dung thùng thảng nói :

- Không sai. Ca ca ta đã si mê nàng.

Nam Cung Vũ hỏi :

- Dịch cô nương đối với tình cảm của lệnh huynh thì thế nào?

Ngụy Dung thờ dài nói :

- Cơ hồ không mặn mà lắm. Trước nay cứ bình thân không có biểu hiện gì đặc biệt nhưng ca ca ta lại không chịu bỏ qua.

Độc Phách nói :

- Có cơ hội khuyên lệnh huynh một tiếng, nên quên chuyện đó đi, mối tình duyên này hẳn không đạt được đâu.

Ngụy Dung cao hứng nói :

- Mi đừng coi thường ca ca ta như vậy.

Độc Phách thẳng vai nói :

- Ta có hảo ý khuyên lệnh huynh thả chịu khổ một lần còn hơn đau đớn triền miên. Nghĩ thông suốt một lần còn hơn, vì Dịch cô nương là hoa đã có chủ, lệnh huynh hà khổ mà chuốc lấy phiền hà.

Lặng yên một hồi Ngụy Dung nói :

- Người đó cuối cùng là ai?

Độc Phách lắc đầu :

- Ta không thể nói nhưng những điều ta báo với nàng đều là thực tình.

Sắc diện Nam Cung Vũ cũng nghiêm trang nói :

- Những lời Độc Phách nói đều không sai, Ngụy cô nương, ta có thể chứng minh cho hẳn.

Ngụy Dung cười buồn :

- Xem ra ca ca ta không có hy vọng gì. Cổ nhân nói không sai: Tự cổ đa tình không di hận, ta chỉ sợ ca ca ta nghe được tin này chịu không nổi sự kích động...

Độc Phách cao giọng nói :

- Nam tử hán đại trượng phu có công danh sự nghiệp sợ gì vô thế. Ngụy cô nương khuyên lệnh huynh đừng buồn.

Ngụy Dung gắng phần chấn tinh thần nói :

- Khuyên đương nhiên là ta khuyên nhưng nghe hiểu thế nào là tùy ca ca ta. Độc Phách, bất kể thế nào ta đều đa tạ mi về vấn đề này, biết sớm còn hơn biết trễ.

Ngưng một lát, nàng hoài nghi nói :

- Nhưng mà... Độc Phách. Phía Quý Vương kỳ mi chuẩn bị ứng phó ra sao?

Tay xoa mặt, Độc Phách bình tĩnh nói :

- Đây là hai việc khác nhau. Đối với Quý Vương kỳ không thể đối đãi tốt với chúng.

Ngụy Dung ngạc nhiên :

- Vấn đề là ở chỗ Dịch Thủy Nhu, nếu an bày người của Quý Vương kỳ không xong, nàng ở giữa vô cùng khó xử.

Nam Cung Vũ vừa ca ngợi vừa cảm thán nói :

- Tư tưởng của Ngụy cô nương thật tinh tế suy nghĩ tỉ mỉ, lập trường đôi bên đều nghĩ đến. Việc bất hạnh là diễn biến sự tình không ra khỏi dự liệu của cô nương. Nói rõ hơn, tình thế ngày nay hoàn toàn bất lợi, giữa Độc Phách và Quý Vương kỳ không thể hòa giải được. Ý của ta là cừu hận hai bên sâu nặng bất động đáy thiên. Mối hận này không trả không xong, bất kỳ người nào cũng không chịu buông tay.

Ngụy Dung kinh ngạc nói :

- Nghiêm trọng vậy sao? Thế... Dịch cô nương phải làm sao?

Độc Phách nói :

- Nàng không cần làm gì cả. Sự thật Dịch cô nương không biết tình hình đã ác liệt đến mức này. Đương nhiên, bọn ta cũng không báo cho nàng biết, tránh cho lòng nàng đau khổ. Điều này cần chính là những ngày tháng bình yên, hạnh phúc sống bên người mình yêu. Tất cả phong ba hiểm ác bên ngoài đều do bọn ta chống đỡ.

Ngụy Dung gắng gượng nói :

- Mi nói là... mi nói là... chiến đấu với Quý Vương kỳ đến cùng?

Độc Phách nặng nề nói :

- Đúng vậy! Nợ máu trả bằng máu. Không chết không ngừng.

Từ thanh âm khô khốc căm hận của Độc Phách. Ngụy Dung trầm lặng không nói. Nàng cảm giác rằng Độc Phách tim đã như thế, ý chí đã như sắt không gì lay động được. Hơn nữa, từ sự kích động thù hận hiện trong mắt chàng, trong giọng nói chàng động lại không chỉ giống một ngọn đuốc mà giống một ngọn dao nhọn xuyên thấu tâm cốt. Nam Cung Vũ chậm rãi nói :

- Độc Phách vừa nói qua rồi. Quý Vương kỳ là Dịch cô nương là hai việc. Ngụy cô nương, đến giờ nàng tuy chưa biết hết đầu đuôi nhưng chắc đã có chút ý niệm rồi?

Ngụy Dung ấp úng nói :

- Thật đáng sợ... Ta cơ hồ nhìn thấy cảnh tượng đó Trời ơi! Quý Vương kỳ và Độc Phách...

Nam Cung Vũ ngắt lời :

- Còn có ta Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ.

Ngụy Dung tròn mắt nhìn Nam Cung Vũ một hồi lâu mới ngập ngừng hỏi :

- Giữa lão và Quý Vương kỳ cũng có cừu hận?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Ta và bọn chúng không có cừu hận, thậm chí ta không biết một tên nào trong Quý Vương kỳ nhưng như vậy có gì khác biệt đâu. Chúng kết cừu hận với Độc Phách cũng là kết cừu hận với ta.

Hít mạnh một hơi, Ngụy Dung cố ý tán dương :

- Không ngờ Độc Phách lại có một bằng hữu sinh tử như vậy.

Độc Phách không đồng ý nói :

- Bình sinh ta có ba bằng hữu tốt.

Ngụy Dung đột nhiên cúi đầu, trầm mặt nói :

- Ta xin lỗi, Độc Phách. Việc này ta không giúp được, một chút ta cũng không giúp được.

Độc Phách bình thản nhìn Ngụy Dung :

- Ta không yêu cầu nàng giúp ta. Nàng cũng không có nghĩa vụ giúp ta, vì vậy có gì phải xin lỗi.

Ngụy Dung hai tay khoanh ngực, có phần như hổ thẹn :

- Ta biết mi không ghi oán cũ, lấy đức báo hận, dưới tay đám tặc bảo tồn danh tiết của ta, vậy mà mi đang gặp cảnh nguy hiểm, đối mặt với cừu địch mà ta không thể đem mạng mình ra báo đáp. Độc Phách, ta thâm thâm cảm, thiếu nợ mi quá nhiều nhưng bất luận thế nào xin mi hiểu mà thứ lỗi. Cừu gia của mi là bằng hữu tốt nhà ta.

Độc Phách ngẩng đầu nói :

- Ta hiểu, đồng thời ta không mang lòng oán hận nàng. Ngụy cô nương, nàng đã nghĩ như vậy ta thật cảm kích nàng.

Thoái lui một bước, Ngụy Dung làm lễ :

- Nhị vị ta xin cáo từ.

Độc Phách và Nam Cung Vũ cùng nhau ôm quyền làm lễ.

Nam Cung Vũ nhắc nhở :

- Ngươi cô nương, việc đêm nay có thể nói hay có thể không nói đều do cô nương.

Ngụy Dung đáp :

- Ta biết rồi. Nam Cung tiên sinh, ta tự có cách nói khác.

Tiền Ngụy Dung đi rồi. Độc Phách nhìn rượu thịt đầy bàn, cảm thấy lòng đang thú vị nhưng lại không gấp nổi thức ăn. Chàng bước đến nằm dài trên nệm, nhắm mắt mộng lung mà không biết mình đang nghĩ gì.

Nam Cung Vũ không lan man như Độc Phách mà khẩu vị của lão tuyệt vời.

Trở lại ngồi cạnh bàn, tiếp tục ăn uống. Trong tiếng nhóp nhép lão nghiêng mặt trêu chọc Độc Phách :

- Ê bằng hữu, làm gì vậy? Đại cô nương vừa đi lục phủ ngũ tạng cũng tiêu theo phải không?

Độc Phách hai tay gối đầu, buồn bã nói :

- Không biết vì sao trong lòng cảm thấy đột ngột trống rỗng. Điều này không liên can với Ngụy Dung, huynh đừng vô căn cứ mà nói đùa. Sau đêm nay ta và nàng lại có vương vấn gì?

Nam Cung Vũ lại xé chân gà rừng còn lại nhai ngấu nghiến, thanh âm khó nghe :

- Đệ nghỉ ngơi trước đi, gắng dưỡng tinh thần qua vài ngày còn phải quyết đấu.

Độc Phách không nói lên tiếng. Lời của Nam Cung khiến tư tưởng của chàng đang bồng bềnh trở về hiện tại. Chàng bắt đầu tỉ mỉ cân nhắc bước đi kế tiếp của mấy ngày sau sẽ như thế nào. Chàng không muốn phát sinh bất kỳ sự mất mát nào vì hiện giờ bọn chàng chỉ có hai người thôi.

Trong nhà tranh trầm lắng hẳn đi. Thanh âm duy nhất là tiếng nhai nhóp nhép của Nam Cung Vũ. Vị Thất Xảo Thương này chỉ độc thực độc ẩm, vậy mà ăn uống thật là khoái khẩu.

* * * * *

Từ Bao Cô lãnh đến Giang Đô trấn chỉ có một con đường mà con đường này đang quanh co khúc khuỷu trước mặt Độc Phách và Nam Cung Vũ.

Mặt lộ không rộng nhưng độ khúc khuỷu rất nhiều không giống như một con đường bình thường. Độc Phách chọn một địa điểm phục kích vừa đúng có một chỗ ngoặt ở con đường, bên phải là một dốc núi nghiêng, bên trái là dốc đất rất lớn mà con đường chuyển đến đây càng lúc càng hẹp.

Dốc thì không cao, cự ly trên dưới chỉ khoảng hơn ba trượng. Trên đỉnh dốc trúc mọc um tùm.

Nằm ẩn trong đám trúc nhìn xa nhìn thấp vô cùng tiện lợi. Còn người đi trên đường mong muốn nhìn lên không dễ dàng phát giác được điều gì. Nơi đây tương đối thích hợp cho việc phục kích.

Hôm nay ngày hai mươi ba tháng mười. Trời đang mờ sáng. Màn sương không dày đặc lắm lan tỏa xa gần. Màn sương như lụa trắng bay bay. Hít vào mũi vừa lạnh vừa buốt, rồi từ trong mũi thở ra lại biến thành một màn trắng mang mang.

Độc Phách xếp bằng ngồi trước bụi trúc, đôi mắt chú mục trên đường, nét mặt không chút biểu cảm.

Con đường khúc khuỷu. Cảnh sắc mộng lung như có quan hệ chặt chẽ với buổi sớm tinh sương nên không thấy bóng người đi trên đường.

Bên cạnh, ngoài ba thước Nam Cung Vũ ngồi đó. Cây thương của lão giắt nghiêng bên gối miệng ư ừ một khúc nhạc nhỏ, dáng điệu thành thoi nhàn nhã, tuyệt không có chút thư thái khản trương nghiêm trọng trước lúc ra tay sát tử. Một tay theo âm luật của tiếng nhạc mà nhịp nhịp. Không lâu, mặt trời từ sau đám mây dần hiện lên. Sương mù cũng dần tan. Thân thể con người vừa cảm thấy ấm áp thì tinh thần cũng phấn chấn lên.

Nam Cung Vũ vươn tấm lưng lười nhác ra cười hỏi :

- Đệ đang nghĩ gì vậy Độc Phách?

Khóe miệng Độc Phách hơi nhích động :

- Đệ đang nghĩ mụ đó khi nào có thể xuất hiện? Mụ đến bằng cách nào?

“Ồ” một tiếng, Độc Phách nói :

- Không phải mấy ngày trước bọn ta đã phân tích rồi sao? Thương Ba và người của hắn có thể đã tương kế tựu kế lấy Diêm Tử Cô làm mồi dẫn dụ chúng ta vào bẫy. Nếu bọn này không phải kẻ ngu thì chuyến đi này của Diêm Tử Cô tất nhiên có sở liệu.

Nam Cung Vũ nói :

- Đệ cũng biết bọn này không phải là một lũ ngu.

Độc Phách gật đầu :

- Nên đệ cho rằng Diêm Tử Cô vẫn hành động đi theo con đường cố định. Bản thân hành động này chính là một cái bẫy.

Nam Cung Vũ nói :

- Đây không phải hợp với đệ sao. Cho dù bọn chúng đến đây nhưng không kịp phòng bị, mượn thời cơ này bắt một lúc mười mấy con cá lớn ở trong lưới.

Độc Phách trầm ngâm nói :

- Lo lắng duy nhất là vấn đề năng lực của bọn ta. Cá đến nhiều đương nhiên là đáng mừng nhưng cũng phải bắt cho được mới tốt.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Ngoài việc này ra còn phải đề phòng bị nó cắn ngược. Nói không chừng trong đó còn có mấy con cá mập nữa.

Cười nhạt Độc Phách nói :

- Huỳnh nhớ kỹ chỉ cần y theo kế hoạch hành sự, bất kể chúng là cái gì cũng nhất định cắt cho được mấy cái đầu. Bọn ta cắt một con là đủ vốn, cắt hai con là lời một con.

Nam Cung Vũ nói :

- An tâm! Phương thức đơn giản như vậy làm sao mà ta không nhớ. Nếu đệ không tin ta nhắc lại một lần. Đầu tiên, đệ xung phong còn ta mai phục ở đây lược trận cộng thêm nhiệm vụ đột kích vây cánh của đối phương nhưng trừ phi có tín hiệu của đệ thì không được tùy tiện bản thân. Hạ thủ cần phải nhanh độc, chuẩn xác. Một kích đoạt mệnh là nguyên tắc.

Khép hờ đôi mắt, Độc Phách hơi ngẩng đầu :

- Không sai. Nhưng còn một việc nữa?

Nuốt một ngụm nước bọt, Nam Cung Vũ nói :

- Điều đó hết tám phần là không dùng đến.

Độc Phách nói :

- Hy vọng không cần dùng đến nhưng đệ cũng muốn nghe huỳnh nhắc lại một lần, tránh đến lúc then chốt lại quên đi.

Nam Cung Vũ quay mặt lại lâm bầm nói :

- Vừa nghe được ám hiệu xung đột trùng vảy mà đệ phát ra, bất luận là đang vướng phải tình hình nào phải tức khắc thoát thân không được chậm trễ. Dù cho đệ đang rơi vào tuyệt cảnh cũng như không có...

Độc Phách cười nói :

- Tốt lắm! Nói rất rõ ràng. Nam Cung huỳnh, lời nói và hành động cần hợp nhất, nếu lâm vào trường hợp này ngàn lần không được do dự.

Nam Cung Vũ “xì” một tiếng :

- Bỏ mẹ nó điều này đi. Đệ không cảm thấy đã quá khiếp nhược sao? Lúc quyết đấu, trước tiên phải quyết tâm tất thắng tất thành mới được. Trái lại, ngay cả đào tẩu thế nào cũng tính kỹ không phải tự mình chúc mình sao?

Độc Phách thần nhiên nói :

- Nam Cung huỳnh, tiến có đạo lý của tiến, thoái có quy luật của thoái, thiên hạ từ đâu mà có kẻ bách chiến bách thắng, lại có ai muôn thừa xưng hùng, dự liệu con đường rút lui vẫn là an toàn hợp lý cho việc tự bảo vệ.

“Hừ, hừ” Nam Cung Vũ đang định phản biện, mục quang vô ý lướt ngang trên con đường bắt giết giật mình.

- Bằng hữu! Xem xem, có phải chúng đã đến.

Độc Phách dời mục quanh nhìn xuống dưới :

- Không sai.

Phía xa xa trên đường quả nhiên xuất hiện một người. Người là một nữ nhân mập mạp hiếm thấy, cười trên một con lừa xanh to lớn.

Trên đường chỉ có nữ nhân to mập này và con lừa xanh mập cười. Bên ngoài không thấy có gì khác lạ.

Hiện giờ sương mù đã tan hết. Cảnh sắc vô cùng sáng rõ. Nhìn rõ cả những thửa ruộng nơi thôn dã. Tất cả đều trầm lặng vắng vẻ.

Từ từ tiếng chân lừa loáng thoáng vang đến. Con lừa xanh đi bước kiểu không nhanh không chậm mà tiến tới. Con lừa này tương đối vạm vỡ bền sức tuy nó mang trên lưng một nường tử to béo nhưng cũng không lộ ra mệt mỏi.

Tay che mắt nhìn về phía trước, Nam Cung Vũ thấp giọng hỏi :

- Có phải là lão hồ bà Diêm Tứ Cô không?

Độc Phách không đáp vì cự ly trước mắt không đủ để phân biệt rõ ràng, hơn nữa trước này chàng chưa từng gặp qua Diêm Tứ Cô.

Bạn đang đọc truyện *Té Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Máu nhuộm Trường Phong

Con lừa xanh cuối cùng đã chạy đến gần. Đến gần có thể thấy rõ gương mặt to bự của nữ nhân béo mập đó.

Nữ nhân mặc y phục hai màu đỏ đậm, xanh đậm mặt nung núc thịt, phấn son to dày, tất cả phủ lên vóc dáng ngồn ngộn thịt. Nhìn thấy chẳng phải yêu mị cũng không phải là dung tục cảm giác của người ta là kinh khủng, giống như đang bị khủng bố. Sự khủng bố của loài dã thú.

Nam Cung Vũ không nén được hít một hơi lạnh lâm bảm nói :

- Trời ơi! Thì ra ác bà này. Nữ nhân xấu xí ta gặp qua không ít, nhưng xấu đến mức này mục ta coi như đứng đầu.

Độc Phách lạnh trầm nói :

- Mục này mang đầy tà khí nên ngoài xấu xí ra còn chứa hung khí.

Nam Cung Vũ thấp giọng nói :

- Đệ có thể đoán định mục ta chính là Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô không?

Ngẩng đầu lên, Độc Phách cất giọng chắc nịch :

- Chính là mục.

Nam Cung Vũ tức tốc mở bao thương ra, nhỏ nhỏ hỏi :

- Đệ đã nắm chắc như vậy, Độc Phách, chúng ta động thủ.

- Mục Diêm Tứ Cô này có thể hình diện mạo đặc biệt, có sắc thái hung tàn khác mọi người, không cần trước đây biết mục, chỉ cần biết những truyền ngôn miêu tả về mục, vừa nhìn đã có thể minh bạch. Nam Cung, mục này không thể giả được.

Nam Cung Vũ nói :

- Sắp đến rồi bằng hữu.

Đôi mắt ngưng thần nhiều lần quan sát xung quanh, Độc Phách nghi ngờ nói :

- Kỳ lạ! Phải chăng chỉ có một mình mục.

Nam Cung Vũ cảm hận nói :

- Mặc kệ mẹ có bao nhiêu người. Giết một đứa đờ một đứa. Độc Phách, thanh toán mẹ này rồi tính.

Độc Phách hốt nhiên đứng dậy, vội vã buông một câu :

- Nhớ kỹ kế hoạch hành động của bọn ta.

Thanh âm chưa dứt, chàng đã dăng không chín thước. Giữa không trung giang hai tay duỗi thẳng người, thân hình như cánh nhạn lướt gió, tốc độ nhanh không thể tả, bỏ xuống vực sâu dưới chân núi.

Con lửa xanh vạm vỡ đang lách cách đi lên phía trước. Diêm Tứ Cô trên lưng ngựa cũng thân nhiên không cảnh giác. Thế bỏ xuống của Độc Phách giống như một con ốc cuộn đến, mỗi một tắc đất chung quanh đã bị bao phủ trong thế công của chàng như thiên la địa võng màu đen chụp xuống, trùng trùng điệp điệp, Diêm Tứ Cô cảm thấy kinh phong thỉnh thoảng từ đỉnh đầu bỏ xuống. Một màn đen che mờ mắt. Trong màn đen lộ ra một tia sáng lạnh tím. Mẹ lập tức biết không xong rồi.

Tể Hồn Câu nhanh như điện dao phong rít không khí phát ra tiếng rít chói tai.

Thân hình Diêm Tứ Cô trên lưng lừa không kịp tránh né. Một tiếng rống thảm vang lên. Con lừa xanh to lớn đã biến thành hai khúc, nội phủ bấy nhầy văng ra khắp nơi. Nửa thân trước nằm giữa lộ, nửa thân sau nằm ven lộ. Mặc cho thân thể bị phân ra, bốn bàn chân lừa không ngừng co giật.

Máu lừa bắn đầy đầu đầu cổ, Diêm Tứ Cô như có kỳ tích thoát được đao chí mạng này. Mẹ hoang mang từ dưới đất bò dậy, lão đảo thoái lui năm sáu bước, miệng không ngừng mắng lớn :

- Tên chó mù nào dám ám toán bà tổ của nó. Mi hết muốn sống rồi.

Độc Phách lạnh lùng nhìn Diêm Tứ Cô bị máu nhuộm đầy người, âm trầm hỏi :

- Mẹ là Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô?

Xòe bàn tay vuốt lên mặt một cái, hai mắt tròn xoe như lão hổ trước khi ăn thịt người, hét lên :

- Chính lão bà. Tên tạp chủng vừa rồi ám toán ta phải chăng là mi.

Độc Phách nói :

- Không sai, là ta. Con lừa xanh kia bị phân thấy thay cho mẹ thật quá tội nghiệp.

Diêm Tứ Cô nộ hỏa cuộn trào, khăn đực nói :

- Ta chửi mười tám đời tổ tiên nhà mi. Ta không đụng chạm đến mi, phải chăng mi ăn quá nhiều thịt thối đến mê tâm, không phân rõ trắng đen đã nhào vô lão bà mà động thủ.

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Mi không sáng suốt, Diêm Tứ Cô. Nếu không, đến giờ mi đã đoán được ta là ai.

Nhỏ xuống đất một bãi nước bọt. Diêm Tứ Cô nghe ranh mãnh vuốt nói :

- Mi là ai? Mi không sợ cứ nói xem mi là ai?

Độc Phách nói :

- Ta có một nữ nhân tên gọi Phi Tinh.

Sững sờ, Diêm Tứ Cô rung mình, từng gân thịt trên mặt co giật :

- Độc Phách? Mi là Độc Phách?

Độc Phách nhặt nhổ nói :

- Ta biết nhắc đến Phi Tinh đáng thương mẹ sẽ nghĩ đến ta.

Đầu lưỡi của Diêm Tứ Cô giống như hóa đá, líu ríu nói :

- Độc Phách... Mi... Mi muốn thế nào?...

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Phi Tinh thế nào mi thế đó. Giang hồ có câu: Máu đền nợ máu.

Hô hấp tức thời trở thành khó khăn. Lỗ mũi của Diêm Tứ Cô nở to giống như không khí trong phổi không đủ.

- Họ Độc kia! Lão nương xuất thân từ Báo phòng của Quý Vương kỳ thuộc hạng sát thủ nổi danh. Tốt xấu cũng phải nhìn qua cục diện, xem rõ nhân vật, mi cho rằng mấy câu nói có thể hù dọa được lão nương sao?

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Quý Vương kỳ là thứ gì? Hơn nữa những kẻ thuộc Báo phòng đặc biệt âm độc, toàn là côn trùng độc hại cho võ lâm. Lẽ ra từ sớm đã phải đuổi tận sát tuyệt.

Diêm Tứ Cô nước bọt văng tứ tung nói :

- Trời đánh thánh vật mi. Mi hết muốn sống mới dám nhục mạ Quý Vương kỳ trước mặt lão nương. Mi có mấy cái đầu?

Độc Phách hơi ngẩng mặt lên :

- Giống như mụ, đầu chỉ có một. Thắng được ta, mụ có đầu ta. Không thắng được ta, ta lấy đầu mụ.

Trên trán nổi gân xanh cơ hồ muốn văng ra ngoài. Thái độ châm chọc, Diêm Tứ Cô nói :

- Phi Tinh tạp chủng đồ quả lợi hại, mê hoặc người ta đến nỗi như vậy. Ắ đã sớm vào Quý môn quan, vậy mà trên dương thế vẫn có một hán tử vì ả mà bán mạng.

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Tình yêu vĩnh hằng không phai. Không giống như bọn mi chỉ biết giao phối như loài trâu chó.

Diêm Tứ Cô hai tay khoác lên hét lớn :

- Bỏ mẹ chuyện ngu ngốc đó đi. Yêu? Cái gì gọi là yêu? Yêu một con mụ già, lẽ nào mi không giao phối. Mi và Phi Tinh da mướt thịt ngon, ngực to mông lớn, lẽ nào không giao phối? Nói đến con dâm đảng đó thật hoang dâm quá độ. Ắ không chỉ thích thú cùng mi giao phối, ngay cả Lại Xà cũng cùng ả lăn lộn đùa cợt trên giường.

Độc Phách không nổi giận. Một chút cũng không nổi giận, thậm chí trên mặt lại hiện ra một nụ cười quái dị :

- Lại Xà và nàng đùa cợt lăn lộn trên giường mi thấy sao?

Diêm Tứ Cô ngoác cái miệng như thau máu, đắc ý nói :

- Chỉ nhìn thấy thôi sao? Nói cho tên hiếu tử hiền tôn mi được biết, lúc đó lão nương ở bên cạnh. Mỗi một động tác, mỗi một tiếp xúc của chúng, cả những bộ phận đặc trưng trên cơ thể hai người, lão nương đều thấy rất rõ ràng. Ắ còn giúp đỡ chỉ điểm cho Lại Xà từng tư thế.

Độc Phách khép hờ đôi mắt :

- Vui đùa hay quá, hả?

Diêm Tứ Cô khách khách cười đánh ác :

- Cực kỳ vui, họ Độc kia. Đáng tiếc, Phi Tinh dâm đảng đó đã chết tiêu rồi, nếu không bảo Lại Xà và ả diễn lại một lần cho mi xem, bảo đảm cực kỳ thú vị khiến mi phải chảy nước miếng.

Độc Phách chăm chú nhìn cái mặt thon thót của Diêm Tứ Cô, an nhàn nói :

- Mụ biết lúc này ta đang nghĩ gì không?

Diêm Tứ Cô nói :

- Ta làm sao biết mi đang nghĩ gì.

Độc Phách nói :

- Ta đang nghĩ, Diêm Tứ Cô. Lịch sử đã trở lại báo ứng đã nhãn tiền. Tất cả quá trình mà Phi Tinh phải trải qua, giờ đều bắt đầu ứng nghiệm trên mình của mi, không một chút sai chày.

Diêm Tứ Cô hung tính đại phát, quát lớn :

- Đồ côn trùng họ Độc kia, chỉ cần mi có bản lĩnh này, lão nương sẽ bồi tiếp mi khoái lạc.

Tể Hồn Câu trong tay phải Độc Phách nghiêng nghiêng cử lên. Sợi xích bạc quấn ở cổ tay bắn tóe hàn quang. Chàng chú mục nhìn đối phương, thần sắc thản nhiên, không có chút phản ứng hi nộ ái ố nào.

Thoái lui ra sau mấy bước, Diêm Tứ Cô cởi bỏ áo khoác ngoài. Vừa lật bàn tay đã xuất hiện một sợi dây đỏ như dây lưng. Dây dài hơn một trượng, rộng hơn năm tấc, màu máu láng bóng. Hơi rung động, nó gọn lên từng đợt sóng sánh.

Diêm Tứ Cô mảy rậm nhường cao, hai mắt như phun lửa, ngừithịt trên mặt căng cứng, răng vàng khè nhe ra giống như dã thú trước khi chụp mồi.

Thanh âm của Độc Phách rít ra :

- Giờ của mụ đã điểm. Diêm Tứ Cô.

Hét to một tiếng, Diêm Tứ Cô lao đầu tới.

Tể Hồn Câu của Độc Phách vẫn cử nghiêng không nhúc nhúc. Người cũng đứng yên bất động. Kinh nghiệm báo cho chàng biết, thế tấn công cực kỳ xung động như vậy, đa số chỉ là hư chiêu! Chiêu thức chân chính ẩn phía sau hư chiêu. Đó mới là chiêu cần dự phòng và hóa giải.

Quả nhiên, cự ly xông đến của Diêm Tứ Cô đến gần, thân hình đột nhiên xông lên năm bước, một đạo xích quang từ trong tay mụ bắn vọt về phía Độc Phách.

Đây chỉ là một sợi dây màu, vậy mà khi xuất thủ, thế đến xé gió cực kỳ mãnh liệt không kém bất kỳ một binh khí cứng rắn nào.

Chờ đợi chính là tích tắc này, Độc Phách hai vai hơi nhích động. Người đã lướt đi một bước, hàn quang như ánh chớp vọt ra.

“Phụt” một tiếng, sợi dây màu đỏ vừa bắn tới đã bị cắt gọn một đoạn hơn ba thước. Sợi dây bị cắt đi một đoạn vẫn không vì thế mà co rút lại hoặc rũ xuống.

Trước khi đoạn dây bị cắt còn chưa chạm đất thì toàn bộ phần còn lại của nó đột nhiên cấp tốc xoay chuyển, như một con quái long đang bị thương gãy giữa, nhanh như tóe lửa từ trên bờ xuống đầu Độc Phách.

Phản ứng của Độc Phách là phản ứng ra ngoài ý liệu của con người.

Chàng không tránh né cũng không vung đao lên đỡ, thân hình cứ đứng thẳng, lấy đầu của mình ra mà nghinh đón.

Diêm Tứ Cô hai mắt tròn xoe, hít mạnh một hơi phát ra toàn lực, tăng thêm sức mạnh vào sợi dây trên tay. Thanh âm nghiêng răng kèn kẹt của mụ vang lên. Mụ thờ hồn hên, mũi mở to ra, ngay cả miệng cũng há hốc.

Sợi dây chỉ cách đầu của Độc Phách một tấc, thì Độc Phách trong khoảng không gian cực gần đó chàng hơi nghiêng đầu. Khoảng cách nghiêng chỉ là một khe hở, sợi dây cơ hồ như quét trên má chàng mà lướt đi. Lực đạo mạnh mẽ của nó tuy chưa chạm vào nhưng cũng nóng bỏng như một tát tai.

Tể Hồn Câu xé không khí từ dưới cất lên, đao phong lạnh như nước mùa thu.

Đúng lúc cự ly của song phương tiếp cận như vậy. Đúng lúc thế công của địch nhân có khe hở, đao phong lạnh lẽo xuất ra bốn lần, bắn ra, nhảy lên, hoành ngang, thu về mà bốn lần nhảy múa đó, nhìn bên ngoài thì chỉ thấy là hàn quang của một đao duy nhất.

Diêm Tứ Cô như chuông bể rơi xuống đất, thốt ra một tiếng hét chói tai. Thân thể to mập nặng nề rơi xuống nằm một đồng trên đường. Các cơ thịt mập mạp trên dưới đều đang co giật.

Cơ thịt còn đang co giật. Đủ thấy mụ bà nương này còn chưa táng mạng.

Độc Phách không lập tức lấy mạng mụ ta.

Độc Phách chỉ cắt đứt gân vai và gân chân khiến mụ không thể động đậy được.

Phạm đối với một người sức khỏe bình thường thì bất kỳ một thống khổ nào của da thịt thì rất nhẫn cảm. Rách một miếng da, chảy một miếng máu đều cảm thấy không yên, huống hồ cắt đứt gân tay gân chân. Thân thể Diêm Tứ Cô đương nhiên bình thường, vì vậy nỗi thống khổ khiến mụ không ngừng rên rỉ.

Độc Phách không lý gì đến Diêm Tứ Cô, chàng đứng yên lặng, mục quang sáng quắc quan sát chung quanh chờ đợi sự xuất hiện của tình hình mới.

Chàng đã nói qua, người của Quý Vương kỳ không phải ngu ngốc, tất nhiên mượn quan hệ ân oán của Diêm Tứ Cô mà làm mồi nhử, đưa chàng vào bẫy.

Nhưng sự thật đã bày ra trước mắt. Trừ người của Diêm Tứ Cô nằm ngang dọc, ngoài ra không có dấu hiệu lạ. Chẳng lẽ người của Quý Vương kỳ là ngu ngốc thật sao.

Lại chờ một lát không thấy bóng địch, thậm chí ngay cả một người thứ hai đi trên đường cũng không có.

Ánh thái dương ảm áp chiếu xuống mặt đất. Vậy mà, khí hậu lại nhuộm đầy tà khí.

Diêm Tứ Cô ngủ quang méo xệch, nước bọt chảy dài theo khóe miệng. Mụ vừa rên rĩ vừa gào lên :

- Độc Phách! Họ Độc kia, mi là tạp chủng đáng chém ngàn dao. Mi lòng dạ gian tà, có giỏi lấy mạng ta đi. Không ngờ mi lại tàn độc đến nước này. Cắt gân tay chân của ta biến ta thành tàn phế. Giờ ta không xong rồi, thì mi ngày sau đừng mong có ngày tốt đẹp an nhàn.

Độc Phách thu hồi tia nhìn, đưa thân nhân khiến người ta không lạnh mà run nhìn về phía Diêm Tứ Cô, chậm rãi nói :

- Mi cho rằng cừu hận giữa chúng ta đến đây kể như kết thúc sao?

Thân run run mà giọng nói ra vẻ hạo hán Diêm Tứ Cô lên tiếng :

- Không kết thúc, lại thế nào nữa?

Độc Phách vẫn cười.

Trong cảm giác của Diêm Tứ Cô, trong nụ cười đó chứa đầy sắc máu :

- Ta nhớ mi đã nói qua, chỉ cần ta có bản lĩnh là sẽ bồi tiếp ta khoái lạc. Khoái lạc giống như Lại Xà vui đùa cùng Phi Tinh. Phải chăng giờ này mi nuốt lời.

Diêm Tứ Cô kinh khủng hét to :

- Mi... Mi muốn làm gì?

Độc Phách nói :

- Hỏi thật hay đấy Diêm Tứ Cô. Ta muốn làm gì? Chỉ cần mi hỏi tương lại mi và Lại Xà đã làm gì với Phi Tinh thì ta bắt tất phải đáp lời.

Diêm Tứ Cô cực kỳ hoảng loạn, nhất thời muốn nói hết mọi việc :

- Độc Phách, ta thắng thần mà nói. Mi muốn cùng ta vui vẻ cũng không cần khiến ta máu chảy tràn trề thân không động đậy. Ta từ lâu không phải hoàng hoa khuê nữ, cùng nam nhân làm chuyện này như người ta ăn cơm bữa. Mi nếu như nói rõ phải vui đùa như thế nào thì lão nương sẽ theo mi đi.

Độc Phách cố nén lợm giọng, hít mạnh một hơi mới lạnh lẽo nói :

- Ta có cách vui đùa khác. Diêm Tứ Cô.

Yết hầu Diêm Tứ Cô vang lên tiếng kêu lục cục kéo như bị suyễn :

- Bất kể mi muốn thế nào cũng được nhưng bây giờ ta đang bị thương e rằng khó thể khoái lạc.

Sắc mặt Độc Phách dần trắng bệch. Tay phải đang nắm chặt Tế Hồn Cầu nên mấy gân tay trở nên xanh mét. Ngữ điệu của chàng chậm rãi nhưng thật rõ ràng :

- Chúng ta có cách vui khác. Diêm Tứ Cô, nhưng mi là loại heo già dâm cầu nên tốt nhất cần phải làm rõ, đây không giống như mi tưởng tượng không phải là sự hoang lạc mà mi dự trù cho ngày tới. Sự dơ bẩn, hạ tiện, đê hèn của mi đối với một nam nhân có chí khí mà nói đều là sự ô nhục ác chướng đối với họ. Tư tưởng hành vi của mi như loại ôn dịch, mi hoàn toàn không có nhân tâm nhân tính cho nên chúng ta chỉ có một cách vui đùa cho đến khi mi chết đi sống lại, cho mi xấu hổ ngàn đời thiên hạ.

Sững sờ một lát, Diêm Tứ Cô mắng lớn :

- Họ Độc kia, mi là tên điên, tên biến thái, đồ khó ngủ thôi tha. Mi đem ta ra làm trò đùa như thế ta chửi sáu đời nhà mi. Mi làm nhục ta, ta không xem mi thành loại chó gì..

Độc Phách không nói nữa bước lên phía trước xòe tay trái chụp lấy cổ áo Diêm Tứ Cô kéo xuống dốc nghiêng bên lộ.

Bản năng giãy giụa của Diêm Tứ Cô nổi lên. Mụ giống lên không giống tiếng người.

- Mi muốn làm gì, Độc Phách? Giết người bất quá chỉ rơi đầu xuống đất, mi còn muốn làm gì ta?

Ném Diêm Tứ Cô như ném một con mèo bên lộ. Độc Phách bay lên đập trên móng nung núc thịt của mụ nhưng tay chàng vẫn nắm chặt cổ áo không buông.

Thế là “xoẹt” tiếng vài rách vang lên. Chiếc áo hoa của Diêm Tứ Cô lập tức bị xé rách, lộ ra thân thể của mụ vừa mập vừa đen vừa nhờn nhóp. Trước ngực của Diêm Tứ Cô cũng che một cái yếm màu hồng đào có thêu một đôi uyên ương hí thủy màu xanh lục đang bơi trên sóng nước.

Độc Phách không màng đến điều này mà xòe tay giật mạnh yếm ra để lộ bộ ngực vừa to vừa xệ của mụ, nó không ngừng lắc lư theo hơi thở hồng hộc của mụ, nó chẳng chút đẹp để khiến cho người động tình. Ngay cả Diêm Tứ Cô, trước nay là loại hung tàn ác bá, tình cảnh này cũng không nén nổi lòng giá buốt, cơ thể run rẩy vừa xấu hổ vừa phẫn nộ. Mụ có ý muốn che nó lại nhưng lực bất tòng tâm.

Yết hầu mụ khàn đục :

- Độc Phách. Họ Độc kia, mi hành sự không thể ác như vậy. Ta tốt xấu cũng là nữ nhân, mi không thể đối xử với ta như vậy.

Độc Phách khô khan nói :

- Phi Tinh cũng là nữ nhân.

Thịt trên cơ thể Diêm Tứ Cô không ngừng co giật, mở miệng van cầu :

- Mi nhẹ tay mà tha cho ta. Độc Phách, mi sáng suốt cũng biết oan có đầu nợ có chủ. Hai Phi Tinh chết không phải ta, kẻ gian dân nằng cũng không phải ta. Tất cả là do Lại Xà hại nằng đến phải cắn lưỡi tự tận...

Độc Phách từ trên nhìn xuống Diêm Tứ Cô, nét mặt như đóng băng :

- Không có gì khác biệt. Bọn mi động thủ sát hại nằng hay bức nằng đến tự tuyệt cũng một kết quả. Phi Tinh vì bọn mi ô nhục mới chết...

Diêm Tứ Cô nước mắt, nước mũi giàn giụa, nấc nghẹn nói :

- Độc Phách... Mi hành thiện... tha cho ta... Ta cũng vì phụng mệnh hành sự... Thân bất do kỷ. Đầu nhi Thương Ba đích thân dặn dò. Ta không thể không làm. Ta thề, lúc đầu tuyệt đối không có ý bức tử Phi Tinh.

Hơi lắc đầu, Độc Phách nói :

- Nhưng Phi Tinh chết rồi.

Diêm Tứ Cô kêu lên :

- Đó là ngoài ý. Độc Phách, đó là ngoài ý muốn.

Tế Hồn Câu trong tay phải của Độc Phách lóe lên, vừa chuẩn xác vừa thần tốc từ phía lưng Diêm Tứ Cô cắt xuống.

“Xoẹt” một tiếng.

Toàn bộ váy quần của mụ đều bị cắt toạc ra, vậy mà lưỡi đao chẳng hề chạm vào da thịt mụ.

Hiện giờ toàn thân của Trọng Nhị Hồng Diêm Tứ Cô đều lỏa lồ, không khác gì tình hình ngày đó Phi Tinh cũng bị chúng cắt đến một sợi tơ cũng chẳng còn.

Điều duy nhất khác biệt là không thể đem thân thể xấu xí của Diêm Tứ Cô ra so sánh với Phi Tinh diễm lệ.

Toàn thân mụ trên dưới thịt nổi lên cuộn cuộn nhào nhoẹt như mỡ heo. Da thì thô ráp điểm những lớp lang ben đen trắng lốm chớm. Nhìn mụ chẳng khác gì một đồng thịt thối tha dơ bẩn.

Diễn biến sự tình đã đến nước này. Diêm Tứ Cô cuối cùng mới hiểu tâm nguyện của Độc Phách, cũng mới hiểu ý Độc Phách nói có cách vui đùa khác. Mụ không nén được đau nhói trong phủ tạng.

Độc Phách quả nhiên nói là làm khiến mụ phải xấu hổ ngàn năm với thiên hạ.

Diêm Tứ Cô vốn là một lão giang hồ từng trải qua sóng to biển cả, bất luận sự việc xảy ra thế nào, tự mụ cũng có sự phán đoán và giải quyết. Trước mắt mụ đã bị ai mà phát giác rằng tìm Độc Phách đã trở như đá. Kiếp nạn này của mụ đến chín phần là không thoát khỏi rồi. Sợ hãi sự tử vong pha lẫn sự hồ nhục đột ngột kích động mụ Diêm Tứ Cô như phát cuồng, mụ toàn thân co giật, miệng gào lên :

- Cứu mạng... Cứu mạng... Huynh đệ của Quý Vương kỳ, anh em của Báo phòng có ai đến cứu ta... Độc Phách.. Tên súc sinh trời đánh này muốn trước gian dân ta sau giết chết... Giữa thanh thiên bạch nhật muốn cưỡng đạo cưỡng hiếp ta... Ôi...

Tiếng “ô” phía sau là do thanh âm bị tắc nghẹn vì sợi xích bạc nổi với Tế Hồn Câu lúc này đã vút ra giống như quái xà quấn ngang cổ vừa thô vừa ngắn của mụ siết chặt thậm chí như siết vào lưỡi thịt.

Tay Độc Phách nắm chặt cán đao bắt đầu lòi thân Diêm Tứ Cô đi xuống dốc đất. Thân hình mụ vừa mập vừa nặng, sợi xích bạc mỏng mảnh cuốn trên cổ mụ chịu sức nặng cực lớn, hai đầu căng ra như quần bút. Độc Phách lom khom lưng kéo, xa xa nhìn giống như con trâu đang kéo cày.

Thân thể tuột theo dốc đất cho đến một khúc quanh khúc khuỷu thì mộ Diêm Tử Cô có lúc đau còn gầy gù không lâu sau thì lặng yên hết thở toàn thân mềm nhũn, tứ chi duỗi dài.

Thân thể to mập lỏa lồ từ trên xuống lấm lem đất cát theo đáy dốc từ từ trượt đi. Cảnh tượng thật dễ sợ.

Đến đáy dốc, Độc Phách không nhìn thi thể của Diêm Tử Cô mà cườm tay phải xoay một vòng sợi xích bạc quấn trên cổ Diêm Tử Cô bung ra thu gọn vào tay chàng. Sau đó, sau đó chàng rào bước mà đi, không cần xem lại thi hài của Diêm Tử Cô. Độc Phách cũng thừa biết căn cứ vào lực đạo mà chàng xuất thủ, chàng dám khẳng định Diêm Tử Cô không thể sống được.

Giết chết Diêm Tử Cô coi như thay cho Phi Tinh báo một phần thù hận nhưng lúc này tâm tình Độc Phách không chút thư thái. Tương phản lại chàng cảm thấy u uất trầm trọng. Một sự trầm trọng khó nói nên lời đè nặng trước ngực chàng, khiến chân chàng bước lên dốc cũng trở lên nặng nề khó nhọc.

Vừa bò lên giữa chừng của dốc đất. Độc Phách thỉnh thoảng cảm thấy tâm thần bất định da cũng cảm thấy lạnh lạnh.

Trong mơ hồ dường như có nhiều ánh mắt sắc bén vô tình tập trung lên người chàng. Trực giác lập tức báo với chàng đây không phải là tinh thần quá linh mẫn, chỉ e rằng có nguy cơ xuất hiện phía trước.

Không sai, con người đều có giác quan thứ sáu hơn nữa Độc Phách là người lặn lội giang hồ, sinh tử trong đường tơ kẽ tóc, giác quan thứ sáu cũng đặc biệt linh mẫn.

Chàng ngẩng đầu lên nhìn.

Con đường dốc phía trên đã xuất hiện bảy bóng người.

Bảy bóng người như quý mị.

Chớp hai mắt, Độc Phách, một mặt quan sát bảy tên đã đứng thành một hàng hình chữ nhật một mặt chân chậm rãi bước về phía đối phương.

Chàng hành tẩu giang hồ nhiều năm hiểu một quy tắc: Phúc thì khó đến, họa thì khó tránh. Đối mặt hiện thực tùy cơ ứng biến mới là thượng sách.

Thương Ba vẫn khô ngô, nhô nhả, da phấn môi son. Hắn an nhàn chấp hai tay sau lưng, đưa nụ cười thân thiện thích thú nhìn Độc Phách, không thể nhìn ra hắn có chút ác ý nào.

Sáu tên kẻ vai đứng sau lưng Thương Ba, Độc Phách nhận ra ba tên.

Một tên mặt dài da xanh, hình dung âm lạnh là Lại Xà Thôi Tú. Trên gò má Thôi Tú còn dán thuốc dán. Cổ hắn dường như thẳng cứng. Từ diện mạo đặc trưng của hắn và mấy vết xước trên mặt không khó mà nhận ra.

Ngoài ra, đầu khỉ, sọ khỉ Phương Cửu Thọ cũng ở trong số này.

Còn tên đầu bự như nửa tòa thiết tháp, không cần đoán Độc Phách biết ngay chính là Sơn Sư Bùi Chiến Cửu.

Ba tên còn lại, một tên là tiểu lão đầu vừa khô vừa lạnh, da mặt nhăn nhoe. Tiểu lão đầu này mặc áo màu tro rộng dài, nét mặt tươi cười tỏ ra người hoạt bát.

Đứng cạnh tiểu lão đầu là một tên trung niên dáng cao xanh xao, mặt nghiêm túc.

Tên cuối cùng, có lẽ niên kỷ nhỏ nhất, ước khoảng hai mươi bốn, hai mươi năm. Thân thể hắn vạm vỡ, giữa hai chân mày có làn gân xanh nổi lên. Từ hình thức mà đoán, tên này hết tám phần là loại liều mạng.

Cách nhau còn khoảng sáu, bảy bước, Độc Phách dừng lại.

Lúc này Thương Ba bước lên một bước, đầu tiên dùng lễ chào Độc Phách. Mặt mày tươi cười nói :

- Tại hạ Thương Ba. Nếu tại hạ không nhìn lầm, tôn giá chắc là Độc Phách Độc huynh đệ.

Độc Phách ôm quyền nói :

- Không sai. Tại hạ chính là Độc Phách.

Thương Ba vẫn tươi cười tiếp lời :

- Cửu ngưỡng đại danh đã lâu, hận là không biết sớm, nhiều lần thăm hỏi lại không gặp nhau, đến hôm nay bái vọng được tôn giá cũng không dễ dàng gì.

Độc Phách nhặt nhẹo nói :

- Các hạ tìm ta, ta biết. Thương đầu nhĩ, nói thật ta cố ý tránh các hạ.

“O” một tiếng, dáng điệu Thương Ba rất thành khẩn :

- Thực sự thì bất tất phải như vậy. Vấn đề đã phát sinh rồi, lẽ ra phải mặt đối mặt thương nghị giải quyết. Ủy kỵ không gặp không tránh khỏi hiểu lầm càng nhiều, càng thêm rắc rối. Thiết tưởng Độc huynh và bọn ta gặp nhau sớm, mọi người thành tâm đối đãi, tin rằng các phiền phức này từ lâu đã xong rồi.

Độc Phách không lên tiếng. Chàng lười giải thích lập trường và tâm sự của mình. Chàng không muốn giải quyết “phiền toái” bằng lời nói với Thương Ba vì không chỉ là “phiền toái” thôi mà còn chính là “cừu hận”. Cừu hận của sự máu đỏ tràn trề. Cừu hận bất động đáy thiên, trừ phi nợ máu trả bằng máu. Căn bản vốn không có bản năng thương nghị mà giải quyết được chàng không tin Thương Ba không nhận ra điều này.

Hơi phất tay áo, Thương Ba lại cười híc híc :

- Có một hư án, thỉnh Độc huynh chỉ điểm, cho bọn tại hạ có cơ sở bám bảo lên trên.

Độc Phách nói :

- Xin cứ nói.

Thương Ba hơi thất vọng :

- Dịch Thủy Nhu cô nương, thân muội của Kỳ chủ, trước đây không biết vì sao được Độc huynh mời đi. Sau khi Kỳ chủ biết được không tránh khỏi lo lắng. Đặc biệt cần dặn bọn ta thỉnh lời với Độc huynh. Có ba nghi vấn xin Độc huynh lý giải. Thứ nhất đến hôm nay Dịch cô nương đang ở đâu, tình hình thế nào, thứ hai, Độc huynh vì mục đích gì mà cưỡng ép Dịch cô nương đi, thứ ba, lúc nào, ở đâu có thể thả Dịch cô nương về.

Độc Phách cười nói :

- Xem tình hình ta muốn phủ nhận cũng không được rồi.

Thương Ba nghiêm sắc nói :

- Nhân chứng trước mặt đã nói rõ rồi. Độc huynh, tại hạ cho rằng tranh chấp vấn đề này không có ý nghĩa. Bọn ta nếu không có nắm chắc chứng cứ đâu dám đồ oan cho huynh.

- Được! Ta có thể đáp mấy nghi vấn này. Dịch cô nương đang ở một nơi sơn thanh thủy tú khung cảnh thanh nhã, có người hầu hạ, cuộc sống an nhàn, tâm tình nàng vui vẻ, hành động hoàn toàn tự do không chịu bất kỳ một câu thúc nào. Thứ hai, sở dĩ Dịch cô nương tình nguyện theo ta mà đi vốn là muốn truy cầu một lý tưởng, một mục tiêu, thực hiện khát vọng hạnh phúc tạo ra một tương lai sáng lạng. Thứ ba, e rằng nàng không thể trở về vì nàng tự mình không muốn trở về. Nàng đã là một nữ nhân trưởng thành, đủ quyền tìm nơi ký thác vĩnh viễn nửa cuộc đời còn lại của mình. Thương đầu nhi, đáp như vậy hy vọng các hạ vừa ý.

Trầm mặt một hồi, Thương Ba lắc đầu :

- Không! Độc huynh, ta chưa vừa ý, một chút cũng chưa vừa ý. Sự thực, các hạ làm gì không nói rõ lại với ta. Nơi non xanh nước biếc trong thiên hạ rất nhiều, không biết các hạ muốn chỉ nơi đâu, mà Dịch cô nương có nói với các hạ những lời vui vẻ như trên không thì còn là nghi vấn. Vì chiếu theo tình lý mà đoán, quá trình phát triển như vậy tuyệt không có thể. Ngoài ra, nàng muốn truy cầu lý tưởng mục tiêu gì, tạo ra tương lai sáng lạng gì? Trừ phi, lực lượng của Quý Vương kỳ không làm thỏa mãn tâm nguyện của Dịch cô nương. Hơn nữa, nàng không muốn trở về là tìm được một nơi ký thác nào mà có thể hấp dẫn nàng đến vậy thậm chí ngay cả bào huynh ngay cả gia quyến cũng không màng. Độc huynh, đây chỉ là lời từ một phía, tại hạ không dám đồng cảm. Trừ phi Dịch cô nương đích thân nói với bọn ta, tại hạ nghe được lời giải thích của chính nàng, mới dám tin chắc.

Độc Phách nói :

- Thương đầu nhi, các hạ không tin ta.

Thương Ba nói :

- Đây không phải là vấn đề tại hạ tin hay không tin, mà là vấn đề một người bình thường nên có sự phân tích thế nào và tại hạ phải hỏi báo lên cấp trên thế nào. Độc huynh, giả như tại hạ đem hết những lời huynh nói mà chuyển báo lên, thế tất biến thành trò cười. Nếu Kỳ chủ không cách chức bọn ta thì bọn ta cũng phải nghe mắng một trận.

Vương thẳng vai Độc Phách nói :

- Xin lỗi Thương đầu nhi. Thật rất xin lỗi, vì những điều ta nói chỉ có thể bấy nhiêu thôi.

Chú mục nhìn Độc Phách, Thương Ba nhẹ nhàng nói :

- Độc huynh, xem tình hình huynh có thâm tình với Dịch cô nương của bọn ta?

Câu hỏi này của Thương Ba đã sớm nằm trong dự liệu của Độc Phách, vì thế chàng vẫn thản nhiên nói :

- Thương đầu nhi. Ta luôn kính trọng Dịch cô nương nhưng ta đối với nàng không có chút tình cảm riêng tư gì, nàng đối với ta cũng vậy. Giữa bọn ta là quan hệ khác, các hạ đừng hiểu sai lệch.

Trầm ngâm một lát, Thương Ba thần sắc không đổi nói :

- Nói như vậy chính giữa là có người khác? Người này mới chính là nhân vật đã ép uống Dịch cô nương?

Độc Phách lặng thinh không nói. Chẳng không muốn lưu lại cho đối phương bất kỳ một manh mối nhỏ nào. Chẳng biết Thương Ba là người minh mẫn, sức tưởng tượng phong phú, chỉ cần bị hắn thấy ra một tí sơ suất là hắn có thể lần đến tông tích.

Hơi mỉm cười, Thương Ba tiếp lời :

- Độc huynh, có thể nói cho ta người đó là ai không?

Độc Phách đáp :

- Thương đầu nhi, không thể nói.

Thương Ba thoáng sầm mặt :

- Độc huynh cường thịnh Dịch cô nương, lại không phải vì mình, thế thì đương nhiên vì một người khác. Người này có thể ủy thác cho Độc huynh làm việc này, chắc rằng quan hệ với Độc huynh không phải tầm thường, chí ít cũng là quan hệ cực kỳ thân thiết! Ấy! Người này là ai?

Độc Phách lên tiếng :

- Các hạ gắng sức đoán đi, Thương đầu nhi.

Hơi chau mày rồi lập tức giãn ra, Thương Ba cười nói :

- Mỗi người có qua lại riêng của người đó. Có quan hệ âm thầm, hoặc công khai. Hơn nữa, đối với tình hình của Độc huynh ta lại không quen thuộc, bảo ta trong một mù đoán thật quá khó...

Độc Phách nói :

- Thương đầu nhi, liên quan đến vụ này, lời của ta chỉ có thể nói đến đây.

Thương Ba không chút giận giữ nói :

- Người đó là ai quả Độc huynh không chịu tương cáo sao?

Lắc đầu, Độc Phách nói :

- Xin lỗi, Thương đầu nhi.

Thương Ba gật đầu nói :

- Cũng được! Bọn ta chuyện này tạm gác sang một bên về sau hãy nói. Hiện giờ, để bọn ta vào vấn đề thứ hai. Độc huynh, thủ hạ Diêm Tứ Cô của ta, huynh giết rồi sao?

Độc Phách đương nhiên không phủ nhận, chàng thẳng thắn nói :

- Thi thể đang nằm ở dưới dốc kia.

Thương Ba vẫn không có một chút phản ứng gì hay hay phẫn nộ, giống như lúc này hắn đang đàm luận là một kẻ lạ hoàn toàn vô can với hắn.

Hắn thần nhiên nói :

- Nói đúng ra, Độc huynh. Diêm Tứ Cô coi như tự ả chuốc lấy. Lão bà nương này không kết oán với ai lại đi chọc giận huynh. Bình nhật tại hạ không biết nhắc nhở, khuyên răn ả bao nhiêu lần rồi, ngộ sự phải bình tĩnh không được xung động mà mụ như vịt nghe sấm, lời nói không vào tai. Hiện giờ ả tự mình chuốc lấy họa sát thân còn đem lại phiền hà cho bọn ta, không thể không thu dọn xác của mụ.

Độc Phách lặng lẽ nói :

- Thương đầu nhi, các hạ nhất định biết ta vì sao mà giết Diêm Tứ Cô?

Thương Ba thờ dãi nói :

- Ta hiểu là vì Phi Tinh nữ nhân của huynh.

Độc Phách chậm rãi nói :

- Không sai! Diêm Tứ Cô và một thuộc hạ khác của các hạ đã hại chết Phi Tinh. Hơn nữa, trước khi bức nàng tự tận, chúng còn ô nhục nàng. Lý do này, ta nghĩ đủ để bắt Diêm Tứ Cô đền mạng.

Liên tiếp gật đầu, Thương Ba rất đồng ý :

- Phải! Phải! Đáng lắm! Hai tên không có nhận thức, tự tung tự tác, vì việc xấu hổ này của chúng khiến ta bị sự quở trách của cấp trên. Mọi người không ít lời gièm tếu, chê bai. Trách là trách bọn chúng chuyên hành độc đoán không chiều theo vạ lệnh của ta mà hành sự mới dẫn đến cái ung nhọt không thể cắt bỏ được.

Độc Phách nói :

- Nghe nói đêm đó chính Thương đầu nhi đích thân chỉ huy.

Thương Ba khẳng khái nói :

- Chính là do ta đích thân chỉ huy. Nhưng ta quyết không bảo bọn chúng nghịch hành bạo loạn như vậy. Ta chỉ dẫn dò chúng dò hỏi Phi Tinh cô nương nơi ngụ của Độc huynh ở đâu. Phương pháp tra hỏi phải châm trước, không được quá mức. Ai ngờ, hai đứa chúng lại gây đại họa như vậy. Đến lúc ta nghe báo cáo đáng tiếc việc đã khó thể cứu vãn.

Độc Phách cười nói :

- Đúng là khó thể cứu vãn. Thương đầu nhi, việc thế gian có rất nhiều, chỉ cần sai phạm một lần là đã di hận thiên cổ.

Thương Ba thần sắc nghiêm giọng nói :

- Nói thực, Độc huynh! Bọn ta đến đây vì muốn huynh đưa ra giải thích chứ không vì muốn thỉnh huynh khoan dung. Vì sự tình phát sinh như vậy thì hết cách khoan dung, ta chỉ có thể hy vọng huynh hiểu được sự việc chân chính của nó, biết được lập trường của bọn ta trong lúc đó, còn trách nhiệm hoàn toàn do ta gánh vác.

Độc Phách nói :

- Hai chúng ta đều có trách nhiệm gánh vác, Thương đầu nhi.

Thương Ba chậm rãi nói :

- Huynh thẳng thắn nên ta cũng sẽ thẳng thắn. Đối với Dịch cô nương, đối với cái chết của Diêm Tứ Cô, huynh có trách nhiệm. Đối với Phi Tinh cô nương, bọn ta cũng có trách nhiệm. Song phương đã không thể khoan dung cho nhau đành dựa vào phương thức truyền thống trên giang hồ mà giải quyết. Độc huynh, chắc hiểu ý ta?

Độc Phách ngẩng đầu nói :

- Hiểu! Rất hiểu!

Mục quang Thương Ba nhìn xuống dốc đất, hần cười, nụ cười gượng :

- Dù cho cừu hận của huynh đối với Diêm Tứ Cô quá thâm sâu, ta cho rằng phương thức hạ thủ của Độc huynh không được cao thượng. Tốt xấu gì cũng là một nữ nhân, dùng phương pháp như vậy để đối phó tránh không khỏi thất đức.

Khóe miệng của Độc Phách co giật :

- Thương đầu nhi nói đúng lắm. Thủ đoạn như vậy không chỉ là thất đức mà còn ác độc tàn khốc. Trong cuộc đời ta, lần đầu đã phải dùng hình thức này để trừng phạt một người nhưng ta chỉ hành sự theo luật nhân quả. Lây đạo của người mà trị trên thân người. Nếu ký ức của Thương đầu nhi còn minh mẫn đương nhiên nhớ Phi Tinh đã chết như thế nào?

Thương Ba cười khan nói :

- Độc huynh thật là ân oán phân minh, đây gọi là nhất báo hoàn nhất báo, phải không?

Độc Phách nói :

- Hãy còn chưa hết, Thương đầu nhi.

Thương Ba thần nhiên nói :

- Cho nên ta cho huynh một cơ hội này trước mặt.

Độc Phách nhìn những người đứng đằng sau lưng Thương Ba. Lúc tia mắt chàng quét ngang nét mặt của Lại Xà Thôi Tú, họ Thôi không có phản ứng nào, giống như hấn vốn không quen biết Độc Phách cũng giống như hấn và Độc Phách trước nay không có nhân quả gì.

Trái lại Phương Cửu Thọ đầu khi sợ khi không nén được co cổ lại, bộ dạng bất an.

Thương Ba xòe tay chỉ về phía sau nói :

- Độc huynh. Ta biết huynh đối với Quý Vương kỳ không có ấn tượng tốt, đặc biệt là thuộc hạ của Báo phòng, càng thâm hận. Vì muốn tiết kiệm thời gian cho huynh để huynh một lần đủ đạt được ý nguyện nên ta mang hầu hết nhân thủ của Báo phòng đến đây, cũng tốt cho huynh có oán báo oán, có thù báo thù.

Độc Phách đương nhiên hiểu rõ bề trái lời nói của Thương Ba. Rõ ràng hấn muốn dựa đông hiếp ít, nhưng lại khéo che đậy bằng những lời ân nghĩa. Chàng thậm chí biết rằng, trận sát đấu trước mắt chắc chắn đối phương không tuân theo quy củ giang hồ mà ứng chiến.

Hơi khom người, chàng nói :

- Đa tạ mỹ ý của Thương đầu nhi. Ta sẽ gắng sức mà làm.

Thương Ba cười ha hả :

- Đòi có câu: Đương quyền bất nhượng phụ, có quyền không phải nhượng ai, khi giao tranh xin Độc huynh đừng khách sáo, bất tất lưu tình, cũng có thể cho chúng học hỏi được tuyệt học chân chính.

Độc Phách nói :

- Thương đầu nhi quá lời. Tại hạ hồ thẹn không dám nhận, nhưng khi động thủ, sự thực khó lường toàn. Đầu nhi có thể rộng lượng, ta đa tạ trước. Ngoài ra, trước khi xuất thủ, ta có mấy câu, không biết hỏi được không?

Thương Ba nói :

- Xin nói! Xin nói! Ta biết chẳng dám giấu.

Nhìn thấy ý tứ của Thương Ba, cơ hồ xem Độc Phách là một người đã chết, nếu không vì lý do gì hấn đối mặt với cường địch lại tỏ ra đại lượng như vậy.

Độc Phách hỏi :

- Mấy ngày trước, một thủ hạ tên Thôi Tú của Đầu nhi từng ở trong một kỳ viện ở Hậu Sơn Câu từng gặp sự tập kích. Việc này, sau khi thoát chạy xong không biết họ Thôi có bẩm báo lại với Đầu nhi?

Thương Ba cười nói :

- Đương nhiên là có báo cáo với ta. Hơn nữa, qua phân tích phán đoán, ta lập tức xác định kẻ tập kích hấn chính là tôn giá. Độc huynh, ta nói không sai chứ?

Độc Phách bình thân nói :

- Hoàn toàn chính xác. Đại khái là qua việc Thôi Tú gặp phải sự tập kích khiến các vị có thể liên tưởng đến vận mạng của Diêm Tứ Cô có thể sẽ gặp cảnh tương đồng nên mới tương kế tựu kế lấy Diêm Tứ Cô làm mồi dụ ta xuất hiện. Đúng không?

Dơ ngón tay cái, Thương Ba ca ngợi :

- Cao! Cao! Độc huynh kiến giải thật cao siêu phân tích rõ ràng. Ta cơ hồ hoài nghi khi bọn ta thương nghị việc này, Độc huynh cũng có ở hiện trường.

Độc Phách lại hỏi tiếp :

- Các người đã có kế hoạch này, hơn nữa thực tế đã lấy đó hành động bất tất phải đem Diêm Tứ Cô là vật hy sinh. Phương pháp lấy mồi dụ địch rất nhiều, tại sao lại dùng cách này?

Thương Ba cười nói :

- Hỏi hay lắm Độc huynh! Để ta từ từ giải thích. Việc Thôi Tú bị tập kích, sau khi hấn báo cáo với ta, ta chỉ để bốn người trong Báo phòng biết. Bốn người đó là ta, Nguyệt Hạ Phong Nguyễn Vô Ảnh, Từ Mẫu Hoàn Dư Lương và Thôi Tú mà thương nghị quyết định phương án hành động cũng là bốn người bọn ta, những người còn lại trong Báo phòng đều không được thổ lộ tin tức. Vì thế bọn chúng hoàn toàn không biết nội dung lần hành động này. Thậm chí không biết được sẽ có lần hành động này. Đương nhiên, trong đó có cả Diêm Tứ Cô.

Chương 16: Quần ma nhiếp anh hào

Độc Phách nhường mảy hỏi :

- Ngay cả Diêm Tứ Cô, Thương đầu nhi cũng không báo cho một tiếng sao?

Thương Ba phân tích lý lẽ rất tỉ mỉ, trung thực như đang nói với bằng hữu của hần vậy :

- Làm sao có thể thông tri với Diêm Tứ Cô được. Các hạ nên biết Diêm Tứ Cô trước nay thô lỗ nóng nảy, tính tình xung động, quyết không phải là người trầm tĩnh, mà lần hành động này mụ chính là nhân vật chủ chốt, hoàn toàn dựa vào mụ mới dụ Độc huynh xuất hiện. Nếu để mụ biết rõ sự tình, tất nhiên không tránh khỏi cử chỉ khẩn trương tinh thần thất thường. Nói không chừng lúc lâm trận sợ hãi co rút lại mà Độc huynh lại là người tinh khôn, lão luyện, lộ chút khe hở tất không thoát được nhãn quang sắc bén của huynh. Nếu trong lòng huynh hoài nghi còn có thể hiện thân mắc bẫy sao? Phương pháp thỏa đáng nhất là không để Diêm Tứ Cô liên quan đến sự việc này. Đặc biệt là không để cho mụ biết tính chất trọng yếu trong việc làm của mụ. Mụ không biết gì cả nên khi biểu diễn lên, tất nhiên lưu loát tự nhiên.

Độc Phách không nén được thờ dài :

- Các người, tại sao không đi gần phía sau hoặc ẩn thân cạnh bên bảo hộ mụ. Điều này cũng có thể dẫn ta xuất hiện?

Mỉm cười Thương Ba nói :

- Không được, Độc huynh! Bọn ta không thể mạo hiểm như vậy. Bất luận là truy theo tông tích mụ cao mình đến đâu hoặc âm thầm bảo hộ mụ cẩn mật thế nào, ở cự ly gần đều bị lộ hình tích, bọn ta không quên đối thủ của bọn ta là ai. Bọn ta phải đánh giá cao đối thủ của mình nên ta mới chọn phương pháp vận toàn chi đành phải ở chỗ thật xa an toàn mà theo dõi Diêm Tứ Cô, dùng Thiên Địa thuật giám sát tiếng chân mụ cười, nhờ đó mà dự đoán tình hình hành trình của mụ. Ta thừa nhận đây không phải là phương pháp chính xác nhất nhưng tương đối hiệu quả. Sự thực chứng minh khổ tâm vạch sách lược của bọn ta cũng không uổng phí.

Độc Phách nói :

- Trừ một mạng của Diêm Tứ Cô?

Thương Ba cười lớn nói :

- Mạng của mụ coi như bọn ta tặng cho huynh, hơn nữa Diêm Tứ Cô cũng là hy sinh mạng nhỏ của mình để hoàn thành đại sự. Công lao của mụ, Quỷ Vương kỳ sẽ ghi nhớ.

Độc Phách thấp giọng nói :

- Không ngờ Thương đầu nhi đúng là một nhân vật...

Cung tay Thương Ba nói :

- Nói hay! Nói hay!

Tê Hồn Câu đang chúc xuống, chậm rãi cử lên, tia nhìn của Độc Phách di động theo ánh đao phong. Chàng cơ hồ rất chú ý đến phương vị và tư thế xuất thủ dường như đang chính thức giao đầu một cách chính xác.

Nụ cười trên môi Thương Ba không đổi, nhưng cũng nhìn ra sự cảnh giới nằm ẩn sau nụ cười Bình thân, nhơ nhĩ chỉ là bề mặt bên ngoài của hần. Thương Ba chân chính cũng là một người tâm kế ác độc cực kỳ.

Độc Phách lạnh nhạt nói :

- Thương đầu nhi dùng hình thái nào bắt đầu?

Thương Ba vẫn nhả, lễ nghĩa nói :

- Người của ta đều ở đây. Độc huynh, huynh thích người nào tùy ý lựa chọn ra?

Độc Phách hiểu rõ một sự thật, mặc cho Thương Ba ngoài miệng nói rất dễ nghe, nhưng nhất đán bắt đầu quyết đấu dù chàng chọn một người nào hoặc chọn toàn bộ không có gì khác nhau. Đến lúc đối đầu, đối phương nhất định sẽ chen vai xông lên thành một đấu trường hỗn đấu. Vì vậy chàng khẳng khái nói :

- Thương đầu nhi, ta không tiện vượt giới hạn hay là do Đầu nhi sai phái nhân mã của quý phương xuất trận, đương nhiên nhân số bất tất hạn chế, nhiều hơn hai người, ít hơn hai người đều được.

Thương Ba nhìn Độc Phách cười :

- Độc huynh, ta không thể không thừa nhận huynh là một người thức thời.

Độc Phách bắt chước giọng khách sáo của Thương Ba :

- Nói hay! Nói hay!

Ngoảnh đầu lại, Thương Ba cao giọng nói :

- Lời của ta và Độc huynh các người đều nghe cả chứ? Người nào có dũng khí mau đứng ra lãnh giáo cao chiêu của Độc huynh.

Sáu người đứng thành một hàng, cơ hồ đã sớm âm thầm giao hẹn trước nên không cần Thương Ba gọi lần thứ hai thì tiểu lão đầu vừa ốm vừa gầy, da mặt khô khốc đã cười hi hi bước ra.

Thương Ba chớp mắt nói :

- Vô Ảnh, lão niên kỷ như vậy, trừ phi hết muốn sống mới dám chạm đến cây cỏ thụ này.

Tiểu đầu nhi nghiêng răng nói :

- Xin đáp lời của Đầu nhi, là bất luận việc gì, đều phải có người đi làm, dây dưa mãi thế này không phải là biện pháp.

Thương Ba nghiêng nửa người nói với Độc Phách :

- Vị này cũng là một miêu thủ trong Báo phòng của bọn ta, hiệu xưng Nguyệt Hạ Phong tên gọi Nguyễn Vô Ảnh...

Độc Phách quan sát đối phương không nói lời nào. Từ hình thể và danh hiệu của người này chàng có thể đoán định đây là một cao thủ đặc biệt.

Nguyễn Vô Ảnh phát tay áo dài, ôm quyền nói với Độc Phách :

- Nếu có mạo phạm xin thứ lỗi.

Độc Phách nói :

- Đừng khách sáo.

Lúc này, người trẻ tuổi nhất sải bước đi trên thanh âm oang oang :

- Không phải đã nói là thêm hai bớt hai đều không quan hệ gì sao. Đầu nhi, xin cho thuộc hạ tham gia.

Thương Ba cười nói :

- Ta biết không thể thiếu mi đến tham gia náo nhiệt. Trang Liệt, mi nên hiểu rằng đây không giống như những trận đấu thường khi.

Tên được gọi là Trang Liệt ưỡn ngực nói :

- Đầu nhi an tâm, thuộc hạ tự biết.

Con người của Thương Ba chuyển về hướng của Độc Phách :

- Độc huynh, thấy thế nào?

Độc Phách thân nhiên nói :

- Ta đã tỏ rõ thái độ của mình rồi, Thương đầu nhi.

Bước tránh sang một bên, Thương Ba lại cẩn thận dặn dò hai tên thuộc hạ :

- Đối thủ của các người không phải là bình thường. Diêm Tứ Cô là một thí dụ, phát huy sở trường, lâm nguy ứng biến thế nào đều phải dựa vào mình...

Nguyễn Vô Ảnh cười gian xảo :

- Vạn nhất đánh không lại, tránh cũng phải tránh được, Đầu nhi đừng lo.

Trang Liệt một lời không nói, hai tay cho vào một túi bố máng nghênh ở bên đầu. Khi tay hắn rút ra, trên tay đã mang bao tay bằng da trâu chế thành. Trên mặt bao tay da chế thành gắn đầy đầu đinh màu bạc lấp lánh, xem ra vô cùng bá đạo.

Thương Ba đứng bên cạnh mở miệng giới thiệu :

- Đây là Hắc Thủ Ân Trang Liệt.

Nguyễn Vô Ảnh cười hi hi, từ dưới ống giày rút ra một cây chùy thủ hình độc xà. Chùy thủ mỏng đẹp nhưng rất sắc bén, ánh sáng lóe ra thành những tia xanh loét đầy ma quái.

Độc Phách chăm chú nhìn chùy thủ hình độc xà trên tay Nguyễn Vô Ảnh, chàng gật đầu nói :

- Người nhỏ bé lại thêm binh khí nhỏ nhẹ tinh xảo hai thứ hợp lại tạo nên cảm giác âm độc.

Gật đầu Nguyễn Vô Ảnh nói :

- Độc lão huynh, hảo nhãn lực. Không sai, ta độc mà binh khí ta cũng độc. Loại độc này, ha... ha... còn độc hơn cả Độc huynh.

Độc Phách cứng rắn nói :

- Binh khí độc không kể làm gì. Ta muốn xem ngươi sử dụng binh khí đủ độc hay không, Nguyễn lão huynh.

Thương Ba đứng cạnh một bên, ngẩng mặt nhìn bầu trời, lớn tiếng gọi :

- Đã trễ rồi, Độc huynh. Có thể bắt đầu được rồi chứ?

Độc Phách lạnh nhạt nói :

- Đương nhiên, Thương đầu nhi.

Nguyễn Vô Ảnh vòng qua bên trái. Thương Ba đứng ở chỗ cũ. Bốn người còn lại cũng âm thầm chia ra bốn phía, vô hình trung một trận thế bao vây đã được thành lập.

Độc Phách vẫn đứng nguyên với tư thế cũ. Ánh mắt chàng không di động theo đối thủ. Chàng nhìn thẳng phía trước. Cảm ứng dưới đáy mắt cũng đủ cho chàng hiểu phương hướng, động tác của địch nhân. Kể phát động đầu tiên chính là Hắc Thủ Ân Trang Liệt.

Hắn đập hai tay vào nhau vang lên một tiếng như sấm nổ nhưng tiếng sấm nổ chỉ là thủ đoạn dương đông kích tây, thân hình trùng xuống, thủ chương đã như khối đao vồ nghiêng vào hai bắp chân của Độc Phách.

Lúc này, Nguyễn Vô Ảnh không có động tác gì mà chỉ đi vòng quanh.

Độc Phách lui một bước chân nhưng chỉ một bước cũng đủ để thân hình hơi trùng xuống của Trang Liệt mượn thế chương rơi vào khoảng không mà bật dậy đột ngột, cánh tay vung thành hai nửa vòng cung, lực đạo mãnh liệt, phân ra mà kích vào cổ và ngực của Độc Phách.

Lần này, Độc Phách lại lướt sang phải một thước và cũng chỉ có một thước.

Chương lực tung ra của Trang Liệt vừa sượt ngang. Độc Phách đã cảm xúc được một luồng khí khác từ sau lưng xông tới, thế đến cực nhanh cơ hồ cùng lúc với chàng lướt tránh thế của Trang Liệt, nhưng Tế Hồn Câu đang nằm ở sườn trái của Độc Phách lập tức thốc ra sau với một lực đạo thần tốc, đập vào mắt người chỉ là ánh chớp.

Quang ảnh lóe lên cùng với tiếng kêu thảm của Nguyễn Vô Ảnh. Tế Hồn Câu của Độc Phách lại trở về vị trí cũ, cơ hồ như nó chưa tìm di động vậy.

Thân người của Nguyễn Vô Ảnh đang ở ngoài một trượng, sắc mặt trắng bệch, thân hình hơi lắc lư từ trên vai trái xuống ngực một vết máu rách kéo dài gần nửa thước, máu tươi vọt ra khỏi áo mà rơi xuống đất.

Chờ đến lúc Trang Liệt quay lại, đối mặt với hắn vẫn là tư thế không biến đổi của Độc Phách.

Hiện giờ, hắn đã cảm giác được một áp lực trầm trọng. Thanh đao cong cong của Độc Phách cử nghiêng khiến lạnh mắt. Dựa vào góc độ như thế hàn khí bao trùm từng tấc không gian phụ cận. Đáng sợ nhất thế xuất chiêu của nó, huyền hư khó đoán.

Đến giờ nụ cười của Nguyễn Vô Ảnh vẫn không đổi, dù lão đang thở hổn hển lại nghiêng răng bước lên. Bước chân hơi lao đảo, chùy thủ trong tay có chút run rẩy, hiển nhiên vết thương của lão không nhẹ.

Thương Ba sầm mặt hỏi :

- Còn gắng được sao, Vô Ảnh?

Hít một hơi không khí, Nguyễn Vô Ảnh cứng rắn nói :

- Không sao, Đầu nhi. Vết thương nhỏ kể làm gì.

Thương Ba không nói mà đưa mắt ra hiệu cho bốn tên còn lại.

Độc Phách vẫn đứng vững như núi, thần sắc ngưng đọng lạnh lẽo. Không ai biết chàng đang nghĩ gì, tính toán kiểu gì.

Đột ngột, Trang Liệt vọt lên không trung, song chương vun vút tung ra tạo thành một rừng chương ánh giống như một đàn dơi đang bay mang theo kinh lực bén nhọn từ trên phủ xuống.

Tê Hồn Câu đột ngột nhảy lên.

Cái nhảy nhẹ nhàng như vậy mà đao quang như sóng nước cuộn cuộn trùng trùng điệp điệp phủ thành một màng lỏng lẻo vô thanh vô tiếng.

Thế công của Trang Liệt tuy mạnh, tuy nhanh nhưng không xuyên vào được hàn quang trùng trùng đó. Hắn tự biết bóng quang loang loáng đó không thành sự uy hiếp. Sự uy hiếp chí mạng chính là người điều khiển bóng quang ánh đó.

Hai tay vũ động, uốn lưng sải chân, Trang Liệt hét lên một tiếng, toàn thân bắn ngược ra sau.

Ứng biến của hắn không phải không nhanh, nhưng động tác của Độc Phách càng nhanh hơn.

Hàn phong ngưng tụ phía trên, mọi người chỉ thấy chàng đơn thuần là thể thù, sự thực là một cạm bẫy mà Độc Phách đã bố trí. Chàng đã dự liệu, địch nhân gặp phải tình hình như vậy có thể chọn lựa mấy loại động tác.

Biểu hiện của Trang Liệt chính là một kết quả mà chàng đã phán đoán.

Chàng đã định chủ ý dùng tên này mà tế Tê Hồn Câu.

Chính lúc thân hình Trang Liệt bắn ngược ra sau thì luồng sáng lấp lánh đang ngưng tụ phía trên bất ngờ biến thành như cầu vồng phát ra tiếng gió xé không khí cuộn một vòng bắn ra, cơ hồ lãnh quang còn chưa dứt thì mưa máu đã bắn đầy trời thành một đám sương, tanh mà những giọt máu bắn vào da còn cảm thấy nóng hổi. Thân thể của Trang Liệt bị cắt thành hai đoạn không khác gì cái chết của con lừa xanh mà Diêm Tứ Cô đã cười, nửa thân trên rơi giữa lộ nửa thân dưới lăn đến ven lộ. Lục phủ ngũ tạng văng đầy dưới đất.

Không ai biết Nguyễn Vô Ảnh đã vọt lên từ độ cao ba trượng từ lúc nào. Lúc mọi người phát hiện thì bóng lão đã từ ba trượng giữa không trung bỏ xuống không khác gì ác điều vô mồi. Áo màu tro bay phấp phới, tay áo bào cuộn gió chớp mắt đã bỏ đến gần kề.

Theo ánh lướt của thân hình Nguyễn Vô Ảnh một luồng lửa lạnh bùng ra. Ánh lửa sáng lóe chụp xuống Độc Phách.

Tê Hồn Câu còn nhuộm đầy vết máu vừa đang trên đường thu hồi trở lại.

Lại “vù” một tiếng, thân đao như nửa vầng trăng thần tốc vung ra, biến thành từng vòng rồi từng vòng ánh nguyệt quang. Tiêu điểm ứng chiến của nguyệt quang là lấy Nguyễn Vô Ảnh đang từ trên không bỏ xuống.

Hốt nhiên có một luồng kinh đạo từ bên phải quét vào Độc Phách đồng thời pha lẫn tiếng kêu lớn của Thương Ba :

- Vô Ảnh tránh mau!

Biến hóa của tình thế cực kỳ thần tốc nhưng dư âm của tiếng kêu còn chưa tan thì tiếng sắt thép chạm nhau pha lẫn tiếng kêu thảm thiết của Nguyễn Vô Ảnh. Lại thấy mưa máu đầy trời lại thấy một thân người bị đoạn làm hai.

Đồng thời với việc đoạn thân hình của Vô Ảnh thì thân của Độc Phách đã cuộn thành một vòng tròn. Lục đạo vừa đến lướt sát bên sườn của chàng tuy không đánh trúng nhưng cũng khiến chàng thoái lui hai bước, huyết khí nhộn nhạo.

Thương Ba vẫn đứng nguyên vị trí cũ. Trên tay cầm một đôi Long đầu trượng màu vàng vừa ngắn vừa nặng, phía trước có chạm trổ hình đầu rồng.

Thần sắc như tượng gỗ, hai mắt trân trân chú mục nhìn mấy đoạn thi thể dưới đất, hần lúc này không còn đáng vẻ nho nhã, anh tú.

Độc Phách nhìn Long đầu trượng vàng rực trong tay Thương Ba, thanh âm bình thản nói :

- Một kích vừa rồi phải chăng Thương đầu nhi ban cho?

Định thần Thương Ba trầm trọng nói :

- Vì cứu người không thể không ra hạ sách này nhưng vẫn chậm một bước. Độc huynh, huynh quá nhanh.

Độc Phách nói :

- Huynh đã nói qua “đương quyền bất nhượng phụ”. Hạ thủ không cần khách sáo, bất lưu tình.

Thương Ba cười gượng nói :

- Độc huynh bản lĩnh cao siêu. Hai thủ hạ này của ta, huynh có thể một chiêu mà lấy mạng.

Dùng ngón tay phải vuốt lên mặt Tế Hồn Cầu sau đó Độc Phách co tay búng ra một làn máu rồi mới nhìn thẳng Thương Ba thanh âm lạnh lẽo :

- Thương đầu nhi. Các hạ cùng ta đều minh bạch: Việc này vừa bắt đầu lập tức vong mạng.

Thương Ba gắng gượng nói :

- Không sai! Vừa bắt đầu lập tức vong mạng. Không ngờ hậu quả đùa với mạng của bọn ta lại ác liệt như vậy.

Độc Phách nói :

- Thương đầu nhi hà tất than thở. Đây mới là trận thứ nhất, tại hạ không tin các vị nguyện ý kết thúc ở đây.

Thương Ba âm lạnh nói :

- Không thể kết thúc ở đây. Độc huynh. Thực tế khi bọn ta bao vây huynh, dù không có kết quả cũng hết cách dừng lại.

Cười cổ quái Độc Phách nói :

- Ta hiểu, Thương đầu nhi! Bọn ta đều có tính toán trong lòng.

Trên gương mặt anh tuấn đã phủ lên một chút cau có, phong độ “quân tử” ở Thương Ba đã không còn thấy nữa.

- Độc Phách huynh, lúc này là tỉ thí trận thứ hai, theo tại hạ chúng ta vẫn chọn phương thức trận thứ nhất.

Độc Phách nói :

- Xin thuận theo tôn kiến, Thương đầu nhi.

Thương Ba hơi quay mặt lại, lạnh lùng lên tiếng :

- Các người kẻ nào lên lãnh giáo Độc huynh thì nhớ kỹ thi thể nằm trên lộ, thi thể nằm dưới đáy cốc đều là đồng bạn của các người. Chúng không nắm chắc được mấy phần đã tặng luôn mạng mình cho người ta.

Bốn người đứng xung quanh đưa mắt nhìn nhau. Lại Xà Thôi Tú chậm rãi bước ra hơi khom người nói với Thương Ba :

- Đầu nhi thuộc hạ đến diễn tấu một phen.

“Hừ” một tiếng Thương Ba nói :

- Mi lưu thần, bảo toàn tính mạng. Thôi Tú, người ta chủ yếu là nhắm vào mi đó.

Thôi Tú thân nhiên nói :

- Đầu nhi cũng biết muốn lấy mạng thuộc hạ không dễ vậy đâu. Hắn đã thử qua một lần rồi.

Độc Phách không đưa mắt nhìn Thôi Tú. Chàng đối với khuôn mặt này có một nỗi thống hận xuất phát từ nơi sâu thẳm của tâm hồn. Giả như có thể chỉ cần một tia có thể, chàng đã không để khuôn mặt này tồn tại trên thế gian. Chàng muốn dùng sức mà xé nát nó, xé nát nó...

Lại có một tên lướt ra, chính là tên to lớn như nửa tòa thiết giáp.

- Sơn Sư Bùi Chiến Cửu.

Thương Ba nói :

- Mi cũng muốn diễn tấu một phen, lão Cửu?

Bùi Chiến Cửu gạt đầu, mười ngón tay đan chéo nhau vận vẹo phát ra những tiếng răng rắc của khớp xương nhìn thấy thật đáng sợ.

Ánh mắt Thương Ba nhìn về Độc Phách :

- Trận này Độc huynh cùng với hai người họ chứ?

Độc Phách cười lạnh lẽo nói :

- Tốt lắm! Có đôi có bạn.

Sắc mặt Thương Ba hơi đỏ nhưng không nói gì. Hắn giắt nghiêng nghiêng Long đầu trượng lấp lánh trên vai. Hắn phát ra một tiếng ho nhẹ cũng không biết là với Thôi Tú hay với Bùi Chiến Cửu.

Ai cũng hiểu tiếng ho này hàm chứa sự ám thị. Còn họ Thương đang ám thị điều gì thì Độc Phách và địch nhân của chàng đều có cách suy nghĩ như nhau.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Trường đao tế ác hồn

Lại Xà Thôi Tú hai mắt không chớp nhìn Độc Phách, hiện giờ ác tính âm lạnh, tàn khốc của hắn, từ đôi mắt tuôn lộ ra, quả tuyệt vô tình như loại độc xà. Trong ánh mắt ngưng đọng lạnh lẽo, họ Thôi không phải hoàn toàn bất động, tay phải của hắn nhúc nhích, rất nhẹ. Sau đó hắn từ phía sau lưng rút ra một binh khí, một thanh côn sáng loáng như lục bích. Một thanh côn to khoảng cườm tay dài khoảng một thước, xem ra không biết do chất liệu gì tạo thành.

Son Sư Bùi Chiến Cửu là một tên to lớn thô thiển, không có dáng vẻ tà nguy như Thôi Tú.

Gã đưa tay lên đường đường rút ra một thanh kim đao, màu đỏ giắt lệch sau lưng, đao quang lấp lánh, hiển nhiên là một thanh bảo đao.

Độc Phách chỉ dăm dăm nhìn Tế Hồn Câu trên tay, bộ dạng chăm chú như đang nghiên cứu vết máu trên thân đao.

Lúc đầu, chàng đã không nhìn đến Thôi Tú, đương nhiên Bùi Chiến Cửu cũng giống như vậy. Thái dương đã lên cao rồi nhưng con đường thông qua Giang Đô trấn đến giờ không gặp bất cứ một lữ hành nào, giống như cả một đoạn đường này đều do bọn Thương Ba bao lấy làm Tu La điện.

Lúc này, Thương Ba đứng bên cạnh ho nhẹ một tiếng.

Tình thế ghim nhau giữa song phương bất ngờ tiến hóa.

Kẻ đầu tiên triển khai công kích không phải là Thôi Tú, cũng không phải là Bùi Chiến Cửu mà là kẻ trung niên cao ốm phía sau Độc Phách.

Trung niên này sử dụng một đôi vòng bạc một to một nhỏ. Vòng to như cái đầu, vòng nhỏ như cái bát. Mặt vòng bên ngọt không thua đao kiếm. Song hoàn này ngoài chỗ tay cầm, các phần còn lại đều sắc nhọn.

Vừa thấy binh khí người này sử dụng, Độc Phách đã biết thân phận của người này. Hắn chính là Từ Mẫu Hoàn Dur Lương. Tên này không có những đức tính như tên gọi của hắn.

Bên ngoài Dur Lương lạnh lẽo, nghiêm túc nhưng khi xuất thủ không chút nghiêm túc.

Độc Phách cũng vung đao, trong tích tắc mà Tế Hồn Câu chạm vào sống lưng của Song hoàn, đột ngột cắt ngược lại. Ánh bạc óng ánh ngưng tụ, vẫn là huyền ảnh vì lúc thị giác của mọi người nhìn kịp ánh quang thì đao khẩu đã cắt đến yết hầu Dur Lương.

Trong dự liệu, Dur Lương tin rằng phản ứng của Độc Phách rất nhanh nhưng không thể tưởng tượng nhanh đến vậy. Hắn giậm mạnh hai chân, hai tay vung Từ Mẫu hoàn gạt Tế Hồn Câu sang bên tránh được một thế cực hiểm này.

Thôi Tú thừa cơ vọt đến. Thanh côn xanh lét bổ xuống đầu Độc Phách nhưng khi Độc Phách quay lại nửa chừng cũng đã lướt xéo bảy bước. Bích côn đập vào không khí, vang lên tiếng rít xé lại từ trong đầu côn bắn ra một điểm sáng lạnh.

Ở cự ly sát cạnh như vậy mà bắn ra, đó là một đoàn tiêu nhỏ như ngón tay út. Nhưng đoàn tiêu này khác với đoàn tiêu bình thường. Nó đặc biệt nhỏ bó mà đầu tiêu còn có hai móc câu mỏng như sợi tơ, không nhìn kỹ rất khó nhận thấy. Sắc tiêu này màu đỏ sậm. Nó được gọi là Túy Tâm tiêu. Nó âm độc không khác gì chủ nhân của nó.

Thế đến của tiêu quá thần tốc. Thân hình Độc Phách còn hoàn toàn chưa kịp xoay chuyển lại, nó đã đến trước ngực.

Chàng uốn nửa người ra sau, mũi tiêu sượt ngang bay đi.

Lúc này, Thôi Tú thỉnh linh nằm móp xuống đầu côn hướng vào Độc Phách, hơi lắc lư một cái lại vang lên mấy tiếng “phựt, phựt, phựt” ba mũi Túy Tâm tiêu phân thành ba góc độ khác nhau thần tốc bắn vào thượng, trung, hạ bộ của Độc Phách.

Độc Phách lại vờn vai uốn người. Cảnh tượng giống như trong vô ý lười nhác mà vận lưng.

Mũi tiêu thứ nhất đã lướt ngang ngực chàng.

Cơ hồ cũng cùng một thời gian, Tề Hồn Câu của chàng cùng “xoẹt” một tiếng, một luồng ánh sáng theo tiếng vang bao bọc lấy người chàng đồng thời đánh văng hai mũi tiêu còn lại.

Cùng lúc đó, thân người Thôi Tú đang từ dưới đất vọt lên thì hai mũi Tủy Tâm tiêu do chính hắn bắn ra đã phản chủ quay ngược bay đến mảy của hắn.

Phản ứng của hắn cũng cực kỳ linh mãnh, thân hình bắn vọt ra ngoài. Cây côn trong tay quét ngang, “kềng” một tiếng, đã chấn động làm rơi mũi tiêu nhưng hắn cũng bị kinh lực trên mũi tiêu đẩy lui hai bước.

Trong tích tắc, thân hình của Thôi Tú còn lao đảo chưa kịp ổn định thì ánh đao quang bao bọc quanh người Độc Phách bất ngờ túa ra, lấp lánh như ánh trăng lưỡi liềm, thân tốc chụp xuống đầu Thôi Tú. Đúng lúc, Từ Mậu hoàn của Dư Lương loang loáng, cuộn cuộn những vòng ánh sáng lớn nhỏ không đều nhau, những vòng hoa pháo tròn như ánh trăng rằm “vù, vù” phủ chụp trên, dưới, phải, trái bao chặt lấy Độc Phách.

Đôi mắt khép hờ của Độc Phách bất thành linh mở to ra. Thân thể xoay như chong chóng, nhưng vẫn giữ nguyên thức bất biến, dao đi như điện.

Hàn quang lạnh lẽo giao nhau. Bóng người đan chéo nhau, quyền lấy nhau loạn xạ như một bức tranh do đũa trẻ vẽ nguyệt ngoạc lên đấy. Bức tranh đã thành hiện thực. Mưa máu văng tứ tung.

Thôi Tú bị đánh văng ra ngoài đến độ chẳng còn sức đâu để bò dậy. Lỗ tai trái và một mảng thịt lớn trên gò má của hắn bị cắt gọn, máu chảy ròng ròng xuống đất.

Độc Phách vì một kích này đã phải trả giá. Trên sống lưng đã bị rạch một vết thương dài hơn hai tấc. Vết máu nhuộm thấm qua làn áo in thành một vết ướm loang lổ do chàng mặc áo màu đen tuyền, vết ướm vốn màu đỏ hồng, vì thế thấm vào áo trở thành màu đỏ sậm.

Vết thương này cũng chính là công tích từ đôi Từ Mậu hoàn của Dư Lương.

Từ Mậu hoàn quả nhiên lợi hại.

Một tiếng gầm chặt tai như sấm nổ chột vang lên. Sơn Sur Bùi Chiến Cửu nhìn thấy đã đúng thời cơ, hai tay nắm chặt Từ Kim đao, thế như Thái Sơn áp đỉnh bổ vào đầu Độc Phách.

Độc Phách thẳng người. Tề Hồn Câu hãy còn nhuộm đẫm máu của Thôi Tú. “Vù” một tiếng vẽ trở lại thành nửa vòng cung.

Vòng cung thân tốc hơn động tác của Bùi Chiến Cửu cắt vào gáy của gã.

Đao phong còn cách Thiên linh cái của Độc Phách chỉ còn ba tấc, Bùi Chiến Cửu không khỏi thầm hối tiếc mà thu đao đổi thức, khom người rời bộ, binh khí trên tay vút ngược ra sau đỡ lấy phi đao đang cắt vào gáy của mình.

Lúc này, nhãn thần của Độc Phách chợt biến hóa kỳ dị, phảng phất như trong tích tắc đã biến thành hai hồ máu. Hai hồ máu trong suốt lạnh lẽo.

Không ai có thể ngờ rằng trong lúc thế chém của chàng đang đi tới, lực đạo phát ra chưa kịp thu hồi thì chàng có thể bắn vọt người lên cao hơn ba trượng, thân hình bơi trong không khí không khác gì hồng hạc vỗ cánh. Tề Hồn Câu cũng chấp chới bơi theo thân hình của chàng, bắn tinh quang ra chung quanh theo những góc độ hết sức kỳ lạ. Vun vút, loang loáng, thực ảo lẫn lộn. Gió cuốn bụi mù. Thanh thế dừng mảnh thân quý khó lường.

Bùi Chiến Cửu vốn đoán định, chỉ phải đối phó một đao đang đến trước mắt, gã nằm mộng cũng không ngờ rằng lại phải nghinh tiếp cục diện thiên biến vạn hóa như vậy. Gã chỉ cảm thấy điện lạnh tung hoành đầy mắt, hàn quang đan chéo, tiếng rít chới tai hoảng loạn như tiếng kêu khóc của những oan hồn.

Lúc này, đừng nói là nhìn không rõ sự biến hóa và đường đi của chiêu thức địch phương, thậm chí ngay cả vị trí của Độc Phách ở đâu gã cũng mơ hồ.

Một đạo hào quang nghiêng nghiêng chói lòa giống như bàng long xuyên thủy. Hào quang sắc vàng dừng mảnh lướt đi. Trong chớp mắt ánh quang của Tề Hồn Câu đang hư thực bất định đó xuất ra cả bảy mươi lần. Trong ánh lửa tung tóe đó có chín lần vút ra ngoài không khí và chín lần thanh đao này trở lại rơi vào Bùi Chiến Cửu.

Đáng thương thay cho thân thể cao to đầu lớn của Bùi Chiến Cửu, dưới chín đao chém xuống, cả thân người đã bắt thành nhân dạng giống như một bức tượng bằng băng tuyết đang nhanh chóng tan dưới ánh mặt trời mùa hạ.

Một tên đại hán khôi vĩ như vậy thoảng chốc đã hóa thành chín đồng thịt nhuộm máu lâm li. Chín đồng thịt nằm chín chỗ, chính giữa là ruột gan lòng thông đang không ngừng co giật. Quang cảnh đập vào mắt khiến người nổi da gà.

Mặc cho bọn sát thủ Báo phòng Quý Vương kỳ đã quen với sự tử vong, mưa tanh máu tươi, nhưng đối mặt với cảnh thê lương tàn khốc trước mắt bất giác cũng dựng tóc gáy lạnh sống lưng.

Trời ơi! Đây không chỉ là đồ sát mà còn là cảnh lăng trì phân thây.

Dư Lương đứng phồng ra ngoài năm thước, sắc mặt xanh mét. Hai tay nắm chặt Từ Mậu hoàn chéo nhau trước ngực. Vì sự run rẩy của hắn mà Từ Mậu hoàn cũng run theo. Răng hắn nghiến chặt. Thù hận và sự kinh sợ cùng cực trộn lẫn nhau.

Sinh tử giang hồ, nói nghe thì dễ. Một mai bước vào đây ai thoát ra cảnh này!

Lục Bích Nhân Mị Thương Ba lần thứ nhất biểu lộ khác hẳn bản tánh cố hữu của hắn. Bản tánh cuồng bạo lạnh lùng luôn được che đậy bằng sự nho nhã phong lưu giờ đã phơi bày.

Thương Ba mắt tròn to như hai cái chuông, da mặt co rút, gân xanh trên trán nổi lên, hình dạng như hung thần ác bá so với bộ dạng khi hắn vừa đến tựa như hai kẻ khác nhau.

Lại Xà Thôi Tú bị vắng ra ngoài mấy trượng đang lập cập nửa quỳ, nửa bò trên mặt đất. Mắt hắn mở to nhìn thấy chín đồng máu thịt văng tung tóe, hắn thực không dám tin đây chính là Bùi Chiến Cửu mà khi sống lại là đại hán vai hùm lưng gấu. Những đồ vật trên người Bùi Chiến Cửu bây giờ chỉ có thanh Tử Kim đao là còn nguyên vẹn.

Tên Phương Cửu Thọ đầu khi, sợ khi càng run sợ hơn. Hắn co rút người lại như một chú khỉ con gặp hổ báo. Hắn không còn sắc mặt của con người thậm chí mục quang cũng không dám chạm vào ánh mắt Độc Phách. Giả như lúc này có ai hô một tiếng “chạy” bảo đảm Phương Cửu Thọ sẽ là người chạy nhanh nhất.

Xoa xoa Long đầu trượng trong tay, Thương Ba tăng hắng một tiếng, gắng lấy giọng tự nhiên nhưng vẫn khàn đặc nói :

- Tài nghệ Độc huynh quả nhiên danh bất hư truyền nhất là tuyệt độc của đao pháp càng khiến bọn ta được khai nhãn giới.

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Đây vốn không phải là sự đùa cợt. Thương đầu nhi trước nay cũng minh bạch, giữa bọn ta vĩnh viễn không có sự đùa cợt.

Thương Ba hít một hơi dài rồi nói :

- Độc huynh nói như vậy e rằng không có con đường khác rồi.

Nghe đến lời này, Độc Phách vốn không muốn cười, cũng không nén được cười lớn lên.

Thương Ba thấy vậy phần nộ hỏi :

- Việc gì khiến Độc huynh cao hứng như vậy?

Độc Phách thẳng vai nói :

- Lời của Đầu nhi khiến ta cảm thấy tức cười. Món nợ của bọn ta đã bắt đầu từ ngày đó, nhất định không còn con đường nào khác. Các vị quyết không tha cho ta, ta cũng không dễ tha cho các vị. Sự thật đã bày ra trước mắt, nói dài dòng đâu có ích gì.

Nhìn Độc Phách một hồi, Thương Ba mới chậm rãi nói :

- Độc huynh, báo cho huynh biết một bí mật nhỏ Bọn ta vốn thừa hành vụ lệnh là muốn bắt sống huynh.

Độc Phách cười cười :

- Hiện giờ Đầu nhi thay đổi chủ ý rồi sao?

Thương Ba nhích động khóe mép, thanh âm cứng cỏi :

- Trước khi vây công huynh, ta tự tin có thể bắt sống huynh nhưng tình hình diễn biến khiến ta chẳng thể không thay đổi kế hoạch. Muốn bắt sống huynh thật không dễ. Hơn nữa, ta phải vì thuộc hạ mà báo thù.

Gật đầu, Độc Phách “à” một tiếng nói :

- Thảo nào huynh đã nói câu vừa rồi. Nhưng mà, Thương đầu nhi, Độc Phách sống hay Độc Phách chết thì không có gì khác biệt, vì chỉ cần một mai rìi vào tay quý phương, các vị quyết chẳng cho ta con đường sống. Sớm muộn gì, rõ ràng cũng là cái chết, cho nên có con đường khác hay không, chung cuộc cũng là như thế.

Thương Ba nói :

- Huynh nhìn thấy tương đối chính xác.

Độc Phách đáp :

- Vì vậy ta chỉ có một con đường để đi là quyết sát đến cùng. Bất luận các vị thu được “hoạt khẩu” hay là “tan thi” tuyệt đối đều vì muốn được tương thưởng. Thương thủ lĩnh, tại hạ hy vọng các vị sẽ đạt được.

Thương Ba cười nhưng giọng cười sao gượng gạo :

- Độc huynh nói hay lắm, nhưng không biết có được như lời huynh nói không.

Độc Phách mỉm cười nói :

- Thương đầu nhi, dốc hết sức ra làm. Nhưng điều quan trọng là phải nghĩ cách thế nào để bảo toàn tính mạng.

Nghiến răng, Thương Ba nói :

- Tốt lắm! Chỉ mong được huynh chỉ điểm.

Độc Phách nói :

- Hiện giờ còn bốn vị. Thương đầu nhi, theo ta các vị nên nhất tề xông lên nhằm tránh khỏi sự tiêu hao nhân lực hơn nữa cũng để tỏ rõ tài năng đáng hâm mộ của Thương đầu lĩnh.

Thương Ba biết Độc Phách ngầm mai mỉa mình. Trước sau, hai lần xuất chiêu tương trợ Nguyễn Vô Ảnh và Bùi Chiến Cửu mà cả hai lần ra tay đều không hiệu quả. Nhắc đến không khỏi khiến hấn nhục nhả.

- Độc huynh, tại hạ cũng chính có ý này. Tốt xấu cũng lên làm một lần cho kết liễu.

Tê Hồn Câu của Độc Phách chúc xuống. Vết máu loang lổ trên lưỡi đao từng giọt nhỏ xuống chậm chậm phảng phất như âm thanh rên rỉ bị thương của kẻ tử vong.

Thương Ba chậm rãi tiến lên phía trước đứng đối mặt với Độc Phách. Thanh Long đầu trượng của hắn giắt nghiêng trên vai. Miệng rờn điều khắc tinh xảo há to như đang chờ đợi nuốt một vật gì.

Phía đằng kia, Thôi Tú từ từ bò dậy không màng đến vết thương máu chảy rờn rờn trên má trái, nén đau khom người nắm chặt cây côn màu bích lục, gắng gượng bước đi định phối hợp với thể công của Thương Ba, đánh được chiêu nào đỡ chiêu nấy.

Ánh mắt của Thương Ba lướt về hướng Phụng Cửu Thọ lạnh như đao bén.

Phụng Cửu Thọ bất giác ớn lạnh, không tự chủ thở dài một tiếng, miễn cưỡng bước lên, thanh đoản đao trong tay không ngừng run run.

Lúc này, Từ Mẫu Hoàn Dư Lương đã đi vòng đến sau lưng Độc Phách. Song hoàn phân tả hữu cử lên. Trên mặt xanh mét. Mồ hôi nhỏ giọt, hơi thở cũng trở lên gấp rút.

Độc Phách, mắt không chớp nhìn Thương Ba :

- Thương đầu nhi, nghe một lời thực của ta. Đầu nhi phải nhanh lẹ hơn bình thường mới được.

Thương Ba miễn cưỡng cười :

- Ta nhớ lời của huynh.

Thanh âm cuối câu còn chưa ra khỏi miệng thì Long đầu trượng giắt nghiêng trên vai “vù” một tiếng đã rút ra rồi. Đao trầm, chiêu mãnh, chiêu thế bài sơn đảo hải.

Tê Hồn Câu của Độc Phách đã vút ra như gió, tay trái của Thương Ba như điện, đầu rồng sáng loáng xé gió kích đến phát ra tiếng “vù, vù” quái dị, thanh thế cực kỳ uy mãnh.

Mặt đao của Tê Hồn Câu đón thẳng Long đầu trượng của địch nhân. Sợi xích bạc dưới cán đao đột ngột bắn ra ngoài như một sợi roi điện dừng mãnh vút vào thân Long đầu trượng, hoa lửa bắn tung tóe. Hai người đều bị chấn động thoái lui ba bốn bước.

Đôi Từ Mẫu hoàn như hai vàng trắng sáng ần ần hiện bất định không nghe tiếng động mà bay vào phía sau gáy của Độc Phách. Mặt hoàn lấp lánh ánh sáng lạnh lẽo cơ hồ không thể phân biệt trước sau.

Long đầu trượng rung lên trùng trùng điệp điệp bóng trượng vàng ánh như rồng vàng uốn khúc đuôi gió bạt mây, tứ phương tám hướng phủ chụp lên Độc Phách.

Thân hình lóe lên, Độc Phách đã lui ra bảy bước, Tê Hồn Câu hốt nhiên hất ngược lại, bóng đao phong như hàng ngàn vạn bóng trắng lưỡi kiếm, điện lạnh tinh quang bắn ra tung tóe phủ mờ mịt từng tấc không gian.

Trong chớp mắt tiếng binh khí chạm nhau đĩnh tai nhức óc, cát bay đá chạy, bóng người giao nhau, hư không huyền ảo.

Thương Ba thình lình đằng không lên cao. Miệng rờn của Long đầu trượng “phụt” một tiếng phun ra một luồng lửa sáng. Ánh lửa không phải màu đỏ mà là một màn trắng xanh, hơi cay sắc súa, mang theo kinh đạo thấm vào phế phủ.

Độc Phách lập tức hiểu rằng loại lửa này không phải loại bình thường, mà chính là bột lửa lân tinh.

Phạm chất của bột lửa lân tinh, bất kể là lân xanh hay lân trắng đều có tính giống nhau là kỳ độc hơn nữa chỉ cần tiếp xúc không khí tức khắc như củi khô gặp lửa sẽ cháy bùng lên.

Tề Hồn Câu vốn có thể ngăn cản thiên quân vạn mã nhưng không ngăn được màn lửa độc này, chàng vội phong tỏa hô hấp, bay vọt người ra phía trái. Nhưng chàng di chuyển chưa được ba thước thì đã bị hai mũi Tủy Tâm tiêu đang nắm chắc thời cơ mà bay đến. Không cần đoán, chàng tức thời hiểu rằng đây chính là kiệt tác của Lại Xà.

Kẻ bấm tính tà ma giống như chó quen ăn bản, vốn không thể nào thay đổi dù đã bị Độc Phách cảnh cáo khi này.

Sợi xích bạc bên sườn của chàng mang theo ánh hàn quang vút ra.

“Kềng, kềng” hai tiếng, Tủy Tâm tiêu vừa bắn tới đã bị văng ra ngoài. Nhưng chỉ cần tích tắc này cũng đủ cho Thương Ba một cơ hội tuyệt hảo. Long đầu trượng lại phun ra một luồng diêm hỏa. Do cự ly rất gần, diêm hỏa lại bùng bùng cháy.

Độc Phách vọt người tránh né nhưng đã chậm một bước. “Phụp” một tiếng cả hai mảnh vai sau lưng chàng hứng trọn một luồng lửa xanh. Khói trắng pha lẫn đen bay tỏa giữa không trung. Lập tức, người chung quanh ngửi thấy mùi thịt khét.

Dur Lương nắm lấy thời cơ, Từ Mẫu hoàn quật khỏi Cả người hấn như mũi tên rời cung lao vào Độc Phách.

Thần sắc Độc Phách vẫn bình tĩnh lãnh đạm. Bình tĩnh như không cảm thấy sự đau đớn nào. Lạnh nhạt như diêm hỏa đang đốt trên thịt của kẻ khác vậy.

Lúc Dur Lương như hổ dữ lao đến, chàng hơi xoay người. Chỉ xoay nửa bước, Tề Hồn Câu từ vị trí sau lưng vọt cắt một mảng da thịt vừa bị đốt cháy. Rồi xích bạc lướt trên đỉnh đầu mà cắt xuống. Như đã tính toán thật chính xác, xích bạc thẳng cứng như đao bén cắt ngọt bàn tay đang cầm đòn hoàn giơ cao của Dur Lương.

Dur Lương hét thảm một tiếng, đúng lúc sợi xích của Tề Hồn Câu vừa hạ xuống rung một cái bắn vọt lên. Lần bắn vọt này đã ghim sâu vào bụng của Dur Lương, đây hấn văng xa xa mấy trượng.

Thương Ba đột nhiên gầm lên như hổ dữ nhanh như gió cuốn lướt đến Long đầu trượng tung hoành, liều mạng hung hấn tấn công Độc Phách.

Đồng thời, Thôi Tú cũng cử thanh côn bích lục phóng người lao đến.

Tề Hồn Câu của Độc Phách loang loáng hoàn kích, tà xung hữu đột chống trả.

Thương Ba sầm mặt hét to :

- Phương Cửu Thọ...

Phương Cửu Thọ đang đứng co rút một bên, nghe hét giật mình sồn gáy. Hấn còn chưa kịp có phản ứng thì bên sườn núi đã xảy ra biến hóa.

Một bóng người bất ngờ như bóng đại điêu từ bên sườn núi cao ba trượng lao xuống, nhanh như nhận, mạnh như báo. Cự ly hơn ba trượng chớp mắt đã đến trước mặt. Mục tiêu của kẻ vừa bay đến chính là Lại Xà Thôi Tú.

Cây côn của Thôi Tú đang chuẩn bị đập lên người Độc Phách, chợt cảm thấy cuồng phong ào ào từ trên đầu chụp xuống, hấn kinh hồn lập tức lộn người vọt ra sau.

Không sai, người mới đến chính là Nam Cung Vũ.

Thân Nam Cung Vũ còn lơ lửng trên không, ngân thương trên tay đã vuron dài ra. Vì động tác tung thương quá nhanh nên nhìn giống như có hàng mấy đạo hàn quang từ giữa tay lão tuôn ra, lại giống như vô số mũi tên từ trong tay lão bắn ra.

Thôi Tú không kịp đề phòng, đành phải nhanh nhẹn tránh né nhưng toàn thân không tránh kịp. Chỉ thấy hàn quang nhoáng lên, dưới sườn hấn một dòng máu tươi bùng ra. Hấn lão đảo thoái lui mấy bước rồi té bịch xuống đất.

Thương Ba cũng cảm thấy bất ngờ, không nén được vừa kinh sợ, vừa phẫn nộ. Long đầu trượng càng gia tăng sức mạnh. Hấn hét lớn :

- Độc Phách, không ngờ mi gian giáo như vậy đã an bày trợ thủ mai phục ám trợ.

Đao phong của Độc Phách vẫn tung hoành ngang dọc, dây xích bạc “vù, vù” như những quả cầu bạc lấp lánh. Chàng nói lớn :

- Thương đầu nhi thật lạ, phải chăng chỉ muốn quan chầu phóng hỏa chứ không cho bá tánh đốt đèn. Quý Vương kỳ các người có thể bày trí, sao ta không thể phục binh.

Lúc này Nam Cung Vũ cầm thẳng ngân thương, chẳng nói một lời đâm vào Thương Ba. Biệt hiệu của lão là Thất Xảo Thương, đương nhiên thương pháp của lão tinh xảo, lão luyện, vừa lợi hại, vừa chuẩn xác biến hóa vô cùng.

Thương Ba mới ứng phó vài chiêu đã cảm thấy áp lực nặng nề. Hấn thất kinh hoảng vía.

Độc Phách từng bước bức lên. Tế Hồn Câu vung lên hạ xuống như hàn ngàn bóng trắng nhảy múa, tung bay như ngàn cánh bằng rợp trời. Mỗi đao xuất ra đều hung hiểm vô cùng.

Thương Ba khổ chiến không được mười chiêu trên trán đã bị Tế Hồn Câu lướt ngang. Tuy là vết thương cạn nhưng cũng làm rách toạc một đường hơn một tấc. Long đầu trượng gắng gượng chống đỡ. Thương Ba dần dần thoái lui Vừa lui vừa nghiêng răng kêu :

- Phương Cửu Thọ! Mi ở đây lâm trận mà lại co đầu rút cổ lẽ nào còn mong trở về được toàn mạng.

Phương Cửu Thọ đang run rẩy, đột ngột dậm chân, trong miệng phát ra tiếng kêu còn khó nghe hơn tiếng quỷ khóc. Hấn nắm chặt đoản đao vung khỏi đầu mà lao đến.

Nhưng Cửu Thọ vừa nhập trận mới đỡ được mấy chiêu. Thương Ba đã băng mình lui khỏi trận. Chỉ thấy hấn nhấp nhô mấy cái nhanh như điện xẹt, hấn còn không quên buông ra mấy câu lạnh lẽo :

- Phương Cửu Thọ! Mi lần này xả mạng vì ta, coi như đoái công chuộc tội.

Độc Phách đằng không truy sát, thanh âm như sấm nổ :

- Chạy rồi sao, Thương đầu nhĩ? Danh dự của Quý Vương kỳ và tôn giá ngày sau có còn không?

Thân pháp của Thương Ba bình nhật cực kỳ thần tốc huống hồ lúc này là đang đào mạng, thân pháp càng như sao băng. Trong chớp mắt đã chạy xa hơn mười trượng.

Độc Phách khỏi bước hơi chậm nên đã bị rơi lại sau khá xa.

Nam Cung Vũ chúc trường thương xuống đất kêu lớn :

- Độc Phách, oan có đầu nợ có chủ. Trước tên thanh toán tên họ Thôi đã.

Độc Phách vội vã quay về mục quang quét nhìn khắp nơi nhưng nào thấy bóng của Thôi Tú, chỉ thấy nơi Thôi Tú vừa té xuống, vết máu còn loang lổ. Từng giọt nhiều ven đường, chàng bèn men theo vết máu truy tìm. Đi đến một đám hoa cỏ đại ùn tùm ven lộ, vết máu đứt đoạn không thể nào tiếp tục truy tìm tông tích của Thôi Tú được nữa.

Phương Cửu Thọ đang đấu với Nam Cung Vũ thỉnh linh buông rơi đoản đao đang múa tít trong tay. Hai tay khoanh trước ngực, hấn ngồi bệt xuống đất, hoàn toàn là tư thế của kẻ thúc thủ chịu trời, chém giết tùy ý.

Nam Cung Vũ bất giác ngơ ngẩn, rồi trường thương “vụt” một tiếng, mũi thương kê sát yết hầu Phương Cửu Thọ. Lão sầm mặt, rít lên :

- Mẹ nó, dựa vào khổ nhục kế hạ lưu này, mi hy vọng ta thả cho mi à. Hảo bằng hữu, lão từ trước nay mềm không chịu cứng không tha, lực thân không mềnh, mi nhận lấy số kiếp của mình đi.

Phương Cửu Thọ vẫn ngồi bệt dưới đất, ngẩng đầu thẳng cổ, hai mắt bình thản, thần sắc vô cùng ổn định, không phải biểu hiện của sự thần nhiên coi thường sự chết sống mà là sự thần nhiên chờ đợi một điều gì khác.

Nam Cung Vũ nộ hỏa càng tăng, lão cao giọng :

- Mi còn thần nhiên như vậy, đừng cho rằng mi buông tay chịu trời là ta không giết được mi. Loại tàn ác như bang hội các mi không cần phải nói đạo nghĩa giang hồ.

Phương Cửu Thọ cười hắc hắc, lớn tiếng nói :

- Không phải lão huynh ta mạng mà tha mạng cho ta chính là người khác.

Nam Cung Vũ ngạc nhiên, khàn giọng hỏi :

- Ai? Người nào có thể ngăn ta đoạt mạng mi?

Phía bên kia, Độc Phách dung mạo ù đột, buồn bã trở về. Vừa thấy mũi thương Nam Cung Vũ đè chặt lên yết hầu Phương Cửu Thọ, chàng vội kêu lớn :

- Nam Cung huynh, đừng giết hấn, người này là bằng hữu.

Nam Cung Vũ ngẩn người, ngạc nhiên hỏi :

- Bằng hữu? Trong đám gian ác của Quý Vương kỳ mà đệ có bằng hữu sao?

Bước đến gần, Độc Phách cười khỏ nói :

- Nhớ lại lời đệ đã nói với huynh, có người ở Quý Vương kỳ đã từng thổ lộ cho đệ một chút tin tức. Dựa vào tin tức này, bọn ta mới có thể tập kích Thôi Tú và Diêm Tứ Cô. Bất luận là người đưa tin tức tình nguyện hay không dù gì cũng là người giúp đỡ đệ. Nam Cung, lấy oán báo ân bọn ta không làm.

Nam Cung Vũ thu ngân thương, chỉ chỉ Phương Cửu Thọ :

- Lễ nào kẻ thổ lộ tin tức chính là tên này?

Gật gật đầu, Độc Phách nói :

- Chính hần, Phương Cửu Thọ.

Nam Cung Vũ cười hỏi :

- Mi là Phương Cửu Thọ? Suýt chút nữa là ta đã đoán thọ mi rồi.

Phương Cửu Thọ sắc mặt không đổi mới :

- Ta sớm biết Độc huynh sẽ không giết ta. Chủ yếu là ta nắm chắc thời cơ nhưng chính xác hơn bảo toàn được mạng này là do đất trời phù hộ cho ta vượt qua kiếp nạn.

Nam Cung Vũ suy nghĩ nói :

- Thảo nào ta ẩn phục trên núi nhìn xuống, thấy mi không nhiệt tình tham gia trận đấu này. Đồng bọn của mi, từng đưa, từng đưa xung trận còn mi vẫn đứng yên bất động.

Phương Cửu Thọ thở dài một tiếng :

- Nếu ta xung trận giống như bọn chúng, nằm dưới đất kia không thiếu phần của ta. Người phải thức thời. Sống trên giang hồ chỉ có tự cầu đa phúc mới được trường cửu.

Nam Cung Vũ nói :

- Đứng ở lập trường mi mà nói như vậy thì không sai nhưng mà đồng bọn mi nhất là Thương Ba bất mãn mi rất nhiều.

Phương Cửu Thọ chau mày, trầm giọng nói :

- Vị đại huynh này còn chưa hiểu rõ cá tánh của Thương đầu nhi bọn ta. Hần ác độc nguy quân từ thế gian hiếm có. Giữa lúc cười nói, ra tay giết người không hay, bất cứ ai chạm vào hần cũng chỉ có một con đường chết. Tình hình hôm nay, hần không chỉ bất mãn với ta mà hần nhất định muốn lấy mạng ta.

Độc Phách tiếp lời :

- Nói như vậy, mi đã không thể trở về Quý Vương kỳ?

Thấp giọng, Phương Cửu Thọ nói :

- Ta đã không tận lực, sao còn dám quay về. Ta dám bảo đảm, chỉ cần chân trước của ta bước vào, chân sau đã có người cắt lấy đầu ta.

Nhìn Độc Phách, Nam Cung Vũ nói :

- Chuyện của Phương Cửu Thọ về sau hãy nói. Nơi đây chẳng phải đất lành, theo huynh ta mau rời khỏi chốn này.

Độc Phách nói với Phương Cửu Thọ :

- Thế nào? Hay tạm thời đi với bọn ta hai ngày.

Phương Cửu Thọ nhặt bình khí từ dưới đất đứng dậy rồi ưỡn oai nói :

- Cũng được! Đi theo nhị vị lòng ta cũng có chút an tâm.

Thế là ba người vội vã vượt đồng mà đi, còn những thi thể nằm đầy dưới đất không ai quan tâm đến.

Giữa trưa ánh mặt trời hừng hực chiếu xuống, nhưng nơi này lại âm u lạnh lẽo vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 18: Bàn về Quý Vương kỳ

Tòa tiểu trấn này rất là vắng vẻ, nhà tiểu khách điểm duy nhất trong trấn cũng rất vắng vẻ tiểu trấn tên gọi là Bát Hộc thôn cách hang ổ của Quý Vương kỳ - Bao Cô lãnh rất gần. Lộ trình ước khoảng trên dưới năm mươi dặm.

Độc Phách không muốn dời khỏi Bao Cô lãnh quá xa. Chẳng chuẩn bị tùy lúc tùy thời, tùy thời thừa cơ hạ thủ Quý Vương kỳ, nếu ở cách xa thật là bất tiện.

Ba người thuê ba gian phòng. Hiện giờ ba người đang tụ tập ở phòng của Nam Cung Vũ.

Trời đã tối, chính là thời khắc dùng cơm tối. Trên chiếc bàn sơn đỏ giữa phòng đã sớm bày mấy món ăn. Rượu nóng đương nhiên không thiếu. Tám chiếc ghế một bên không có người ngồi còn ba người chiếm một bên.

Nam Cung Vũ là chủ nhân vén tay chấm rượu cho Độc Phách và Phương Cửu Thọ bộ dạng như chính ở nhà mình vậy.

Uống cạn một chung, Phương Cửu Thọ quệt vệt rượu trên mép, chếp miệng cảm thán nói :

- Mệ nó đã lâu không được an nhàn uống một chung như vậy. Người khi ở Báo phòng ai cũng không bảo đảm được ngày nào sẽ xảy ra chuyện, chỉ cần bước lên lãnh vụ lệnh của thượng cấp, lập tức một đi không biết có ngày trở về chỉ có trời cao mới rõ. ăn được bát cơm này thật là đau đầu, đem tính mạng mà đùa với tử thần.

Nam Cung Vũ lại châm rượu cho Phương Cửu Thọ cười nói :

- Mi đừng nói thân phận sai nha của mi thê thảm như vậy. Báo phòng thuộc Quý Vương kỳ nghe đồn là tổ chức cực kỳ tàn độc lợi hại. Bọn chúng hành sự bên ngoài là minh chứng cụ thể.

Hừ một tiếng, Phương Cửu Thọ tự ti nói :

- Không phải ta tự bôi tro trát trắng lên mình. Chiều theo quy tắc hành sự của chúng, trước là truy cứu gốc gác của mục tiêu thật rõ ràng rồi mới hạ độc thủ. Vì để đạt được mục đích bất kể phương thức hoặc giả mua chuộc người bên cạnh đối phương mà ám sát hoặc giả hạ độc trong rượu thịt, có lúc dùng sắc mà dẫn dụ, có lúc lấy tình mà mê hoặc, hay là lấy mạnh hiếp yếu lấy đông đánh ít, cả một hang ổ đều làm như vậy. Lời đồn trên giang hồ không tránh khỏi quá đề cao Báo phòng.

Độc Phách uống một ngụm rượu nói :

- Không dễ phủ nhận Báo phòng đã thay Quý Vương kỳ tạo ra nhiều thành tích, gây tiếng vang cho danh hiệu Quý Vương kỳ. Ta tuy không đề cao chúng nhưng trước nay không tìm đánh giá thấp họ, bọn người này cũng là tiền đồ của họ.

Phương Cửu Thọ nói :

- Độc lão huynh, trừ ra thì độc kế để ăn cơm thừa người của Báo phòng có tiền đồ gì? Động phải hạng thấp kém cố nhiên có thể ra tay dễ dàng, nếu gặp phải hạng anh hùng như lão huynh đây không mất mạng thì cũng cao chạy xa bay.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Lần này Báo phòng của các người đã đại tổn nguyên khí rồi. Theo ta biết người của Báo phòng kể cả Thương đầu nhi tổng cộng có mười hai người, ngày nay đã mất đi Diêm Tử Cô, Nguyễn Vô Ảnh, Dư Lương, Bùi Chính Cửu, Trang Liệt năm tên còn Thôi Tú mất tích và mi đã ly khai bang hội tổng cộng mất đi bảy người. Mười hai mất bảy còn năm, lần này e Thương Ba phải đau đầu.

Phương Cửu Thọ không những không có chút lòng thương cảm như tỏ chết khi phải buồn mà trái lại cảm thấy vui mừng nói :

- Không chỉ là đau đầu, Thương lão nhi lần này trở về chắc chắn ăn không ngon ngủ không yên... ha ha... phải ăn nói thế nào với Đại kỳ chủ đây. Tuy hẳn là người được Kỳ chủ thương mến, nhưng thất thố to lớn lần này chiếu luật phải nhận tội không bị roi thì cũng chịu giáng chức.

Nam Cung Vũ nhìn Độc Phách nói :

- Một bọn ngu đầu mã diện của Báo phòng đều phải do Độc Phách đệ xử lý.

Lắc đầu Độc Phách nói :

- Không phải dễ như vậy đâu. Đệ cũng phải trả giá tương đương lấy máu mà đổi máu.

Nam Cung Vũ thân thiết nhìn khí sắc của Độc Phách nói :

- Nói đến lấy máu mà đổi máu Độc Phách vết thương trên lưng đệ giờ cảm thấy thế nào rồi?

Vết thương do Ngân hoàn cắt phải và chỗ bị hỏa diễm đốt cháy tự chàng cắt đi, sau khi rời khỏi hiện trường đã được Nam Cung Vũ rửa sạch rịt thuốc bao lại.

Lúc này chàng đã cảm thấy tốt nhiều rồi, đau đớn chỉ còn ngấm ngấm, điều duy nhất bất tiện chính là lúc khom người vươt vai thì cảm thấy có chút khó chịu. Hơi nhúc nhích đôi vai chàng nói :

- Xem như tốt rồi. Chỉ ít không còn đau đớn như lúc đó. Nam Cung y thuật của huynh thật đáng phục, được liệu cũng tuyệt vời.

Nam Cung Vũ cười khanh khách nói :

- Tốt xấu, giờ dờ đều chỉ một mình đệ nói.

Phương Cửu Thọ đang đứng một bên cũng tán dương :

- Nam Cung lão huynh, đương nhiên là Độc huynh đang khoe trương huynh nhưng quả không quá lời. Vì theo y thuật mà nói, dùng thuốc phải đúng bệnh mới là lương y. Vết thương đau đớn của Độc huynh giờ giảm như vậy đủ thấy y thuật của Nam Cung lão huynh đã đạt đến trình độ cao thâm.

Hai tay nâng ly Nam Cung Vũ hào hứng nói :

- Nói hay! Nói hay! Không dám! Không dám! Phương Cửu Thọ đến đây, đến đây hai ta cạn ly.@@@@

Phương Cửu Thọ cạn ly rồi dốc ngược ly không còn giọt rượu nào mới cười nói :

- Kể từ khi Nam Cung lão huynh phi thân từ trên đỉnh núi xuống giống như đại bàng từ trên trời cao triển cánh... hà hà thật là dung võ thần uy thanh thế bất phàm. Bọn huynh đệ ta vừa trông thấy đã vội vàng táng đờm kinh tâm.

Nam Cung Vũ cười nắc nẻ nói :

- Không dám, Phương huynh quá khen. Lúc đó vì cấp bách ta đành phải ra tay.

Nói đến đây lão ta lại sầm mặt nhìn Độc Phách nói :

- Họ Độc kia, nói đến việc này ta hãy còn giận. Mi hãy nói thử xem mi đã có ý định gì?

Độc Phách không hiểu hỏi :

- Huynh nói việc gì vậy?

Nốc cạn một ly rượu, Nam Cung Vũ tức giận nói :

- Huynh hỏi đệ, trước khi đối trận với bọn Báo phòng, bọn ta ước định những gì?

Hỏi tương một lúc, Độc Phách nói :

- Không phải là đã ước định đệ xuất chiến còn huynh mai phục tiếp ứng sao? Hơn nữa nghe ám hiệu của đệ mà hành động..

Nam Cung Vũ cười lạnh :

- May mà đệ còn nhớ. Vấn đề là ở chỗ mấy lần đệ đã phát tín hiệu cho ta. Từ đầu đến cuối chỉ có đệ xưng là anh hùng, diễn hảo hán, thậm chí ngay cả khi máu chảy thịt rơi cũng không phát ám hiệu giống như hoàn toàn quên đi sự tồn tại của họ Nam Cung này, bằng hữu tương giao là để làm gì, phải chăng chỉ là một màn kịch?

Vòng tay, Độc Phách có ý xin lỗi nói :

- Nam Cung huynh đừng hiểu lầm, đệ quyết không có chút lòng khinh mạn, càng không quên một trợ thủ tuyệt vời như huynh. Nhưng tình hình lúc đó, đệ cho rằng còn có thể chống đỡ được. Chưa đến mức phải cần huynh ra tay tương trợ.

Nam Cung Vũ trợn mắt nói :

- Còn chưa đến mức ta ra tay trợ thủ? Mẹ nó thân đã nhuộm đỏ máu, nếu tình hình đó mà cũng không cần trợ thủ, nói không chừng trở thành xác chết mới cầu trợ thủ sao?

Độc Phách cười đáp :

- Đầu có nghiêm trọng như vậy?

Phương Thọ Cửu chen lời nói :

- À! Nam Cung huynh sau đó không phải là huynh đã ra tay trợ thủ đó sao?

Nam Cung Vũ còn bức bối nói :

- Đó là ta kiến cơ hành động chứ không phải nhận được ám hiệu của tên họ Độc đó. Ta vừa thấy tình hình bất hảo, Độc Phách chỉ lo một mình nghiêng răng xuất chưởng nhuộm máu khổ chiến. Hắn đã sớm ném lão bằng hữu này lên chín tầng mây rồi. Hắn muốn biểu thị hắn chính là trang hào kiệt. Ta không thể co đầu rút cổ thấy chết mà không cứu, cho nên mới hiện thân xuất thủ, cũng không kịp nghĩ đến việc mình làm có cướp đi danh hiệu anh hùng của tên họ Độc kia không.

Độc Phách lắc đầu nói :

- Nam Cung huynh việc quyết đấu sinh tử mà nghe huynh nói như bôi son trét phấn giành nhau lên đài diễn kịch.

Nam Cung Vũ uống liên tiếp hai chung rượu rồi dứt khoát nói :

- Nói tóm lại một câu, Độc Phách đệ không được coi thường bằng hữu. Đặc biệt là không được phủ nhận thành tâm của bằng hữu.

Độc Phách vội nói :

- Nghiêm lệnh giáo huấn, nhất định sửa đổi.

Chép chép miệng Phương Cửu Thọ ca ngợi :

- Chân tình sáng nhật nguyệt, trung nghĩa lưu thiên cổ, hảo bằng hữu như vậy có đốt đèn cũng tìm không ra.

Nam Cung Vũ chép miệng thờ dài nói :

- Vậy mà có người không biết trân quý, cứ cho rằng dưới bầu trời này không còn có loại bằng hữu sống chết vì nhau.

Độc Phách cười híc híc nói :

- Nam Cung huynh quá cố chấp mà không tha cho người ta giống như bà mẹ già cấm không dứt. được rồi lần sau đệ đảm bảo cùng huynh sát cánh xung trận. Huynh muốn rời xa một bước cũng không được.

Vừa nuốt một miếng thịt vào cổ, Phương Cửu Thọ hiếu kỳ hỏi :

- Độc huynh, nhị vị kết tiếp còn có hành động gì khác không?

Độc Phách ngẩng đầu nói :

- Đương nhiên có thể không chỉ một lần mà đối tượng là ai huynh còn quen thuộc hơn bọn ta.

Sững sờ Phương Cửu Thọ thất thanh nhỏ giọng :

- Trời đất! Phải chăng nhị vị còn muốn tiếp tục đối với Quý Vương kỳ?

Độc Phách đáp :

- Huynh nói đúng lắm. Bọn ta đang muốn tiếp tục khai đao với bọn Quý Vương kỳ. Ngoài sự tồn vong không có sự thỏa hiệp.

Hít mạnh hơi gió lạnh Phương Cửu Thọ lập bập :

- Thảo nào chạy đến Bát Hồn thôn dừng chân. Nơi đây không xa Bao Cô lãnh bao nhiêu...

Nam Cung Vũ nhỏ nhẹ nói :

- Sức liên tưởng của huynh cũng không tệ.

Phương Cửu Thọ lập tức hết muốn ăn nữa, buông đũa, hai mày chau lại nói :

- Cùng với nhị vị mà nói bọn ta từ trong hoạn nạn mà biết nhau, có mấy câu từ trong phé phủ chẳng biết có dễ nghe không, ta có nói được chăng?

Nam Cung Vũ nghiêm mặt nói :

- Mời chi giáo. Bọn ta đương nhiên rửa tai mà nghe.

Ho khan một tiếng Phương Cửu Thọ khàn giọng nói :

- Độc huynh và Nam Cung huynh muốn tìm đến khai đao với bọn Quý Vương kỳ nhưng không biết thực lực quý vị thế nào? Ý của tại hạ là ngoài nhị vị ra còn có bao nhiêu nhân mã nữa?

Liếc nhìn Độc Phách, Nam Cung Vũ thẳng thắn nói :

- Tình hình trước mắt mà nói, trừ hai người bọn ta ra thì không còn ai khác.

Phương Cửu Thọ gắng gượng nói :

- Ôi! Nói như vậy trong ngoài chỉ có hai vị lão huynh xuất trận sao? Cũng có thể nói dựa vào lực lượng nhị vị mà định huyết đấu với toàn bang Quý Vương kỳ?

Độc Phách tiếp lời :

- Bọn ta chính có ý này.

Phương Cửu Thọ cười khổ nói :

- Nhị vị nên biết Quý Vương kỳ từ Đại chương kỳ xuống phân làm Song tọa, Tứ đường, Nhất phòng cao thủ như mây, thủ hạ hơn ngàn là một thế lực không thể xem thường. Dù cho bản lĩnh nhị vị cao cường thế nào, võ nghệ tinh xảo thế nào cũng chỉ có hai người mà thôi. Đem những điều này so sánh để thấy rõ nhị vị muốn xâm phạm Quý Vương kỳ e rằng khó càng khó thêm. Một mai làm không xong hậu quả thực khó lường.

Nam Cung Vũ lớn tiếng nói :

- Nên biết binh cần tinh nhuệ không cần nhiều. Danh xưng Quý Vương kỳ thủ hạ hơn ngàn, bắt quá là một đám ô hợp, những kẻ có thực lực chẳng có mấy tên. Bọn ta đánh rắn là đánh đàng đầu, bắt cướp là bắt đầu lĩnh, chỉ cần giải quyết mấy tên đầu sỏ, đám lâu la dưới trướng sẽ như rắn mất đầu mà tự tan.

Phương Cửu Thọ thờ dãi nói :

- Lý lẽ thì không sai nhưng mà Nam Cung huynh sự việc khi bắt đầu tiến hành thì không dễ như vậy. Chỉ nói mấy người đầu lĩnh thôi, bọn họ công lực đều thâm hậu, võ nghệ tuyệt luân hơn nữa kinh nghiệm lão luyện, phản ứng linh diệu chẳng có ai yếu kém. Ở đây còn chưa tính đến Đại kỳ chủ của bọn ta chính là Dịch Dung Cương Đại chương kỳ. Căn cứ theo lời truyền ngôn trong nội bộ, võ công của Đại chương kỳ cực cao, đạt tới cảnh giới xuất thần nhập hóa. Nhiều năm trở lại đây ta chưa từng nghe người có bất kỳ một trận bại.

Nam Cung Vũ nói :

- Phương Cửu Thọ, huynh ở trong Quý Vương kỳ lâu nay đã từng gặp qua Dịch Dung Cương xuất thủ chưa?

Phương Cửu Thọ thành thật nói :

- Chưa từng thấy! Tất cả công vụ đều do thuộc hạ chúng ta làm đầu cần phiền đến lão nhân gia.

Nam Cung Vũ trầm ngâm nói :

- Như vậy công lực thâm sâu của Dịch Dung Cương thế nào đều chỉ là truyền ngôn.

Phương Cửu Thọ vội nói :

- Nam Cung lão huynh đừng nên không tin. Tuy là truyền ngôn nhưng nhất định cũng phải có trình độ thực sự. Tài năng của Đại chương kỳ quả nhiên bất phàm. Nhị vị ngàn lần không nên khinh thường, đến khi gặp thì phải di hận.

Độc Phách uống gọn một ly rượu rồi nhạt nhẽo nói :

- Bất kể sự thật trong lời truyền ngôn được mấy phần, ta đều cảm tạ lời cảnh giác của Phương huynh. Còn võ công của Dịch Dung Cương cao thấp thế nào, ta chưa gặp qua, gia sư từ lâu đã được bằng hữu nhắc qua người này, đại khái cho rằng lão ta không hổ là tay cao thủ.

Nam Cung Vũ nói :

- Ô! Độc Phách, lão gia đã nói thế nào?

Độc Phách hồi ức nói :

- Năm đó ước khoảng bảy tám năm về trước, trên giang hồ có một tên tuổi cực kỳ chói sáng, thủ hạ cũng đều là hảo hán, tên gọi là Khúc Đình Anh danh

xung Song Huyền Nhất Tôn. Công lực của tên họ Khúc này trên có thể bắt đại bàng, dưới có thể phục hổ báo. Bất kể nhân vật võ lâm lợi hại thế nào hẳn đều dễ dàng thu phục, đối thủ càng lợi hại hẳn càng hứng thú. Cho đến một ngày trên đường gặp phải Dịch Dung Cương, hai người đều là đại hào kiệt tâm cao khí ngạo đương nhiên không ai phục ai, chỉ nói qua mấy câu không hợp, hai bên đã động thủ xuất chiêu, đánh một trận long hổ tranh đấu các vị đoán xem kết quả thế nào?

Nam Cung Vũ cướp lời :

- Nhất định là Khúc Đình Anh chiếm thượng phong?

Phương Cửu Thọ cười hắc hắc nói :

- Không phải, theo ta tám phần phần thắng thuộc về Đại chưởng kỳ nhà ta.

Độc Phách nói :

- Phương huynh nói đúng lắm, cuộc chiến xảy ra, Dịch Dung Cương đã chiếm thượng phong, võ công của họ Khúc tuy cao nhưng còn kém một bậc. Bảy tám năm trước họ Dịch đã có bản lĩnh như vậy, bảy tám năm sau tu tập của hắn càng tinh tiến hơn. Cho nên ta khẳng định Dịch Dung Cương là hảo thủ không phải chỉ có hư danh.

Nam Cung Vũ không phục nói :

- Đây là cách nói của đệ mà lại đồ cho lão gia.

Độc Phách nói :

- Cuộc chiến giữa Dịch Dung Cương và Khúc Đình Anh tuy sư phụ không có ở hiện trường nhưng bằng hữu của người là Thiên Long Tiên chính mất mạng kìa, hơn nữa sau đó còn nhiều lời bình luận đều do các vị tiền bối công nhận Dịch Dung Cương là cao thủ xuất chúng. Vì vậy sư phụ đánh giá Dịch Dung Cương và sự phán đoán của đệ cũng tương đồng.

Nam Cung Vũ vội hỏi :

- Lão gia có từng đem tên họ Dịch so sánh với đệ không?

Độc Phách nói đầy ngụ ý :

- Sư phụ chỉ cảnh giới đệ nếu Dịch Dung Cương là địch nhân thì là một địch nhân rất khó đối phó, càng phải gia tăng mấy phần cẩn trọng. Nam Cung, kỳ thực không cần so sánh, võ công không thể dùng miệng mà tranh thắng thua, chỉ sau khi hai bên ẩn chứng mới có thể phân cao thấp.

Phương Cửu Thọ xoa tay lo lắng nói :

- Tốt nhất là không cần ẩn chứng, nếu không trận chiến kinh thiên động địa cát bay đá chạy đó ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nam Cung Vũ xì một tiếng :

- Đừng có nhu nhược như vậy, có gì mà phải sợ có oán báo oán có thù báo thù. Ta báo cho huynh biết nay mai sớm tối cũng không tránh khỏi xảy ra.

Nuốt một ngụm nước bọt, Phương Cửu Thọ mặt mày nhăn nhó nói :

- Ta vì Độc huynh mà tâm sự, nghĩ xem bản lĩnh của huynh là Đệ nhất đẳng, mà Đại kỳ chủ của ta cũng thuộc loại thượng thừa. Hai người đều tính tình cương liệt, cứng rắn như nhau, vừa quyết đấu là phải có kết quả. Kết quả vừa phân ra thì sinh tử tồn vong đã hiện ngay trước mắt.

Nam Cung Vũ chậm rãi nói :

- Thân ở giang hồ không thể tránh khỏi đối mặt với hiện thực tàn khốc máu đổ thịt rơi như vậy. Nếu như lòng cứ lo sợ, chỉ bằng sớm trở về ôm con trẻ.

Độc Phách tự rót chung rượu nhưng không uống chỉ cảm nhấp nhấp trên môi chậm rãi triết lý :

- Mỗi một người tiếp nhận áp lực tinh thần không giống nhau. Nam Cung, việc này không thể miễn cưỡng được. Có người gặp máu tanh thân nhiên như không, có người lại không chịu đựng nổi. Tuy nói là cá tính trời ban và sự rèn luyện có tương quan nhưng sự thích ứng nông sâu thì lại khác nhau. Nam Cung, huynh đệ ta thì đã chai sạn rồi, nhưng Phương Cửu Thọ thì không.

Nam Cung Vũ bất giác vừa cười vừa giận nói :

- Mẹ nó! Nói tới nói lui đệ cũng cố câu móc cho huynh phải dính vào.

Nốc cạn chung rượu Độc Phách cảm khái :

- Phương Cửu Thọ không đủ ác cho nên khó thích hợp cho việc qua lại giang hồ mưu sinh. Đây cũng là một nguyên nhân khiến hắn không vang danh.

Nhưng vang danh thì lại thế nào? Bất quá cũng trở thành một sát thủ lạnh lùng. Dựa vào tội ác, dựa vào bạo lực mà tồn tại trên cõi nhân gian.

Nam Cung Vũ thờ dài nói :

- Đệ nói đúng lắm! Nhưng đã vào con đường này như nhảy vào một bể nhuộm lớn, rửa cũng không sạch, chỉ có gieo nhân nào gặt quả ấy. Nếu không quật khỏi thì sống sao được?

Phương Cửu Thọ đứng dậy châm rượu cho Độc Phách và Nam Cung Vũ thanh âm trầm trầm nói :

- Nhị vị những vương mặc giữa nhị vị và Quý Vương kỳ ta biết có khuyên cũng không được hóa giải cũng không xong, chỉ có thành tâm thành ý cầu đáng cao xanh bảo hộ cho nhị vị đa phúc đa thọ bình an đến già.

Độc Phách ngửa cổ cạn chung rượu nói :

- Hai câu nói hay.

Nam Cung Vũ cũng uống cạn chung rượu, vuốt mặt nói :

- Phương Cửu Thọ, đừng chỉ nói suông như vậy thôi. Huynh có thể giúp được không chỉ bấy nhiêu.

Phương Cửu Thọ kinh hoàng nói :

- Nam cũng lão huynh, ta nay người yếu lực mỏng, e rằng không giúp được nhị vị.

Cười ha hả, Nam Cung Vũ nhường mây nói :

- Phương huynh đừng sợ! Bọn ta không phải bảo huynh cầm đao xông trận đối phó Quý Vương kỳ. Không có ném huynh vào chỗ dầu sôi lửa bỏng như vậy.

Phương Cửu Thọ có chút bình tĩnh nói :

- Nam Cung huynh, ý của ta là sức của ta có hạn làm hồng đại sự của nhị vị.

Khoác khoác tay Nam Cung Vũ nói :

- Ta không trách huynh. Ta trước nay ăn nói thẳng thắn không quen vòng vo. Huynh không cần giúp gì nhiều, chỉ cần động mồm mép một tý đem tin tức của Quý Vương kỳ thổ lộ ra, bọn ta cảm tạ khôn cùng.

Phương Cửu Thọ liên tiếp gạt đầu, lệ làng nói :

- Được! được! Nam Cung huynh có gì cứ hỏi, ta biết điều gì sẽ nói hết, quyết không lưu lại nửa lời. Dầu gì ta cũng không thể về Quý Vương kỳ nữa rồi, không cần vì họ mà tỏ ra kiên trung, trung liệt.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Được Phương Cửu Thọ, hảo bằng hữu.

Độc Phách tiếp lời :

- Đầu tiên phân tích những nhân vật bản lĩnh tài ba của Quý Vương kỳ. Thí dụ như nói võ công họ thế nào, có sở trường gì, tâm tính ra sao?

Phương Cửu Thọ định thần suy tư như đang hệ thống, nói kết lại cho có đầu có đuôi mới nhỏ giọng :

- Nhị vị đều biết, Đại chương kỳ của Quý Vương kỳ là Dịch Dung Cương, nội ngoại công phu của họ Dịch cố nhiên đã đạt đến cảnh giới tinh thuần, nhưng tuyệt học lợi hại nhất của hắn là trên thanh kiếm tên gọi Thiên Ngư. Mặt kiếm lớn rộng hơn cả bàn tay người. Thân kiếm lại cực ngắn ước chỉ khoảng năm tấc, nhìn thật giống con cá Thiên Ngư màu trắng. Nó sắc bén dị thường, cắt sắt như cắt bùn. Hơn nữa, lực kiếm cực nặng, vung lên càng có công hiệu của đại đao. Dịch Dung Cương nghiên cứu kiếm thuật hơn bốn mươi năm, thanh Thiên Ngư này đã bồi bạn với lão hơn bốn mươi năm. Ta bắt tất nói nhiều, nhị vị đã có thể hình dung người kiếm tương liên, vận dụng tinh diệu đến mức nào rồi.

Nam Cung Vũ chen lời :

- Hồn hiệu của Dịch Dung Cương dường như là Ngư Phủ?

Phương Cửu Thọ nói :

- Đúng vậy! Danh hiệu của lão là Ngư Phủ, khởi nguyên là do thanh Thiên Ngư kiếm. Dừng kiếm tung hoành khổng chế hoàn toàn do tâm.

Lắc đầu, Nam Cung Vũ nói :

- Bình khí mà mình sử dụng trước nay ví như nhi tử, và như gặp phải loại nghịch tử bất hiếu, mình muốn bảo ban nó, nó lại chẳng nghe thì còn nói gì là tung hoành, không chế tùy ý do tâm?

Phương Cửu Thọ nói :

- Nhưng mà Nam Cung huynh, Thiên Ngư kiếm không thể di bội tâm ý của Dịch Dung Cương.

Nam Cung Vũ chớp mắt nói :

- Đây không phải là lời thừa sao? Lời ta nói vừa rồi chỉ là một đòn cừ. Biểu thị bình khí tùy thân cho mình chưa hẳn đáng tin. Hiệu xưng họ Dịch là Ngư Phủ, hết tám phần là lão chỉ dựa vào thanh kiếm.

Độc Phách cắt ngang lời nói của Nam Cung Vũ :

- Phương Cửu Thọ, thế Song tọa, Tứ đường là loại ngư đầu mã diện gì?

Phương Cửu Thọ đáp :

- Được xưng là Song tọa, một là Thái Âm tọa, một là Huyền U tọa, đứng đầu Thái Âm tọa là Đại Chùy Thủ Long Bưu, dưới trướng có sáu tên hộ tọa là Quỷ Ảnh tam câu và Tam Tuyệt Côn. Đầu lĩnh của Huyền U tọa là Huyết Ma Trảo Thường Kế Thành. Sáu tên hộ tọa là Khô Lâu Trọng Tàng Vô Vi, Ngọc La Hán Bạch Phàm, Tứ Sĩ Bằng, Cổ Côn, Tảo Ninh, Long Thiết Chùy Trần Bang, Nhân Diện Hồ Đường Bồ.

Nam Cung Vũ nói :

- Vừa nghe giống như Diêm La địa phủ vừa mở ngực môn, từng trận âm phong lạnh lẽo, hồ ly ma vương đều chạy ra ngoài mà xuất thế.

Phương Cửu Thọ vội nói :

- Nam Cung huynh, ngàn lần không được coi thường họ. Nếu không có mấy tên này, trong Song tọa tìm kẻ hành sự chẳng phải dễ dàng. Bọn này tên nào cũng có tinh hoa sở trường riêng, bọn tầm thường quyết không thể so bì.

Nam Cung Vũ ‘hừ’ một tiếng nói :

- Huynh đừng quá thoải phồng chí khí chúng mà làm giảm uy phong bọn ta. Nói đến tinh hoa sở trường, ta và Độc Phách không phải hạng tinh hoa sở trường sao? Đến lúc đại khai sát giới, huynh mới biết ai hay ai dở.

Độc Phách lại hỏi :

- Đã nói qua Song tọa, giờ xin huynh cho biết sơ lược về Tứ đường. Đó là tổ chức ra sao? Bên trong có tiềm ẩn cao thủ nào?

Phương Cửu Thọ thay đổi thế ngồi, hơi chồm người ra phía trước, thanh âm đã thấp càng thấp hơn :

- Tứ đường chia thành Độc đường, Kỳ đường Cơ đường, Quả đường. Mỗi đường đều có một Đường chủ và một Phó đường chủ, dưới tay có từ ba đến bốn Tuần kiểm. Mỗi đường có trên một trăm huynh đệ biện sự. Độc đường đứng đầu tứ đường, lực lượng lớn nhất. Đường chủ là Đoạn Hồn Tổ Ngụy Đông Cầm, Phó đường chủ là Ngự Văn Điều Thượng Quan Nhất Hùng, năm tên Tuần kiểm là Âm Dương Dao Phùng Đức Ân, Thần Hành Giả Tôn Trường Căn, Lăng Ba Yến Hạ Phiến Liên, Thác Tháp Lực Sĩ Thượng Kỳ Dũng, Không Tước Đinh Tuệ...

Nam Cung Vũ lại ngắt lời :

- Bon Lăng Ba Yến Hạ Phiến Liên, Không Tước Đinh Tuệ vừa nghe giống tên của nữ nhân.

Phương Cửu Thọ nói :

- Nam Cung lão huynh, bọn họ vốn là nữ nhân mà hai người này đều mặt hoa da phấn, mắt sáng môi son, đen so với Diêm Tứ Cô quả thật một trời một vực. Bọn họ là tuyệt sắc gian nhân xinh đẹp tuyệt trần. Nếu huynh không biết cận kề, ngàn lần cũng không ngờ được, họ đều là hai con cạp cái độc ác, tàn bạo.

Nhìn Độc Phách một mắt, Nam Cung Vũ như cười mà không phải cười, thần sắc như tỉnh ngộ nói :

- Quý Vương kỳ cũng chính là một tổ chức mâu thuẫn. Ngoài mặt tỏ ra một bang hội cô lập kỳ lạ, không dính dáng gì đến bá đạo, kỳ thực bên trong nam nữ đều thu, hỗn hợp tạp nham, thù hạ đủ hạng.

Độc Phách không lên tiếng, chỉ nhìn Phương Cửu Thọ, ý thôi thúc hẳn tiếp tục nói...

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Ngàn dặm lại tương phùng

Phương Cửu Thọ chép chép môi nói :

- Vừa rồi là nói tình hình của Độc đường, tiếp đến là nói về Đường chủ của Kỳ đường là Tiểu Yết Từ Tào Cửu, Phó đường chủ là Nhất Bích Đồ Phu, ba tên Tuần kiểm là Bạch Nhân Lang Phan Thiếu Xuân, Yêu Đồng Hương Thái, Quan Tài Đinh Hạ Sâm. Kỳ đường hoàn toàn do nội bộ chủ sự, cho nên bọn đầu mục tuy ít nhưng thủ hạ lại đông đúc. Đường chủ của Cơ đường là Thông Thiên Tú Sĩ Công Trị Kỳ, tên này gian xảo khôn lường, âm độc cực kỳ. Nhìn bên ngoài thì thấy Tào Cửu của Kỳ đường gian ác hơn hẳn, nhưng bên trong Công Trị Kỳ tàn độc hơn nhiều. Phó đường chủ là Ác Hồ Trần Kiều. Công phu của Trần Kiều không tệ nhưng chỉ là kẻ lỗ mãng thất phu. Dưới trướng cũng có ba tên Tuần kiểm, một là Tuyền Phong Quải Ngụy Hào, một là Song Đầu Giao Lý Khinh, còn một vì là Mao Dung Tiền, người ta gọi Mao Tam Lang chính là hắn.

Độc Phách trầm giọng nói :

- Thực lực của Quỷ Vương kỳ thật không nhỏ.

Phương Cửu Thọ cười theo nói :

- Ta đã sớm nói với Độc huynh rồi. Sở dĩ Quỷ Vương kỳ có thể thành danh chốn giang hồ, lưỡng đạo dương uy, chẳng phải vô duyên vô cớ. Bọn họ đương nhiên có cơ sở có tiền tài. Điều khác chưa nhắc đến là danh tiếng, vinh quang của bang hội do các đầu lĩnh mà có. Mỗi một tên không đơn giản, người người đều có bản lĩnh. Nếu thật muốn đánh với họ, e rằng không tránh khỏi đại phí tâm sức.

Nam Cung Vũ trầm giọng nói :

- Thiên hạ vốn không có việc gì không bỏ công mà được thu hoạch. Phương Cửu Thọ, bọn ta đã sớm chuẩn bị bước này rồi.

Độc Phách vẫn thản nhiên, bình tĩnh nói :

- Còn Quả đường, huynh chưa nói đến. Trong Quả đường chẳng rõ có anh hùng hảo hán nào?

Phương Cửu Thọ vội nói :

- Xin đáp lời Độc huynh, Đường chủ Quả đường tên gọi Câu Duy, hiệu xưng Lãnh Diện Kim Cang, là một nhân vật hành sự chưa từng sơ suất thủ hạ của hắn đối với hắn trước nay vừa cung kính vừa kính sợ, ngay một câu lớn tiếng cũng không dám nói. Phó đường chủ là Tà Môn Thiên Đàm Điều Xương. Cả tánh người này thật tương phản với Câu đường chủ. Họ Điều xử thế linh hoạt, được lòng mọi người, bản lĩnh gió chiều nào xoay chiều ấy có thể không để lộ vết tích. Cũng chỉ có hắn mới có thể đủ sức khiến Câu đường chủ hài lòng.

Dưới Quả đường có bốn Tuần kiểm là Song Luân Vương Lam Vỹ, Nhất Can Tử La Thụy, Lộ Trọng Hiên Viên Châu, Độc Quải Lôi Kiệt.

Gật gật đầu, Độc Phách nói :

- Bọn này thì sao?

Phương Cửu Thọ cười khan nói :

- Trời ơi! Độc huynh, vậy còn chưa đủ sao? Đều là bọn hung thần ác quỷ! Ai chán sống cứ việc gặp họ!

Độc Phách tăng háng nói :

- Nói thực, trong Quỷ Vương kỳ, quả thật hảo thủ như mây, tài năng xuất chúng không phải là loại dễ đối phó. Dựa theo tình hình hiện nay của bọn ta mà nói, phương thức ứng phó tốt nhất là tránh trực diện đối chiến, lấy phục kích làm chủ, nếu không, một mai rơi vào trùng vây, cơ hội thắng lợi thật viễn vông.

Phương Cửu Thọ lại tiếp :

- Độc huynh, xin dung cho ta nói thật, giả như nhị vị không có ý tìm người trợ thủ, chỉ dựa vào lực lượng của nhị vị mà hành sự, bất kể là trực diện giao phong hay phục kích ám toán đều là việc cực kỳ mạo hiểm. Huynh có diệu sách của huynh, họ cũng có mưu kế của họ. Ai tính toán lại không để lộ sơ hở? Trên đường đi Đô Giang trấn, Độc huynh gặp phải ngăn cản của Bảo phòng, không phải là một thí dụ để chứng minh sao?

Độc Phách nói :

- Đa tạ chân tình của huynh, nhưng ta chẳng phải có ý khoe tài, vấn đề ở chỗ thực tế quá khó khăn Đồi này, bằng hữu hi sinh mạng sống vì mình không nhiều. Huống hồ có bằng hữu như vậy hoàn cảnh của người ta không khỏi phải suy nghĩ.

Phương Cửu Thọ vỗ đầu nói :

- Huynh vì bằng hữu mà lo, tốt, đương nhiên là tốt rồi nhưng riêng huynh thì gặp phiền phức.

Độc Phách vẫn an nhiên nói :

- Cũng không có phiền hà gì, chỉ tận lực tranh giành sinh tử mà thôi.

Nam Cung Vũ suy tư nói :

- Muốn kiếm người cũng không khó tìm, nhưng xem thực tế có cần như vậy không? Độc Phách, bằng hữu bán mạng không nhiều nhưng chỗ dựa của đệ thì lại rất chắc chắn.

Phương Cửu Thọ vội hỏi :

- Nam Cung huynh, chỗ dựa của Độc huynh là ai vậy?

Độc Phách đưa mắt cảnh giới nhìn Nam Cung Vũ, cố ý nhạt nhẽo cướp lời nói :

- Nam Cung huynh chỉ phụ họa cho vui. Ta có thói quen một mình lang bạt, làm sao lại có chỗ dựa chứ?

Nam Cung Vũ mỉm cười nói :

- Đệ trước nay quen gánh vác trọng trách, một mình chống chọi phong ba, bị đánh gãy răng cũng chỉ âm thầm nuốt máu, nhưng tình hình này khác xa bình nhật. Độc Phách, đến lúc máu chốt, bất luận cách nghĩ của đệ thế nào, ta sẽ có kế hoạch riêng, ta sẽ có tính toán riêng.

Phương Cửu Thọ đồng cảm nói :

- Nam Cung huynh hãy còn thông suốt một chút. Tánh của Độc huynh thì không thể cải đổi được.

Độc Phách cười gượng đổi giọng nói :

- Phương huynh, chúng ta tạm thời không nói đến chuyện này. Ta hỏi huynh, Báo phòng hiện giờ chỉ còn lại sáu miêu thủ, trừ Thương đầu nhi và Thôi Tú bị thương ra, bốn tên còn lại thuộc hạng gì?

Phương Cửu Thọ nói như trả bài :

- Khôi Nhạn Lý Thường Phong, Hoạt Thi Cửu Tái Sinh, Thập Bát Phiến Vệ Ngọc Chấn, Bệnh Thái Tuế Động Quan, bốn tên đều là hảo thủ. Sở trường của Lý Thường Phong là khinh công, công phu của hắn không dưới Nguyễn Vô Ảnh. Cửu Tái Sinh, người giống như danh hiệu, vừa xem thì giống như một xác chết vừa đào dưới mộ lên. Sở trường của hắn là Khiêu Thi Bộ cực kỳ quái dị, có thể nói là hoàn toàn không theo bộ pháp nào. Kỹ ảo nhào lộn của Vệ Ngọc Chấn không có ai bì nên mới gọi là Thập Bát Phiến, cho dù nhào lộn một trăm tám mươi lần mặt vẫn không đổi sắc. Động tác của người này cực nhanh, mỗi khi giữa không trung nhào lộn đã thương người một cách vô hình. Lại nói đến Bệnh Thái Tuế Động Quan, sắc mặt hắn lảm lảm lì lì, cực kỳ hung hãn, cuồng bạo đến mức gần như bệnh hoạn. Nhị vị ngàn lần không vì cảm thấy diện mạo gần như sắp chết của hắn mà xem thường, nếu không sẽ mắc bẫy đó.

Nam Cung Vũ cảm thán nói :

- Quý Vương kỳ quả nhiên danh hiệu không sai, không hổ được xưng là Quý Vương kỳ, dưới kỳ yêu ma quý quái nào cũng có. Theo tình hình mà Phương Cửu Thọ đã nói, kế hoạch phải cân nhắc cho kỹ.

Độc Phách sắc diện ngưng trọng, dưới bóng đèn, vài sợi tóc rũ xuống như lộ ra tâm tư.

- Đường cuối cùng cũng phải đi, hiện thực cuối cùng cũng phải đối diện, dù cho hiện thực đó có thống khổ thế nào. Nam Cung, giờ huynh đã minh bạch nỗi khổ tâm mà lúc ban sơ đệ không mời huynh tham dự việc này.

Nam Cung Vũ ưỡn ngực, lớn giọng nói :

- Huynh không hối hận vì chuyện đi này, một chút cũng không hối hận. Độc Phách, vì huynh muốn trọn một chữ “Nghĩa”, dù cho vì thế mà mất đi tính mạng ta lời được một chữ “Nghĩa” này cũng đã mãn nguyện.

Sắc mặt Phương Cửu Thọ có chút cảm động lên tiếng :

- Nhị vị quả là can trường, đảm lược như nhau. Nghĩa ngút trời cao. Đem tại hạ mà so sánh với nhị vị thực quá nhỏ mọn.

Ánh mắt ôn nhu nhìn Phương Cửu Thọ, Độc Phách chậm rãi nói :

- Huynh bắt tất tụt trách nhiệm mình như vậy, ta nói rồi, mỗi người đều có hoàn cảnh không giống nhau. Suy nghĩ thì nhiều cách, nếu chỉ vì thế diện hảo mà miễn cưỡng thì cũng mất đi tính trung thực.

Ngừng một lát, chàng lại hỏi :

- Về sau Phương huynh định làm gì?

Phương Cửu Thọ cười chua chát :

- Trước khi bắt đầu hành động lần này, ta đã có tính qua, nếu thắng ta cùng họ trở về tiếp tục cuộc đời bán thân kiếm cơm. Nếu không xong ta chỉ còn cách cao chạy xa bay. Tình hình trước mắt đương nhiên là không xong rồi. Quý Vương kỳ không chỉ là tử địch của nhị vị mà còn là một tấm tử lệnh phù của ta. Tội danh lâm trận rút đầu, bội phản, đào vong chắc chắn đã định rồi, trừ cao chạy xa bay còn cách nào khác?

Nam Cung Vũ hỏi :

- Lộ phí của huynh đủ không?

Phương Cửu Thọ toét miệng nói :

- Đã có tính toán trước đương nhiên có dự bị. Ta đã sớm gom góp tư trang, thiết tưởng bớt ăn bớt xài, cuộc sống hai ba năm chắc không có vấn đề gì, qua thời gian này sẽ tìm cách khác.

Nhìn Độc Phách, Nam Cung Vũ hỏi :

- Thế nào?

Độc Phách nói :

- Chiều theo ý của huynh.

Trầm ngâm một lát, Nam Cung Vũ lấy từ trong người ra một cái túi dài màu vàng. Lão mở miệng túi từ bên trong lấy ra hai tấm ngân phiếu trải ra trước mặt Phương Cửu Thọ nói :

- Đây là một chút tâm ý của ta và Độc Phách. Hai tờ ngân phiếu tổng cộng bốn ngàn hai trăm lượng.

Phương Cửu Thọ há hốc miệng, ngực phập phồng thò, nước mắt đã trào ra, vô cùng kích động, hần đột ngột đứng bật dậy xá dài Nam Cung Vũ và Độc Phách, thanh âm nức nhen :

- Đa tạ hậu ân của nhị vị. Tiền đồ trước mắt không biết còn nghịch cảnh nào nữa phải trải qua. Đại ân đại đức của nhị vị, cả đời này ta chẳng thể nào quên.

Nam Cung Vũ vòng tay cười nói :

- Không cần khách sáo. Độc Phách và ta đều là con người, bọn ta hiểu cuộc sống là như thế nào.

Đúng vậy! Phương Cửu Thọ cũng biết cuộc sống là phải như thế nào, đặc biệt là ở hoàn cảnh xa lạ, đối mặt với tương lai mù mịt. Cuộc sống không chỉ là sự gánh vác mà còn là sự cọ xát. Ngày tháng trôi đi như mũi tên bay, một ngày rồi lại một ngày như lớp lớp nếp nhăn trên mặt.

* * * * *

Ở Bát Hộc thôn, Độc Phách và Nam Cung Vũ đã trú ngụ qua nửa tháng. Trong nửa tháng này, cuộc sống trôi qua thực quá an nhàn. Từ việc ăn ngủ hoặc đi du ngoạn trong ngoài thôn xem ra như chẳng có việc gì thực tế. Độc Phách mượn thời gian này để dưỡng thương, chỉ cần thương thể chẳng hoàn toàn bình phục, lập tức chuẩn bị động thủ lần nữa với Quý Vương kỳ chỉ cách đây năm mươi dặm.

Hiện tại, thương thể chàng đã lành hết tám phần, chàng định chỉ nghỉ ngơi thêm hai, ba ngày nữa thì có thể xung trận tiếp tục báo thù báo oán.

Vừa dùng cơm trưa xong, Độc Phách định vào phòng ngủ trưa, còn Nam Cung Vũ trái lại, vì sức lực sung mãn nên lão muốn ra ngoài đi dạo, vì thế chàng cũng đi theo bởi không muốn để Nam Cung Vũ đi một mình.

Không khí bên ngoài thật hiếm thấy. Tuy có hơi lạnh nhưng ánh mặt trời le lói chiếu vào người cũng dễ chịu, đặc biệt đối với những người nhàn tản. Bầu trời màu ngọc bích trong như đánh bóng. Mây cụm mây trắng bông bồng bênh bay, nhìn thấy lòng càng sáng khoái.

Nam Cung Vũ vươn người mấy cái rồi vỗ vào vai Độc Phách cười nói :

- Sắp vào đông rồi đó, Độc Phách. Trong thời gian này không dễ gì gặp được ngày đẹp như hôm nay. Gió nhẹ, nắng ấm, mây nhạt, trời xanh. Ra ngoài dạo chơi vô cùng thú vị không hay hơn cứ chui rúc trong nhà mà chịu sầu chịu não sao? Đi! Chúng ta cứ hứng thú dạo chơi.

Độc Phách cười nói :

- Hôm nay tâm tình huynh sáng khoái nhỉ? Lời nói như ca hát vậy!

Nam Cung Vũ cước bộ nhanh hơn, ngân thương trong tay đã biến thành ngân trượng, lăm lăm như nói với mình :

- Lạc thú do mình đi tìm. Sống ở giang hồ vốn là khổ mạng, lại không tìm một chút tiêu dao, như tảng đá lúc nào cũng đè trên ngực, ngày tháng như vậy có sống được chăng?

Lững thững theo sau, Độc Phách nói :

- Đi đâu mà du ngoạn? Đệ thấy chỉ bằng đi vòng thôn này. Tổng cộng nam bắc một con đường duy nhất, mấy tiểu điểm, đi mấy vòng trở về đủ ngủ ngon rồi.

Nam Cung Vũ mắt nhìn tứ phía gật đầu :

- Nói cũng đúng, nhưng tiểu thôn thô chạy chưa kịp cong đuôi này khiến người ta mất hết hứng thú nhân tàn. Theo huynh chỉ bằng theo con đường phía bắc mà đi về phía trước, đi đến đâu thì mặc nó, chừng mệt sẽ trở về, thế nào?

Độc Phách thẳng vai nói :

- Tùy huynh!

Hai người nhàn hạ men theo con đường mà đi về phía Bắc. Thoáng chốc đã ra khỏi thôn mà đến miền thôn dã. Kỳ thực tiểu thôn vốn lạnh lẽo hoang sơ, trong thôn ngoài thôn đều u tịch như nhau.

Hít mạnh một hơi, Nam Cung Vũ nhìn núi non trùng điệp phía xa, rồi nhìn cây cỏ điền dã ở gần hứng chí nói :

- Nên thường thường đi ra ngoài mới phải. Con người tiếp xúc thường với thiên nhiên, thần khí sung mãn, phong nhuận. Độc Phách, như vậy đệ không thấy trong lòng đặc biệt sáng khoái sao?

Độc Phách cười đáp :

- Trừ những ngày đường thương ở tiểu khách điểm ra, cơ hội để tiếp xúc với hoang dã, sơn nguyên đã là quá nhiều rồi. Núi vẫn là núi, nước vẫn là nước, cỏ hoang rừng đậm cũng không có gì thay đổi.

Nam Cung Vũ thì thầm nói :

- Nhưng quả thực là hào phong cảnh!

Độc Phách bất đắc dĩ mới nói :

- Đó là do tình cảm quyết định, đệ không có sự khoáng đạt đó của huynh. Chỉ cần nghĩ đến Phi Tinh, nghĩ đến trách nhiệm lẽ ra phải làm tròn với nàng lại chưa làm tròn, phong hoa tuyết nguyệt đều trở thành mây khói.

Nam Cung Vũ phản đối :

- Ngày nay đệ cũng chính là vì Phi Tinh mà tận sức đó thôi. Chỉ là an nhàn khoảnh khắc, sao gọi là tội được. Độc Phách, đừng quá khắt khe, áp bức mình như vậy. Thư giãn một chút đối với đệ có lợi không hại.

Độc Phách nặng nề nói :

- Đệ không thể. Đệ chỉ có tâm tình trầm trọng. Nam Cung, u uất này huynh đừng nhắc đến nữa.

Trầm mặc một hồi, Nam Cung Vũ hỏi :

- Vết thương của đệ sắp bình phục phải không?

Độc Phách chuyển động hai vai, khom người vận lực nói :

- Không trở ngại.

Nam Cung Vũ nói :

- Huynh biết đệ trong lòng gấp rút. Sự tình không đến lúc kết thúc đệ vĩnh viễn đứng ngồi không yên. Độc Phách, huynh thấy thế này, ngày sau bắt đầu mở đường lên Bao Cô lãnh đánh một trận với Quý Vương kỳ.

Độc Phách chậm rãi nói :

- Làm như vậy có phải hơi nóng nảy không?

“Xì” một tiếng, Nam Cung Vũ mắng :

- Bỏ mẹ nó giọng nói như vậy đi. Họ Độc kia, mi có tính toán gì đó mà tưởng người khác không biết sao?

Ánh mắt Độc Phách lóe lên nụ cười, thanh âm ấm áp nói :

- Lão hữu cuối cùng cũng là lão hữu.

Nam Cung Vũ không hiểu ý chàng, đá bay một viên đá. Đột nhiên lão cảm khái ngẩng đầu hỏi :

- Độc Phách, Phương Cửu Thọ đã đi mấy ngày rồi?

- Mười ba ngày rồi. Buổi trưa ngày thứ hai khi bọn ta đến Bát Hộc thôn này, hắn đã rời khỏi đây thoáng chốc đã mười ba ngày. Thời gian nhanh quá!

Nam Cung Vũ nhìn trời cao, lẩm bẩm :

- Tên tiểu tử này, ngày nay không biết lưu lạc đến nơi nào. Hiện giờ nghĩ lại tên họ Phương cũng không đến nỗi tồi. Thân rơi vào hoàn cảnh khốn cùng như vậy đã giúp bọn ta không ít chuyện.

Độc Phách nói :

- Mười ba ngày là một thời gian dài. Trong mười ba ngày đủ để một người đi đến một nơi rất xa. Nếu Phương Cửu Thọ vẫn theo kế hoạch dự liệu của hắn mà làm nay tất đã ở ngoài ngàn dặm, bọn ta tìm không được hắn, cũng không có người khác tìm được hắn.

Gật đầu, Nam Cung Vũ nói :

- Không sai. Cũng không có người khác tìm được hắn...

Độc Phách thấp giọng :

- Chỉ nguyện họ Phương đa phúc đa thọ, kiết đường bình an.

Nam Cung Vũ “hừ, hừ” nói :

- Đệ nên tặng hắn vài câu chúc phúc. Nói đúng ra tiền đồ của hắn đều bị hủy về tay của đệ.

Độc Phách nhường mày nói :

- Hắn ở trong Quý Vương kỳ làm gì có tiền đồ? Hơn nữa nhiệm vụ đặc biệt ở Báo phòng có thể nói là từng bước hung hiểm, thời gian dài lẽ nào không xảy ra sơ sót? Sớm ly khai là phúc chứ không phải họa. Nam Cung, nói chính xác là đệ đã cứu hắn.

Nam Cung Vũ trợn mắt nói :

- Cứu hắn? Làm cho Phương Cửu Thọ chịu đói lạnh mà là cứu hắn?

Độc Phách phỉ bụ trên tay áo cười nói :

- Chịu đói chịu lạnh không hơn đồ máu phoi thấy sao? Hơn nữa, trên người hắn còn có một số tiền vốn, nếu biết vận dụng, ngày tháng không đến nỗi tồi. Nam Cung, người muốn sống lâu phải biết nhìn xa.

Nam Cung Vũ nói :

- Mẹ nó, nói tới nói lui đệ đều có lý.

Ngẩng đầu nhìn bên lộ có một đám trúc xanh. Sau đám trúc ẩn hiện một tảng đá to, Độc Phách co ro chân nói :

- Hơi mệt rồi. Đến đó nghỉ chân một lát.

Nam Cung Vũ cười hắc hắc nói :

- Mẹ nó, chỉ đi mấy bước đường đã kêu mệt. Ta nói sức khỏe của mi còn chưa bình phục đó.

Độc Phách nói :

- Không phải! Con người càng hoạt động, sức lực mới càng bền. Bao nhiêu ngày nay, đệ quen lười nhác, gân cốt khó tránh khỏi hơi cảm thấy cứng nhắc, không bền bỉ, tráng kiện như bình nhật. Kỳ thực, chỉ cần rèn luyện một chút, mau chóng sẽ như xưa.

Nam Cung Vũ xoa xoa mặt nói :

- Chỉ mong được như vậy.

Đám trúc lớn này diện tích che mát không nhỏ. Bóng lá lắt tay, màu xanh phủ lên đất, phạm vi rộng hơn một trượng đều nằm dưới bóng trúc. Hiện giờ đã vào cuối thu sơ đông nên không cảm thấy sáng khoải của sự mát lạnh, nếu đối thanh giữa hạ nóng bức thì bóng mát này không khác gì cõi thiên đường ở chốn trần gian.

Tầng đá đỏ nằm ngang dưới gốc trúc. Mặt đá bằng phẳng thẳng lì, hiển nhiên thường có người đến đây ngồi nghỉ. Có lẽ vì hôm nay trời hơi se lạnh nên nơi đây vắng vẻ hơn người.

Nam Cung Vũ ngồi xuống, lười nhác duỗi chân mấy cái, nói :

- Nơi này mát mẻ quá nhưng chỉ không hợp với tiết lạnh như vậy. Lúc này, ngồi ở đây giống như uống gió vào người.

Ngồi ở một đầu tầng đá, Độc Phách cười nói :

- Tạm thời nghỉ chân mà thôi. Huynh bớt ở đây mà ca cẩm.

Nhìn nhánh trúc lắt lay trên đỉnh đầu, Nam Cung Vũ xoa tay trên đầu gối chép miệng nói :

- Huynh nói, Độc Phách à, giờ này ở đây, nếu có thêm một bình rượu, quang cảnh càng tuyệt hảo hơn.

Độc Phách nói :

- Huynh biết hiện giờ uống rượu không phải là còn quá sớm sao?

Nam Cung Vũ định cãi lại, chợt từ xa xa vang lên tiếng bánh xe lộc cộc pha lẫn tiếng ngựa thở phì phò. Thanh âm từ đầu kia con đường dần dần đi lại đầu này, trầm trầm chậm chậm.

Độc Phách xoay lưng lại. Từ trong khe hở của bụi trúc phóng tầm mắt quan sát bên ngoài rồi thì thầm nói :

- Có chiếc xe ngựa chạy đến đây, xem bộ dạng giống như đã chạy qua một đoạn đường dài.

Chớp mắt, Nam Cung Vũ thấp giọng nói :

- Nghe chuyển động của bánh xe, nghe tiếng thở gắng sức của con vật, Độc Phách, huynh dám cá với đệ là trên xe này nhất định chở không ít đồ vật, chỉ cần nhìn thể tích của đồ vật huynh đủ đoán ra bên trong có vật gì.

Độc Phách cười nói :

- Nam Cung, khẩu khí của huynh hoàn toàn là giọng điệu của kẻ đào tường khoét vách.

Nam Cung Vũ nói :

- Tuy chưa hẳn là đào tường khoét vách nhưng hành hiệp như bọn ta thì bất cứ cửa nào của giang hồ cũng phải bước qua, bất tất tinh thông nhưng chí ít cũng phải hiểu nếu không chịu thiệt thòi là lẽ đương nhiên.

Độc Phách thẳng lưng ngồi lên nói :

- Tốt nhất là xem cho rõ. Làm không xong thì khiến bọn ta trở thành hai tên trộm vặt.

Giống như trả lời câu nói của Độc Phách, tiếng lộc cộc đột ngột vang lên mấy bóng ngựa, từ phía bên kia đường chạy đến chân ngang phía trước con đường chiếc xe ngựa đang đến.

Kẻ đến đó có ba người ba ngựa. Bụi bay mù mịt. Ba con kiện mã chạy như gió cuốn. Ba người này dường như đã mai phục sẵn ở một nơi phía trước từ lâu rồi. Chúng chọn địa phương này làm chỗ xung kích, mục tiêu chính là chiếc xe ngựa kia.

Đương nhiên chiếc xe đang chạy tới lập tức phải dừng lại rồi vội vã nhường sang một bên đường.

Ba người ba ngựa rầm rộ chạy qua nhưng trong chớp mắt, bọn chúng quay đầu trở lại, một trước một sau và chính giữa kẻ sát chiếc xe đó. Ngồi trước xe là tên xa phu, còn người kia là một chàng trai trẻ tuổi. Hai người vừa thấy thế trận như vậy thì biết tình hình không ổn. Xa phu biến sắc, vội vã buông cương, hai tay ôm đầu ngồi co rút lại. Phàm bọn xa phu trên đường gặp cường tặc đánh cướp, thường đều phản ứng như vậy, biểu thị mình chỉ là kẻ làm công vô can với tài chủ. Nói chung, tỏ ra tư thế như vậy tuy không kiếm được tiền công nhưng có thể giữ được mạng, xa phu có thể đặt mình ra ngoài sự việc. Chàng trai trẻ thì không thế như vậy vì hẳn không phải là xa phu. Thân phận hẳn không dễ hấn khoanh tay ngồi yên.

Mất thấy tên xa phu ngồi co rút, hấn đành phải miễn cưỡng cố nở nụ cười, vòng tay chào hỏi ba người trên ngựa :

- Tam vị anh hùng hảo hán, tiểu nhân là Mã Hóa Long, là quân sự của Chính Thịnh Bì hiệu ở Cam huyện cung kính thỉnh an tam vị.

Sau lưng bụi trúc, Độc Phách và Nam Cung Vũ nhìn rõ mặt mũi ba tên kỵ sĩ kia, không nén được suýt chút nữa cười lớn lên. Bọn đó chẳng ai xa lạ chính là Huyết Trảo Kim Dao Đồ Trường Thanh, thủ hạ của Đồ Trường Thanh là Hứa Vinh, đầu như quả dưa. Còn tên kia tai gào, chân mày chữ bát, vẻ mặt vênh vao thì chưa từng gặp qua.

Tiểu quân sự Mã Hóa Long vừa mở miệng, Đồ Trường Thanh đang ghim ngựa trước đầu xe cười lạnh lẽo, rồi ngửa mặt nhìn trời nói bằng giọng mũi nặng nề :

- Mã Hóa Long, bọn ta có chỗ khó xử, phải nhờ đến quý bảo hiệu giúp đỡ. Việc này e rằng mi không làm chủ được. Theo ta hay là thỉnh Tiền chương quỳ trong xe ra tương kiến.

Mã Hóa Long do dự một lát rồi cười nói :

- Anh hùng, tiểu nhân tuy không phải là người võ lâm nhưng quy luật giang hồ cũng biết một, hai. Không biết anh hùng có việc gì phải cần đến chương quỳ của tiểu nhân, có thể cho tiểu nhân biết trước, nói không chừng tiểu nhân cũng có thể làm chủ được.

Đồ Trường Thanh sầm mặt, giận giữ hét lên :

- Đồ hỗn tạp. Mi chỉ là một tên quân sự nho nhỏ mà tự xem mình như là lão chủ sao? Mua bán của bọn lão gia, mi gánh vác được không? Còn không mau gọi lão côn trùng Tiền Đồng ra đây hay là bọn bây đều muốn chết?

Mã Hóa Long bất giác ớn lạnh đành phải liên tiếp vâng dạ, lập cập từ trên bò xuống, đi vòng ra sau xe nhìn vào bên trong còn đang buông rèm lên tiếng :

- Đại chương quỳ... Chúng ta gặp rắc rối rồi. Người ta không mời chương quỳ xuất hiện không được. Chương quỳ có thể ra ngoài nói mấy câu được không? Tình hình trước mắt, tiểu nhân sợ ngăn không được...

Rèm xe vén ra, một người mập mạp, đầu to, tai lớn, sắc mặt hồng hào thò người ra. Người này mặc áo bào xanh có thêu chữ thọ, đầu chít khăn gấm, một chân bước ngang thanh chắn sau xe, có lẽ vì lão trong lòng khẩn trương trầm trọng, cả người rơi nhào ra ngoài, nhờ Mã Hóa Long kịp thời đỡ lấy, nếu không đã té chổng vó lên trời.

Trên yên, Đồ Trường Thanh chú mục nhìn con người mập mạp đang chân thấp chân cao đi đến gần. Hắn chợt hét to một tiếng, thanh âm như sấm :

- Mi phải chăng là Tiền Đồng của Chính Thịnh Bì hiệu?

Tùng thốt thịt mập mạp của người này hốt nhiên co giật, mi mắt nhảy múa, trên trán từng giọt mồ hôi như hạt đậu tuôn ra, sắc diện lập tức từ hồng biến xanh, bộ dạng như sắp ngất đến nơi.

Mã Hóa Long đứng bên cạnh nhìn thấy không xong, vội vã bước lên hai bước đỡ lưng phò vai của Tiền Đồng, lão mới miễn cưỡng giữ được thăng bằng không té.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Đường lang hoàng tước kế

Mục quang sắc bén nhìn xuống, bộ dạng hung hăng của Đồ Trường Thanh đã sớm khiến người mập này hồn phi phách lạc. Hắn lại sát khí đằng đằng hét lên :

- Ta hỏi mi, mi phải là Tiền Đồng? Tiền Đồng chương quỳ của Chính Thịnh Bì hiệu không?

Người mập này không ngừng run như cây sậy giọng như sắp khóc đáp :

- Phải... phải... phải... Ta là Tiền Đồng. Ta... là... Tiền Đồng.

Khẽ hừ một tiếng, Đồ Trường Thanh lạnh lẽo nói :

- Chuyến này mi dẫn Mã quân sự trong điểm của mi mang theo bao nhiêu ngân lượng lên phương Bắc mua hàng hóa?

Rùng mình, Tiền Đồng hoảng loạn đáp :

- Không mang bao nhiêu ngân lượng. Hảo hán gia, quả thực bọn ta không mang bao nhiêu ngân lượng.

Đồ Trường Thanh mặt mày âm u nói :

- Nói dễ nghe một chút là bọn huynh đệ ta muốn nhờ mi giúp đỡ. Nói khó nghe một chút, đây gọi là đánh cướp. Tiền đại chương quầy buôn bán nhiều năm, chắc cũng minh bạch thế nào là đánh cướp chứ?

Sắc mặt lúc trắng lúc xanh, vẻ hồng hào vốn có từ lâu chẳng biết đã mất đi lúc nào, Tiền Đồng lú lỏi nói :

- Hào... hào hán gia... hào hán gia... tội nghiệp cho lão chi là buôn bán nhỏ, vốn mỏng lời ít thực không đáng bao nhiêu... Cầu hào... hán gia cao quý... tha cho lão kỳ này.

Đồ Trường Thanh cứng rắn nói :

- Được! Người có thể đi, đồ vật trên xe để lại

Tiền Đồng thở như kéo bể, nắc nghẹn nói :

- Hào hán gia... đây không phải là muốn lấy mạng của lão sao? Trong điểm... một năm chỉ nhập hai lần hàng hóa. Toàn bộ đem vốn lời của nửa năm trước, mà mua bán cho nửa năm sau. Luân lưu tiền vốn... mới có thể duy trì miếng ăn. Nếu hào hán gia lấy hết... chút vốn liếng này... lão đâu còn mua bán gì được...

Đồ Trường Thanh giận giữ hét :

- Tiền Đồng, ta chửi mấy đời tổ tông nhà mi. Mẹ nó! Mi coi ta là đứa con nít lên ba. Ai không biết Chính Thịnh Bi hiệu là tiệm tạp hóa lớn nhất Cam huyện, cũng là phú thương cự phách hàng đầu. Muốn ở trước mặt lão gia già khốc nghèo khốc đói, kỳ thực cướp chuyển này của mi, theo bọn mi mà nói, bất quá chỉ là một sợi lông của chín con trâu, có kể làm gì. Nếu mà còn kể lể những nhằng không dứt khoát, đừng trách đại gia trở mặt vô tình, tài mạng đều lấy.

Tiền Đồng không nén được kêu lên :

- Tha cho ta... hào hán gia... Giữa cảnh an bình, thanh thiên bạch nhật, hào hán gia không thể ra tay áp bức như vậy, trừ phi không sợ vương pháp.

Ngẩng đầu nhìn Hứa Vinh đang kè giữa xe, gương mặt ngựa của Đồ Trường Thanh lộ ra vẻ cười vui nói :

- Đầu óc lão côn trùng này có bệnh rồi. Tình hình này lão còn luận vương pháp nói đạo lý với ta. Nếu ta sợ vương pháp, ngày nay, đã chẳng ngăn xe của lão.

Hứa Vinh lắc lư đầu quả dưa, cười đanh ác nói :

- Đầu lĩnh họ Tiền này muốn tiền không muốn mạng. Đầu lĩnh cho lão sinh lộ, lão cũng không lãnh tình. Theo thuộc hạ, lão không đầu rơi xuống đất thì không chịu nhận mạng.

Đồ Trường Thanh rống lên như sấm :

- Tiền Đồng, đúng không? Mi đầu rơi dưới đất mới chịu nhận mạng phải không?

Tiền Đồng run bần bật, hai hàm răng va nhau cầm cập, mặt mày méo xệch. Mã Hóa Long vội vã đỡ lấy lão, van nài thôi thúc nho nhỏ bên tai lão :

- Chương quầy, kẻ thức thời mới là hào kiệt. Hôm nay bọn ta đang ở dưới hiên nhà người không thể không cúi đầu. Nếu không giao ngân lượng, chọc giận ba hung thần ác sát này, chúng gươm đao chặt xuống, đến lúc đó tiền cũng không còn mà mạng cũng mất luôn, thì còn gì để hy vọng. Chương quầy, còn ở trong núi, không sợ gì hết cúi đầu.

Tiền Đồng mồ hôi như suối, lắp bắp nói :

- Nhưng mà... nhưng mà... Hóa Long, đây đều là mồ hôi nước mắt... của bọn ta.

Mã Hóa Long cũng lo lắng đến mồ hôi xuất hạn. Hấn nóng này không yên nói :

- Đại chương quầy! Lão xem xem cục diện trước mắt lão chống lại được không? Đến lúc bồi thêm hai nhân mạng có lấy lại được gì? Đại chương quầy cả đời buôn bán, tại sao không tính toán việc nào được, việc nào mất.

Tiền Đồng định thần, ngo ngẩn nhìn ba hung thần trên lưng ngựa, nước mắt tuôn trào. Lão dùng tay áo che mặt nắc nghẹn :

- Thôi... thôi... thôi... ta nhận mệnh là... được rồi... Trên xe hiện kim có... một vạn năm ngàn lượng... Trong túi da là... một ngàn hai trăm lượng bạc lẻ. Muốn lấy... các người lấy đi.

Đồ Trường Thanh liếc mắt hỏi :

- Chỉ có bấy nhiêu?

Tiền Đồng run rẩy nói :

- Hảo hán gia... đó là... toàn bộ gia tài... của lão. Vốn liếng đều giao cho người. Phải chăng hảo hán gia còn chê ít?

Đồ Trường Thanh gằn giọng nói :

- Không sai! Đương nhiên, ta chê ít. Lão còn trùg họ Tiền kia, mi không cần khóc kể, giả một tuồng thương tâm. Đại gia không ăn thứ này. Giờ đem bao lụa trên mình mi nộp ra đây.

Thoái lui một bước theo bản năng, Tiền Đồng lấy tay đề lên bên sườn trái, kinh khủng nhìn lên nói :

- Hảo hán gia... hảo hán gia... trong bao này chỉ có mấy đồng tiền lẻ... là phí dùng hàng ngày, thực là rất ít! Cầu hảo hán gia lưu lại cho lão chút đỉnh.

Đồ Trường Thanh cười hăng hắc nói :

- Tiền Đồng, mi cho rằng ta không biết trong đó có bao nhiêu sao? Tổng cộng ngân phiếu của Đại Hưng ngân hiệu là năm vạn lượng, chia ra một trang một vạn lượng, tổng cộng năm tờ đúng không?

Tiền Đồng lập tức mặt như xác chết, hai môi mím lại, lỗ mũi héch lên như cá bị mắc câu :

- Mi... mi... mi làm sao... mà biết?

Đồ Trường Thanh dương dương tự đắc nói :

- Biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Họ Tiền kia, mi không nghĩ xem, tại sao bọn ta đứng lúc ngăn chặn xe tiền, từng bước nắm chắc tin chính xác như vậy? Trong này, đương nhiên đã trải qua công phu thám sát kỹ càng cả một quá trình hành động hoàn mỹ hoàn bích, mi nghĩ xem từ đâu mà có tin tức này?

Nuốt một ngụm nước bọt, Tiền Đồng găng sức nói :

- Ấy da! Mi... mi nói là... trong điểm của ta... có nội gián?

Đồ Trường Thanh không nhẫn nại nữa, nói :

- Không cần hỏi nhiều như vậy, lẽ nào ta phải đem toàn bộ quá trình thám dò báo cho lão? Thật quá lắm cảm.

Mã Hóa Long lại thì thầm bên tai Tiền Đồng :

- Đại chương quỹ, việc đã đến nước này giấu cũng không giấu được, theo tiểu nhân lão nên giao bao lụa cho họ đi. Cầu cho tài mất người còn. Bảo toàn được mạng trăm năm.

Tiền Đồng hít mạnh một hơi, tay như khúc gỗ cho vào bên trong, sờ soạn hồi lâu mới lôi ra một túi gấm, lão đem giao cho Mã Hóa Long. Tên tiểu quân sự lập tức hai tay đỡ lấy, bước lên mấy bước cung kính dâng trước đầu ngựa cho Đồ Trường Thanh. Họ Đồ tiếp lấy túi gấm, mở ra kiểm tra một hồi, rồi vừa ý cho vào trong ngực, hất đưa mắt ra hiệu cho Hứa Vinh và tên tai giảo lạnh lùng dẫn dò :

- Làm việc đi!

Hứa Vinh đáp “vâng”, gọi tên đồng bọn xuống ngựa. Một tên đến kéo xa phu xuống, một tên chui vào trong xe kiểm tra tài vật. Động tác của hai người thuần thực, vừa nhìn đã biết bọn chúng là kẻ cướp bóc chuyên nghiệp.

Thoáng chốc, Hứa Vinh từ trong xe nhảy ra, ra hiệu với Đồ Trường Thanh nói :

- Đầu lĩnh đủ số rồi.

Gật đầu, Đồ Trường Thanh nói :

- Được đi thôi!

Thế là tên tai giảo giật cương, ra roi vọt ngựa xông lên phía trước, Hứa Vinh cười một con ngựa kéo một ngựa cùng Đồ Trường Thanh hộ tống sau xe mà đi. Bọn họ không ai thèm ngoài nhìn lại phía sau.

Lại bụi mù mịt cuộn lên, lại tiếng chân ngựa như sấm. Chỉ lưu lại đây bọn Tiền Đồng ba người đang ngẩn ngơ trong đám bụi mù, như ba người đang chịu tang.

Diễn biến của cuộc đánh cướp này, từ đầu đến cuối Độc Phách và Nam Cung Vũ ở sau lùm trúc đương nhiên là nhìn thấy rõ ràng. Chờ cho xe ngựa lướt qua, hai người đưa mắt nhìn nhau. Nam Cung Vũ cười nói :

- Thế nào? Muốn hay không muốn phát tài?

Độc Phách do dự nói :

- Tiền này không tốt đâu.

Nam Cung Vũ nheo mắt nói :

- Bọn ta không phải cướp của kẻ cướp. Bọn ta cần chính là khổ chủ nguyện lòng cam tâm tình nguyện. Vừa làm hảo sự, vừa có tiền tiêu, chính là nhất cử lưỡng tiện, ý đệ thế nào?

Độc Phách buông xuôi nói :

- Tùy huynh.

Đứng dậy khỏi băng đá, Nam Cung Vũ nheo mắt đùa cợt :

- Huynh đệ, đến phiên bọn ta làm việc đây.

Hai người tức tốc rời khỏi hiện trường, không chút chậm trễ đuổi theo. Thân pháp hai người cực nhanh, chỉ nhấp nhô mấy cái như cánh hồng nhận thì cả hai song song chạy sau chiếc xe ngựa kia.

Chiếc xe chở nặng nên đi không nhanh, tuy xa phu đã gắng sức ra roi thúc giục.

Phía sau xe, Hứa Vinh và Đồ Trường Thanh vẫn theo đuổi bảo hộ. Hai tên vẫn đang kéo một con ngựa, không ngừng lên tiếng hối thúc cho tên tai giảo ra roi nhanh hơn. Nam Cung Vũ vừa chạy lên phía trước vừa đưa mắt chăm chú nhìn cự ly của chiếc xe rồi nói :

- Theo huynh, chuyển qua khúc quanh ở trước mặt là có thể hạ thủ được rồi.

Độc Phách nói :

- Nghe huynh là xong. Chơi trò này huynh giỏi hơn đệ nhiều.

Thoáng chốc, chiếc xe đã đến khúc quanh. Mã phu trên xe đang thuận theo khúc quanh mà ra roi.

Độc Phách và Nam Cung Vũ gia tăng cước bộ chuẩn bị tập kích bất ngờ. Ngay chỗ đó, ai cũng không thể ngờ được, chiếc xe đang chạy nhanh đột ngột dừng phắt lại. Chỉ nghe tiếng ngựa hí vang lên, tiếng người la hét. Tình hình có vẻ hỗn loạn.

Nam Cung Vũ vội vã đứng dừng lại, kéo Độc Phách nói :

- Đứng lại!

Hai người nhất tề nhảy vọt qua một bên, nằm móp xuống đất. Tia mắt vừa nhìn kịp thấy tình hình phía trước đầu xe.

Hai gối chống nửa thân mình, Nam Cung Vũ từ trong bụi rậm phóng mắt nhìn ra ngoài, miệng lầm bầm nói :

- Chỉ sợ xảy ra loạn thôi.

Độc Phách cũng đưa mắt nhìn, chàng và Nam Cung Vũ đồng thời đều nhìn thấy. Tên tai giảo đang giữ cương xe từ chỗ ngồi nhảy vọt lên. Rồi Đồ Trường Thanh và Hứa Vinh, hai người cũng đi vòng ra trước xe. Chắc họ đã phát hiện ra tình hình khiến chiếc xe dừng lại.

Quả thật, có một người đang đứng chắn trước lộ.

Người đó là một lão nhân râu bạc tóc bạc, gương mặt tròn trịa, ngũ quan đầy đặn, xem ra đầy vẻ phúc hậu. Trong tay lão nhân đang cầm một cây cần câu trúc vừa nhỏ vừa dài. Chiếc cần câu đen hăng hắc chẳng biết được chế tạo bằng chất gì, nhún nhảy như có tính đàn hồi. Đầu cần còn đang quấn một sợi câu màu trắng, đầu dây còn có một lưỡi câu đặc biệt to.

Lão nhân mặc chiếc áo vải bố màu xanh đang cười ha hả chào đón bọn người mới đến.

Đồ Trường Thanh buông chân xuống ngựa, hai mắt chăm chăm nhìn lão nhân, thanh âm như sấm nổ hét lớn :

- Lão chết tiệt, lão vô duyên vô cớ chắn trước đầu ngựa ngăn không cho xe đi, nếu lão không có lý do giải thích, ta tuyệt đối không tha.

Lão nhân cười tươi, hơi khom người, hình dạng hiền từ hòa ái :

- Quý đương gia phải chăng là họ Đồ?

Đồ Trường Thanh hằm hừ nói :

- Chính ta. Lão có gì chỉ giáo?

Lão nhân híp mắt nói :

- Chỉ giáo thì chẳng dám, chỉ hỏi danh hiệu Đồ đương gia có phải là Huyết Trảo Kim Dao Đồ Trường Thanh?

Đồ Trường Thanh giọng khô khan :

- Không sai! Ngay cả danh lẫn hiệu, một chữ lão cũng không nói sai.

Lão nhân gật đầu dường như vô cùng vừa ý với hiệu quả làm việc :

- Vậy thì đúng rồi, Đồ đương gia, hôm nay lão từ ta mạo muội đến đây thực là có việc tương cầu.

Đồ Trường Thanh xẵng giọng :

- Ta với lão, một không thân thiết, một không quen biết, cả đời chưa từng gặp nhau, lão dựa vào đâu mà cầu ta?

Lão nhân nụ cười không đổi nói :

- Dựa vào quy luật giang hồ, lưỡng đạo như hoa và lá, Đồ đương gia cũng là người thảo bôn phiêu dật, lẽ nào một chút việc Đồ đương gia cũng không chịu giúp?

Nhìn trên nhìn dưới, Đồ Trường Thanh quan sát lão nhân mấy lần. Hắn càng nhìn càng không hợp nhãn, càng nhìn càng phát giận :

- Ta nhìn không ra lão cũng thuộc người giang hồ. Niên kỷ quá cao khiến lão lú lẫn rồi chăng? Nhưng thôi, lão nói đi, muốn ta giúp điều gì?

Tăng háng một tiếng, lão nhân nói :

- Thực không dám giấu Đồ đương gia. Mấy năm gần đây, cuộc sống trên giang hồ có thể nói ngày càng khó khăn. Bát com lẫn đao kiếm này lẫn vào khiến người ta càng chua xót. Đặc biệt là lão hủ như lão, muốn chờ miếng ăn trong miệng hồ càng không phải dễ. Có lúc chỉ cầu bát com nóng, cầu cũng không được.

Đồ Trường Thanh chớp hai mắt hỏi :

- Lão nói điều này với ta làm gì? Có liên quan gì đến việc của ta?

Lão nhân càng cười tươi hơn :

- Xem ra lão phạm phải bệnh nhiều lời rồi. Đúng vậy! Điều này vốn không can hệ đến việc của Đồ đương gia. Trách là trách lão hủ này, cùng khốn đến phát hoảng, cuối cùng vô kế khả thi đành phải mặt dày mặt dạn cầu xin Đồ đương gia bố thí. Thỉnh Đồ đương gia, vì cùng thân phận trên giang hồ mà chu toàn cho.

Đồ Trường Thanh “hừ” nói :

- Mẹ nó! Đây không phải là biến ta thành viện tế bần sao? Lão hủ kia nói xem lão muốn bao nhiêu ngân lượng?

Lão nhân xòe hai bàn tay mập ra, lật tới lật lui ba lần, rồi chỉ thẳng ngón trỏ lên trên, sau đó năm ngón tay lão chập lại làm như hình chữ tâm, rồi lại khom khom người ý như sợ hãi. Đồ Trường Thanh xem qua như đám mây mù không hiểu điều gì, hỏa khí lập tức xông lên máng lớn :

- Lão chết tiệt kia. Lão bỏ quách cái trò câm kia đi, đại gia không rảnh để đùa cợt với lão. Lão so tới tính lui cuối cùng là có ý gì?

Lão nhân cười híc híc giải thích :

- Hồi bẩm Đồ đương gia. Một bàn tay có năm ngón, lật một lần là năm ngàn, lật ba lần là một vạn năm ngàn. Còn ngón tay chỉ thẳng là đại biểu cho một ngàn. Ý của lão là chỉ cầu đương gia ân tứ bạc lẻ một vạn năm ngàn lượng, hoàng kim một ngàn lượng, còn năm ngón tay làm hình chữ tâm, chữ tâm tượng trưng cho hầu bao, lão hủ cần gan thỉnh đương gia lấy hầu bao trên người tất cả đều bố thí.

Đồ Trường Thanh trước tiên ngăn người rồi sau đó mặt ngựa dài ra, từ tím biến thành hồng, từ hồng biến thành xanh. Một luồng khí nóng xông thẳng vào ngực, suýt chút nữa là thổ huyết.

Lão nhân vội nói :

- Đương gia bảo trọng mình vàng.

Đồ Trường Thanh thỉnh linh hét to như sấm, tay chỉ lão nhân :

- Lão là lão quỷ điên khùng ngu ngốc. Lão quỷ kia, ta đã hoài nghi lão đến đây có ý đồ bất chính, có mưu đồ khác, quả không sai. Mi đã có chủ ý ác

độc. Ngoài miệng nói một việc trong lòng lại nghĩ một việc khác, lớn nhỏ đều muốn nuốt hết. Mẹ nó! Lão cho rằng họ Đồ này là loại gì?

Lão nhân vẫn hòa nhã nói :

- Đồ đương gia xin bớt trận lôi đình. Lão hủ ta đưa ra yêu cầu này cảm thấy không có gì quá đáng. Thiết nghĩ đương gia không vốn sinh lời lại không phí sức thổi bụi cũng phát tài to mà lão hủ lại khôn đốn, cùng khổ vẫn cảnh cuối đời thực thê lương. Đương gian khẳng khái cứu tế coi như có công đức muốn hoa kiến Phật.

Đồ Trường Thanh quá tức cười nên cười ngặt nghẽo như tiếng chó hú :

- Một miếng hai mồm tráo trở lật lọng cũng là lão. Già mèo già chuột ăn trên đầu của ta. Lão tạp chủng, lão chết tiệt. Lão có thể từ trong mình ta mà cướp được tài vật, ta lập tức quỳ xuống kêu lão là tổ phụ. Không tin, lão thử đi.

Lão nhân chậm rãi nói :

- Đồ đương gia nói như vậy là không muốn ân tứ rồi.

Đồ Trường Thanh hét lên :

- Ta ân tứ cái đầu của lão.

Hứa Vinh đứng sau lưng Đồ Trường Thanh lúc này cũng bước lên thấp giọng nói thêm :

- Đầu lĩnh lão tiểu tử này hình dung cử chỉ toàn bộ toát lên vẻ quái dị, e rằng lai giả bất thiện. Bọn ta phải đề phòng mới được...

Đồ Trường Thanh nóng như lửa, hét :

- Ngày nay, bất kể lão có ba đầu sáu tay gì dù là đại là kim tiên đều khiến lão có đi không có về.

Lão nhân cười nói :

- Đồ đương gia, không cảm được ngân lượng, lão không thể đi...

Đồ Trường Thanh hai mắt đỏ rực, nghiêng răng kèn kẹt :

- Lão chết tiệt! Đại gia lăn lộn dầu sôi lửa bỏng, vui thân trong giang hồ, không phải lớn lên trong sự lừa gạt của người ta. Đừng nói là ngân lượng, ngay cả lông cừu, đại gia cũng không để mi nhỏ một sợi.

Lão nhân cảm thán thở dài nói :

- Xin Đồ đương gia nghĩ kỹ. Lời tục có nói: “Không có bản lĩnh, không dám lên Lương Sơn”. Lão hủ ta dám đơn thân độc mã ngăn cản các vị đương nhiên có chỗ sở trường. Tiền tài trước nay dễ làm tổn thương hòa khí, lão hủ vốn chưa từng tham vọng được chư vị dập đầu nghe mệnh. Đương gia đã cố chấp như vậy, lão hủ đành phải cướp miếng ăn trong miệng hổ.

Đồ Trường Thanh khí giận bốc đầy đầu :

- Để xem lão cướp được hay không? Mẹ nó! Lão cho bọn ta là ba xác chết à?

Lão nhân mỉm cười :

- Nếu động thủ coi như ba vị may mà không chết, chỉ ít cũng phải mất một miếng da.

Hứa Vinh không nhịn được, hét lớn :

- Lão tặc tử! Lão là loại gì mà dám xuất khẩu cuồng ngôn như vậy?

Mặt mày tươi vui của lão nhân tức thời cứng rắn lại, sát khí u ám lập tức bao phủ khuôn mặt vừa hòa nhã kia. Chớp mắt lão đã thành một người khác. Một người nanh ác hung tàn.

Đối phương chỉ trong chớp mắt đã thay đổi thần sắc khủng khiếp như vậy, đừng nói là Hứa Vinh vừa nhìn đã cảm thấy rùng mình, ngay cả Đồ Trường Thanh cũng thấy trong lòng run sợ, một luồng hàn khí từ sông lưng chạy dọc lên.

Cần câu đen hăng hắc nhẹ nhẹ rung động, dây câu trắng quấn ở đầu giống như rắn đã chúc đầu xuống, chúc đầu đến giữa thân cần câu thì dừng lại. Lưỡi câu to ở đầu dây nhẹ nhẹ rung động, mỗi lần rung động, ánh sáng lấp lóe. Giọng lão nhân lạnh băng băng :

- Đến lúc này, bọn mi còn không nghĩ đến ta là ai hoặc ta là loại gì sao?

Đồ Trường Thanh dăm dăm nhìn lão nhân, còn Hứa Vinh đưa mục quang chuyển động theo mũi câu lắc lư. Bọn chúng đang tận lực suy nghĩ: Lão Trình

Giáo Kim không có bản lĩnh không lên Lương Sơn này, cuối cùng từ đâu chui ra?

Tên tai giáo này giờ đứng yên bên cạnh xe, lúc bắt đầu gã cũng đầy vẻ nghi hoặc, ngắm nghía lão nhân mấy bận, lại tỉ mỉ quan sát cây cần câu dài, đầu óc chẳng ngừng hoạt động.

Cuối cùng, như có một tia sáng lóe lên, gã bỗng nghĩ đến một người vội buông miệng kêu lớn :

- Điều Nguyệt Tẩu Thịnh Dung.

Lão nhân cười ha hả nói :

- Đủ thấy lão tử này tuy già nhưng chưa hỏng vẫn còn có người nhớ đến ta.

Lúc này, đến phiên sắc diện Đồ Trường Thanh lại biến. Cổ hần như bị vương đảm, lập cập nói :

- Điều Nguyệt Tẩu Thịnh Dung. Lão... lão là Thịnh Dung?

Lão nhân đó, Điều Nguyệt Tẩu Thịnh Dung cảm thán nói :

- Ôi! Thật là trên giang hồ sóng sau dè sóng trước. Anh hùng bất hứa kiến bạch đầu. Không ngờ, chỉ hơn chín năm không ra giang hồ thì bảng hiệu đã phủ bụi mờ. Nếu sớm một chút, những nhân vật tiếng tăm võ lâm chỉ cần nhìn thấy Điều Nguyệt câu của ta lập tức đã nhận ra thân phận ta rồi. Đến ngày hôm nay, nghĩ tới đoán lui mới ra lão cô tử này. Vật đổi sao dời, thương hải tang điền, thế sự biến hóa thật là lớn lao.

Đồ Trường Thanh chép miệng, cổ họng như vướng cát :

- Lão chết... A! Thịnh lão tiền bối, tiền bối là anh hùng cự phách của hắc đạo lục lâm. Vinh dự là Thái Sơn Bắc Đẩu, địa bàn hoạt động rộng lớn, nơi nào mà không phát tài, cần gì đến com thừa canh cặn mà bọn ta khổ nhọc mới có này.

Thịnh Dung lắc đầu nói :

- Mi có điều không biết. Trên giang hồ đã biến đổi rồi, ngày một khó khăn hơn. Đặc biệt mấy năm gần đây, kiếm được thì ít, tiêu pha thì nhiều ngồi ăn núi cũng lở. Sinh hoạt khó khăn mà lão lại càng già. Mối lớn hoặc đối thủ quá mạnh lão không đủ sức làm, bắt đắc dĩ mới làm cuộc mua bán nhỏ này.

Đồ Trường Thanh nén giận nói :

- Tiền bối đã biết có mối này, tại sao không trực tiếp hạ thủ với Chính Thịnh Bì hiệu, mà lại làm một vòng hạ độc thủ với bọn ta?

Híp mắt cười, Thịnh Dung nói :

- Câu này hỏi hay lắm. Ta không ngại nói thực với các vị. Các vị biết đại chương quây của Chính Thịnh Bì hiệu ở Cam huyện nhưng các vị lại không biết thân gia của họ là ai.

Bọn Đồ Trường Thanh đưa mắt nhìn nhau nhưng trong bọn họ chẳng ai biết thân gia của Chính Thịnh Bì là ai.

Thịnh Dung cười hắc hắc :

- Thông gia Chính Thịnh Bì hiệu có họ Thịnh, tên tài gọi là Thịnh Tài. Không giấu các vị Thịnh Tài không chỉ quen biết với ta mà có quan hệ thân thích, dưới tình hình như vậy, các vị nói xem ta làm sao lộ diện đánh cướp chứ?

Ngẩn ra một lát, Đồ Trường Thanh mới thủng thỉnh nói :

- Tiền bối tuy lấy từ tay người khác, nhưng đây cũng là đồng tiền của thân thích tiền bối, đâu khác gì do lão trực tiếp hành sự đâu.

Thịnh Dung nhần nại giải thích :

- Bên trong kỳ thực có chỗ không giống nhau. Dựa vào thân phận hắc đạo của ta và gốc gác của Thịnh Tài, bất luận là tình hay lý đều không thể động đến mạch máu của lão. Lão tuy giàu có nhưng phận ta chỉ có trợn mắt đứng nhìn. Tuy nhiên, nếu do các vị hạ thủ chiếm lấy ta từ tay các vị đoạt lại, hoàn toàn là hai việc. Lão tử ta dựa vào bản lĩnh đoạt từ trong tay ba người, với Chính Thịnh Bì hiệu vô can. Ai dám nói là ta không đúng.

Đồ Trường Thanh liú lười một hồi, nhưng không cam tâm nên nói tiếp :

- Đó là cách nói của tiền bối, ta không cho rằng ai ai cũng đồng ý như vậy.

Thịnh Dung cười nói :

- Đó là việc của người khác. Đồ đương gia, bất kỳ làm việc gì, cần thiết là phải kiên trì giữ lấy lập trường của mình.

Đồ Trường Thanh còn không biết đối phó với cục diện trước mắt thế nào. Hứa Vinh đã ngằm kéo góc áo của hắn rồi bước lên nói nhỏ :

- Đầu lĩnh nghe nói Điều Nguyệt Tẩu Thịnh Dung võ công cực cao. Một căn câu Điều Nguyệt vận dụng đến thiên biến vạn hóa, thần xuất quỷ nhập Điều khiến người ta kinh sợ hơn là lão già này tàn ác vô cùng, lấy mạng người như lấy vật trong túi. Đầu lĩnh, theo thuộc hạ thấy, nếu bọn ta không nắm chắc phần thắng không nên chạm đến lão.

Mép miệng giật mấp cái, Đồ Trường Thanh quay đầu hỏi tên tai giảo :

- Phương Uy, thế nào?

Tên Phương Uy nghe hỏi, thản nhiên đáp :

- Đồ lão đại ta hoàn toàn nghe theo lão, lão bảo sao ta theo vậy.

Đồ Trường Thanh nhìn Thịnh Dung hồi lâu, nhất thời không định được chú ý phải làm gì, nắm căn câu đen trong tay gỗ gõ xuống đất.

Thịnh Dung rõ ràng là đang hồi thúc nhưng ngữ khí thì chậm rãi nói :

- Đồ đương gia, bàn bạc rồi chưa?

Nghiến chặt răng, Đồ Trường Thanh căm giận nói :

- Tiền bối, bọn ta đã nói hết lời, lão không chịu tha sao?

Sắc mặt của Thịnh Dung từ từ biến thành cứng rắn :

- Vòng vo một hồi, dường như Đồ đương gia vẫn không cam tâm.

Đồ Trường Thanh chợt trong lòng quật khởi bất cần nói :

- Vốn lão là tiền bối, là đại nhân vật có thanh thế trên giang hồ, lý không nên cưỡng đoạt như vậy cướp miếng ăn từ trong miệng của bọn hậu sinh văn bối này. Ngày tháng của lão tiền bối không dễ sông, ngày tháng của huynh đệ ta bộ dễ sống lắm sao? Hành động xưng hùng xưng bá lằng nhục người của tiền bối, bọn ta không chấp nhận.

Thịnh Dung không chút giận dữ, chỉ hơi gật đầu nhẹ :

- Tốt lắm! Ta biết bọn ngươi không chấp nhận. Chỉ ít trước khi ta chưa bày ra trò vui nào tất các ngươi không chấp nhận.

Lúc này, Phương Uy đã bước sang trái bên lộ ba bước. Hứa Vinh cũng đi vòng qua bên phải của Thịnh Dung, Đồ Trường Thanh trực diện với địch nhân. Cánh tay phải còn lại của hắn đã chậm rãi nắm chặt cán đao màu vàng.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Sóng sau đê sóng trước, hậu sinh khả úy

Thịnh Dung chẳng thèm liếc mắt nhìn tới, cười nói tự nhiên :

- Ô! Trận khi không tôi. Trận này thật là thích hợp lấy đông hiếp ít, lấy chúng hiếp cô. Xem ra các vị đã luyện thành thực rồi.

Đồ Trường Thanh không lên tiếng, thừa lúc Thịnh Dung còn đang lên tiếng, một đao trên đầu chém xuống, đao quang vùn vụt như ánh sao băng. Theo động tác của Đồ Trường Thanh, Hứa Vinh cũng nhập trận tiến vào. Một đôi Phân Thủy Thích vừa nhọn vừa nhỏ trong tay vẽ nên hai điểm sáng lạnh, một điểm vào sườn địch, một đâm vào bụng dưới đối phương. Xuất thủ rất là lợi hại.

Thịnh Dung chỉ bước nghiêng ba bước. Lão chỉ nhấc chân người đã ra ngoài ba bước. Trường câu vút một tiếng, đồng thời đã điểm vào ấn đường của Đồ Trường Thanh và Hứa Vinh mà lưỡi câu như vô tình quăng về bên trái Tinh quang phản chiếu chấn lui Phương Uy vừa đang xông tới.

Kim đao đang loang loáng vút tới. Đồ Trường Thanh đã phải vội vã thoái lui.

Hứa Vinh co đầu, khom lưng muốn xệch ngang né tránh nhưng hơi chậm nửa bước chỉ thấy ánh đen bắn tới. Một nắm tóc giữa đỉnh đầu của Hứa Vinh đã bay là tả. Một vệt máu đã nằm gọn trên đỉnh đầu hắn.

Đồ Trường Thanh hét to như sấm. Kim đao vũ lộng như hàng vạn thoi vàng đan chéo nhau. Lại giống như sóng ba đào, hàn khí phủ đầy. Từng đợt lại từng đợt sóng phủ chụp về phía địch nhân.

Trường câu của Thịnh Dung rung động tung hoành điểm tới kích lui câu ảnh không chỉ thần tốc mà còn cực kỳ chuẩn xác từng phân một, dương đông kích tây biến hóa ngàn vạn. Một chiếc cần câu nơi tay tùy tâm sở dục. Đây còn chưa nói quái lạ hơn nữa là trường câu vũ lộng thể nào sợi dây câu trắng và lưỡi câu đều gắn chặt vào thân câu không chút nhích động.

Hiện giờ Đồ Trường Thanh coi như chịu khổ rồi. Hắn phát giác bất kể mình vận dụng đao thế nào, mạnh bạo thế nào cũng không xâm nhập được vào trong câu ảnh của đối phương tựa như đang đối diện với một bức tường kiên cố vô hình, dẫu áp sát đến chân tường cũng không vượt qua được một bước. Đao quang ào ạt xông ra rất hùng hổ nhưng kỳ thực không đủ lực để công kích hoàn toàn phí công vô ích.

Phương Uy thoái lui hơn một trượng, gã nghiêng răng bất ngờ nhảy bổ tới. Gã dùng hai thanh Lang Nha Bổng, lực nặng chiêu trầm, gã xông bừa vào trận chiến. Cách đánh liều mạng này có hiệu quả. Song bổng vù vù vùn vụt gã đã xâm nhập vào trung cung.

Thịnh Dung một chút cũng không lo lắng một chút cũng không khản trương. Trong tiếng cười kha kha chiếc cần câu thẳng như quân bút đâm thẳng vào ngực Phương Uy.

Song bổng của họ Phương đỡ lên thì sợi câu trắng đột ngột bay ra. Lưỡi câu lớn như có linh tính bắn ra ngân bạc lóe mắt, mũi câu đã móc vào yết hầu Phương Uy.

Hứa Vinh xuyên người tiến lên, Phân Thủy Thích tiến lên.

Vù một tiếng, một vòng bóng ảnh đen phủ chụp trước mặt hắn. Hứa Vinh không kịp vận chiêu, đành phải lộn ngược trở lại.

Hai mắt vừa nhìn, không nén được hắn sợ đến cơ hồ muốn chết ngất. Trời ơi! Bóng đen vừa chụp vào hắn khi này chính là Phương Uy, giống như một con cá to bị mắc ở đầu cần.

Đồ Trường Thanh hai mắt đỏ rực, kim đao bổ như mảnh hổ.

Thịnh Dung vẫn cười như nắc nẻ cần câu vung một cái Phương Uy đang mắc trên lưỡi câu đã nặng nề rơi xuống đất, có lẽ đã tắt thở từ lâu rồi.

Nén nổi kinh hoàng do cái chết của Phương Uy gây nên, Đồ Trường Thanh xoay người bổ tới như phát cuồng gầm lên :

- Ta liều mạng với lão thất phu này.

Thịnh Dung huy động trường câu bóng ô quang trùng trùng.

Đồ Trường Thanh lướt bộ nghiêng vai, một đao phản thủ nhưng chỉ chém vào khoảng không.

Thịnh Dung lắc người một cái đã tiến sát vào Đồ Trường Thanh, lão cơ hồ còn có thời gian thao luyện. Tay trái lão từ từ xuất ra nghe rắc một cái vang vọng cả đầu trường. Đáng thương cho Đồ Trường Thanh, cánh tay phải bị gãy ra, keng keng kim đao trên tay hắn cũng rơi xuống đất.

Lúc này chỉ còn lại một Hứa Vinh. Một tên Hứa Vinh đầu còn nhuộm máu. Họ Hứa đứng sững sờ như một chú ngỗng gỗ, tay chân thừa thãi không biết mình phải làm gì mới đúng.

Đồ Trường Thanh bị bẻ gãy tay đau đến toát mồ hôi tuôn đầm dề, thờ hồng học như trâu, lỗ mũi to bẹt méo xệch. Hắn dùng cùi tay trái đã mất đi bần tay đỡ lấy tay phải bị gãy, ngay cả lưng cũng không đứng thẳng nổi.

Thịnh Dung chắc lưỡi mấy tiếng bộ dạng như bị thương lắc lắc đầu nói :

- Ôi! Đây thật là hà khổ! Đồ đương gia chỉ vì mấy đồng tiền lẻ mà chịu máu chảy thịt rơi như vậy. Mắt thấy một tên nằm dài, hai tên bị thương, sự hy sinh thể thảm như vậy lại không được kết quả tốt đẹp nào. Hành động các vị đã làm có đáng không?

Đồ Trường Thanh mặt mày xanh mét, hơi thở gấp gáp :

- Họ Thịnh kia! Mi không cần nói những lời giả dối này. Coi như mi ác, coi như mi độc. Bọn ta bản lĩnh không bằng người lại trách trời cao quay lưng, cả năm bắt lợi, không có phúc phận phát tài. Máu chảy đầu rơi ta đều nhận rồi.

Thịnh Dung hòa nhã nói :

- Sự tình đã đến nước này cũng đừng trách lão hủ ta. Có thể nói ta đã nhân tận nghĩa kiệt rồi, lễ mạo tương cầu, các vị cố chấp không nghe đến lúc động thủ mới nói nhận mạng. Rượu kính không uống lại uống rượu phạt thật khiến người ta di hận.

Rít hơi thở từ trong kẽ răng, Đồ Trường Thanh nén đau nhích người tới, thần sắc tang thương nói :

- Hiện kim và ngân phiếu đều ở trong xe, tiền bồi tự mình có thể lên yên giục ngựa.

Thịnh Dung cười ha hả nói :

- Tốt, tốt! Đây mới gọi là thức thời nhưng Đồ đương gia còn quên một vật nữa.

Đồ Trường Thanh âm trầm nói :

- Hứa Vinh, đến lấy bao lụa ở trong người ta ra hơn nữa bất cứ vật gì cũng đừng nghi mà lưu lại

Loạng choạng đến cạnh Đồ Trường Thanh, Hứa Vinh mặt như đưa đám :

- Đầu lĩnh bọn ta quá là xui xẻo. Mấy ngày trước vừa bị người ta hạ thủ cướp miếng thịt ngon trong miệng lại bồi thêm một mạng Giả Ngưu. Sự việc chưa qua được bao lâu, lại đụng phải một màn kịch không khác gì trước. Lần này tiền vàng đều mất hết, mạng Phương Uy đã bị lột nền. Đầu lĩnh, thuộc hạ thấy chén cơm này nuốt không trôi rồi.

Đồ Trường Thanh giận dữ nói :

- Bỏ mẹ nó giọng nhiều chuyện đi. Còn không mau lấy bao lụa ra giao cho người ta.

Hứa Vinh đưa tay sờ soạng trong người của Đồ Trường Thanh một hồi mới lấy ra bao lụa còn hơi ấm của người, bước lên mấy bước đưa cho Thịnh Dung.

Thịnh Dung tiếp lấy ra xem rồi tươi cười cho vào thắt lưng. Lão gõ gõ trường câu trên tay hơi khom người :

- Nhị vị ta không khách sáo mà thu nhận. Vốn muốn đưa nhị vị một đoạn đường nhưng nghĩ lại không tiện, cho nên nhị vị chịu cực khổ một chút may mà đường không dài, chỉ vài canh giờ cũng đến nơi.

Đồ Trường Thanh cố nén đau nói :

- Tiền bối xin mời, bọn ta tự mình đi được.

Thịnh Dung bước lên xe, quay đầu cười nói :

- Việc hôm nay tốt nhất không được thổ lộ ra, nếu không ta không nể mặt.

Đồ Trường Thanh không lên tiếng, chỉ dùng phần còn lại của cánh tay trái, đỡ lấy cánh tay phải còn răng nghiến ken két. Lúc này Thịnh Dung kêu lên một tiếng được dùng trường câu thay roi ngựa thuần thực ra roi thôi thúc ngựa phi nhanh.

Trong lúc bánh xe lăn về phía trước chợt nghe tiếng y phục phát gió ở phía trước vang lên. Hai bóng người phân ra tả hữu của xe bay tới đáp chính xác trước đầu ngựa.

Họ chính là Độc Phách và Nam Cung Vũ.

Biến cố xảy ra đột ngột nhưng Thịnh Dung không chút kinh hoảng, lão bình tĩnh gìm cương lại, hai mắt nhìn xuống cẩn thận quan sát hai người khách không mời mà đến đang ngăn trước đầu ngựa. Thậm chí nụ cười trên môi cũng không thay đổi.

Kẻ kinh ngạc chính là Đồ Trường Thanh và đồng bọn Hứa Vinh. Bọn họ thình lình thấy Độc Phách và Nam Cung Vũ xuất hiện tựa như gặp ác quỷ giữa thanh thiên bạch nhật. Hai tên vội thoái lui ra sau. Bốn con người muốn vọt ra khỏi mặt. Trời ơi! Đây không phải âm hồn theo đuổi không tan sao?

Nam Cung Vũ chúc đầu thương dưới đất nhẹ răng cười với Thịnh Dung đang ngồi trên xe, văn phong nho nhã hỏi :

- Tiền bối, cửu ngưỡng Diệu Nguyệt Tẩu có cần câu Diệu Nguyệt xuất thần nhập hóa, ngày nay được gặp quả nhiên danh bất hư truyền. Danh đã như thực, thực còn hơn danh. Uy danh của tiền bối khiến người người bái phục.

Thịnh Dung đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ cười hi hi nói :

- Không dám! Không dám! Danh dự này lão hủ không dám nhận, à lão đệ, không biết xưng hô là gì?

Nam Cung Vũ đáp :

- Hậu sinh mạt học Nam Cung Vũ.

A một tiếng, Thịnh Dung ngẩng đầu :

- Thất Xảo Thương?

Nam Cung Vũ cười đáp :

- Người không tài, thương cũng không xảo. Nói ra chỉ để tiền bối cười thôi.

Thịnh Dung vuốt vuốt cằm râu bạc :

- Nam Cung lão đệ lúc này ở đây xuất hiện đột ngột, e rằng lão hủ này cười không nổi rồi. Ngoài ra còn vị bên cạnh lão đệ có thể thay lão hủ mà dẫn kiến không?

Nam Cung Vũ nói :

- Hẳn là Độc Phách bằng hữu của vãn bối.

Lập tức mày nhíu lại Thịnh Dung nói :

- Độc Phách? Độc Nhất Dao Độc Phách?

Nam Cung Vũ nói :

- Chính là hẳn! Tiền bối nhiều năm không ra giang hồ, không ngờ cũng biết bọn vô danh tiểu tốt này.

Thịnh Dung gượng cười nói :

- Nhị vị thành danh đã lâu, khi ta còn bôn tẩu giang hồ, nhị vị đã xông pha nam bắc danh giương bốn bể. Lão hủ trừ khi điên khùng mới dám khoác lác trước mặt nhị vị.

Nam Cung Vũ cười :

- Tiền bối quá khách sáo rồi.

Thịnh Dung tăng hắng một tiếng nói đến vấn đề mà lão chẳng muốn nhắc đến :

- A! Nhị vị đại giá quang lâm, ngăn trở đầu ngựa không biết có điều chi chỉ giáo.

Nam Cung Vũ thân nhiên nói :

- Tiền bối quá lời! Chỉ giáo thì không dám, chỉ có chút việc yêu cầu tiền bối chu toàn.

Thịnh Dung ngậm lo lắng, miễn cưỡng cười nói :

- Có gì cứ nói, đừng ngại, lão hủ làm được đương nhiên sẽ tận tâm tận lực.

Nam Cung Vũ chậm rãi nói :

- Tiền bối cũng rõ cuộc sống giang hồ mấy năm gần đây càng lúc càng khó khăn. Huynh đệ vãn bối không dám yêu cầu tiền bối tự móc hầu bao của mình mà tiếp tế, chỉ thỉnh tiền bối, một lần khăng khải đem đồ vật trên người và trên xe chuyển qua tay là đã cảm kích vô tận.

Thở dài một hơi, Thịnh Dung âm trầm nói :

- Ta đã sớm biết các người đến chính là vì việc này.

Nam Cung Vũ tiếp lời :

- Tiền bối không chấp nhận?

Thịnh Dung có vẻ rộng lượng nói :

- Nam Cung lão đệ, tài vật trên giang hồ cũng tiêu tan trên giang hồ. Kiến giả hữu phần, người có mặt cũng có phần phước hưởng. Nói đi quý vị muốn bao nhiêu?

Nam Cung Vũ thân nhiên xòe bàn tay mập mạp ra lật tới lật lui ba lần, rồi chỉ thẳng ngón tay trở lên trên, sau đó nắm ngón tay lão chập lại làm hình chữ tâm. Tất cả thủ thức này giống hoàn toàn cử chỉ của Thịnh Dung đã làm.

Tuy nhiên Thịnh Dung không thể nào cười nổi, cơ thịt trên mặt lão căng cứng, da mặt không ngừng co giật, thanh âm như bị vướng đảm :

- Mi nói là tất cả đều muốn hết?

Nam Cung Vũ ra vẻ khiêm tốn nói :

- Mạo phạm! Mạo phạm! Đắc tội! Đắc tội!

Một luồng nộ khí bốc thẳng lên mặt, Thịnh Dung không nhịn được hét to :

- Cường đoạt vô lý, ép người thái quá.

Nam Cung Vũ vẫn bình thản nói :

- Lối của tiền bối cực đúng, cho nên hai chúng ta đồng hội đồng thuyền.

Thịnh Dung râu tóc dựng ngược :

- Nếu ta không đáp ứng?

Cười cười Nam Cung Vũ nói :

- Nếu tiền bối không đáp ứng, huynh đệ vẫn bối sẽ theo gương tiền bối mà hành động.

Thịnh Dung giận đến tay chân phát lạnh mà mặt lại đỏ bừng, lão hét lớn :

- Nam Cung Vũ, mi cho rằng có thể hạ được ta?

Nam Cung Vũ nghiêm mặt :

- Không dám, cho dù không hạ được thì kết quả cũng không sai biệt bao nhiêu. Chính tiền bối đã nói không có bản lĩnh không lên Lương Sơn thiện giả bắt lại lại giả đương nhiên bất thiện.

Trợn mắt Thịnh Dung hét lên :

- Muốn lấy vàng lấy bạc. Được, trước tiên hỏi Điếu Nguyệt câu của ta xem có bằng lòng không.

Lần này thì Độc Phách mở miệng :

- Tiền bối, vẫn bối từ lâu đã muốn hỏi thăm Điếu Nguyệt câu của người, nhưng không biết chỗ dựa của tiền bối chỉ có cây câu này hay sao?

Thịnh Dung tay chỉ Độc Phách gầm lên :

- Độc Phách! Ta biết mi có đao, đao không gọi là đao mà gọi là Tế Hồn Câu. Đao cũng tốt, câu cũng tốt, mi dọa được người khác đừng hòng dọa được ta. Lão từ năm nay sáu mươi bốn tuổi đầu, từng trải phong ba bão tố huyết lưu giang hồ, anh hùng hảo hán nào không đánh qua, hung thần ác bá nào không gặp qua. Mi là một tên tiểu tử hậu sinh văn bối mà có thể tự nhún cười lên đầu ta.

Độc Phách nhặt nhổ nói :

- Tuổi lớn không nhất định có bản lĩnh cao. Điều này phải qua sự chứng minh mới có thể phân biệt.

Trường câu màu đen đột nhiên rung động phát ra âm thanh vun vút nho nhỏ, Thịnh Dung nghiêng răng :

- Nói như vậy các người bức ta không động thủ không được.

Độc Phách đáp :

- Nếu tiền bối không chịu đáp ứng yêu cầu của văn bối thì đúng vậy.

Thịnh Dung bất ngờ nhóm nửa người lên trường câu chỉ thẳng lên đầu đối phương, đầu câu vụt đi như mũi tên mạnh bạo bật khỏi cũng nhắm thẳng đầu Độc Phách bắn tới.

Ánh mắt Độc Phách chú mục vào tay phải cầm câu của đối phương. Tay phải chàng cũng đã cho vào bao da trên lưng. Đao chưa xuất ra chiếc cần câu đen đã đến trước mắt nhưng chàng vẫn thần thái an nhàn, trấn định sừng sững như Thái Sơn. Điều này đủ để tạo nên một áp lực vô song đè nặng lên tinh thần đối phương.

Nam Cung Vũ chậm rãi thoái lui ra ngoài hơn trượng, chấp tay thung dung nhìn song hồ tranh hùng mà tình hình như vậy càng khiến Thịnh Dung nhấp nhóm không yên.

Đó không phải là địch phương không màng lấy hai đánh một sao? Chỉ một đơn đao cũng thừa chiến thắng.

Độc Phách chờ một hồi Thịnh Dung không dám tiếp tục xuất chiêu. Ánh mắt của chàng nhìn trên tay đối phương cảm trường câu rồi từ từ chuyển lên mặt Thịnh Dung, trên sắc mặt tròn đầy đỏ đã phủ đầy khí sắc căng thẳng.

Trường câu vẫn còn treo lơ lửng trên đầu. Độc Phách hốt nhiên cười lớn :

- Tiền bối dường như có tâm sự trầm trọng?

Cơ thịt trên mặt Thịnh Dung co giật mấy cái cổ gượng hỏi :

- Tâm sự? Ta có tâm sự gì?

Độc Phách về thông cảm nói :

- Văn bối thấy như vậy. Bọn ta bất tất vì một chút ngân tiền mà lấy can qua tương kiến. Văn bối cho rằng nên tìm một phương pháp khác giải quyết vấn đề trước mắt.

Thịnh Dung vội hỏi :

- Mi nói là biện pháp gì?

Độc Phách cười nói :

- Văn bối nghĩ có thể để tiền bối ra một đề mục, từ đề mục này hai bên sẽ thi triển sở học. Thắng ngân lượng hoàn toàn vui vẻ nhượng cho người đó, còn thua dứt khoát cắt bước lên đường không hiểu tiền bối nghĩ sao?

Trầm ngâm một lát, Thịnh Dung gật đầu nói :

- Được! Nhưng nói thực lòng, ta đang lo lắng. Chi e lão già này không qua khỏi mà thôi.

Độc Phách nói :

- Thịnh tiền bối ra đề mục.

Hiện giờ tiện nghi là do Thịnh Dung chiếm rồi, vì người xuất đề mục đương nhiên lấy sở trường của mình ra để thi thố, an bày như vậy, tự mình rất dễ phát huy nhưng nói ngược lại cũng đủ chứng minh đối phương võ nghệ cao cường, tính tình hào sảng.

Thịnh Dung cười khỏ nói :

- Ta ra đề mục không phải mi thiệt thòi sao?

Độc Phách chậm rãi, thân nhiên nói :

- Đây chính là kính lão tôn hiền. Các hạ tốt hay xấu cũng là một vị tiền bối.

Thịnh Dung không thể không suy nghĩ ý tứ trong lời nói của người ta. Lão trầm tư một lúc rồi nói :

- Dùng phương pháp đơn giản nhất để ấn chứng, do lão hủ này ném ra một viên đá, nhưng không nói phương hướng và sự cao thấp. Ai kích trúng viên đá đó trước coi như thắng cuộc. Mi thấy đề mục này được không?

Độc Phách nói :

- Có quy định dùng phương pháp nào để kích trúng viên đá không? Ý của văn bối là dùng binh khí, ám khí, thủ cước đều được phải không?

Thịnh Dung ngẩng đầu nói :

- Bất kể mi dùng thứ gì, đầu tiên đánh trúng viên đá coi như thắng cuộc rồi.

Độc Phách dứt khoát nói :

- Được đề mục hay!

Thịnh Dung mặt bốt căng thẳng, một bước nhảy khỏi xe, mục quanh nhìn xung quanh thấy ven đường có một hòn đá tròn to bằng nắm tay, lão cầm vào tay xoay xoay rồi hỏi Độc Phách :

- Viên này, thế nào?

Độc Phách đáp :

- Có thể!

Lúc này Nam Cung Vũ đứng bên cạnh không nhin được, hừ lạnh một tiếng cao giọng nói :

- Độc Phách! Đề mục của Thịnh tiền bối đưa ra huynh nghĩ rằng là đề mục không công bằng.

Độc Phách hơi ngoảnh đầu nói :

- Thế nào?

Bước lên mấy bước, Nam Cung Vũ sầm mặt nói :

- Đề mục này mới bắt đầu đã có khuyết điểm không được toàn mỹ, mà những điểm này chỉ đối với đệ thôi. Đứng trên phương diện tiền bối mà nói thì lão là có lợi nhất.

Thịnh Dung tức thời bất mãn nói :

- Nam Cung Vũ mi nói như vậy nghĩa là sao? Phương pháp tỷ võ mà ta đưa ra là công bằng nhất. Bất quá...

Nam Cung Vũ thanh âm cứng cỏi :

- Tiền bối! Văn bối chỉ xin thỉnh giáo một vấn đề đơn giản. Chỉ một vấn đề này đủ để chứng minh lão có lòng riêng, ý đồ thủ lợi.

Thịnh Dung giận nói :

- Rõ ràng là lòng dạ tiểu nhân đem so lòng quân tử. Đề mục của ta có chỗ nào không ổn?

Nam Cung Vũ hỏi :

- Tiền bối! Hòn đá đang trong tay người phải không?

Thịnh Dung đáp :

- Không sai. Nhưng như vậy thì sao?

Nam Cung Vũ giải thích :

- Tiền bối nói qua do tiền bối ném đá ra nhưng không nói phương hướng và cao thấp, chỉ cần đầu tiên ai đánh trúng viên đá là thắng cuộc. Nói cách khác tiền bối không bị bất kỳ câu thúc nào, tự mình quyết định vị trí của hòn đá.

Thịnh Dung cướp lời :

- Đúng vậy, nhưng bên trong ta thủ lợi ở chỗ nào?

Cười gằn, Nam Cung Vũ nói :

- Trước khi tiền bối ném hòn đá đương nhiên tự mình biết là ném thế nào, Độc Phách lại không biết. Như vậy mà nói tiền bối không phải là chiếm hết tiên cơ sao, xin hỏi công bằng ở đâu?

Thịnh Dung không nén nổi, vừa xấu hổ vừa căm phẫn, giậm chân hét lớn :

- Nam Cung Vũ, rõ ràng mi có ý mỗ xê, tìm xương trong trứng gà, để thừa có phá vỡ ước định của ta và Độc Phách để hai kẻ liên thủ mà đối phó ta. Mi cho rằng ý đồ của mi ta không biết sao? Nói ra rồi lại nuốt lời còn đạo lý gì nữa?

Nam Cung Vũ tức giận nói :

- Tiền bối, văn bối thừa nhận lão có mấy phần tâm cơ, song hòa hầu còn chưa đủ.

Thịnh Dung hét to :

- Nam Cung Vũ mi giểu cợt ta.

Độc Phách ném một cái nhìn về phía Nam Cung Vũ thông thả nói :

- Không cần tranh chấp việc nhỏ như vậy, Nam Cung ý kiến là do đệ đưa ra, tự biết gánh vác được. Không thể nói rồi lại nuốt lời. Được rồi! Bọn ta cứ theo cách tỷ thí võ của Thịnh tiền bối.

Nam Cung Vũ hiểu ý của Độc Phách nhưng vẫn có mấy phần không an tâm, lão khoác tay nói :

- Độc Phách, kim ngân tài vật không phải của chúng ta, đệ muốn đem hết tiện nghi cho người ta chiếm, huynh không còn gì để nói, tóm lại, đệ càng nên cẩn thận. Sự tình còn chưa bắt đầu đệ đã rơi vào thế hạ phong rồi.

Độc Phách cười nói :

- Kết luận còn quá sớm, Nam Cung,

Thịnh Dung vội vã tiếp lời :

- Không phải sao. Độc lão đệ, đề mục này lão đưa ra tuyệt đối công bằng, liêm chính, lão đệ và ta ai cũng không có cách nào thừa cơ thủ lợi. Tỷ võ còn chưa tiến hành, Nam Cung Vũ đã chen lời làm bôi nhọ bên trong, thật không biết hắn đang có mưu đồ gì.

Nam Cung Vũ há hốc mồm nhìn Thịnh Dung nhưng không lên tiếng, chỉ trở lại chỗ đứng của mình vừa rồi.

Mục quanh của Độc Phách di động vô tình hay hữu ý lướt đến Đồ Trường Thanh và Hứa vinh đang đứng xéo phía sau xe. Chàng mỉm cười gạt đầu chào hỏi hai người giống như chào hỏi lão bằng hữu vậy.

Đồ Trường Thanh đứng như xem kịch. Hắn muốn xem kết quả. Tận đáy lòng, hắn hy vọng cục diện tốt nhất là ngọc đá đều tan, lưỡng bại câu thương, một là tiêu được hận cũ, hay là nói không chừng hắn có thể thu được ngư ông đắc lợi. Hắn tất nhiên đối với Độc Phách tràn đầy oán hận, đối với Thịnh Dung hắn cũng muốn ăn tươi nuốt sống. Hai tên này đều là cừu gia ăn cướp trên tay của hắn, chết một tên đỡ một tên, nếu cả hai tử mạng đều càng tốt. Vì vậy hắn quyết chí đứng xem đến cùng.

Khẽ tăng hắng Thịnh Dung nhìn Độc Phách nói :

- Độc lão đệ chúng ta bắt đầu chứ?

Độc Phách nói :

- Tiền bối, mời!

Thịnh Dung cười nói :

- Lão đệ phải nhìn cho kỹ, vật liên quan đến kim ngân tài bửu đó.

Cùng lúc viên đá từ trong tay thịnh dung ném ra nhưng độ cao chỉ có ba tấc.

Tích tắc viên đá vừa rời khỏi tay Thịnh Dung, tay trái Thịnh dung đã như điện xẹt vươn ra, cơ hồ chỉ cần nhấc cái trở đã có thể chụp trúng rồi. Cự ly ba tấc, không gian ba tấc, muốn vượt ra một khoảng hẹp như vậy, chỉ là việc trong tích tắc. Huống hồ Thịnh Dung vốn có chuẩn bị xuất thủ thần tốc và chuẩn xác, không cần phải bàn.

Hắn quanh bần tới trước khi động tác tay trái của Thịnh Dung cất lên. Luồng sáng đó nhanh như sự chuyển động của ý niệm, giống như nó là vô hình vô chất, chỉ vì có người nghĩ đến nó mới xuất hiện. Nó đột phá không gian, thời gian nhanh hơn bất cứ tốc độ có quy luật nào.

Trong sự huyền ảo đạt đến bất cứ nơi nào mà nói muốn đến. Ánh sáng huyền ảo đã đến nơi này chính giữa viên đá và tay trái của Thịnh Dung. Kinh khí sắc bén khiến tay trái của Thịnh Dung đưa lên gần như bản năng phản xạ mà rút lại phía sau.

Một tiếng chát vang lên, viên đá bị ném cao ba tấc đó đột ngột bị bắn cao lên không trung đã nát thành bột phấn rơi là tả.

Độc Phách vẫn đứng nguyên chỗ cũ, Tế Hồn Cầu trong tay rung nhẹ như ánh trăng huyền, lấp lóe ánh sáng lạnh lẽo ra vẻ kỳ diệu không bút nào tả xiết.

Thịnh Dung nhìn thấy chàng không khác gì vị thiên thần có pháp thuật vô biên.

Nam Cung Vũ quên cả tuổi tác, vỗ tay reo mừng như một hài đồng. Lão vô cùng tâm phục Độc Phách. Tuy nói tương giao nhiều năm là lão huynh lão đệ nhưng biểu diễn tuyệt luân như vậy lần đầu lão mới nhìn thấy.

Thịnh Dung sững sờ như pho tượng, khi tiếng vỗ tay của Nam Cung Vũ phát ra, lão mới giật mình tỉnh mộng. Lão hít mạnh một hơi trên mặt như thoa một lớp phấn xanh, bất giác lạc giọng hỏi :

- Độc... Độc lão đệ làm sao làm được như vậy?

Độc Phách cười cười nói :

- Phải cần khổ luyện lâu dài, sau đó thêm một chút thiên phú, một chút ý niệm xảo diệu một chút nhanh nhẹn là được.

Thịnh Dung lòng đau như cắt, mà ngoài mặt mang vẻ hạnh phúc :

- Lão còn phước đức tổ tiên mới không quyết đấu với Độc lão đệ. Nếu có giáp chiến hậu quả không thể tưởng tượng được. Trời ơi, trên đời sao lại có thủ pháp nhanh như vậy.

Độc Phách nói :

- Tạ ơn Thịnh tiền bối tương nhượng.

Thịnh Dung lắc đầu thờ dài :

- Việc đã đến nước này không cần nói khách sáo như vậy. Đích xác hơn là thiên ngoại hữu nhân thiên ngoại hữu thiên, núi cao còn có núi cao hơn. Dựa vào chiều bài của lão kiếm sống, ngày càng không lĩnh nghiệm nữa rồi. Độc lão đệ ta nhận thua. Ôi, mắt nhìn thấy những ngày vinh quanh của ta đã qua rồi.

Không chờ Độc Phách lên tiếng, bên kia Nam Cung Vũ đã nhắc nhở :

- Tiền bối, đừng nên luyến tiếc chuyện ngày xưa, than vãn hôm nay. Giờ lão tiền bối nhận thua, kim ngân nên giao cho ta, không thiếu một đồng.

Thịnh Dung lấy bao lụa từ trong thắt lưng đưa cho Độc Phách một mặt âu sầu nói :

- Bao lụa ở đây, còn hiện kim ngân đều ở trên xe. Bọn ta bắt tất phiên hà lẫn nhau, đường ai nấy đi.

Độc Phách mở bao lụa ra lấy ra một trang ngân phiếu, giao cho Thịnh Dung, âm thanh khản thiết nói :

- Tờ ngân phiếu này một vạn lượng, xin tiền bối thu nhận, coi như bọn vãn bối kính hiếu một phần hồng lộc.

Muốn xòe tay ra lấy lại cảm thấy ngăn ngại Thịnh Dung ập ứng nói :

- Ngân lương thì tốt rồi, nhưng mà... Độc lão đệ ta cảm thấy xấu hổ... thực tại...

Độc Phách lấy ngân phiếu nhét vào ngực Thịnh Dung dùng nụ cười ngăn câu nói của Thịnh Dung.

Cơ thịt trên mặt Thịnh Dung hơi run cuối cùng không thoái thác, lão nhìn Độc Phách lúc lâu gật gật đầu, quay người phi thân bỏ đi.

Đứng sau xe, Đồ Trường Thanh xem cuộc chiến như xem kịch. Hắn thấy tình hình bất lợi nên sớm cùng Hứa Vĩnh bỏ đi không còn thấy tung tích. Ngay cả thi thể của Phương Uy dưới đất cũng đã vác đi rồi. Kết cục của sự tình khiến hắn hết sức thất vọng.

Nam Cung Vũ bước đến mỉm cười mà như không mỉm cười nhìn Độc Phách, thần sắc lộ ra mấy phần âm dương quái khí.

Độc Phách đứng thẳng vai cười trả lại lão hữu, trong nét cười có sự bất đắc dĩ, nhìn chiếc xe, sờ mũi.

Nam Cung Vũ không nhịn được nữa nói :

- Có đáng như vậy không? Cho họ Thịnh kia một vạn lượng?

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Lão đã già rồi. Người chốn giang hồ vốn sức mau tàn, lực mau kiệt, đến lúc đầu bạc trắng lo sợ không thể thoát thân quy ẩn nói ra càng cảm thấy bi ai. Bọn ta và lão giống nhau, cũng sống một chân trời, còn tiếc làm chi chút lòng trắc ẩn.

Nam Cung Vũ nói :

- Lời nói tuy không sai nhưng đệ có biết chuyện làm ăn tân khổ này của bọn ta, tự mình có thể được bao nhiêu tiền thưởng công lao?

Độc Phách lắc đầu nói :

- Không rõ, điều này phải xem ở huynh.

Biểu lộ tình cảm của Nam Cung Vũ có chút hòa hoãn, mà thực sự lão có thể oán hận điều gì. Giờ đây Độc Phách đã sấm sủa vai tuồng cả rồi, lão ta chỉ còn cách hát phụ họa theo.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tam kiêu lưu huyết quang

Người trên lưng ngựa buông cương song hành, tâm tình của Độc Phách và Nam Cung Vũ không làm sao thanh thản. Vì lúc này việc họ muốn làm không phải là việc khiến người ta vui vẻ. Quý Vương kỳ bọn hung thần ác sát đó đã giăng lưới chờ đợi từ lâu, đó chính là biết núi có hổ vẫn phải xông bừa vào. Vấn đề là ở đây nhưng không đi không được. Người giang hồ đầu tiên trọng chữ ân oán phân minh. Máu của Phi Tinh, mạng của Phi Tinh luôn trôi chặt hồn của Độc Phách kích lên lòng oán hận vô biên của chàng. Chàng là người giang hồ, không thể quên chỉ có máu đèn nợ máu. Chàng kiên định tin rằng gieo nhân nào phải gặt quả đó.

Sắc trời âm trầm, gió Tây bắc nổi lên. Gió thổi trên thân người mang theo một chút lạnh lẽo.

Nam Cung Vũ khẽ liếc mắt nhìn Độc Phách cố dùng lời để nói :

- Từ khi lên đường đến giờ, đã qua mấy khắc rồi, Độc Phách tại sao đệ không mở miệng nói gì?

Vuốt vuốt lại áo Độc Phách lười nhác hỏi :

- Nói gì?

Nam Cung Vũ nói :

- Thí dụ như không hỏi ta chuyện Chính Thịnh Bì hiệu đem về bao nhiêu tiền thưởng?

Độc Phách nói :

- Đệ vốn cho rằng huynh sẽ chủ động nói cho đệ biết.

Nam Cung Vũ mắng :

- Mẹ nó, ta không quen tính không gấp không chậm của đệ. Việc gì cũng chờ người ta lên tiếng trước. Đệ đoán xem lão tiểu tử Tiền Đồng thưởng cho bọn ta bao nhiêu?

Hơi trầm ngâm, Độc Phách nói :

- Phải hai vạn lượng, không kém bao nhiêu.

Nam Cung Vũ kinh ngạc nói :

- Đúng là hai vạn lượng. Quái dị, làm sao lần này đệ đoán chính xác đến từng cây kim sợi chỉ.

Độc Phách tươi cười nói :

- Đệ hãy còn đoán chính xác hơn nữa. Đệ phán đoán sau khi huynh đem ngân lượng giao trả cho lão Tiền Đồng, lão vô cùng cảm kích, rất có thể đem phân nửa của số tiền đó dâng tặng huynh, đương nhiên huynh không thể tiếp nhận đầy tới nhưng lui hồi lâu mới đồng ý nhận hai vạn lượng. Kết quả là hai bên cùng hoan hỉ phải không?

Nam Cung Vũ tròn xoe đôi mắt, không dám tin nói :

- Hoàn toàn đều bị đệ nói đúng. Quả là có việc này. Độc Phách, tại sao đệ biết rõ như vậy? Cả diễn biến giống như đệ đang mục kích ở hiện trường. Thực tế đệ vốn không có đi mà.

Độc Phách gõ gõ vào đầu mình cười nói :

- Đơn giản mà vận dụng trí óc một chút. Mười phần đoán đúng hết tám chín. Cá tính, thói quen, đối nhân xử thế của huynh đệ đều hiểu rõ. Còn đại chương quây họ Tiền tuy xuất thân là con buôn nhưng cũng thuần hậu thật thà. Hơn nữa, người ta đã mất đi rồi kiếm lại được đương nhiên hoan hỉ tột cùng, dựa vào mấy điểm đó đoán định, tình hình đại khái thế nào đều có thể tương tượng qua. Đơn giản như vậy kể làm gì.

Nam Cung Vũ thở dài chắc lưỡi :

- Quả thật huynh không nghĩ đến họ Độc này lại thông minh như vậy. Văn có văn tài, võ có võ lược dựa vào bản thân của Nam Cung Vũ này không thể so sánh được với đệ.

Độc Phách nói :

- Huynh quá khen, Nam Cung.

Nam Cung Vũ lại nghĩ đến điều gì, vội nói :

- Nhưng mà hai vạn lượng đến tay chỉ có một vạn lượng vị còn phải khấu trừ...

Độc Phách nói :

- Đệ biết, đây là do đệ làm chủ. Nam Cung phần này tính hết cho đệ.

Nam Cung Vũ không vui hỏi :

- Tại sao tính hết cho đệ?

Độc Phách nói :

- Vì tiền do đệ cho Thịnh Dung. Hơn nữa, trước đó không có sự yêu cầu của huynh làm sao bảo huynh phân ra gánh vác. Nam Cung đệ không phải kiêu ngạo, đây tự đáy lòng của đệ phát ra.

“Hừ hừ” Nam Cung Vũ nói :

- Đệ thông minh sáng suốt như thế, sao không đoán ra được cách nghĩ của huynh thế nào. hay là chỉ mình đệ có lòng trắc ẩn, không cho huynh cũng làm việc từ thiện. Làm một việc thiện giống như vậy.

Độc Phách nhàn hạ nói :

- Ý của huynh, đệ rất minh bạch. Một vạn lượng tặng cho Thịnh Dung huynh định gánh lấy năm ngàn lượng, nói cách khác là huynh kiên trì xuất ra phải không?

Nam Cung Vũ ngẩng đầu, ưỡn ngực chậm rãi nói :

- Không sai.

Độc Phách thấp giọng nói :

- Đệ biết huynh còn có cách nghĩ khác. Huynh đệ thù túc đầu phân của riêng ai. Phúc họa sinh tử cũng đã cùng nhau chia sẻ. Sự thực chứng minh những điều huynh đã làm cũng đều vì đệ.

Trầm mặt một hồi, Nam Cung Vũ trầm giọng nói :

- Chỉ cần đệ hiểu là được rồi.

Độc Phách nói :

- Đương nhiên! Trừ đối với đệ ra, bình nhật huynh đối đãi với người ta chưa từng khăng khải rộng lượng như vậy.

Nam Cung Vũ cười dờ khóc dờ nói :

- Mẹ nó. Thật là gây ông lại đập lưng ông. Không phải là đệ đang mắng ta sao?

Độc Phách cười nói :

- Đây cũng là lời thực, lời thực thường khó nghe.

Khoác khoác tay, Nam Cung Vũ nói :

- Đi! Đi! Không cần tranh chấp chuyện không đâu Không biết đệ có nghĩ qua chưa lần đi Quỷ Vương kỳ Bao Cô lãnh này lấy phương pháp nào mà thi triển với chúng?

Độc Phách khăng khải nói :

- Nguyên tắc đầu tiên là không trực diện đối trận lực lượng chúng ta không đủ.

Nam Cung Vũ thờ dãi nói :

- Không chỉ không đủ mà còn kém xa một trời một vực. Chỉ dựa vào hai ta mà đi tập kích toàn bang người ta thực là quá mạo hiểm. Huynh đang nghĩ Quỷ Vương kỳ giờ tất nhiên đã nghiêm trận đợi chờ.

Độc Phách trầm tư nói :

- Nam Cung kể sách cho ngày hôm nay chỉ có trong tối tập kích mỗi lần xuất thủ bắt kẻ gặp tên nào quyết không tha chết. Hơn nữa đối với sự lựa chọn mục tiêu phải khiến địch nhân không cách đoán ra tránh bọn chúng cố thủ. Cứ phản kích lần như vậy thế trận Quỷ Vương kỳ tất loạn.

Nam Cung Vũ tâm sự trùng trùng :

- Kế hoạch hay lắm, chỉ không biết có ý nguyện hay không? Bọn họ có không ít nhân tài mỗi người đều là cao thủ. Hành động vừa triển khai e rằng không dễ dàng như trong tưởng tượng của huynh đệ ta.

Độc Phách nói :

- Đệ biết không dễ nhưng việc do mình làm, được một bước, đỡ một bước.

Ngón tay siết nhẹ dây cương, Nam Cung Vũ nhìn thấy mây mù nặng nề trên bầu trời, sắc trời không tốt lắm.

- Độc Phách, theo huynh bọn ta nhất định không đến Bao Cô lãnh vào đêm tối. Cách nơi đó hơi xa một chút, tìm một nơi dừng chân, thuận tiện thám thính tình hình.

Độc Phách nói :

- Bao Cô lãnh chu vi mấy mươi dặm đều trong phạm vi thế lực của Quý Vương kỳ. Huynh nói cách nơi đó hơi xa một chút là bao xa? Nói đúng hơn hiện giờ chúng ta đang ở trong địa bàn của bọn chúng. Phụ cận của Bao Cô lãnh này đều không khác xa bao nhiêu. Trừ phi đi lên phía trước, thì ở đâu cũng vậy.

Nghĩ cũng đúng, Nam Cung Vũ nói :

- Được rồi, bọn ta đi nhanh lên, mau đến Bao Cô lãnh ẩn thân, chỉ cần đừng lộ hình tích chỉ lo đã thảo kinh xà khiến bọn chúng tiên hạ thủ vi cường, bọn ta nuốt không trôi đi đâu cũng được.

Độc Phách cười cười không lên tiếng. Tâm tư chàng cơ hồ đang phiêu lãng nơi đâu. Bộ dạng chau mày nhăn mặt, đầu tóc lại chẳng biết tinh thần u trầm, đầu óc lại chẳng biết chuyển đến chốn nào.

* * * * *

Đây là một nông xá hoang phế, mái đồ tường xiêu, cỏ rậm mọc đầy.

Nông trang tọa xá bên trong một Nông trang nghèo khổ. Mặt đất khô cằn chỉ lưa thưa vài loại hoa màu, xem tình hình nông xá cố nhiên đã lâu không có người ở, ngay cả mấy miếng ruộng khô hình như đã lâu không có người cày.

Mỗi góc nhà chỉ có ba góc tường đất sụp lở chỉ còn phân nửa miễn cưỡng tránh được sương gió.

Tuy không phải lý tưởng nhưng tốt hơn màn trời chiếu đất nhiều. Hiện giờ Nam Cung Vũ và Độc Phách lợi dụng nó để trú chân.

Đốt sáng một ngọn đèn dầu, dưới ngọn đèn lay lắt, Độc Phách giờ một tấm thảo đồ ra cẩn thận nghiên cứu.

Thảo đồ là do Phương Cửu Thọ lúc sắp ra đi, vội vã vẽ lại Trong bản đồ vẽ các vị trí của khẩu đường và các thông đạo của Quý Vương kỳ trên Bao Cô lãnh. Kỹ xảo vẽ họa đồ của Phương Cửu Thọ tuy không tốt lắm nhưng các trọng điểm có thể nhìn ra. Xem bản đồ thấy bố trí nội bộ của Quý Vương kỳ đại khái đều rõ ca.

Đưa một miếng bánh kẹp thịt cho Độc Phách, Nam Cung Vũ vẫn ngồi dựa tường há miệng nhai ngấu nghiêng miếng bánh trên tay mình.

- Đừng có dụng công như vậy, Độc Phách thời gian còn dài hãy ăn cho no rồi hãy tính.

Mục quanh Độc Phách dùng trên tấm địa đồ.

Ngón tay di động trên từng tuyến đường như có điều suy ngẫm nói :

- Quý Vương kỳ xây dựng trên đỉnh núi không phải xây theo tùy hứng mà kết cấu bên trong đã được tính toán cân nhắc kỹ lưỡng điều cốt yếu là để phòng thủ. Huynh xem lưỡng tọa nằm ở hai bên tả hữu Tổng đường. Tứ đường chiếm cứ bốn phương là để bảo vệ Tổng đàn chính giữa. Còn Báo phòng nằm ở bên trong phía sau chính là để nhìn xuống toàn cảnh, tiện lợi cho việc tuần sát bên ngoài, rất hợp với nhiệm vụ vốn có của Báo phòng.

Nam Cung Vũ nuốt miếng bánh trong miệng nói :

- Đề định hạ thủ đầu tiên với bộ phận nào của Quý Vương kỳ?

Độc Phách nói :

- Hiện giờ còn chưa thể quyết định, hiện còn nghĩ lại. Nam Cung huynh có nghĩ qua không, khiếm khuyết lớn nhất trước mặt của bọn ta không phải là vấn đề nhân thủ mà là thiếu nội ứng bên trong.

Lấy bình nước bên trong, uống ực một cái Nam Cung Vũ mới quẹt miệng nói :

- Điều này không cần nói. Nếu có người tốt bên trong hành động tiện lợi hơn nhiều. Chỉ ít bất tất phải mò mẫm trong đêm đoán đông đoán tây khó khăn là ở đây Đến đâu tìm nội ứng chứ?

Độc Phách chậm chạp cắn miếng bánh ăn nhưng chẳng màng đến mùi vị, chàng liền tiếp lác đầu :

- Khó! Khó! Một chút tiện nghi cũng không có.

Nam Cung Vũ nói :

- Phải chăng Một chút tiện nghi cũng không có. Trước đây còn có Phương Cừu Thọ ngày nay hẳn đã lộ hình tích, sớm cao chạy xa bay. Bọn Quý Vương kỳ ngoài hẳn ra còn có ai quen biết với ta? Biết đi bắt mối với ai? Cho nên, Độc Phách, lời nói này chỉ là lời nói xuống.

Độc Phách duỗi hai chân, trải tấm thảo đồ thẳng tắp trên ghế, đôi mày chàng nhíu chặt hơn :

- Không có nội tuyến đương nhiên hành động có mạo hiểm nhưng nếu thực tại vô kế khả thi cũng đành làm bừa thôi.

Nam Cung Vũ nói :

- Bọn ta vốn đã tính đến nước này, cho nên dù điều kiện không đủ cũng không di hận điều gì.

Độc Phách cười nói :

- Huynh dường như có quen biết với ai?

Xi một tiếng, Nam Cung Vũ trề môi nói :

- Quen biết à? Ta quen biết với ai? Ta lo là để bọn chúng đừng chôn sống bọn ta.

Độc Phách nói :

- Sự tình không đến mức nghiêm trọng vậy đâu Nam Cung, huynh đệ bọn ta đều không kém cỏi, bọn họ càng không có bản lĩnh như vậy một mai đối trận, không ít thuộc hạ của Quý Vương kỳ phải lóe nền.

Cắn miếng bánh, Nam Cung Vũ nói :

- Chỉ nguyện như vậy.

Ngon đèn yếu ớt lại bùng lên, trong căn nhà cũ nát bốn bức tường xiêu đổ, mái lá lộ thiên, hơi lạnh bao trùm, gió buốt luồng qua khe hở. Sinh nhai trên gang hồ vốn chỉ có một chữ khổ kết thành.

Nhìn miếng bánh kẹp thịt mới chỉ ăn một đoạn nhỏ Độc Phách vể oai nói :

- Ngủ sớm chút đi. Đêm nay bọn ta bất động. Phải dưỡng tức tinh thần mai bắt đầu khai đao với bọn Quý Vương kỳ.

Nam Cung Vũ co cổ lại thì thầm nói :

- Mẹ nó trong căn nhà rách nát bốn bề gió lộng này càng lúc càng lạnh, đến sáng mai chắc người đông cứng hết.

Độc Phách xếp thảo đồ lại, lạnh lùng nói :

- Chịu khổ cực như vậy chẳng phải là lần đầu. Huynh trước nay tự khoe có thể thích ứng hoàn cảnh hơn đệ, sao bỗng nhiên biến thành yếu ớt vậy?

Nam Cung Vũ trải tấm nệm bông ra, phân nửa trải dưới đất, phân nửa đắp lên người gấp dài một cái nói :

- Không phải biến thành yếu ớt mà vì liên quan đến tuổi tác, tuế nguyệt không buông tha con người khiến lão anh hùng ngày càng tàn phế, khí chất cũng kém xa khi trước.

Độc Phách trầm mặc rồi lấy chiếc đệm lông của mình trải rộng ra. Đúng lúc chàng định nằm xuống bỗng chợt ngưng động tác hơi quay đầu tựa như nghe đang nghiêng tai lắng nghe điều gì.

Nam Cung Vũ vừa mới nhắm mắt giờ cũng mở ra, tựa cũng như nghe được tiếng động khác thường.

Không sai, bên ngoài mơ hồ có tiếng chân đi. Tiếng chân vô cùng gấp rút, như có người đang chạy bán mạng vậy. Hơn nữa, phương hướng đang xông về ngôi nhà rách này.

Độc Phách ngồi xếp bằng trên tấm thảm cỏ mắt chăm chú nhìn cánh cửa nghiêng ngả trước mặt. Ánh đèn vàng hoắt chiếu trên gương mặt lạnh nhạt của chàng. Tóc bạc sáng loáng bao trùm sát khí.

Nam Cung Vũ cũng ngồi bật dậy thuận tay chụp lấy cây thương bên mình, không cao hứng nói :

- Đúng là đồ quý! Ở trong nhà rách nát hoang vắng, tiêu điều thế này cũng không ngủ yên. Không biết bên ngoài tên nào có việc gì, nửa đêm canh ba trong ô ẩm ướt không chịu ngủ lại tập chạy ra ngoài, ta thấy tám phần là hẳn muốn ăn đòn.

Độc Phách thấp giọng nói :

- Chỉ có một người. Phương hướng chạy của người này cơ hồ đang nhắm vào đây.

Mắt nhìn ngọn đèn dầu nằm trên mấy cục đá chồng nhau, Nam Cung Vũ nói :

- Hay là người đã thấy được ánh sáng đèn?

Độc Phách ngẩng đầu :

- Nói chung con người trong lúc nguy hiểm, hoặc lúc cầu xin mới có ý thức chạy về hướng có ánh đèn còn trái lại họ đều tránh xa ánh sáng. Nam Cung đệ thấy người bên ngoài đang có phiền phức.

Nam Cung Vũ cộc lốc nói :

- Liên quan gì đến bọn ta?

Lúc này bước chân càng gấp tốc tiếp cận phía trước nhà. Nếu tỉ mỉ nghe ngóng, thậm chí có thể phân biệt tiếng chân lão đạo và tiếng thở hổn hển của người này.

Quả nhiên là bộ dạng của kẻ gặp nạn.

Nam Cung Vũ lăm bắm mắt :

- Mẹ nó!

Tung một tiếng, cánh cửa cũ kỹ đã bị người bên ngoài xô bật ra, ánh đèn theo đó không ngừng dao động.

Dưới ánh đèn vàng không ngừng nhảy múa, một tráng hán thân thể khôi vĩ nhưng nhuộm đầy máu té lăn vào. Hai tay hán tử này vẫn nắm chặt đao. Hán cầm đao chống xuống đất, ngẩng đầu nhìn Độc Phách và Nam Cung Vũ, ánh mắt thất thần cầu cứu. Ngay má trái còn hằn một vết máu dài.

Nam Cung Vũ giật mình nhảy nom lên, miệng không ngừng chặc lưỡi :

- Chắc chắn, lão huynh này thương thế không nhẹ, huyết nhuộm đầy toàn thân.

Người đó song đao phân ra cầm hai tay. Mặt vuông chữ điền, đau đến méo xệch. Hán thở hồng hộc, âm thanh run rẩy :

- Nhị nhị vị huynh đài. Bình thủy tương phùng cũng là hữu duyên, cầu nhị vị huynh đài khăng khái ra tay cứu lấy mạng ta.

Nam Cung Vũ chỉ ra ngoài cửa hỏi :

- Bên ngoài có người truy sát các hạ sao?

Gật gật đầu, vết thương trên má trái bị động tuôn máu tươi, hán tử vô cùng gắng gượng thều thào :

- Sau... phía sau... Ở phía sau... bọn chúng lập tức đuổi đến đây... chúng.. chúng có ba tên, đều là loại... loại ác độc... tàn... bạo. Nhị nhị vị huynh đài có... có nghe... nói... nói qua... Viên Hiệp tam kiêu... Người người đuổi đến chính là... chính là bọn chúng.

Nam Cung Vũ kinh ngạc nói :

- Người truy sát huynh đài chính là Viên Hiệp tam kiêu. Ba tên sát thủ này không ở Xuyên Thục làm vương lại chạy đến đây giương oai điều võ gì? Các hạ tại sao lại vướng với chúng?

Hán tử ngóp ngóp miệng, run run nói :

- Tại hạ... tại hạ có ả tình. Nếu... nếu được nhị vị huynh đài ra ra tay tiếp cứu khỏi kiếp nạn này, tự... sẽ bẩm báo... tường tận... căn nguyên... trong đó... Lúc này... không đủ... để tường thuật.

Nam Cung Vũ ngoảnh đầu nhìn Độc Phách thấy chàng không biểu lộ tình cảm gì vẫn đang ngồi yên, bèn lớn tiếng hỏi :

- Ê bằng hữu thế nào?

Độc Phách chậm rãi nói :

- Người này xem ra chẳng phải là kẻ xấu. Hơn nữa, trời còn có đức hiếu sinh, bọn ta giúp hán một tay.

Nam Cung Vũ nhìn hán tử nói :

- Được rồi, bằng hữu giữa bọn ta tuy không quen biết nhưng nguyện giúp bằng hữu kiếp nạn này.

Hán tử gục gục đầu, hơi thở hổn hển nói :

- Đại ân đại đức của nhị vị, Phùng Đức Ân bất luận sinh tử vĩnh viễn khắc tạc trong tâm.

Nam Cung Vũ bước lên trước đỡ hán tử ngồi dựa vào tường. Tên này bị thương trầm trọng như vậy nhưng vẫn như cũ, hai tay nắm chặt song đao, không chút lo lắng. Xem ra người này cũng là một nhân vật cang liệt, kiên cường.

Độc Phách chăm chú lắng nghe động tĩnh bên ngoài, nhưng nhất thời bên ngoài vẫn vắng lặng.

Đỡ người đó ngồi xuống xong, Nam Cung Vũ quệt mồ hôi trên trán, thờ dãi nói :

- Lão huynh này nặng quá!

Quay nhìn Độc Phách lão lại thấp giọng hỏi :

- Thế nào? Có gì không?

Độc Phách cũng thấp giọng nói :

- Bọn họ có thể đến! Hung thủ truy sát mất dấu mục tiêu, ánh đèn nơi đây đương nhiên dẫn dụ bọn chúng đến.

Nam Cung Vũ nói :

- Người này bị thương trầm trọng, Viên Hiệp tam kiêu cũng rõ hán tất chạy không xa không cần tận lực truy tìm vừa đi vừa nghỉ cũng bắt được vào tay.

Độc Phách hỏi :

- Cái gì gọi là Viên Hiệp tam kiêu? Huynh biết họ?

Nam Cung Vũ đáp :

- Chỉ nghe qua, chưa từng gặp qua. Ba tên đều là ác đạo cự phách, lừng danh ở vùng Xuyên Thục. Võ công cao cường, hành sự gọn gàng tâm tính chúng tàn khốc, lang độc vô biên. Tóm lại ba tên này không phải thiện nhân đánh chúng chẳng có gì phải di hận.

Độc Phách nói :

- Huynh nói như vậy, không đánh cũng không được rồi. Bọn ta cứu người tất nhiên cứu đến cùng.

Nam Cung Vũ bất đắc dĩ nói :

- Mẹ nó, cảnh ngộ nhân sinh quả là khó đoán. Phiền phức của bọn ta còn đang như mớ bòng bong, không biết giải thích thế nào, trái lại giờ phải làm việc thiện. Ai da, ai lại nghĩ đến ở nơi hoang dã như vậy lại gặp phải chuyện phiền phức như vậy. Nói đúng ra, trời cao đã sớm an bài.

Độc Phách mỉm cười không lên tiếng.

Thời gian chậm chậm trôi qua, trong căn nhà rách rưới tiếng thở hồng hộc của hán tử ra, cơ hồ hoàn toàn yên lặng như tờ.

Lai chờ đợi hồi lâu, Nam Cung Vũ không nhẫn nại nữa, nho nhỏ hỏi :

- Tại sao còn chưa đến? Ba tên tà ma rút đầu này e rằng có mưu đồ xảo trá khác.

Độc Phách bình tĩnh nói :

- Đừng nóng! Tâm sự của chúng, huynh nên hiểu rõ. Trước khi tình hình còn chưa rõ ràng, bọn chúng đương nhiên không dễ dàng mạo hiểm. chờ đến lúc ẩn phục trong bóng tối thám thính hư thực trong này xong, bảo đảm không mời cũng đến, huynh muốn ngăn cũng ngăn không được.

Nam Cung Vũ mục quang lướt nhìn cửa, thấp giọng hỏi :

- Đệ nói là mấy người đó hiện ở bên ngoài?

Độc Phách đáp :

- Rất có khả năng.

Xoa mặt, Nam Cung Vũ nói :

- Tại sao một chút động tĩnh đều không có?

Độc Phách cười có mấy phần giễu cợt :

- Nam Cung, huynh cũng là lão giang hồ. Theo đệ lão giang hồ này thậm chí đã hỗn độn đầu óc. Giả như người bên ngoài đời là huynh, huynh có phát giác ra động tĩnh không? Viên Hiệp tam kiêu là hạng gì trên giang hồ mà không biết chuyện đơn giản như vậy. Sao có thể để cho huynh phát giác ra tung tích của chúng. Cho nên tình hình vắng lặng trước mặt coi như bình thường. Nếu như mau chóng xảy ra khác lạ thì trái lại đáng xem là không bình thường.

Nam Cung Vũ cười mắg :

- Mẹ nó! Ở đó còn lăm bằm huynh trở thành ầu tri như đệ nói từ lúc nào vậy?

Đột nhiên Độc Phách suýt một tiếng nhỏ :

- Đến rồi!

Nam Cung Vũ vội im hơi lặng tiếng, đồng thời lão cũng nghe được tiếng động.

Tiếng động của đôi giày mỏng đập trên bùn. Rõ ràng có người đi về hướng này. Hơn nữa người mới đến không có ý định giấu diếm hành tung của mình.

Độc Phách vừa nghe kỹ vừa đếm :

- Một, hai, ba không sai, chính là ba người.

Nam Cung Vũ di động mấy bước đến cạnh hán tử ở góc phòng. Ý đồ của lão quá rõ ràng, đương nhiên muốn bảo hộ người này không bị thương hại. Muốn làm được việc này, cự ly là yếu tố quan trọng.

Bước chân bên ngoài dừng ở ngoài cửa.

Sau một lúc yên lặng, ba tên đại hán lưng hùm vai gấu đi vào.

Tên thứ nhất đi vào, mặt thịt nung núc, mắt ti hí, trên cằm mọc một chùm râu dê.

Tên thứ hai đi vào cũng mặt thịt nung núc, trên trán nổi lên một vết sẹo đỏ tím lớn hơn con sâu, lỗ mũi nhọn không biết tại sao khuyết mất một bên.

Tên thứ ba xem ra có phần thanh tú hơn nhưng mặt cũng trắng bệch, mắt hí môi mỏng. Tên này cho ta cảm giác đặc biệt khô lạnh, âm độc.

Ba tên đều có khuôn mặt màu trắng giống nhau. Vừa nhìn dáng dấp chúng ta biết ngay bọn hung thần ác quỷ.

Độc Phách nhìn ba tên vừa bước vào, chẳng không chút phản ứng. Chẳng vẫn ngồi xếp bằng trên thảm cỏ, hình dạng như tham thiền.

Hán tử ngồi trong phòng, hai mắt đột ngột mở to, chết trân nhìn ba người trước mặt. Tình cảm hán tử như đang bị kích động cực kỳ. Hắn không những nghiêng răng ken kết mà toàn thân còn run bần bật.

Tên có chòm râu dê quan sát Độc Phách rồi mục quang chuyển đến Nam Cung Vũ, gã đề giọng trầm nói :

- Ta nghĩ đến Phùng Đức Ân này, đại khái không quan hệ đến các vị.

Độc Phách không nói, Nam Cung Vũ cười nói :

- Không sai! Bọn ta và hắn không có chút quan hệ gì. Nói chính xác hơn, trước khi hắn vào đây bọn ta không quen biết hắn cũng như không quen biết tam vị.

Tên râu dê gật gật đầu nói :

- Như vậy là tốt rồi.

Nam Cung Vũ hỏi :

- Các vị muốn đưa hắn đi đâu? Xử trí như thế nào?

Đôi mắt hí lộ hung quang, tên râu dê phát nộ :

- Bằng hữu, có liên quan gì đến việc của mi, giang hồ hung hiểm, tốt hơn nên lo việc nhà mình đi.

Nam Cung Vũ mỉm cười :

- Ta trước nay có tánh xấu, sự việc không hỏi rõ quyết không buông tay. Nếu các vị không nói rõ nguyên nhân bên trong, người có ở đây là không sai nhưng các vị đừng hòng mang đi.

Tên râu dê sầm mặt, giọng nặng nề :

- Ngày tháng thái bình khó sống quá phải không? Muốn tìm rắc rối để vui đùa có phải không?

Tên khuyết nửa lỗ mũi hừ lớn một tiếng gầm gừ nói :

- Lão đại, đệ thấy tên rùa rút cổ này muốn khiêu chiến rồi.

Nam Cung Vũ cười như không phải cười thản nhiên nói :

- Bọn ta vốn là hai người sống ở đây, các vị lại xem là hai con gà ngốc, chào hỏi không đáp lời nói không rõ, lại cưỡng ép bằng hữu đang bị thương này. Các vị bất kể là thần thánh phương nào cũng đừng quá hống hách như vậy.

Tên râu dê chú mục nhìn Nam Cung Vũ sát khí bùng bùng :

- Xem bộ dạng của lão là có ý ra mặt cản trở sự tình thay cho họ Phùng?

Nam Cung Vũ cười hắc hắc nói :

- Xem như các hạ đã minh bạch, ít nhiều cũng nhìn ra được định kiến của ta.

Tên râu dê tăng hăng nẩy tiếng khàn đục ở cổ Cảnh tượng tựa như một mảnh thú cuồng nộ định phóng lên phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Hiểm đạo tối đạo trường

Cây thương trong tay Nam Cung Vũ hơi lật nghiêng, ngân quang lấp lánh. Ngân thương gần hai thước đó đã chìa mũi lên. Mũi thương hình củ ấu hàng quang sáng chói, phản chiếu ánh đèn lấp lánh như phủ lên một màn tuyết sáng.

Còn Độc Phách cũng chậm rãi đứng dậy. Chỉ một động tác đứng dậy này mà ba tên đại hán trong phòng cảm thấy một luồng áp lực vô hình đè nặng lên tim, ngay cả hô hấp cũng ngưng lại.

Tên mặt trắng bất ngờ khoác tay mở to đôi mắt ti hí nói :

- Huynh đệ ta là Xuyên Thục Viên Hiệp tam kiêu, không biết xưng hô với nhị vị thế nào?

Độc Phách đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ hơi lạnh lùng hỏi :

- Đã sớm biết các vị là Viên Hiệp tam kiêu. Giả như ta đoán không sai, các hạ chính là lão tam Phiên Đông Nhạc trong Tam kiêu?

Tên mặt trắng trầm giọng nói :

- Bằng hữu hảo nhân lực. Ta chính là Phiên Đông Nhạc.

Chỉ vào tên có chòm râu dê và tên lỗ mũi khuyết gã tiếp lời nói :

- Vị này là đại nghĩa huynh Âm Lạc Nhạn và nhị nghĩa huynh Thiệu Thiết Kiên. Nhưng không biết danh hiệu nhị vị là...

Nam Cung Vũ nói :

- Huynh đệ ta có ân tình khác, không tiện thổ lộ. Kỳ thực tiểu danh tiểu tánh có nói ra chưa chắc tam vị đã biết.

Phiên Đông Nhạc chú mục nhìn ngân thương trên tay Nam Cung Vũ suy tư nói :

- Cây thương của bằng hữu xem ra vô cùng quen mắt. Hình như đã nghe người ta nhắc đến ở đâu rồi?

Nam Cung Vũ nói :

- E rằng các hạ nhớ sai rồi. Ta là một tên mặt học cùng nửa cây thương gãy có gì đáng kể, làm sao các hạ nghe nói qua...

Mép miệng hơi nhích động, Phiên Đông Nhạc nhẫn nại nói :

- Nhị vị đã không muốn báo qua danh tánh cũng được thôi. Ở đây ta muốn nhị vị nhường chút nhân tình. Nếu quả thật nhị vị không quen biết với tên Phùng Đức Ân đó, cần gì phải nhảy vào nước cho ướt mình. Viên Hiệp tam kiêu này tất nhiên có bỏ báo.

Nam Cung Vũ tươi cười nói :

- Nghe ra thì tuyệt lắm, điều lo lắng là các vị mang hấn đi có thể lưu mạng sống của hấn không?

Phiên Đông Nhạc thẳng thắn nói :

- Tên này kết oán thâm sâu với huynh đệ ta, quyết không cho hấn sinh lộ.

Nam Cung Vũ nói :

- Ta cũng thấy như vậy. Người ta tốt xấu cũng là một mạng người, mắt ta mở to nhìn hấn bị đoán mạng không tránh khỏi lòng bất nhẫn. Hữu thất nhân dung chi đạo. Tam vị, oan gia nên giải không nên kết. Nếu như nể mặt được ta, tha được xin tha.

Phiên Đông Nhạc còn chưa đáp lời, Âm Lạc Nhạn đã nặng nề nói :

- Bằng hữu, huynh một mực bảo hộ cho tên họ Phùng, lại nói không có căn gốc với hấn, hay là huynh muốn mượn việc này mà kết thân với Quý Vương kỳ?

Quá bất ngờ, Nam Cung Vũ nói :

- Kết thân với Quý Vương kỳ? Bằng hữu thọ thương mà ta bảo hộ có dính líu với Quý Vương kỳ chứ?

Âm Lạc Nhạn cười ngạc nhiên nói :

- Cái gì? Các hạ nói hấn không phải là người của Quý Vương kỳ sao?

Âm Lạc Nhạn liếc mắt nhìn hàn tử ngồi ở góc tường, hình dạng đanh ác nói :

- Một chút cũng không sai. Hấn chính là người của Quý Vương kỳ.

Phiên Đông Nhạc tăng hăng nói :

- Tên Phùng Đức Ân này không chỉ là thuộc hạ của Quý Vương kỳ. Hấn còn là một trong những nhân vật đầu sỏ. Hấn chính là Âm Dương Đào Tuân kiểm thuộc Độc đường là Đệ nhất đường trong Tứ đường của Quý Vương kỳ.

Nam Cung Vũ lắc đầu nói :

- Không ngờ được! Không ngờ được!

Âm Lạc Nhạn lớn tiếng nói :

- Bất luận là lão có biết hay không biết xuất thân của lão họ Phùng, hiện giờ lão đã minh bạch thì lão tính thế nào?

Nghiêng đầu nhìn Độc Phách trong mắt có ý dò hỏi, Độc Phách mỉm cười nói :

- Trọng yếu chỉ có một điều, người này có đáng cứu hay không không phải vì xuất thân của hấn. Kết oán tất có nguyên do, trong nguyên do tất có thị phi. Nội tình không thể nói ra, e là tam vị có điều lo sợ.

Âm Lạc Nhạn giận nói :

- Mi nói gì vậy? Bọn ta đến đây là cần người, không phải nghe mi giảng lý mà đến đây. Mi tự hành pháp rồi chuyện người thậm chí chuyện còn chưa biết gì.

Độc Phách thân nhiên nói :

- Âm huynh! Trên thế gian chuyện chưa biết gì có thể nói là rất nhiều, huynh cho rằng nhất định phải thuyết lý thành chương sao?

Phiên Đông Nhạc ngắt đại ca hấn lại, ra vẻ nhân nhượng nói :

- Được rồi, bằng hữu. Vì chúng tỏ vướng mắc giữa bọn ta và Phùng Đức Ân không phải chuyện ghê gớm. Bằng hữu muốn biết gì, bọn ta nhất định sẽ nói rõ, cũng để nhằm bằng hữu minh bạch để khỏi nhọc công nhúng vào.

Độc Phách nói :

- Ta muốn mời bằng hữu nói rõ, tại sao không đưa họ Phùng vào chỗ chết không được?

Phiên Đông Nhạc tăng háng nói :

- Sự việc nói ra cũng không phức tạp. Cách Quần Anh tập về phía Đông không đến mười dặm có một nơi gọi là Hoàng Ma Bá, nơi đó có một nữ nhân mở một tiệm trà nhỏ. Hai năm trước họ Phùng to gan lớn mật tư tình với nữ nhân ở trà điểm đó.

Độc Phách không hiểu hỏi :

- Việc này can hệ gì với các vị?

Âm Lạc Nhạ tăng háng nói :

- Nữ nhân đó chính là thê tử của ta.

Độc Phách ngạc nhiên hỏi :

- Âm huynh! Thê tử của huynh không ở Xuyên Thục cùng huynh chia ngọt sẻ bùi lại chạy đến Hoàng Ma Bá mở trà điểm làm chi?

Phiên Đông Nhạc giải thích :

- Việc là như vậy. Thê tử của lão đại tên là Xuân Hoa, vốn là ca kỹ ở thanh lâu. Đã thành thuộc Xuyên Thục. Ba năm trước lão đại ưng ý ả nên đem một số lớn ngân lượng chuộc ả về nhà đối đãi với ả chí tình chí nghĩa. Không ngờ người đàn bà này thiên tính lang tâm, hoa tường liễu ngữ. Sống với lão đại không đến ba năm đã thay lòng đổi dạ. Thừa lúc lão đại ra ngoài lên lút đào tẩu. Lão đại ta không cam tâm mất hơn ba năm mới truy ra chỗ ở của ả. Lao khổ tìm đến trà điểm của ả ở Hoàng Ma Bá đầu ngõ rằng mục này đã có tân lang, đó là tên Phùng Đức Ân trời đánh.

Độc Phách cười nói :

- Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu. Điều này có gì không đúng, huống hồ Phùng Đức Ân cũng không biết Xuân Hoa từng có quan hệ với Âm huynh.

Phiên Đông Nhạc nén giận nói :

- Bằng hữu, lời nói này không công bằng. Cho dù trước đây họ Phùng không biết Xuân Hoa là thê tử của lão đại, sau đó bọn ta tìm hán đem chi tiết sự tình nói rõ cho hán. Đáng giận ở chỗ, bất kể bọn ta mềm cứng thế nào, hán nhất định không chịu thoái nhượng.

Độc Phách nói :

- Ta có thể hỏi một câu được không, Phiên bằng hữu?

Phiên Đông Nhạc nói :

- Xin mời!

Độc Phách hỏi :

- Thế Xuân Hoa và Âm huynh có hôn ước chính thức không? Hoặc là cử hành nghi thức nhập môn nào?

Phiên Đông Nhạc ngần ngừ giây lát :

- Điều này cơ hồ bất tất không cần.

Âm Lạc Nhạ không nén được nộ hỏa bùng bùng trong lòng hét to :

- Lão tử bất tất chỉ mua nữ nhân này đùa chơi chứ không phải chính thức nạp thê, lẽ nào lại phải dùng tam mai lục chứng kiện hoa đón rước. Muốn có người lên giường bất tất phải như vậy.

Độc Phách gật đầu nói :

- Thì ra chỉ là quan hệ tư tình chứ không phải có danh phận phu thê.

Phiên Đông Nhạc vội nói :

- Không cần danh phận gì, phu thê chi phận là đủ rồi. Như vậy không thể nói Xuân Hoa không phải là thê thiếp của lão đại ta.

Độc Phách an nhàn nói :

- Như vậy tại sao Xuân Hoa không biết tốt xấu. Âm huynh đã hết tình chăm sóc lại phải đào tẩu?

Xoa xoa tay Phiên Đông Nhạc nói :

- Ta đã nói rồi. Ắ này thiên tính lang dâm không chịu an phận, đúng là loại tiện nhân.

Độc Phách cười nói :

- Đã là loại như vậy Âm huynh bỏ đi cũng được hà tất gì tìm kiếm tặc nhân này trở về?

Phiên Đông Nhạc hết đường đối đáp, Âm Lạc Nhạn tròn mắt hết to :

- Cần người hay không là việc của lão tử, mi lo không được đâu. Mẹ nó, mi quá đáng lắm rồi.

Ở góc phòng, Phùng Đức Ân gắng gượng lấy hơi thều thào :

- Huynh đài, huynh đài đừng nghe bọn chúng tùy khẩu bôi nhọ... Sự thực hoàn toàn không như vậy bọn chúng đang đảo đầu lộn đuôi ngậm máu phun người...

Âm Lạc Nhạn rít lên :

- Mi là đồ chó thú.

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Tam vị, bên trong đã không có gì ghê gớm, ngại chi không để hần nói?

Phiên Đông Nhạc đưa mắt cho lão đại, thân nhiên nói :

- Đương nhiên, bọn ta vàng thiết không sợ lửa, loại tư thông với thê tử của người khác, còn có thể đa ngôn xảo trá gì nữa?

Khò khè một lúc, Phùng Đức Ân nắc nhen :

- Ta... ta ba năm trước quen biết Xuân Hoa... Bọn ta yêu nhau cũng hơn một năm... Xuân Hoa ôn nhu xem ra rất yếu nhược... trái lại rất kiên cường... Năm nay nàng hai mươi lăm tuổi... Từ nhỏ đã phải ca hát phụng dưỡng phụ thân... Vừa có thể tự lập đã bị họ Âm... cướp về. Họ Âm không coi nàng như một con người... Bất kể ngày đêm dày vò... hành hạ... nàng tùy ý đánh đập, chửi mắng... Xuân Hoa sống với họ Âm... không đến... không đến nửa năm... phụ thân nàng vì uất hận mà chết. Cuộc sống thống khổ như vậy, thử hỏi ai mà chịu đựng nổi?

Âm Lạc Nhạn càng nghe càng bốc lửa hết lên như sấm :

- Hồ ngôn loạn ngữ. Nữ nhân của lão tử tùy ý lão tử đối phó. Không cần mi đau lòng xót dạ thương hoa tiếc ngọc. Bọn mi một tên dâm phụ một ả dâm phụ đáng đầy xuống mười tám tầng địa ngục.

Không màng đến lời mắng của Âm Lạc Nhạn, Phùng Đức Ân tiếp tục kể một cách khó nhọc :

- Xuân Hoa và ta sống cùng nhau không được bao lâu. Bọn họ Âm lại tìm đến nàng. Ta đương nhiên có trách nhiệm ra mặt gánh vác cho nàng. Bọn chúng... chúng đòi Xuân Hoa ta không đáp ứng. Sau đó chúng đòi lại đòi tiền, nhưng chúng tham lam quá đáng, đi đòi những hai mươi vạn lượng...

Đứng một bên, Nam Cung Vũ chắc lưỡi :

- Chắc! Chắc! Hai mươi vạn lượng? Bọn chúng coi Xuân Hoa là núi vàng?

Phiên Đông Nhạc nói :

- Dựa vào thân phận lão đại của bọn ta, đem nữ nhân thân cận nhường cho mi, không phải là chuyện thể diện sao? Chỉ đòi mi có hai mươi vạn lượng thực không phải là nhiều.

Độc Phách hỏi :

- Lập trường không giống nhau, số mục nhiều ít thật khó nói. Thế thì Phùng bằng hữu cuối cùng đáp ứng trả bao nhiêu?

Phùng Đức Ân rung giọng nói :

- Lăn lộn giang hồ không có tài sản thì có được bao nhiêu ngân lượng chứ. Ta gom góp tất cả thêm bằng hữu giúp đỡ chỉ có hơn ba vạn lượng. Xuân Hoa cũng đem hết tư trang dành dụm của nàng cộng lại tất cả chỉ hơn có bốn vạn nhưng mà... nhưng mà bọn chúng không chịu... không chịu.

Phiên Đông Nhạc chen lời :

- Hai mươi vạn lượng với bốn vạn lượng sai biệt bao nhiêu lần? Mi xem bọn ta là lũ khát cái kiểng com sao? Số nhỏ như vậy, tất nhiên bọn ta không chịu.

Độc Phách chau mày nói :

- Giá cả sai biệt sao không đàm phán giải quyết? Dùng binh khí đối phó nhau làm chi?

Ngảng đầu, Phiên Đông Nhạc nói :

- Đã thương thuyết ba lần rồi. Lần nào cũng không nhận được tiền, đều vì lý do kêu nghèo than khổ dây dưa kéo dài, đêm nay là lần đàm phán thứ ba. Họ Phùng cũng như cũ, nửa hào cũng không thêm. Hân hoàn toàn không có thành ý, hân mê hoặc nữ nhân lão đại lại mấy lần lừa gạt bọn ta, hạng người này còn lưu lại làm gì, đương nhiên phải giết để trừ hậu họa.

Âm Lạc Nhạn nhìn Độc Phách mặt lộ hung quang :

- Sự tình bằng hữu đã rõ cả rồi, vốn là gian phu dâm phụ, tất cả đều đáng chết. Ta đã mấy lần khoan dung cho chúng, đôi câu nam nữ này chẳng những không báo đáp thậm chí ngay cả chút tiền bỏ báo cũng không chịu xuất ra khiến ta muốn nhin cũng không nhin được. Nghĩ lại họ Âm ta đường đường là nam tử hán đâu đội trời chân đạp đất không dung cho ta coi ta là con rùa rụt cổ. Lão từ bây giờ tiền không muốn, chỉ muốn lấy mạng. Bằng hữu nói xem ta đúng hay sai?

Độc Phách nói :

- Bằng hữu có muốn ta biểu lộ ý kiến hay không?

Âm Lạc Nhạn lớn tiếng nói :

- Chỉ cần bằng hữu nói có lý.

Thăng vai, Độc Phách nói :

- Việc này đủ để cho thiên hạ đàm tiếu. Vừa nghe vừa thấy đã khiến người ta vỗ bàn khen ngợi.

Âm Lạc Nhạn giận dữ hỏi :

- Nói vậy là có ý gì?

Độc Phách chậm rãi phân tích :

- Âm bằng hữu, đầu tiên ta muốn chỉ rõ. Xuân Hoa và bằng hữu không có câu thúc bởi hôn ước, bất kể nàng có tự nguyện hay không cũng chỉ là tư tình với bằng hữu. Song phương cùng tư tình, bất quá là nam yêu nữ ái mà thôi. Một mai đến lúc tình cảm nhạt phai, khó thể duy trì, dứt khoát chia tay mới là thượng sách. Hành vi miễn cưỡng của bất kỳ phái nào đều tạo thành kết cục đau khổ. Theo thường tình mà nói, nữ nhân luôn yếu nhược, khi bằng hữu tàn ác không để cho nàng cơ hội tồn tại, thí dụ như lăng nhục, ngược đãi. Mà Xuân Hoa lại chẳng phải là thê thiếp do bằng hữu dùng chính lễ tương nghinh. Đúng lý mà luận, giữa nhị vị vốn không có quan hệ chính thức. Nàng không thể nhẫn nại sống với huynh. Huynh lại không tha người. Trừ một cách đi còn có cách gì? Xuân Hoa lặng lẽ ra đi không còn gì vướng mắc. Âm huynh cùng nàng không danh không phận lại một mực truy bức nàng như vậy thực không hợp đạo lý.

Nam Cung Vũ tiếp lời :

- Muốn không được người đổi lại thành đòi tiền, càng hạ phẩm chất của mình. Đường đường một trang nam tử, thân cao bảy thước mà đem tấm thân một phụ nhân ra ngã giá. Không được toại nguyện thì dùng bạo lực bạo hành. Thật hổ thẹn cho một trang nam tử.

Độc Phách lại bồi tiếp :

- Vì vậy ta cho rằng việc này nói ra chỉ làm trò cười cho thiên hạ.

Hai người một đối một đáp, lời nói châm chọc đùa cợt, không chỉ Âm Lạc Nhạn nghe đến tái xanh mặt, chòm râu dê không gió mà bay, còn Phiên Đông Nhạc cũng không nén được đột ngột biến sắc.

Tên thứ hai của Viên Hiệp tam kiều là Thiệu Thiết Kiên hét to một tiếng, nước bọt văng tứ tung :

- Cầu tặc. Đây rõ ràng là bênh vực cho tên Phùng tặc kia. Hai tên chuột thối này, đem huynh đệ chúng ta ra làm trò đùa.

Phiên Đông Nhạc trầm mặt xuống, lạnh băng băng nói :

- Bằng hữu, sở dĩ ta nhiều lần khuất phục cầu hòa với nhị vị, lẽ mao tương kiến, chỉ vì không muốn phát sinh sự cố khác, không muốn tranh chấp với nhị vị là người không quen biết nhưng không ngờ nhị vị cứ lần bước làm tới. Đem thiện tâm bọn ta biến thành lòng dạ trâu bò. Viên Hiệp tam kiều có thể huyết chảy thành sông nhưng không nhận sự sỉ nhục.

Nam Cung Vũ nói :

- Bọn ta chỉ vì sự thật mà phân biệt một chút đạo lý khuyên bằng hữu.

Âm Lạc Nhận đột nhiên gầm lên :

- Cuối cùng chúng ta hỏi bọn ngươi một câu: Giao người hay không?

Lần này, do Độc Phách lên tiếng đáp :

- Huynh nhìn kỹ xem bộ dạng bọn ta có giống bọn giao người hay không?

Phiên Đông Nhạc vì giận quá nên âm thanh biến thành the thé :

- Phí lời uống công vô ích. Ta xem bọn ngươi không thấy quan tài không đồ lệ.

Độc Phách dứt khoát ra một tiếng :

- Mồi!

Âm Lạc Nhận bước lên một bước, tay trái xòe ra, bàn tay vừa to vừa thô, ngũ chỉ giống như móc câu thép, lòng tay màu đỏ bầm. Theo động tác tay trái gãi một màn kinh khi biến thành năm luồng từ năm ngón tay bắn ra, thế mạnh lực bén giống như năm mũi tên mạnh mẽ rời cung.

Độc Phách hơi lắc vai, người hoành ngang chỉ nghe vách tường sau lưng vang tiếng “bình” một tiếng đã vỡ ra một lỗ hổng to. Gạch bề văng tung tóe tựa như dùng búa đập vậy.

Tề Hồn Câu từ dưới hất lên. Dao phong vút lên như một cầu vòng lấp lánh.

Tích tắc, Âm Lạc Nhận bay lên tránh né. Cầu vòng đó đã mù mịt trời đất, trùng trùng điệp điệp phong tỏa mọi góc độ mà họ Âm có thể đột phá thoát ra.

Chiêu thức song phương cực kỳ nhanh. Giữa công và thủ chỉ là tích tắc.

Lúc đó, Thiệu Thiết Kiên hét to một tiếng. Thanh Nhuyễn đao như ngân xà của hắn đã chính xác đâm vào sườn trái của Độc Phách.

Câu dao đang giữa không trung phản hồi trở lại. Cầu vòng đã tụ lại thành một ánh trăng hạ huyền.

Tiếng binh khí chạm nhau. Nhuyễn đao của Thiệu Thiết Kiêu văng lên. Người hắn lao đảo chấn động thoái lui mấy bước, suýt nữa đã va vào cánh cửa.

Trường thương của Nam Cung Vũ chỉ vào Phiên Đông Nhạc. Mũi thương hàn quang lạnh lẽo nhanh như sao băng.

Phiên Đông Nhạc khom lưng vung tay đôi đoàn xà mâu chấp lại thành hình cái muống leng keng đỡ lên.

Trường thương Nam Cung Vũ bất ngờ thu lại rồi liên tiếp bùng ra mười sáu lần. Đầu thương như một đóa hoa to, từng nhụy hoa, cánh hoa phủ chụp lên địch nhân.

Phiên Đông Nhạc vùn vụt lướt đi. Thân pháp nhanh cực kỳ. Hai thanh đoàn xà mâu của hắn điểm, kích chống đỡ giữa rừng hoa. Vận chuyển như một bánh xe lăn nhưng đầu thương của Nam Cung Vũ phủ chụp như sao lạnh nhảy múa. Bất kỳ Phiên Đông Nhạc dùng lực thế nào cũng tiến không được một bước.

Lúc này, binh khí của Âm Lạc Nhận cũng đã tuốt ra. Đó là thanh Tam Tiết côn bằng đồng.

Cây Tam Tiết côn vừa nặng vừa trầm của gã có một chỗ không giống bình thường là còn gắn thêm một cái móc câu cứng dùng để đánh, móc, quét, đâm vô cùng độc hại.

Tam Tiết côn “vù, vù” vung kích Nhuyễn đao quét dọc bờ ngang.

Âm Lạc Nhận và Thiệu Thiết Kiên hợp công Độc Phách.

Hiện giờ, Độc Phách chỉ nắm chặt Tề Hồn Câu của mình di chuyển dọc ngang dưới sự hiệp kích lợi hại của địch nhân.

Hết to một tiếng như sấm, cả thân hình Thiệu Thiết Kiên xoay chuyển như một con vù. Trong lúc xoay chuyển, cấp tốc xuất đao.

Thế là, đao quang như một quả băng cầu vỡ ra, bắn ra từng tia sáng dài ngắn không đều nhưng nghiêm mật vô cùng. Tiếng đao quang xé gió như tiếng khóc của oan hồn rất thê lương.

Đột nhiên, Độc Phách phóng vọt người lên. Sóng lưng chàng dán chặt vào nóc nhà đột nát. Tề Hồn Câu chém xuống, lực đao như ngàn quân vạn mã mang theo tiếng gió rít mãnh liệt, ào ạt bổ xuống băng cầu đang tung tóe đồ, xà người Thiệu Thiết Kiên thành hai mảnh.

Bóng quang ảnh rung rung tắt lịm lộ ra máu thịt loang lổ tanh hôi. Không một tiếng kêu.

Không có tiếng hét. Một thân đại hán cao lớn vạm vỡ như khối tủa mây bay. Cảnh tượng mưa máu bay bay.

Không gian kinh khủng!

Âm Lạc Nhận sạm mặt, loạng choạng thoái lui cổ họng nghẹn ngang.

Thân hình Độc Phách giữa không trung thỉnh thoảng đảo lộn. Xích bạc của Tế Hồn Câu lóe lên, thần tốc vút vào lưng của Âm Lạc Nhận. Hạ thủ rất độc, quyết không dung tình.

Mặt của Âm Lạc Nhận đột ngột méo xệch, đôi ngươi cơ hồ muốn nhảy khỏi tròng. Hắn hét to một tiếng đến nỗi óc nhà rung rinh. Tam Tiết côn toàn lực quét ra sau, người cũng quay lại lao vào Độc Phách.

Độc Phách tựa như đã đoán sớm ra phản ứng này của đối phương. Chẳng nhẹ nhàng nhún người nhảy lên. Cự ly vô cùng chuẩn xác chỉ vừa đúng độ cao Tam Tiết côn quét ngang. Âm Lạc Nhận hùng hổ xông tới, lỡ đà chúc về phía trước thì câu đao của Độc Phách đã cắm phập vào lưng của gã xuyên qua lục phủ ngũ tạng.

Không còn thống khổ nào hơn!

Âm Lạc Nhận giơ cao hai tay, mồm mũi học máu, chói với hai bước. Rồi giống một đồng bùn đổ ập xuống đất.

Mất thấy cái chết thê thảm của hai nghĩa huynh, Phiên Đông Nhạc bị kích động không chỉ là đau thương, kinh khủng mà đáng sợ hơn là ý chí chiến đấu của hắn cũng tiêu tan.

Trong lúc gã sững sờ phân tâm, một điểm han quang lóe lên. Không chờ song mâu phản kích, mũi thương của Nam Cung Vũ đã lạnh lùng đâm lên yết hầu của gã.

Độc Phách lười nhác ngồi xuống chỗ cũ, mắt nhìn xung quanh, không nén được thở dài một tiếng.

Mũi thương vẫn để trên yết hầu của Phiên Đông Nhạc, Nam Cung Vũ la lên :

- Đừng than thở. Xử trí tên này thế nào?

Độc Phách đưa mắt nhìn một Nhất kiều còn sót lại lạnh lùng nói :

- Phiên bằng hữu. Giá của sự tham lam trước đây chỉ là một nắm tay không. Những mưu cầu bất chính chỉ lấy thảm trạng đau lòng mà thôi. Bằng hữu, còn muốn tiếp tục dưới tình thế như vậy không?

Phiên Đông Nhạc không ngừng lắc đầu, gắng gượng nói :

- Không! Không! Ta nhận mạng rồi.

Độc Phách nói :

- Lần này ta tha cho bằng hữu nhưng ngàn lần nhớ kỹ quyết không có lần sau.

Mặt của Phiên Đông Nhạc méo xệch, u uất nói :

- Viên Hiệp tam kiều hoàn toàn tiêu rồi. Dựa vào sức lực mình ta. Đến đâu để có lần sau?

“Hừ” một tiếng, Độc Phách lại nói :

- Còn nữa, vĩnh viễn không được làm phiền Phùng Đức Ân và Xuân Hoa. Nếu vi phạm, giết chết không tha.

Dưới hiên nhà người, sao không cúi đầu. Hơn nữa đòi người của Phiên Đông Nhạc lẫn lộn hắc đạo đã nhiều năm, đương nhiên, thừa biết đạo lý cầu mạng cứu thân. Gã không muốn chết đâu thể đâm đầu vào tuyệt lộ, nên tức thời thất thanh lên tiếng :

- Ta thề cả đời này không gặp mặt chúng.

Độc Phách nói :

- Tốt lắm! Lời nói ra, bằng hữu phải nhớ cho kỹ.

Chàng nhìn Nam Cung Vũ gật đầu. Ngân thương thu hồi, Phiên Đông Nhạc mới hoàn hồn.

Chống thương, Nam Cung Vũ lớn tiếng :

- Mọi! Đừng quên mang theo hai huynh đệ của ngươi.

Độc Phách đứng dậy lấy tấm chăn lông đang trải dưới đất xé toạc thành hai miếng, thuận tay ném cho Phiên Đông Nhạc.

Phiên Đông Nhạc tiếp lấy hai miếng chần bông rồi bắt đầu gói thi thể hai nghĩa huynh của gã. Mất một hồi thời gian mới thu dọn xong. Rồi gã mỗi vai vác một tên chạy thẳng vào bóng đêm không dám quay lại.

Nhìn ra cửa, Nam Cung Vũ tức tối nói :

- Mẹ nó! Hắn chạy thẳng như vậy ngay một tiếng cảm ơn cũng không có. Chứ ít hắn cũng phải cảm ơn miếng chân lông của ta.

Độc Phách cười nói :

- Họ Phiên hận không thể đào mồ huynh lên, lòng hắn toàn đầy oán hận nhớ gì nữa mà chào hỏi, đa tạ. Trái lại, đệ bất ngờ phát hiện sở trường của hắn đó là sức lực hùng mạnh.

Nam Cung Vũ cắt ngang :

- Bớt đùa cợt đi. Mau lại xem bằng hữu Quý Vương kỳ của bọn ta.

Hai người bốn mắt chú mục vào, đều bất giác giật mình. Phùng Đức Ân dựa ở góc tường đôi mắt hơi mở, hô hấp yếu ớt như sợi chỉ mảnh, xem tình hình đã rơi vào hôn mê.

Nam Cung Vũ một lời không nói, vội vã buông rơi ngân thương, lấy trong người ra mấy loại kim thương được, có tác dụng trị nội ngoại thương, rồi mau lẹ đến gần, lại một lần ra tay làm nhiệm vụ thầy thuốc.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Ân nghĩa đáp đền

Trời sáng rõ.

Trong buổi sáng lạnh lẽo như vậy, Nam Cung Vũ cũng có cách từ bên ngoài tìm được một túi thức ăn mang về. Tay kia còn xách một thố canh. Trong bao giấy còn có hàng mấy món điểm tâm bánh nướng, thịt lửa quay, mấy khoanh hành... thố canh đó hẳn còn nóng hổi.

Độc Phách đang đói cồn cào, chàng vừa nhai ngấu nghiến thịt lửa quay, vừa nhìn Nam Cung Vũ đem thố canh dứt cho Phùng Đức Ân.

Trải qua một đêm phục dược, điều tức, vị Tuấn kiểm của Độc đường Quý Vương kỳ này tình hình đã tốt hơn nhiều. Nghe tiếng chép chép nuốt canh của hắn đủ biết khẩu vị không tồi không thể chết được.

Nam Cung Vũ cẩn thận, chăm sóc Phùng Đức Ân, rồi không ngừng nhắc nhở :

- Chậm một chút. Uống chậm một chút. Đừng để nóng lưỡi.

Nuốt miếng thức ăn xuống cổ, Độc Phách cười nói :

- Bằng hữu! Huynh thật có bản lĩnh. Ra ngoài đi một vòng, không những đem thức ăn trở về mà còn thêm một thố canh nóng. Nhưng trời sáng như vậy, huynh đi đâu mà tìm chứ?

Nam Cung Vũ “hừ” một tiếng :

- Có tiền mua quỷ mua thần cũng được, hưởng hờ chút đồ chơi này. Nói đến bản lĩnh, huynh không có, còn nói tiêu tiền thế nào là điều huynh tâm đắc. Chuyện này đệ so với huynh thật kém xa một trời một vực.

Lại xé thêm một miếng bánh nướng, vừa ăn Độc Phách vừa nói :

- Điều này đệ thừa nhận. Không những thừa nhận huynh biết tiêu tiền hơn đệ, càng thừa nhận huynh biết kiếm tiền hơn đệ. Mua bán, làm ăn của huynh đệ ta, nếu không có kế của huynh thì từ đâu có tiền vô nhiều như vậy.

Nam Cung Vũ thẳng thắn nói :

- Ồ! Đây là lời nói thực. Tìm tài lộ, luận ngân lương, đệ không thua gì huynh, nếu không phải đệ tiêu pha quá nhiều, thì đã phát tài từ mấy năm trước rồi. Mọi người đều phát...

Đang nói, mắt thấy canh trong thố đã uống hết, lão đẩy thố ra, thuận tay dùng tay áo của mình lau miệng cho Phùng Đức Ân, rồi vỗ nhẹ lên vai hắn mấy

cái, cực kỳ thân thiết nói :

- Thế nào, bát canh ngon chứ? Là ta bảo chúng gấp rút nấu nướng, trong canh còn thêm nhiều loại bổ được rất công hiệu đối với điều thần dưỡng khí, bảo dưỡng nguyên thể. Hi... hi... uống bát canh này rồi, thấy mặt huynh đệ hồng hào, toàn thân có sức, đủ biết đã thoát khỏi tử hoàn sinh.

Độc Phách nuốt chút nữa phun miếng bánh trong miệng ra. Chàng bụm miệng, nén cười nói :

- Bất quá là một thổ canh thôi, nghe huynh nói như vậy giống như đã cho Phùng lão huynh ăn tiên đơn được quả gì.

Nam Cung Vũ liếc Độc Phách một mắt nói :

- Mẹ nó! Bát canh này đệ biết huynh phải mất bao nhiêu công lao đi tìm không? Không tin, đệ cũng đi tìm một bát thử xem.

Phùng Đức Ân lúc này đã phấn chấn tinh thần. Tuy vẫn còn suy nhược, tiêu tiêu nhưng khí sắc đã hồng hào nhiều, hấn cựa quậy ngồi thẳng thân mình hai tay ôm quyền thành khăn nói :

- Ôn cứu mạng của nhị huynh đây, Phùng mỗ đến chết không quên, kim hậu hữu sinh chi nhật gai cảm đức chi thời. Nhị vị huynh đài không chỉ cứu mạng Phùng mỗ, ngay cả Xuân Hoa cùng đồng tộc ân trạch. Xin nhị vị nhận một lạy này.

Nam Cung Vũ đưa tay ngăn Phùng Đức Ân cười ha hả nói :

- Phùng huynh hà tất khách sáo. Kiến nghĩa bất vi vô dũng giả hành tẩu giang hồ là để làm gì? Ngay một chút chính nghĩa cũng không làm, chỉ bằng ở nhà bú sữa mẹ cho xong.

Phùng Đức Ân có chút mặt nhọc nói :

- Nhị vị huynh đài, nếu không phải đêm qua nhị vị khăng khải ra tay trọng nghĩa, Phùng mỗ chắc chết, không nghi ngờ bọn chúng giết được ta quyết không tha Xuân Hoa. Một mai Xuân Hoa rơi vào tay bọn chúng, cuộc sống không khác gì ở nơi địa ngục.

Nam Cung Vũ chớp mắt nói :

- Có một việc ta thấy rất kỳ, không biết có nên hỏi không?

Phùng Đức Ân vội nói :

- Huynh đài xin nói.

- Phùng huynh! Huynh không phải là đồng bọn của Quý Vương kỳ sao? Quý Vương kỳ trước nay bình hùng tướng mạnh, cao thủ như mây mà huynh, thân là Tuân kiểm của Độc đường lại không có chút tác dụng gì. Lúc huynh rơi vào khốn cảnh như vậy. Quý Vương kỳ sao lại không có chút phản ứng nào?

Gật đầu, Phùng Đức Ân cười khổ nói :

- Hỏi có lý lắm! Nhưng huynh đài biết một mà không biết hai. Việc của ta và Xuân Hoa, và việc tranh chấp với Viên Hiệp tam kiêu, trước nay đều che giấu trong đường, chưa từng báo cáo qua...

Nam Cung Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Như vậy là vì sao? Mất thấy ba tên hung thần ác sát muốn lấy mạng của huynh, sao huynh không đi hỏi báo hoặc cầu cứu?

Phùng Đức Ân trầm trọng nói :

- Không phải ta không muốn trở về thỉnh cứu thực ra Quý Vương kỳ đã có qui luật, phạm là việc riêng tư, đặc biệt là việc của nam nữ, luật lệ không được vướng đến tổ chức, càng không được vận dụng lực lượng của tổ chức. Quy luật này được định ra chủ yếu là để tránh đi những phiền phức vô vị, lại bảo vệ được danh dự của bốn đường. Vì có hạn chế này, ta không tiện mở miệng cầu cứu.

Nam Cung Vũ nói :

- Tuy là nói vậy nhưng huynh đệ ít ra cũng phải có vài bằng chứng sao không nhờ họ giúp đỡ?

Phùng Đức Ân thở dài nói :

- Hào hữu đương nhiên có nhưng chỉ vì việc của nữ nhân nên rất khó mở miệng. Với lại ta cũng không ngờ được Viên Hiệp tam kiêu đêm nay lại hạ độc thủ. Ta cứ nghĩ rằng số ngân lượng đó sớm muộn bọn chúng cũng thu nhận.

Nam Cung Vũ lắc đầu nói :

- Phùng huynh đệ, không nhìn ra bọn chúng là sai lang hồ báo sao? Huynh không thể thỏa mãn yêu cầu của bọn chúng tất chúng sẽ lấy mạng của huynh.

Phùng Đức Ân hồn nhiên nói :

- Nói thực, ta vốn không ngờ bọn chúng dám hạ thủ với ta, dẫu gì đây cũng là địa bàn của Quý Vương kỳ, làm sao chúng có thể dám lớn gan cuồng động như thế.

Nam Cung Vũ nói :

- Có người thì nghĩ như vậy, có người lại không nghĩ như thế. Địa bàn là chết, người là sống.

Phùng Đức Ân về tình ngộ nói :

- Hiện giờ xem như ta đã hiểu rồi. Phạm vi thế lực và uy vọng của đường hội không phải là bùa hộ mạng tuyệt đối hữu hiệu, chủ yếu là dựa vào mình, dựa vào một chút vận mạng..

Nam Cung Vũ nói :

- Vận mạng của huynh dĩ nhiên không tồi rồi. Không những bảo hộ được cuộc sống của mình mà còn bảo hộ được nhân duyên cả đời với Xuân Hoa. Chỉ có bọn Viên Hiệp tam kiều là xui xẻo vừa bị người lấy đi một phu nhân, hai mươi vạn ngân lượng không được một hào mà còn mất đi hai nhân mạng.

Phùng Đức Ân khản khết nói :

- Ta hoàn toàn nhờ vào nhị vị.

Nói đến đây hắn vội tránh rồi tiếp lời :

- Đầu óc ta lù lẩn rồi. Đến giờ còn chưa thỉnh giáo cao danh quý tánh của nhị vị ân công.

Thần sắc Nam Cung Vũ có vẻ lạ lùng nói :

- Phùng huynh thật muốn biết sao?

- Nhị vị đến với ta có ân tái sinh, đại ân đại đức như vậy sao không muốn biết danh tánh của ân nhân chứ?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Ta chỉ e sau khi Phùng huynh biết huynh tất giật mình kinh hãi.

Phùng Đức Ân cười theo nói :

- Huynh dài khéo đùa. Phùng mỡ tuy bất tài nhưng định lực vẫn còn.

Ngoảnh đầu nhìn Độc Phách, Nam Cung Vũ thấy Độc Phách không có ý kiến gì, tăng háng rồi nói :

- Ta tên Nam Cung Vũ. Bằng hữu của ta là Độc Phách.

Nói đến định lực cũng bằng thừa chỉ thấy Phùng Đức Ân gắng sức không chế tình cảm của mình. Nhưng hắn bất lực không khống chế được sự co giật cơ thịt trên mặt, hai mắt kinh khủng thần sắc phức tạp, nhất thời người hắn như bay bổng nơi đâu.

Nam Cung Vũ thẳng thắn nói :

- Không cần khó xử, Phùng huynh. Bọn ta mỗi người một phía. Nếu huynh cảm thấy bất tiện, lúc này chia tay cũng không muộn. Huynh đệ ta không vì giúp huynh mấy việc nhỏ mà lấy đó làm trọng.

Hai tay xua lia lia. Phùng Đức Ân lưu rú nói :

- Không! Không! Nam Cung huynh... huynh... đừng hiểu lầm... ta... ta quyết... không có ý này...

Định thần hắn lại tiếp lời :

- Thật quá bất ngờ. Ta nằm mộng cũng không ngờ rằng, dưới tình hình này mà lại được cùng nhị vị tương kiến. Thiên hạ có nhiều việc trùng hợp trước mắt khiến người ta khó mà tin được.

Nam Cung Vũ nói :

- Đối với huynh mà nói, là nhờ may mắn có sự trùng hợp này, nếu không huynh khó lòng được vui vẻ.

Phùng Đức Ân có ý muốn nói lại thôi. Ngập ngừng :

- Nam Cung huynh và Độc huynh giả lâm vùng Bao Cô lãnh... trừ phi là... trừ phi là...

Nam Cung Vũ thẳng thắn nói :

- Không sai! Bọn ta chỉ muốn hạ thủ Quý Vương kỳ nên mới tới đây. Mỗi hận giữa Độc Phách và Quý Vương kỳ bắt tất ta phải nói nhiều huynh hân cũng đã hiểu rồi.

Phùng Đức Ân gật đầu nói :

- Không chỉ biết rồi mà giới bị lệnh trong đường hội chúng ta, đã sớm truyền xuống rồi. Không những nội ngoại tổng quản đàn cảnh vệ thêm nghiêm ngặt bố trí hảo thủ quan sát tình hình khắp nơi, tăng gia đội tuần tra, kế hoạch liên phòng cũng hoàn toàn đổi mới. Chỉ có hai người của huynh mà khiến trên dưới Quý Vương kỳ nào loạn như chim vỡ tổ.

Nam Cung Vũ nói :

- Chắc chắn đã bố thiên la địa võng để huynh đệ ta nhảy vào.

Phùng Đức Ân cười khỏ nói :

- Nam Cung huynh, Huynh biết rằng nơi đây đã bày bố thiên la địa võng nhưng lại không biết rằng Đại chương kỳ của bọn ta, đối với thiên la địa võng này một chút cũng không yên tâm. Bọn Bảo phòng bị nhị vị thám sát, tân binh bại tướng trở về bị Đại chương kỳ mắg đến cắt đầu không nổi. Nếu không phải Thương đầu nhị binh nhật uy tín rất cao thì lần này nhất định không yên rồi. Do kinh nghiệm của vụ Bảo phòng, Đại chương kỳ coi trọng bản lĩnh của nhị vị, một chút cũng không dám lơ là, khinh suất.

Nam Cung Vũ nói :

- Đường như qua lo xa rồi.

Phùng Đức Ân tròn xoe đôi mắt :

- Quá lo xa? Không! Đêm qua, nhìn công phu nhị vị thi triển đối phó Viên Hiệp tam kiều đủ chứng minh Đại chương kỳ một chút cũng không phải khản trương quá độ. âu lo của người là chính xác. Dựa vào bố trí hiện nay của bọn ta, muốn hoàn toàn ngăn trở sự xâm kích của nhị vị, e rằng không đủ.

Nam Cung Vũ nói :

- Quý Vương kỳ binh đông tướng mạnh, sao đem so với mấy tên lang bạt Viên Hiệp tam kiều? Dịch Dung Cương tuy là lão luyện giang hồ cũng không sao tránh khỏi truyện bé xé to.

Hít một hơi thở, Phùng Đức Ân cẩn trọng hỏi :

- Nam Cung huynh... chẳng lẽ mối hận của Độc huynh với Quý Vương kỳ không có cách nào hóa giải hay sao?

- Khó lắm!

Phùng Đức Ân vội hỏi :

- Tại sao?

Nam Cung Vũ thành thực nói :

- Trên đời mất một mạng người không dễ bỏ qua, nếu mạng này là người chí thân của khổ chủ, nói hóa giải còn khó hơn lên trời. Lấy thí dụ Phùng huynh, giả như Xuân Hoa của Phùng huynh vì không để người ta lăng nhục mà bị phần tự ải, huynh có chịu bỏ qua không?

Phùng Đức Ân dứt khoát nói :

- Hiển nhiên không!

Mỉm cười Nam Cung Vũ nói :

- Đã quyết không bỏ qua, đương nhiên phải máu đền nợ máu. Đạo lý này rất đơn giản, rõ ràng.

Do dự một lát, Phùng Đức Ân ấp úng nói :

- Nhưng mà... nhưng mà...

Phùng Đức Ân chậm rãi mà trầm trọng nói với Độc Phách :

- Độc huynh! Ý của ta là nợ máu đương nhiên phải trả bằng máu, đây là việc không chút nghi ngờ, nhưng nợ có đầu, oan có chủ. Báo thù phải đúng đối tượng. Nếu như không phân biệt trắng đen, lạm sát vô cớ, phải chăng quá tàn nhẫn.

Độc Phách hòa hoãn nói :

- Lời của huynh rất hữu lý nhưng ta chưa từng lạm sát vô cớ. Phùng huynh! Sự tình có gốc mới có ngọn, có nhân mới có quả. Người hạ lệnh truy bắt ta chính là Dịch Dung Cương. Người chấp hành nhiệm vụ là bọn Báo phòng Thương Ba và thủ hạ của hắn. Bạo hành lăng nhục Phi Tinh đến tột tuyệt là Thôi Tú và Diêm Tú Cô. Nhưng bất luận kẻ khiến Phi Tinh thảm tử là ai, bọn chúng đều có quan hệ trực tiếp hoặc gián tiếp. Nếu không có mở đầu sai lầm thì làm sao có kết cục bi thương. Phùng huynh! Nhân quả tuần hoàn như vậy, huynh nói xem mỗi một tên của chúng liên hệ với nhau như vậy tên nào được coi là “vô cớ”?

Nam Cung Vũ bổ sung, nói tiếp :

- Dịch Dung Cương là đầu não của Quý Vương kỳ, vì một mình lão hành sự sai lầm mà người toàn bang vẫn phải nghe lời lão thay lão xuất lực thay lão bán mạng. Lão muốn dùng thực lực để bịt kín thị phi, dùng cường quyền để phủ che sự thực. Bọn chúng kết thành một đám hiệp trợ nhau gây tội ác. Phùng huynh! Xin hỏi trong đó, ai được gọi là “vô cớ”?

Phùng Đức Ân há miệng liu lười, nhất thời chẳng biết đối đáp thế nào cho phải.

Nam Cung Vũ mỉm cười nói :

- Bọn ta không trách huynh. Chỉ ít điểm xuất phát của huynh là từ bi, thiện ý.

Phùng Đức Ân cắn môi một hồi mới nói :

- Nhị vị huynh đài. Nói thực, hiện giờ, điều ta suy nghĩ là lập trường, quan điểm của chính ta.

Nam Cung Vũ nói :

- Kỳ thực, chẳng có gì phải suy nghĩ. Phùng huynh, cứ xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên Phùng Đức Ân kích động, hai tay siết chặt nhau, sắc mặt ửng đỏ :

- Nam Cung huynh! Phùng Đức Ân này là người biết tình nghĩa. Việc khác không hiểu nhưng cũng minh bạch thế nào ân oán, thọ ân phải trả. Nhị vị đối với ta on trọng như núi, đức như tái tạo Họ Phùng không phải loài súc sinh, làm sao coi như không có việc này.

Nam Cung Vũ vội đỡ lời :

- Phùng huynh quá lời rồi?

Phùng Đức Ân cao giọng nói :

- Ta biết nhị vị huynh đài võ công cao cường, nhưng lời tục có nói: Song quyền khó địch bốn tay. Bất luận công phu nhị vị cao thâm thế nào, đối diện lại là toàn chúng của Quý Vương kỳ. Dù nhị vị chọn chiến pháp nào, đánh rồi lại chạy hay tạo sự âu lo thấp thỏm cho Quý Vương kỳ thì thực lực của nhị vị không đủ để đối phó. Dưới tình hình như vậy nhị vị cần trợ thủ, ta làm sao có thể rủ tay mạo hiểm đứng nhìn mặc cho nhị vị vào chỗ chết.

Nam Cung Vũ ngượng mặt nói :

- Phùng huynh khổ tâm lo lắng, huynh đệ ta rất cảm kích nhưng hoàn cảnh của Phùng huynh cũng không thể không khiến bọn ta suy nghĩ. Nếu bọn ta tiếp nhận sự trợ giúp của Phùng huynh thì huynh phải đối đãi thế nào với Quý Vương kỳ.

Cười khỏ Phùng Đức Ân thần thờ nói :

- Nếu ta đã làm thì còn gì để phải đối đãi. Nam Cung huynh, đòi người chỉ một, hai lần gặp phải việc chọn lựa vận mạng cả đời, khi chọn lựa có thể là thống khổ nhưng hậu quả thế nào cũng một lần cho dứt khoát.

Độc Phách bình tĩnh hỏi :

- Phùng huynh! Huynh có chọn lựa không?

Hai tay nắm chặt lại thành quyền, Phùng Đức Ân gắng sức găt đầu :

- Độc huynh nhất định biết sự chọn lựa của ta.

Độc Phách nói :

- Hy vọng huynh nói rõ. Việc này vốn trọng đại không thể tùy tiện đoán bừa.

Phùng Đức Ân dứt khoát nói :

- Kể từ hôm nay duyên phận giữa ta và Quý Vương kỳ đã hết rồi. Nhập bang tám năm, trải qua phong ba bão táp, cùng nhau chia xẻ cay đắng ngọt bùi lập công lập mạng, giờ xem như có lỗi với họ.

Nam Cung Vũ nhắc nhở Phùng Đức Ân :

- Phùng huynh! Huynh giúp bọn ta đối phó với Quý Vương kỳ là hành vi phản bội tổ chức. Nếu tung tích bại lộ hậu quả cực kỳ nghiêm trọng. Huynh không sợ vì thế sẽ rơi vào kiếp nạn hay sao?

Phùng Đức Ân chậm rãi nói :

- Mạng của ta do nhị vị cứu vớt, nếu vì báo ân mất mạng cũng không ân hận, nếu có phước hạnh vượt qua thì xem như đó là may mắn của mạng số. Nam Cung huynh! Ta biết sự lợi hại.

Trầm ngâm một lát, Nam Cung Vũ ôm quyền :

- Phùng huynh bọn ta làm khổ huynh rồi.

Độc Phách cũng vô cùng cảm động nói :

- Chính là bản sắc của nghĩa sĩ.

Cười nhún nhó Phùng Đức Ân nói :

- Nhị vị quá khen rồi, bất quá ta chỉ làm tròn bổn phận làm người.

Ngừng một lát, hấn lại tiếp :

- Đúng rồi! Nơi đây rất gần Bao Cô lãnh, tuần kỵ thánh mã của Quý Vương kỳ bất cứ lúc nào cũng có thể đến, dừng lại đây lâu rất bất tiện. Theo ta, nhị vị nên chuyển đến một nơi an toàn bí mật.

Nam Cung Vũ hỏi :

- Phùng huynh biết nơi nào thích hợp chăng!

Phùng Đức Ân không chút suy nghĩ nói :

- Đi đến chỗ Hoàng Ma Bá của Xuân Hoa.

Hỏi trầm ngâm, Nam Cung Vũ nói :

- Nơi đó là trà điểm, e rằng không tránh khỏi nhiều kẻ phức tạp ra vào. Bọn ta đến đó không biết có tiện không?

Phùng Đức Ân ưỡn ngực nói :

- Không trở ngại. Trà điểm của Xuân Hoa mở phía trước, phía sau là trú phòng. Chính giữa có một rừng trúc. Nhị vị đến đó đương nhiên ẩn náu ở phía sau hậu viện. Nơi đó thập phần yên tĩnh. Bình nhật, vốn không có người đến đây phá rối.

Nam Cung Vũ ngoảnh đầu nhìn Độc Phách :

- Thế nào, bằng hữu.

Độc Phách dứt khoát ngẩng đầu nói :

- Dứt khoát như vậy. Chúng ta đi Hoàng Ma Bá.

Phùng Đức Ân nét mặt hơi vui nói :

- Chỗ của Xuân Hoa tuy không rộng rãi nhưng cũng có ba phòng đủ để nhị vị ẩn trú. Nàng là người hiền thực, đảm đang, biết cách liệu lượng cuộc sống trang hoàng nơi ở thanh nhã vô cùng. Nhị vị đến đó bảo đảm như về nhà mình, chu đáo hơn ở khách điểm nhiều.

Nam Cung Vũ nói :

- Chỉ nghe huynh nói đủ biết nơi đó tuyệt vời như nào. Lần này tìm ra cửa, ẩm thực cư trú chịu đựng như cực hình, được một nơi ngoi nghỉ như vậy đáng để niệm một tiếng “A di đà Phật!”

Phùng Đức Ân cao hứng nói :

- Ban ngày trên đường nhiều tai nạn không thuận tiện. Chờ đêm xuống chúng ta hãy lên đường đi Hoàng Ma Bá.

Độc Phách lẩm nhẩm cười nhìn hai người đang nói chuyện trước mặt, dáng vẻ hai người giống như về nhà làm ông chủ vậy.

* * * * *

Tòa điểm tọa lạc ở một dốc nhỏ ngã ba đường đều dùng trúc xanh to bóng dựng thành, nền lót gỗ. Mười mấy cái bàn, mấy mươi chiếc ghế đều do trúc đóng thành, phối hợp với màn trúc sáo trúc bố trí quả nhiên u nhã, thoát tục. Không vương chút bụi trần.

Bước khỏi cửa sau của trà điểm là một rừng trúc nhỏ xanh rì chắn ngang. Xuyên qua rừng trúc đến một căn nhà ba phòng tường trắng ngói xanh. Chung quanh được bao bọc bởi hàng rào thưa. Bước trên con đường sỏi nhỏ dẫn đến trước nhà, lòng ai cũng cảm thấy thi vị vô cùng.

Ngựa cột trong nhà. Người đi vào trong nhà.

Ngọn đèn khêu cao. Ánh sáng nhu hòa, ấm áp tỏa lan. Trên bàn có bốn đĩa thức ăn, hai chay hai mặn. Bên cạnh là một lẩu đồng lửa đỏ rực. Bên trong lẩu nước sôi sùng sục hương thơm ngào ngạt.

Đương nhiên không thể thiếu rượu. Một bình rượu Hoa Điều nặng hơn ba cân đặt trên bàn. Ngay cả bánh bao và cháo đậu xanh trắng mượt đã chuẩn bị xong.

Bốn người ngồi cạnh bàn.

Tia nhìn của Độc Phách và Nam Cung Vũ chốc chốc lại hướng vào Xuân Hoa.

Nữ nhân này không hẳn đẹp, chỉ có thể nói là dịu dàng, thủy mị, văn tĩnh tú khí, ấn đường hồng nhuận sáng đẹp, đôi mày thanh tú, ánh mắt trong sáng.

Khí sắc của Phùng Đức Ân so với lúc sáng đã tốt hơn nhiều. Không biết vì tâm tình hưng phấn hay tâm tình dào dạt mà gương mặt đỏ bừng. Trừ phi, thỉnh thoảng thấy hắn có vẻ mệt mỏi ngoài ra nhìn không rõ hắn đang thọ trọng thương.

Hoa Xuân khép nép đứng dậy, hai tay bưng ly thành khăn cung kính nói :

- Nhị vị ân công, đại đức bất ngôn tạ, chỉ dựa vào chung rượu nhạt này, biểu lộ lòng thành kính của tiện nữ.

Độc Phách và Nam Cung Vũ nhất tề ngửa mặt uống cạn.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Cô nương, mời ngồi! Cô nương bắt tất khách sáo. Cuộc tương phùng nào cũng có duyên hạnh ngộ, không phải bọn ta đến đúng lúc mà là Phùng huynh kiếp trước tích đức, cô nương kiếp này hữu phúc mới có thiện quả như vậy.

Xuân Hoa nhẹ giọng nói :

- Nhị vị bang trợ ân cao hơn núi. Bắt đầu từ hôm nay mới coi như Phùng huynh và tiện nữ thoát ly khỏi khổ ải rời khỏi lao tù, mới coi như có cơ hội trở lại làm người... Những ngày trước kia giống như con ác mộng.

Nam Cung Vũ nói :

- Cung hỷ cô nương và Đức Ân huynh ngày lành không xa. Ha... Ha... các tình nhân trong thiên hạ đều vốn phải thành đôi lứa.

Nét mặt thanh tú của Xuân Hoa thoáng hồng nhưng tự nhiên khảng khái nói :

- Đa tạ mỹ ngôn của nhị vị ân công.

Nhìn rượu trong ly, Phùng Đức Ân nói nhỏ với Xuân Hoa :

- Ta cũng phải kính nhị vị huynh đài một ly, được không?

Xuân Hoa nhẹ nhàng nói :

- Đức Ân, bình nhạt thiếp không can chẳng uống rượu, nhưng giờ đang thọ thương bên người, tốt nhất là đừng chạm đến. Thiếp tin rằng nhị vị ân công không trách huynh đâu. Muốn biểu lộ lòng biết ơn có thể dùng nhiều cách khác.

Một trang hán tử cứng cỏi như Phùng Đức Ân mà trước mặt Xuân Hoa lại ngoan ngoãn như mèo.

Hắn không ngừng gật đầu liên tiếp đồng ý :

- Được! Được! Ta nghe nàng, không uống, ta không uống là được rồi.

Nam Cung Vũ tự mình châm rượu một hơi nốc sạch :

- Nghe nói uyên ương vốn có đôi, ngày nay được thấy quả là thực. Ha... Ha... quả tin là thực.

Mục quang của Độc Phách dần dần như bị lạc lõng, mông lung. Trong mông lung, chàng nhìn thấy Phi Tinh. Dung nhan của Phi Tinh xa vời mờ ảo nhưng chàng vẫn cảm thấy được nỗi ai oán thê lương, u trầm không lời nào nói xiết Phi Tinh! ôi Phi Tinh! Những ngày tháng trước họ không phải có những giây phút tuyệt vời uyên ương có đôi hay sao?

Nam Cung Vũ đương nhiên biết tâm tình lúc này của lão hữu. Lão hữu hiện giờ Độc Phách đang nghĩ gì, thương cảm những gì, nhưng lão lại không có lời để an ủi, trừ phi có một Phi Tinh đến đây ngoài ra, tất cả đều là hư không.

Trong phòng, ánh sáng đèn vẫn nhu hòa và ấm áp. Rượu thơm, thức ăn cũng thơm. Càng nồng nàn hơn là nhiệt tình của đôi chủ nhân.

Xuân Hoa đưa tay cẩn thận dán thuốc vào vết thương trên má trái của Phùng Đức Ân. Động tác dịu dàng, tình ý tràn trề.

Độc Phách gục đầu như thập định.

Ngắm thờ dài, Nam Cung Vũ nâng ly độc ẩm. Lão ngửa cổ uống cạn.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Nhân quả tương báo

Mưa rơi lất phất!

Mưa rơi trong gió lạnh.

Không những lạnh, phong vị còn thê lương.

Nơi này, thuộc về phía Đông, cách Bao Cô lãnh ba mươi dặm, có tên gọi là Đầu Tiên trấn.

Bộ mặt của Đầu Tiên trấn tương đối phồn hoa, náo nhiệt. Nơi phồn hoa, náo nhiệt không tránh khỏi hắc bạch lẫn lộn.

Bạch là doanh nghiệp đường đường chính chính. Hắc, đương nhiên là tam sơn ngũ nhạc của hắc đạo. Độc Phách và Nam Cung Vũ chú ý đến, một tòa Tam Hợp viện xây bằng tường ngói ở khúc quanh trên đường phía Tây trấn.

Viện phòng ẩm náu dưới tàn lá rậm rạp của cây cổ thụ. Cửa đóng then cài. Bao trùm một màu không khí u ám không tả nên lời.

Tòa Tam Hợp viện này trước đây vốn là một nơi cờ bạc, hiện giờ cũng vậy, nhưng vì trời chưa tối nên chưa hưng vượng mà thôi.

Độc Phách và Nam Cung Vũ đều biết nơi này rằng cũng không hưng vượng được nữa rồi.

Chủ nhân sòng bạc này thuộc hạng nhất bá ở Đầu Tiên trấn. Hắn họ Trang tên Đại Hoành hỗn hiệu là Nhị Đại Lưu Từ là một tên thổ hào, lưu manh điển hình. Học được mấy miếng võ, tập hợp một đám vô nghề đành xưng vương ở đây.

Ở Đầu Tiên trấn này, phàm là những nhà buôn bán liên quan đến ăn uống, bài bạc, bọn chúng đều nhúng tay vào. Hoặc là lợi nhuận chia đôi, hoặc là ép bắt con gái nhà người, ý thế một đám nhân mã mà làm việc hô phong hoán vũ.

Trang Đại Hoành ngoài mặt là một nhân vật hoành cứ nhất phương, bên trong là tay sai của Quý Vương kỳ làm hậu thuẫn mà hoành hành bá đạo.

Người không quên gốc, uống nước phải nhớ nguồn!

Trang Đại Hoành lại phạm vào điều này. Hắn càng phát đạt, ngày càng vinh quang. Hắn tự cho rằng lông cánh đã đủ có thể tự bay, thái độ đối với Quý Vương kỳ, vô hình chung đã dần dần thay đổi. Không những không cung kính vâng lời như lúc trước, mà lễ vật hiếu kính mỗi tháng cũng dần dần cắt bớt.

Quý Vương kỳ lúc đầu còn dung thứ, chỉ nhắc nhở cảnh cáo, Trang Đại Hoành trái lại vẫn cố chấp như cũ. Thế là Quý Vương kỳ không còn nhịn được, quyết định trừng phạt họ Trang. Trừng phạt một cách nghiêm khắc. Việc trừng phạt tiến hành trong đêm nay do miêu thủ của Báo phòng chấp hành.

Miêu thủ của Báo phòng phái đến có hai tên. Một là Khôi Nhạn Lý Thừa Phong, hai là Hoạt Thi Cừu Tái Sinh.

Mệnh lệnh mà họ phụng mạng chỉ có một điều là mang thủ cấp Trang Đại Hoành trở về. Tin tức này tất nhiên do Phùng Đức Ân thổ lộ cùng Độc Phách

và Nam Cung Vũ.

Hai người đều hy vọng từ tin báo này, có thể một trận toàn thắng.

Lúc này trời đi vào đêm.

Đối diện Tam Hợp viện là một lầu cỏ trống bình nhật để khách đi đường ngồi nghỉ. Chính lúc này, Độc Phách và Nam Cung Vũ dùng làm chỗ ẩn thân, quan sát địa bàn.

Mưa vẫn rơi liên miên không dứt. Gió nhẹ thổi bay bay. Mưa tựa như sương mù không lúc nào dứt khiến từ tận đáy lòng của người ta cũng cồn cào nổi cảm xúc lạnh lẽo.

Nam Cung Vũ từ trong khe hở cửa vách trúc lầu cỏ nhìn ra ngoài, nói nho nhỏ :

- Trời tối rồi. Giờ tốt của họ Trang cũng gần kề. Mẹ nó! Lần này lại một lần diễn kịch đường lang bắt ve, hoàng tước theo sau. Hai tên Báo phòng đến lấy đầu người ta nằm mộng cũng không ngờ được có người chờ lấy mạng chúng. Nhãn tiền báo ứng...

Độc Phách ngồi trên ghế dài, nhặt nhèo nói :

- Dường như huynh có mấy phần đồng tình với họ Trang kia.

“Xì” một tiếng, Nam Cung Vũ nói :

- Đồng tình? Mẹ nó ta mà đồng tình! Họ Trang và đồng bọn của gã đều là bọn cường hào. Quý Vương kỳ và ta ở thế càng không cùng tồn tại, điều này chính là chỗ đại căn nhau. Bọn ta xem nào nhiệt còn không đủ, sao lại có lòng thương tiếc chúng.

Độc Phách trầm tư nói :

- Nam Cung, hoàn cảnh chung quanh chúng ta đã thám sát qua rồi. Đệ cho rằng nơi đây hạ thủ rất thích hợp.

Nam Cung Vũ nói :

- Mặt này hoàn toàn do đệ quyết định. Việc khác huynh mới dám mở miệng. Quan hệ đến đánh giết đệ giỏi hơn huynh nhiều.

Độc Phách nói :

- Phùng Đức Ân nói bọn chúng xuất hiện ở chính môn?

Gật đầu, Nam Cung Vũ nói :

- Họ Phùng đặc biệt giải thích về tính tình của Lý Thừa Phong. Hắn đối nhân cố chấp, tính khí khô khan thường tự xưng chính phái quân tử hành sự thích khua chiêng đánh trống, không thích lén lút ra tay. Nhiệm vụ lần này do hắn lãnh đạo, Cừu Tái Sinh đành phải tiến thoái theo lối quen của hắn. Theo tánh tình họ Lý không thể đào đường khoét vách hoặc đi theo cửa sau, chính phái quân tử nhất định theo cửa lớn tiến vào.

Độc Phách nén cười nói :

- Chờ hai tên Báo phòng đem đầu người ra cửa bọn ta đối mặt hạ thủ.

Nam Cung Vũ nói :

- Cần thận trọng. Kinh công của Lý Thừa Phong rất nhanh. Cũng cần lưu ý đến Khiêu Thi Bộ của Cừu Tái Sinh. Huynh đệ ta từ lâu trải qua phong ba, không thể đắm thuyền trong suối nhỏ.

Độc Phách trầm giọng nói :

- Đệ không dễ dàng đắm thuyền trong suối nhỏ vì trước đây đệ không có thói quen khinh địch.

Nam Cung Vũ lại nhìn ra ngoài nói :

- Quái lạ. Trời đã tối rồi, sao bên trong không thấy đèn cũng chẳng thấy có người ra vào, hay sự tình có biến hóa khác?

Độc Phách lắc đầu nói :

- Mở sòng bạc, đổ bác suốt đêm, trời chỉ mới tối đối với chúng thì còn quá sớm, phải một lúc nữa mới có động tĩnh. Quý Vương kỳ đã hành sự không lý nào không điều tra đối tượng.

Nam Cung Vũ nói :

- Nói cũng đúng.

Trong lều cỏ tương đối âm u còn bốc mùi ẩm mốc. Trong không khí vô cùng tĩnh lặng, ánh mắt của Độc Phách phát sáng trong bóng đêm, lạnh băng, mà sắc bén tựa như đôi mắt báo.

Nam Cung Vũ trước nay đều có cảm giác mỗi lần Độc Phách chuẩn bị xuất thủ đoạt mệnh, nhãn thần đều thay đổi đến lạnh băng, thay đổi đến tàn khốc, thay đổi đến giống một tên đồ tể. Lúc này tên đồ tể đã mở miệng, nhưng không có chút mùi máu tanh mà lại mang nỗi cảm xúc thâm trầm.

- Nam Cung... Huynh có thấy Phùng Đức Ân và Xuân Hoa vô cùng quyến luyến, yêu thương nhau.

Nam Cung Vũ nói :

- Đương nhiên! Huynh cũng nhìn ra đệ cũng xúc cảnh sinh tình, tâm hoài thương cảm.

Độc Phách thờ dài :

- Những ngày quá khứ đã không thể trở lại được nữa rồi. Không còn vết tích. Không có xuân mộng. Mộng xuân đã biến thành nợ máu.

Nam Cung Vũ đồng cảm nói :

- Huynh hiểu cho nên bọn ta mới ở nơi đây.

Độc Phách lẩm bẩm :

- Phi Tinh là một thiếu nữ tốt. Nàng trước nay là người tốt...

Trầm mặc giây lâu, Nam Cung Vũ than thở :

- Nàng rất tốt, ân tình giữa hai người còn hơn hẳn Phùng Đức Ân và Xuân Hoa.

Trong bóng tối vang lên tiếng nghiêng răng kèn kẹt của Độc Phách :

- Bọn chúng đáng chết.

Nam Cung Vũ lên tiếng an ủi :

- Đừng phần hận nữa, Độc Phách! Nghĩ đến cái chết oan của Phi Tinh, phải lấy bao nhiêu mạng người đền bù thì đệ mới cảm thấy nhẹ hơn?

Độc Phách u lạnh nói :

- Giết tận sát tuyệt bọn cầu tặc này cũng không đổi được mạng Phi Tinh.

Cười ôn hòa, Nam Cung Vũ nói :

- Quá khứ đã là quá khứ. Độc Phách! Kiếp người không lâu đệ nên bình tâm tĩnh trí lại. Sao không suy nghĩ tìm kiếm một bầu bạn như ý nguyện.

Độc Phách trầm ngâm nói :

- Huynh cũng biết thương hải nan vi thủy, nước biển chẳng phải là nước sông.

Đúng vậy! Nước của thương hải, mây của Ngô Sơn trước nay vẫn chân chất nhất, mang ý vị nguyên thủy nhất, đồ thủy nhất. Nước nơi khác mây nơi khác mất đi ý vị này.

Nam Cung Vũ cảm thấy khóe mắt có một chút ấm nóng, lão vội xoa xoa mặt, gượng cười nói :

- Nếu như Phi Tinh nơi cõi xa xăm có biết đệ tình thâm nghĩa nặng như vậy, tất nàng an lòng nhắm mắt.

Độc Phách không đáp. Hoàng tuyền hữu lộ nhưng xa xôi nghìn trùng, thật Phi Tinh có thể cảm ứng được mối thương hoài nhớ nhung này ở thế gian không?

Lúc này Nam Cung Vũ lại nhìn ra ngoài giọng nói trở nên phấn chấn :

- Độc Phách! Đệ nói không sai. Trong phòng đèn sáng rồi, cũng có bóng người thấp thoáng tới lui...

Độc Phách thấp giọng nói :

- Trang Đại Hoành mệnh nguy rồi.

Thu hồi nhãn tuyến, Nam Cung Vũ nói :

- Xui xẻo của họ Trang nhất định đến rồi nhưng không chừng còn có một trận. Hẳn bản thân là nhà luyện võ, thủ hạ còn một đám người, bảo hẳn xuôi tay hiến dâng thủ cấp e rằng không dễ.

Độc Phách nói :

- Trang Đại Hoành có bao nhiêu bán lĩnh, Quý Vương kỳ chắc rằng nắm rất rõ. Đối phó loại này sử dụng thủ hạ nào, đều đã cân nhắc tính toán kỹ. Họ Trang bất kể chống chọi thế nào, quyết không thoát được.

Nam Cung Vũ đang định mở miệng nói, chợt trên đường vang lên tiếng chân ngựa lách cách. Tiếng vang không chậm không nhanh như kẻ nhàn du. Kỵ sĩ trên yên cơ hồ đang thưởng thức phong cảnh trong mưa đêm.

Độc Phách nói :

- Có thể đã đến rồi.

Nhè nhẹ đẩy khe hở trên vách trúc lớn ra, Nam Cung Vũ thò đầu nhìn về phía chuyển động của vó ngựa, một mặt hỏi :

- Sao đệ biết là bọn chúng?

Độc Phách nói :

- Tiếng ngựa phi không gấp, ra vẻ thông thả từ đây biểu hiện ra khí thế của chúng đã nắm chắc phần thắng. Điều này không phù hợp với thói quen hành sự của Lý Thừa Phong sao?

Mượn ánh đèn lung linh lấp lay trên đường, Nam Cung Vũ tập trung mục lực nhìn. Khi phân biệt được thấy quả nhiên có đôi kỵ mã đến gần một trước một sau. Chỉ vì ánh sáng không đủ cự ly hơi xa, nhất thời không nhìn rõ tướng mạo của kỵ sĩ.

Độc Phách hỏi :

- Hai người hai ngựa phải không?

Nam Cung Vũ gật đầu :

- Không sai. Để huynh xem kỹ một chút.

Qua khoảng khắc, lão hơi ngoảnh mặt lại đáp :

- Đệ nói đúng lắm. Đúng là Lý Thừa Phong và Cừu Tái Sinh. Họ Lý cao ốm, họ Cừu gầy dẹt. Tin tức của lão Phùng rất chính xác.

Độc Phách nói :

- Đừng để chúng phát giác tông tích của huynh.

Cơ đầu lại mục quang Nam Cung Vũ không dời đi một mắt tường thuật hiện trường cho Độc Phách.

- Hai tên sắp đến trước cửa sông bạc. Bọn chúng nhìn trước ngó sau, đại khái là đang quan sát tình hình.Ồ! Xuống ngựa rồi. Không biết Lý Thừa Phong đang dặn dò gì với Cừu Tái Sinh. Đẩy cửa đi vào. Họ Lý đi trước, họ Cừu phía sau. Chúng không đóng cửa, chắc dự định tùy lúc xông ra ngoài.

Một chân đạp đạp trên ghế, Độc Phách nói :

- Sắp đến rồi.

Nam Cung Vũ miệng nói không ngừng :

- Dường như không có động tĩnh. A! Có rồi! Đệ có nghe tiếng kêu la không? Chắc! Chắc! Chắc! Chắc chạm mặt rồi. Có vật gì bị bẻ gãy. Hết tám phần là đập gãy bàn...

Trong Tam Hợp viện đối diện, loáng thoáng vang ra tiếng kêu hét kinh hãi, trong đó pha tạp tiếng binh khí chạm nhau, tiếng đồ vật đổ vỡ.

Ánh đèn dao động. Bóng người nhốn nháo. Đúng là quang cảnh chim bay chó chạy.

Nam Cung Vũ định nhãn kêu lên :

- Mở màn rồi. Xem tình hình họ Trang không cam tâm khuất phục, trong phòng rất náo nhiệt...

Độc Phách từ ghế dài đứng lên nói :

- Bọn ta chuẩn bị thôi. Trang Đại Hoành kéo dài không lâu đâu.

Rút ngân thương từ trong bao thương ra, Nam Cung Vũ đẩy vách trúc từ trong chui ra.

Độc Phách cũng vội đi theo bên phải. Hai người dựa vào thể bảo hộ cho nhau nhanh chóng bước đến gần cửa Tam Hợp viện đối diện.

Hai con hoàng mã đang thần thơ bên tường viên không được cột lại, hiển nhiên để tiện lợi tức tốc thoát khỏi hiện trường.

Nam Cung Vũ đứng dưới bóng râm cành lá rậm rạp của cây đại thụ. Độc Phách đứng tựa vào chân tường. Vị trí của hai người đều có lợi cho việc quan sát tình hình, cũng có thể bất ngờ đột kích mà đối phương chưa kịp nhìn thấy. Trong Tam hợp viên sôi sục như một nồi nước nóng. Thoáng chốc, hai bóng người đập cửa xông ra. Trong tay một người xách một bao vải hình tròn. Độ lớn nhỏ hình dạng của bao vải không khác gì một đầu người.

Động tác hai người đập cửa xông ra nhanh như điện. Hai người vuron vai đã song song nhảy lên đôi hoàng mã. Đôi ngựa hí vang sải vó phóng đi. Trong chớp mắt đã chạy ca hơn trượng.

Dưới bốn chân ngựa, đang tung vó của hoàng mã, một luồng hàn quang như ánh trăng liềm và một tia sáng lạnh như ánh sao băng đã từ hai phương hướng khác nhau đột ngột bắn về phía hai kỵ sĩ trên lưng ngựa.

Thế đến cực nhanh.

Tên đang cầm bao bố, trên lưng ngựa, trong tích tắc thành linh ngã người ra. Một đôi búa trên tay múa thành hình vòng cung đánh xuống chuẩn xác.

Người công kích chính là Độc Phách, Tế Hồn Câu của chàng còn chưa đến vị trí phản ứng của đối phương đã tới. Do tình hình khác biệt. Chàng không thể như bình nhật mà biến hóa chiêu thức. Kể hôm nay là phải tốc chiến tốc thắng, vì vậy câu đao vẫn vút lên.

“Xoẹt” một tiếng, cắt đi nửa đầu ngựa, còn xích bạc dưới chuôi đao uốn lượn như con độc xà chớp mắt đã cuốn chặt vào đầu đôi búa.

Tên trên lưng ngựa vừa giận vừa sợ. Lúc Hoàng mã kêu nhào ra phía trước, hấn như đại bàng lướt không bay lên, một mặt ra sức quật lại binh khí, một mặt ném bao hình tròn vào Độc Phách.

Độc Phách lướt ngang mấy bước, đồng thời xích bạc nói lỏng ra để binh khí địch nhân thu hồi về. Đột nhiên Tế Hồn Câu của chàng “vù” một tiếng từ dưới chém vút lên. Từng cuộn sóng trào hướng vào tên đang chới với giữa không trung.

Lúc này, hấn đang nhận phải lực phản hồi của đôi búa được trả về. Hấn thậm chí còn chưa nhìn kịp chiêu thức của Tế Hồn Câu thì hấn đã bị chặt làm hai khúc! Phế phủ nhuộm máu tươi bắn tung đầy trời.

Đối thủ phục kích của Nam Cung Vũ có diện dung khô khan ngũ quan cần cổ như một cây khô lại giống như một xác chết, nhưng công phu của hấn lão luyện, một chút cũng không trì trệ.

Qua lại mấy chiêu, Nam Cung Vũ không chỉ không thể thừa thế tấn công mà ngay cả bức đối phương xuống ngựa cũng chẳng được.

Tế Hồn Câu lăng không bỏ xuống. Mục tiêu là đỉnh đầu tên này. Đao khẩu xé gió. Tiếng như quỷ khóc.

Tên Hoạt thi này sử dụng một thanh Trường tam môn kiếm. Người hấn trên lưng ngựa, bắt chợt hấn hét to, hai tay nắm chặt kiếm đón thẳng câu đao đang đến.

Trong bóng đêm ánh sáng lóe lên “leng keng” một tiếng, lửa bắn tung tóe.

Ngân thương của Nam Cung Vũ đột nhiên ngoằn ngoèo như độc xà buông mình chuẩn bị quán lấy địch thủ.

Đối phương mượn thế phản hồi của Trường tang môn kiếm vừa đụng với Tế Hồn Câu, cả người lặn nghiêng xuống bụng ngựa.

Thất thương của Nam Cung Vũ rơi vào khoảng không cùng với kiếm phong của tên kia từ dưới bụng ngựa bay ra. Mũi kiếm bay vào yết hầu của Nam Cung Vũ.

Giận đến độ Nam Cung Vũ mắng to một tiếng nhưng không thể không chống trường thương xuống đất lộn ngược người ra sau.

Lúc đó, Tế Hồn Câu lại như ánh trăng tàn rơi xuống. Từ trong làn đao sắc bén mang theo u khí nặng nề chém xuống, chém qua lưng ngựa, chém qua bụng ngựa, chém qua bụng ngựa đương nhiên cũng chém qua đầu tên đang đeo dưới bụng ngựa. Máu tươi mang theo luồng khí nóng phụt ra. Mùi vị tanh hôi khó thở. Thịt người và thịt ngựa trộn lẫn vào nhau đổ bầm thành một đồng.

Độc Phách và Nam Cung Vũ đã sớm lặn vào bóng đêm âm u!

Phùng Đức Ân nâng ly trà trên tay. Trên mặt đầy thần sắc kính phục :

- Bản lãnh nhị vị lão huynh khiến ta khâm phục. Nhớ lại Lý Thừa Phong, Cừu Tái Sinh của Báo phòng là những kẻ vang danh. Bình nhật bọn ta tuần kiểm các đường như bọn ta đều phải nhượng chúng mấy phần. Không ngờ, dưới tay nhị vị lão huynh chưa đầy mấy chiêu thì một tên bị đứt làm hai đoạn, một

tên đầu rơi xuống đất. Uy mãnh như vậy, kỳ công như vậy, trách nào tin tức vừa chuyển về cả đường hội bị chấn động. Tại hạ lấy trà thay rượu chúc mừng nhĩ vị kỳ khai đắc thắng.

Độc Phách ngồi trên ghế trúc đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ đang ngồi tựa trên giường phía đối diện. Hai người nhất tề nâng ly uống cạn.

Nam Cung Vũ đặt ly trà xuống có chút buồn bã nói :

- Cung kính như vậy ta không dám nhận. Bản lãnh cao là bản lãnh của Độc Phách, ta bắt quá là kẻ theo đuôi làm việc thừa thôi. Cái gì là uy mãnh, kỳ công không liên quan đến ta.

Sững sốt, Phùng Đức Ân nói :

- Không phải Nam Cung huynh và Độc huynh đồng loạt ra tay, liên thủ tác chiến sao? Nam Cung huynh hà tất khiêm nhượng như vậy.

Nam Cung Vũ hứng chí nói :

- Ta trước nay ngộ sự bất nhượng, chưa từng ra màu khách sáo, nhưng mà trận này lại xác định làm không trên không dưới, làm đến mặt mũi lão đại thất sắc. Ấy da...

Phùng Đức Ân không hiểu ngơ ngạc hỏi :

- Lời này là nói gì vậy?

Nam Cung Vũ cười khỏ nói :

- Lý Thừa Phong và Cừu Tái Sinh tổng cộng hai người. Vừa đúng một đối một. Độc Phách chọn là Lý Thừa Phong. Ta chọn đương nhiên là Cừu Tái Sinh. Độc Phách không quá mấy chiêu đã chém đứt họ Lý. Còn ta thì sao? Nói ra càng mất mặt. Nhảy nhót một hồi không những không đánh được người ta mà ngay cả lưng ngựa cũng không đánh trúng. Nếu không phải Độc Phách kịp thời tiếp ứng, Phùng huynh xem hậu quả thế nào?

Phùng Đức Ân vội nói :

- Nam Cung huynh, đây không thể bảo huynh không bằng Độc Phách mà do Cừu Tái Sinh công lực cao siêu chiêu thức quái dị quyết không phải là loại dễ đối phó. Đem hẳn so sánh với Lý Thừa Phong cũng không kém bao nhiêu, muốn trong thời gian ngắn tiêu trừ hẳn không đơn giản như vậy.

Độc Phách cũng an nhàn nói :

- Thương trận giao phong có lúc cũng có mấy phần vận may. Nam Cung, đệ có vận may tốt một chút. Giao tình giữa huynh và đệ cùng nhau sinh tử, còn nói gì đến thành bại yếu nhược chứ?

Nam Cung Vũ ngồi thẳng người thờ dài nói :

- Đệ đừng an ủi ta. Ta làm sao so được với đệ Ta chỉ cảm thấy mình vô dụng. Trong lúc thiết yếu không làm được gì, trái lại còn phiền đệ đến giải vây. Đây không phải là giúp ngược lại sao?

Độc Phách cười nói :

- Đừng than vãn như vậy, Nam Cung. Huynh biết đệ không thể thiếu huynh. Một chút chuyện vặt nhất thời kẻ làm gì. Những phi vụ buôn bán huynh làm qua cũng nhiều nào phải lần nào cũng toại nguyện.

Phùng Đức Ân nói :

- Độc huynh nói đúng. Đánh một trận đẹp như vậy nếu Nam Cung huynh không có góp phần gì thì Độc huynh sao đạt được kết quả như vậy.

Độc Phách nói :

- Hành động lần này toàn dựa vào chỉ điểm của Phùng huynh, nhưng không biết tổn thất nhân mã của Quý Vương kỳ có ảnh hưởng gì đến Phùng huynh hay không?

Phùng Đức Ân khẳng định nói :

- Không có ảnh hưởng gì. Độc huynh, tình hình như vậy chỉ có hai kết quả cực đoan. Giả như ta lộ thân phận tất nhiên không tránh khỏi cái chết. Trái lại một mai thái bình, họ nằm mộng cũng không nghĩ đến ta, vì ta hoàn toàn không tham gia vào kế hoạch, chỉ vô ý nghe được tin tức mà thôi.

Độc Phách cẩn thận hỏi :

- Sau khi sự việc phát sinh, Quý Vương kỳ có nghi là đã bị lộ tin tức ra ngoài chăng?

Gật đầu, Phùng Đức Ân nói :

- Bọn chúng đương nhiên hoài nghi nhưng kiểm thảo qua lại không tìm được khe hở ở chỗ nào. Phàm những phần tử trọng yếu của Quý Vương kỳ đều có căn gốc chặt chẽ với tổ chức. Ai cũng không có căn cứ để nghi ngờ là nội gian. Hơn nữa, thi hành việc gì chỉ có người hành sự mới biết.

Nam Cung Vũ chợt hỏi :

- Đến giờ bọn chúng có biết là người bị ai giết không?

Phùng Đức Ân cười vui vẻ nói :

- Hoạt kịch là ở đây. Lý Thừa Phong và Cừu Tái Sinh đã không còn có thể nói. Cả một đường hội có ai có thể chỉ ra hung thủ là ai. Ngay thủ hạ của Trang Đại Hoành cũng không ai nhìn rõ quá trình của cuộc tập kích. Phản ứng của chúng và Quý Vương kỳ mơ hồ không khác gì nhau.

Nam Cung Vũ nói :

- Mẹ nó. Lần này Dịch Dung Cương thế tất giậm chân, còn tên côn trùng Thương Ba chắc ngủ không yên.

Phùng Đức Ân nói :

- Quả không sai. Hai ngày nay trong đường hội âm u chướng khí, phía bên ngoài bình hoang mã loạn. Đại chương kỳ đã liên tiếp phái ba đội nhân mã ra ngoài điều tra việc này. Thương đầu nhì, mắt mũi đỏ ngầu nhìn gì cũng lộ hung quang.

Độc Phách trầm ngâm nói :

- Theo ta thấy có khả năng Dịch Dung cương rất có khả năng liên tưởng đến việc chúng ta làm.

Phùng Đức Ân nói :

- Mỗi một đối tượng đáng hoài nghi chúng đều không bỏ qua. Vấn đề ở chỗ là cần có chứng cứ. Việc vô bằng vô cứ chụp mũ người ta cũng không phải dễ dàng.

Tay phải nắm thành quyền đấm mạnh vào lòng bàn tay trái. Nam Cung Vũ lại bùng bùng hào khí :

- Phùng huynh! Gần đây huynh hãy lưu ý một chút động tĩnh, bọn ta muốn làm trận nữa.

Phùng Đức Ân cẩn trọng nói :

- Ta luôn lưu ý, Nam Cung huynh, ta rất thận trọng và lưu ý.

Độc Phách lặng lẽ hỏi :

- Ta quên hỏi huynh một việc. Vết thương trên mình huynh giải thích thế nào?

Phùng Đức Ân nói :

- Lý do rất đơn giản là gặp phải phục kích của ba sát thủ che mặt, nguyên nhân không rõ. Tình hình này mà nói ở đường hội gần như bình thường nên đã quen rồi. Quý Vương kỳ kết thù với người ngoài không ít. Ai cũng không biết lúc nào, vì nguyên nhân gì sẽ gặp phải kiếp nạn.

Độc Phách hỏi tiếp :

- Bọn họ có điều tra ra không?

Phùng Đức Ân lắc đầu nói :

- Ta là kẻ đương sự mà không tìm ra nguyên nhân bị phục kích, bọn họ muốn điều tra thì điều tra ở đâu. Hơn nữa, trong tổ chức đang lo buồn nhiều việc cho nên bớt một việc đỡ một việc.

Cầm ly uống cạn một chung nước Độc Phách nhìn vào đáy ly không nói, tựa như đang nghĩ ngợi điều gì.

Phùng Đức ân lại xoa tay giống như rất khó khăn mới lên tiếng được :

- Độc huynh!

Ngảng đầu, Độc Phách nói :

- Có gì muốn hỏi ta.

Phùng Đức Ân có vẻ gắng sức mới nói được :

- Đầu tiên, cần thanh minh cho rõ, Độc huynh. Điều nay thuần túy là do lòng hiếu kỳ của ta không có bất kỳ ý nào khác. Độc huynh thấy có thể nói thì nói, nếu có trở ngại không nói cũng được.

Độc Phách mỉm cười :

- Không biết Phùng huynh muốn hỏi gì?

Ho khan một tiếng, Phùng Đức án vô cùng cẩn thận nói :

- Thân muội của Đại chương kỳ bọn ta. Dịch Thủy Nhu Dịch cô nương, đến nay đang được Độc huynh chăm sóc?

Độc Phách khẳng khái nói :

- Đúng là dưới sự chiếu cố của ta.

Xoa da mặt Phùng Đức Ân nói :

- Điều này luôn là một câu đố. Người trong bang hội của ta đến nay vẫn không thể nào hiểu được Độc huynh vì nguyên do gì mà lại mời Dịch cô nương đi. Nghe nói Độc huynh chẳng phải hành sự vì mình.

Độc Phách chậm rãi nói :

- Sự việc đúng như vậy. Sớm tối sẽ phơi bày trước thiên hạ. Là thiện quả hay ác quả đều do vận mạng của mỗi người và tạo hóa xoay vần. Đương nhiên chuyển biến của tâm tư cũng rất trọng, yếu giữa hưng kiệt quan hệ với việc có thể tha thứ hay không thể tha thứ...

Phùng Đức Ân mơ hồ như giữa đám sương mù hỏi :

- Ta không hiểu ý của Độc huynh.

Nam Cung Vũ chen lời vào :

- Đến lúc đó Phùng huynh sẽ hiểu. Hiện giờ, những việc liên quan trước mắt không thể giải thích. Bọn ta có nỗi khổ riêng, Phùng huynh xin thông cảm.

Vội vòng tay, Phùng Đức Ân nói :

- Nặng lời! Nặng lời!

Bức rèm cửa lay động, Xuân Hoa bung một lư trầm hơi thơm nghi ngút. Nét mặt thanh tú mang nụ cười hiền hòa, nàng chào hỏi Độc Phách và Nam Cung Vũ rồi mới quay sang Phùng Đức Ân nói nhỏ :

- Thức ăn sắp xong rồi Đức Ân huynh “thiết khánh công yến” đãi ân công, muốn chừng nào bắt đầu?

Phùng Đức Ân đang định căn dặn thì Độc Phách và Nam Cung Vũ đã rời khỏi chỗ ngồi song song đáp tạ. Bọn họ không ngờ đến còn có “khánh công yến” này. Bọn họ đều thành tâm hy vọng có lần này, có lần sau rồi có lần sau nữa...

Qua một hồi khách khí, Phùng Đức Ân mới nói :

- Xuân Hoa! Nàng đi bày tiệc đi. Tuy còn sớm nhưng có thể đưa đẩy vài chung.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Phùng huynh! Noi trú ngụ của huynh có thể nói là hương thụ, nào là rượu trẻ, nào là khánh công yến, đồ ăn thức uống còn không nói ngay cả chỗ ngủ cũng chần ăm nệm ấm. Mẹ nó! Từ khi ta ra ngoài liều mạng cùng Độc Phách chưa tìm trải qua những ngày thoải mái như vậy.

Phùng Đức Ân vội nói :

- Có xá gì. Tiếp đãi chậm trễ thực không đủ thành ý. Không đủ thành ý...

Xuân Hoa tiếp lời :

- Trà thô cơm nhạt. Nông xá đơn sơ, nhị vị ân công không ngại, tiện nữ đã cảm thấy vinh dự rồi, từ đâu lại dám nói lời chiêu đãi.

Dứt lời, lại mỉm cười vui vẻ đi ra.

Nam Cung Vũ nhìn bóng lưng yếu điệu của Xuân Hoa bất giác tự chónh thâm sâu lòng cũng cảm thấy sự ấm cúng của một mái nhà.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 26: Uất hận hóa lệ quy

Đầu đội hoa tuyết bay bay, mặt húng lấy những trận hàn phong lạnh lẽo, một đoàn khoái kỵ đang men theo đường cái chạy về phía này. Nói nhanh kỳ thực cũng nhanh không được. Khí hậu như vậy, ngựa có thể tung vó đi lên phía trước là không tồi rồi.

Một gò đất vốn màu vàng sậm phủ lên một lớp tuyết những giờ cũng thành màu tro xám lam nham. Gò đất cao hơn trượng nằm ở ven đường Độc Phách và Nam Cung Vũ nằm phục phía sau không để lộ dấu tích ẩn mình để chiếm lấy tiên cơ.

Trong buổi rét đậm, bọn họ dĩ nhiên không thể không mục đích mà đến đây dầm sương dãi gió. Sự thực bọn họ vì muốn sẵn bắt đám mồi sẵn nên mới đến.

Hiện giờ mồi sẵn sắp đến gần rồi. Chính là đám khoái kỵ đó.

“A” một tiếng sương trắng bốc ra.

Nam Cung Vũ thấp giọng nói :

- Bọn nhân mã này phải không?

Độc Phách từ phía sau gò đất nhìn đội khoái kỵ vừa đến :

- Có thể không sai. Tổng cộng bảy người bảy ngựa rất hợp với nhân số của Huyền U tọa.

Nam Cung Vũ xoa xoa tay vào nhau nói :

- Bọn tạp chủng này đi trên đường mặt vận. Không lâu bọn chúng sẽ hội ngộ với Diêm Tứ Cô.

Độc Phách thận trọng nói :

- Đây vốn là toàn bộ thực lực của Huyền U tọa Quý Vương kỳ, Nam Cung ngàn lần không được khinh địch.

Nam Cung Vũ nhếch mép cười nói :

- Huynh một chút ý khinh địch cũng không có, chỉ là muốn tăng thêm lòng tự tin đó thôi. Không thể lúc đầu đã làm nhụt nhuệ khí.

Đoàn ngựa đã đến gần.

Độc Phách vút mình lên, người đã đứng chắn giữa lộ. Chàng xuất hiện thật đột ngột. Cảnh tượng giống như từ giữa hư không ngưng tụ thành hình.

Hoa tuyết trắng bay bay càng phủ lên không gian sự quái dị không bút nào tả xiết.

Con tuấn mã thỉnh linh gấp chướng ngại, hí vang rồi bất ngờ dừng lại. Ngồi trên lưng ngựa là một đại hán cao to, mặt đen râu đen giật mình do tiếng hí dài của tuấn mã nhưng vẫn không dao động, ổn định trên Thái Sơn giống như dán chặt trên yên rồi vậy.

Phản ứng của sáu người, sáu ngựa phía sau cũng rất nhanh nhẹn. Vừa thấy khác lạ, sáu người đã phân ra hai bên hoành ngựa dàn thành hàng đứng phía sau đại hán mặt đen.

Độc Phách toàn thân hắc y. Một mình đứng sừng sững nơi đó. Hoa tuyết bay bay như tưới xuống mái tóc bạc, phủ khắp người chàng toát ra sự lạnh lẽo vô song. Mặt chàng không biểu lộ tình cảm nào. Ngũ quan bất động. Một luồng sát khí từ từ xâm nhập vào trái tim người ta.

Ngồi trên lưng hoàng mã, đại hán mặt to da đen uy mãnh đó cũng không biểu lộ tình cảm gì. Hắn thoáng đưa mắt nhìn xuống Độc Phách, thấp giọng mở miệng nói :

- Nếu mi muốn phát tài từ trên người bọn ta. Ta có thể báo cho mi rõ, mi đã phạm hai sai lầm.

Độc Phách thân nhiên hỏi lại :

- Ta đã phạm hai sai lầm?

Hán tử đó chậm rãi nói :

- Thứ nhất, chuyến này tất cả tiền lệ phí hàng tháng bốn tọa thu được đã sớm nhập vào kho bạc. Trên người bọn ta giờ chẳng có chút hiện kim. Thứ hai bọn ta đều là huyênh đê của Quý Vương kỳ, mi ngăn đường cản lộ, mưu đồ bất chính thế này, rõ ràng là đã nhìn lầm coi Thái Tuế gia trở thành kẻ hạ lưu. Chỉ dựa vào hai sai lầm mi vừa phạm phải, e rằng phải trả giá vô cùng thê thảm.

Độc Phách lắc đầu nói :

- Đó là suy đoán của mi. Sự thực ta vẫn chưa tìm phạm sai lầm đó.

Hán tử tròn xoe đôi mắt, sắc diện thoáng qua sự nghi ngờ :

- Ý của mi là... không phải là vì cướp tài vật mà đến đây?

Độc Phách nói :

- Không! Ta không phải cướp tài vật mà đến đây. Vì thế tiền bạc trên người các ngươi có hay không tùy các ngươi. Và chẳng, thân phận các ngươi ta rất rõ ràng. Mi là Huyết Ma Trảo Thường Kế Thành, Tọa đầu của Huyền U tọa dưới trướng Quý Vương kỳ. Ta đã rõ như vậy, Thường đầu nhi, nên biết ta không xem các ngươi là kẻ hạ lưu. Chứng tỏ ta không phạm bất kỳ sai lầm nào.

Xoè tay vuốt trôm râu đen, Huyết Ma Trảo Thường Kế Thành, lời nói lạnh như băng :

- Từ đầu ta cảm thấy ý đến đây của mi rất tà ác giờ quả không sai. Mi là ai? Mi muốn làm gì?

Độc Phách cười nhạt :

- Thường tọa đầu, nói thực, mục đích ta đến đây không những tà ác mà còn đầy sự thâm khốc và máu tanh. Hồi báo của cửu hận, trừ bạo lực sát nhân còn có thể làm gì được nữa.

Thường Kế Thành ngăn người ra đột ngột thất thanh hét to :

- Mi là Độc Phách?

- Hào nhân lực! Thường tọa đầu, không sai! Ta chính là Độc Phách.

Thường Kế Thành hít mạnh một hơi, lộ vẻ khấn trương nhưng không hoảng loạn, xem ra đúng là nhân vật từng trải qua phong ba :

- Độc Phách! Ta rất khâm phục đảm lược của mi. Nhưng dựa vào mi, đơn thân độc mã lại dám phục kích toàn quân của bốn tọa. Ngoài đảm lược, mi không cảm thấy quá kiêu ngạo sao?

Độc Phách nói :

- Thương Ba, đầu nhi của Báo phòng cũng đã tìm nói như vậy, ta cũng đã cho hắn câu trả lời chính xác. Sinh mạng đáng quý, không ai nguyện ý ném đi.

Thường Kế Thành cười lớn :

- Nói như vậy, mi cho rằng toàn lực của Huyền U tọa cũng không là đối thủ của mi.

Hoa tuyết rơi trên mái tóc của Độc Phách. Mái tóc bạc ẩm ướt thấp thoáng ánh lên sáng bóng khiến sắc diện chàng càng lạnh lẽo.

Chàng thần nhiên :

- Sự thực như vậy ta đã từng làm qua. Thượng tọa đầu, có lần nhất tất có lần hai.

Thường Kế Thành không cười, cánh mũi của hắn như khép lại, huyết thái dương hai bên cũng không ngừng giật :

- Vận may không thể theo mi hoài. Độc Phách! Bọn ta là Huyền U tọa không phải Báo phòng.

Độc Phách nặng nề nói :

- Bọn hồ báo thuộc Quý Vương kỳ, tất cả đều đáng chết. Đối với ta chẳng có gì phân biệt.

Thường Kế Thành đột nhiên biến sắc, hét to một tiếng như sấm :

- Độc Phách. Còn ta thấy mi không có gì siêu phàm, chỉ là mi tập kích đánh trộm mới may mắn thoát thân. Hôm nay ngày lành của mi đến rồi, xem huyênh đê của Huyền U tọa của bọn ta trừ hại, thay Báo phòng mà phục hận.

Độc Phách lạnh lẽo nói :

- Tốt lắm! Thường tọa đầu, giữa bọn ta coi như có chung mục đích.

Thường Kế Thành buông mình xuống ngựa.

Tay phải xuất hiện một binh khí hình dạng quái dị. Binh khí này dài khoảng một thước hình tựa như cánh tay với thiết trảo. Thân màu đen tuyền, ngón trảo có ba cong hai thẳng sắc bén vô cùng, vừa móc vừa đâm đúng là binh khí bá đạo.

Theo động tác của họ Thường, sáu hán tử sáu hán tử sau lưng hấn lập tức phân ra tả hữu, mỗi bên ba tên xông lên thành một thế trận bao vây hình tròn. Hành động thần tốc. Rõ ràng mỗi tên đều có kinh nghiệm đối trận.

Độc Phách thẳng vai, thờ dài nói :

- Từ khi quen biết Quý Vương kỳ đến giờ, cách thức lâm trận đều giống nhau, từ đầu đến cuối chẳng thay đổi. Thường tọa đầu. Trừ phi bọn mi biết chơi trò mới.

Thường Kế Thành âm thầm nói :

- Can qua đổi mạng quan trọng là thắng lợi, còn vận dụng thủ đoạn thế nào không cần bàn đến.

Độc Phách ngẩng đầu nói :

- Không sai! Các vị đúng là không màng đến thủ đoạn.

Lúc này, Thường Kế Thành tiến lên hai bước, một hán tử to thấp bên trái tức thời bỏ sung vào vị trí của hấn. Hình dạng tên này như một bình rượu lớn. Tay cầm Bạch thiết trượng. Đầu trượng là một đầu lâu to bằng nắm tay. Hốc mắt của khô lâu như ẩn hiện ánh sáng.

Độc Phách hỏi :

- Tôn giá tất là một hộ tọa của Huyền U tọa Khô Lâu Trọng Tang Vô Vi?

Tên thấp lùn ngẩn người rồi hét lớn :

- Quái lạ! Mi làm sao biết được ta là Tang Vô Vi?

Ánh mắt chàng nhìn đến một thanh niên tuấn tú đứng bên cạnh Tang Vô Vi, Độc Phách nhường mày nói :

- Ta không những biết mi là Tang Vô Vi mà còn biết được người bên cạnh mi là Bạch Phàm xưng hiệu Ngọc La Hán, còn bằng hữu đứng cạnh Bạch lão đệ là Nhân Diện Hồ Đường Bồ.

Dung mạo thanh tú của Bạch Phàm không chút phản ứng, chỉ có sự lạnh lẽo trước khi sát đầu. Còn tên Nhân Diện Hồ Đường Bồ đầy vẻ hung tàn, khí sắc ngang ngược, lại nóng nảy lên tiếng :

- Họ Độc kia! Mi làm sao biết rõ danh hiệu và thân phận của bọn ta? Phải chăng mi đã mua một người của bọn ta làm nội gián?

- Đường hữu bằng cứ đoán đi, ta tại sao phải nói cho mi biết?

Đường Bồ hậm hực nói :

- Ta không cần đoán họ Độc kia. Ta moi lục phủ ngũ tạng của mi ra là xong.

Độc Phách thông thả lấy Tế Hồn Cầu từ trong túi da ra, một mặt quán xích bạc vào cổ tay, một mặt chậm rãi nói :

- Mọi ta thử xem, Đường bằng hữu.

Quý đầu đao của Bạch Phàm từ trong tay áo rộng của hấn đột ngột bay ra, đao quang như tuyết đâm thẳng vào tim Độc Phách.

Độc Phách bước sang hai bước, chờ cho Bạch Phàm tiến thân công đến nhưng Bạch Phàm lại không tiếp tục động tác.

Khô Lâu Trọng Tang Vô Vi thân hình xoay chuyển. Trọng vung lên như điện từ trên đầu bỏ xuống, lực như ngàn quân.

Độc Phách lần này không tránh né. Không những không tránh né, trái lại còn tiến lên đón lấy thế đánh của Khô Lâu trọng.

Tốc độ của song phương nhanh cực kỳ, cơ hồ trong tích tắc đã tiếp cận.

Thân thể Độc Phách nhìn thấy đã chạm vào thân trọng nhưng một khe hở trước khi chạm vào thì xuất hiện một ánh sáng như ánh sáng trắng đã bay ra dán chặt vào thân trọng. Chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, nửa son não của Tang Vô Vi đã rời nguyên vị, máu tươi và óc trắng văng tung tóe.

Nhân Diện Hồ Đường Bồ gầm lên một tiếng thân như mũi tên lao đến. Một đôi đoản đao trên tay vung ra, ánh sáng lạnh lấp lóe như quả băng cầu vỡ ra.

Độc Phách xoay chuyển tại chỗ. Tề Hồn Câu treo lơ lửng như thiên hà, vù vù, vun vút ngưng đọng thành ánh sáng bạc cực lớn bao bọc thân hình. Tử điện hàn quang bắn ra tứ phía.

Cùng thời gian này, Ngọc La Hán Bạch Phàm từ sau lưng bỏ mạnh tới. Quý đầu đao tập trung toàn lực chém mạnh vào bên phải đối phương. Đây là chiến pháp tấn công bất kể mạng sống.

Ánh sáng tung tóe của Tề Hồn Câu quấn cuộn như ba đào. Trong ánh sáng đó còn pha lẫn những giọt máu tanh tươi mang những miếng thịt hình dạng không giống nhau. Đó đều là máu của người, thịt của người.

Đường Bồ không giống Đường Bồ.

Bạch Phàm không giống Bạch Phàm.

Bọn chúng từ đầu đến chân mang đầy vết thương chồng chéo lên nhau. Có chỗ da thịt bị bóc ra, có chỗ như bị rơi một mảng lớn. Xương trắng nhuộm máu tươi bày ra trước ánh sáng hai cơ thể đỏ tươi trong cơ hồ trong thoáng chốc đã bị rút hết nước biến thành khô bé một cách kỳ lạ.

Hiện giờ hai tên hộ tọa của Huyền U tọa còn chút hơi thở nhưng ai đây đều biết hơi thở này nhất định không còn duy trì được lâu.

Độc Phách, người ở ngoài hai trọng, thân không phải được toàn vẹn. Vai trái của chàng bị một vết rạch sâu, trên đùi chảy ra một đường máu thấy rõ. Cái giả này chàng đã đổi lấy hai mạng đối phương.

Thường Kế Thành nhìn Độc Phách không chớp mắt. Thành linh cười quái dị, tiếng cười như cú rúc :

- Mi không phải là không đánh bại được. Độc Phách, người của Báo phòng từng thù dệt về mi. Ngày nay nhìn thấy huyền thoại đó, bất quá chỉ che giấu sự xấu hổ của chúng nó.

Tề Hồn Câu bất động chúc xuống đất. Ánh mắt Độc Phách nhìn trên lưỡi dao sắc bén, thanh âm lãnh đạm nói :

- Thiên hạ không có ai chiến thắng vĩnh cửu. Ta và mi đều không thể nhất thế xưng tôn, cho nên không có thần thoại, có chăng chỉ là do ta tận sức mà làm.

Thường Kế Thành đối với cái chết thâm thúy của mấy thủ hạ dường như không bị thương gì, thậm chí không biểu lộ cảm xúc gì.

Quan sát sắc thái của hắn thì bản lãnh và sức chiến đấu của Độc Phách mới là điều tối quan trọng đối với hắn. Thiết trao trong tay thủ trước người, hắn tự tin ra lệnh :

- Bao vây!

Ba tên bên cánh trái lập tức tiếp cận Độc Phách. Ba tên hảo thủ này có hai tên thân thể đặc biệt gầy ốm, còn tên kia lại to lớn. Bọn chúng đối mặt với trận chiến lần thứ hai này, tình cảm hiển nhiên không giống với Thường Kế Thành. Dẫu gì những thi thể nằm ngang dọc kia cũng là đồng bọn của bọn chúng, giờ sắp đối mặt với sinh mạng của chính mình muốn thân nhiên cũng đâu dễ vậy.

Ba tên xông đến. Độc Phách nhớ lại những miêu tả của Phùng Đức Ân tức khắc nhận ra thân phận của bọn chúng.

Hai tên thân thể cao ốm mặt dài cằm nhọn, chàng biết rõ đó là Tứ sĩ bằng Cổ Côn và Tào Linh còn tên rắn chắc, cao lớn kia là Long Triệt Chùy Trần Bang.

Thiết trao của Thường Kế Thành giờ lên. Hắn đằng đằng sát khí rít lên :

- Họ Độc đã bị trọng thương dĩ nhiên không còn sức nữa. Các huynh đệ báo thù cho bằng hữu lập công với đường hội. Trước mắt đúng là thời cơ tốt nhất Không được lưu tình. Đưa họ Độc vào chỗ chết cho ta.

Tác dụng lời kêu gọi làm phấn chấn tinh thần đó dường như không đủ mạnh, ba vị hộ tọa vẫn đưa mắt nhìn, thần sắc lo sợ. Giữa sự sinh tử giữa cõi âm dương chỉ mấy câu nói làm sao ngăn được hiện thực tàn khốc.

Tề Hồn Câu chúc xuống của Độc Phách từ từ cử lên. Lưỡi đao ánh hoa tuyết lóng lánh phản chiếu hàn quang lạnh băng. Đao phong hình trắng lưỡi liềm giống như một con thú cực lớn đang chờ nuốt mồi.

Một luồng gió sắc bén đột ngột phủ đến.

Độc Phách biết Thường Kế Thành đã âm mưu xuất thủ, Tề Hồn Câu của chàng bay lướt ra sau. Tiếng rít xé gió như tiếng kêu của quỷ dữ. Độc Phách theo lực đạo tung ra của cánh tay phải, cả người bước sang năm bước, đao quang theo di chuyển của thân hình thần tốc cuộn thành năm vòng cung tròn. Năm vòng cung xé gió bay đi.

Thường Kế Thành hét to một tiếng rút chân, cong lưng như một mũi tên bị bắn ra ngoài.

Quang cảnh thật là thảm hại, nhếch nhác.

Tứ Sĩ Bằng Cổ Tôn và Tào Ninh thừa cơ song song từ tả hữu bỏ tới.

Cổ Côn sử dụng một đôi búa. Tào Ninh sử dụng đôi Tiểu tử côn một ngắn một dài gắn với nhau bằng một sợi dây xích.

Do khoảng cách song phương tiếp cận, bọn chúng vừa ra chiêu đã đủ đạt đến vị trí. Năm vòng ánh sáng đột ngột ngưng tụ. Tế Hồn Cầu xuyên qua một vòng ánh sáng mà bắn ra.

Cổ Côn song búa quét ngang nhưng bị chấn động văng ra ba bước.

Tào Ninh vung côn rơi vào khoảng không mất thăng bằng lao đảo. Hắn thừa thế té lộn người lăn ra khỏi trận.

Sau gò đất, một bóng người chọt bay cao hơn trượng, thân giữa không trung như tên bắn xuống, ngân thương chìa thẳng mục tiêu chính là Tào Ninh đang kinh hoàng lăn ra.

Long Thiệt Chùy Trần Bang hét to một tiếng định xông vào cứu nguy. Đáng tiếc vị trí của hắn cũng ở ngoài một trượng.

Một trước mặt đâm tới. Một từ trên đâm xuống.

Mũi thương tủa ra như ngàn điểm sao băng lạnh lẽo phủ xuống đầu Tào Ninh.

Tiểu tử côn quơ ngang quét dọc, Tào Ninh kinh hoàng thất sắc chỉ phản ứng theo bản năng tự vệ.

Ngân thương bất ngờ xuất hiện lại thần tốc họ Tào làm sao né được. Chỉ thấy ánh tinh quang ngưng đọng tích tắc. Họ Tào thét to một tiếng, té lăn mấy vòng. Giữa trán hắn một lỗ hồng bắn vọt máu ra.

Trần Bang nghiêng răng ken két, trợn mắt cơ hồ rách mí. Long Thiệt chùy quay vu vu. Hắn gầm lên như quỷ đòi nợ máu :

- Hay cho loài chuột thừa nguy cơ của người. Đền mạng huynh đệ của ta.

Nam Cung Vũ mũi thương chống đất, người nhẹ nhàng đáp xuống. Ngân thương lại tung ra.

Trong chớp mắt mười bảy thương chập lại thành một. Mười bảy điểm hàn quang từ các vị trí không giống nhau thành linh cơ cụm lại thành một điểm chỉ vào Trần Bang. Miệng lão cũng hàm hừ mắng lớn :

- Đền con mẹ mi!

Long thiết chùy là một vũ khí sắc bén hình tam giác hơi khuyết, thuần nhất bằng sắt chế thành. Mũi chùy ẩn hiện màu xanh đen, e rằng có nhuộm chất độc.

Trần Bang hai tay nắm chặt chùy nhanh chóng phong tỏa chung quanh. Màu sáng xanh ánh lên từng đóa hoa lam thắm, chính xác ngăn cản được đợt tiến công lần thứ nhất của Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ không ngờ được đối phương còn có chiêu này, nên lão không xông tới mà ngân thương bay ra từng đợt cuồng phong.

Trong lãnh quang tung hoành, lão cùng với Trần Bang đang cố sức kháng cự quỵện thành một khối.

Độc Phách đã sớm thấy tình hình này. Cuộc hỗn chiến giữa Nam Cung Vũ và Trần Bang hiện giờ tuy chưa phân cao thấp, nhưng chàng tin thắng lợi của Nam Cung Vũ cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.

Hiện giờ, chàng tập trung tinh thần đối phó với Thường Kế Thành. Còn tên Cổ Côn thì chẳng đáng bận tâm.

Thường Kế Thành cách Độc Phách bảy tám bước. Đôi mắt hắn như chuông đồng, phần nộ nhìn Độc Phách. Sắc mặt đen giờ này đã biến thành đỏ tía, gầm lên như trâu giống :

- Họ Độc kia, mi quả nhiên gian trá ám độc. Mi đã an bày mai phục.

Độc Phách nói :

- Đồng bọn Báo phòng của các người lẽ nào không từng nhắc qua việc này. Ta luôn có một hảo bằng hữu.

Không phải không từng nhắc qua mà là Thường Kế Thành nhất thời quên bẵng, hắn tức giận nói :

- Xem như mi có thêm một đồng đảng. Họ Độc kia, xem như diễn biến lịch sử phục kích Báo phòng đã tái diễn.

Độc Phách tươi cười :

- Lịch sử luôn có thể tái diễn. Từ cổ chí kim, có bao nhiêu câu chuyện như vậy.

Thiết trào bảo hộ trước ngực Thường Kế Thành chậm rãi đến gần. Thanh âm rít từ kẽ răng :

- Tốt lắm! Họ Độc kia, ta muốn xem thử câu chuyện giữa bọn ta sẽ kết thúc như thế nào?

Cổ Côn thoát nạn vừa rồi, nhìn thấy thủ lĩnh của mình lần nữa xông trận, không thể không miễn cưỡng mà lên tiếp ứng. Đôi búa của hắn giao nhau, từng bước chậm chạp nhập vào trận đấu.

Nhìn cách xông trận của hắn, dù thấy ý chí chiến đấu của hắn đã tan rồi.

Độc Phách không thêm liếc đến. Tề Hồn Câu nắm chặt trong tay giống như đã nắm chắc cái chết của đối phương. Thản nhiên như vậy ổn định như vậy khiến cho người ta có cảm giác như chàng đang lựa chỗ cắt thịt xuống mà thôi.

Thường Kế Thành không lên tiếng, người vẫn bước lên. Thiết trào thỉnh linh chụp vào mặt Độc Phách, riềng trào ánh lại chúc xuống đồng một thời gian đâm vào bụng địch nhân.

Câu đao của Độc Phách hơi rung động. Xem giống như một động tác bình thân nhưng lại tạo nên phản ứng mãnh liệt. Hàn quang ngưng tụ trên sống đao đột ngột tung ra như sóng triều vỡ òa tung ra tứ phía.

Chỉ ra một hiệp, đã khiến Thường Kế Thành lui ra rất xa.

Lần này Độc Phách không cho đối phương có cơ hội nghỉ. Lúc thân hình họ thường lui ra sau, thân chàng như tia lửa bắn đến trước mặt Thường Kế Thành. Tề Hồn Câu nghiêng nghiêng đứng mãnh như lối đĩnh chém thẳng vào ngực họ thường.

Thường Kế Thành vận mười thành công lực thiết trào đỡ lên.

“Keng” một tiếng, họ Thường chấn động thoái lui mấy bước, ngay cả thân thiết trào rắn vô cùng cũng bị mẻ một miếng sâu ba phân.

Độc Phách nghiêng vai, Tề Hồn Câu từ dưới phóng vút lên.

Thường Kế Thành hét to một tiếng, hai tay nắm chặt thiết trào liều mạng đè xuống. Lại một tiếng “keng” vang lên cực lớn, thiết trào trong tay họ Thường gãy làm hai. Mũi câu bay vút đi ruột gan họ Thường lập tức nhện nhạo, giống như một luồng lực đạo cực lớn thổi vào lòng hắn.

Một kích chí mạng như vậy, đau như xé ruột gan không làm cho họ Thường thoái lui. Hắn không những không thoái lui, mà còn gắng hết sức lực cuối cùng toàn thân xông về phía trước, đầu lao vào ngực của Độc Phách.

Đây là phản ứng hồi quang phản chiếu thức. Chiêu liều mạng này khiến người ta không đoán được lực đạo và tốc độ. Mà lực đạo và tốc độ càng nhanh thì càng mạnh hơn bình thường.

Độc Phách không kịp dự liệu trong lúc bức bách, vội vã thoái lui nhưng đã chậm nửa bước. Đôi tay của đối phương xòe thẳng quất chặt vào ngực phải của chàng, góc môi của Độc Phách co rút lại, tay trái chàng vươn ra.

“Bình” một tiếng nặng nề cả người của Thường Kế Thành văng xa bảy thước. Chung quanh bảy thước đó, lục phủ ngũ tạng văng ra tung tóe.

Bất kể trước ngực máu tuôn như suối, Độc Phách phi thân lao tới. Tề Hồn Câu như núi Thái Sơn đè nặng xuống đầu của Cổ Côn còn đang đứng sững sờ.

Trong lúc câu phong chém xuống, Cổ Côn mới như tỉnh giấc mộng hét to một tiếng, lăn tròn dưới đất, đôi búa thậm chí hắn cũng ném luôn.

Thân hình Độc Phách đang lơ lửng trên không, bất ngờ sung lại thoái lui ra sau. Cánh tay phải của Độc Phách cong như nửa vòng cung, Tề Hồn Câu bắn ra hàn quang sáng chói, chém bay đầu của Cổ Côn.

Tay trái đè vết thương trên ngực phải, Độc Phách có vẻ đau đớn bước đến gần trận chiến giữa Nam Cung Vũ và Trần Bang.

Chàng đứng bên cạnh giống như không nhìn thấy sự tồn tại của Trần Bang. Chàng nói :

- Nam Cung huynh, huynh tính xem còn bao lâu nữa mới thu thập được tên cẩu tạp chủng này?

Ngần thương nhảy múa, thi triển như bay, Nam Cung Vũ ngầm tăng thêm công lực, bên ngoài cố ý bình thản đáp :

- Cần bao nhiêu thời gian? Bằng hữu không thấy người ta đã quần trí rồi sao.

Long thiết chùy của Trần Bang vẫn chém, đỡ như bay không chút yếu kém. Mặt hắn nhăn nhó hình dạng như ác quỷ, hét lớn :

- Ta không để mi chiếm thượng phong đâu. Dù ta có chết, cũng bắt một tên lót đường cho ta đi.

Nam Cung Vũ xuất thủ càng lúc càng mãnh liệt. Trời lạnh như cắt mà trán đổ mồ hôi, lão tức giận mắng :

- Mẹ nó! Sắp chết đến nơi mà còn dám đại ngôn. Mi muốn bắt người lót đường, mi mở mắt xem kìa. Hai người trước mắt mi người nào giống kẻ lót

đường cho mi?

Trần Bang mỉm môi không nói, hấn chỉ toàn tâm toàn ý mà thi triển Long thiết chùy, không bỏ qua bất kỳ cơ hội đối kháng nào với Nam Cung Vũ, động tác trầm ổn, lão luyện không chút hoảng loạn. Kết cục thảm bại trước mắt của Huyền U tọa, cơ hồ không ảnh hưởng gì đến hấn.

Độc Phách hơi nhú mày, máu tươi rỉ ra ở kẽ tay mà thanh âm vẫn thản nhiên :

- Nam Cung! Huynh nhận biết đối thủ của huynh thuộc hạng nào không? Tên này thật chẳng đơn giản, không phải là kẻ dễ dàng chịu khuất phục. Đệ cho rằng huynh cần phải có trợ lực mới xong việc.

Nam Cung Vũ thân hình xoay như chong chóng, ngân thương vừa điểm vừa kích nhanh như sao xa, lão lớn giọng hét :

- Mi đừng có trên chộc ta! Hạng này ta không thể thu dọn được sao?

Lúc lão đang lên tiếng, Trần Bang đột ngột co người rút chân. Thân hình to lớn của hấn rút lại thành một vòng tròn, cả người lẫn vũ khí như một con cá trạch chui vào vòng ngân ảnh.

Nam Cung Vũ vội phóng vọt người lên. Ngân thương đâm ngược trở xuống, nhưng Trần Bang nửa bước không lui. Hấn thình lình đưa lưng lên đón mũi thương đồng thời Long Thiết chùy sáng lạnh đâm vào yết hầu của Nam Cung Vũ. Không sai. Đây là đầu pháp lưỡng bại câu thương của họ Trần.

Trong tích tắc sanh tử đó, hàn quang của ánh trắng pháng phát như xuyên phá cự ly của không gian thời gian, cũng vượt qua thân thể của Trần Bang. Mưa máu đầy trời. Tên hộ tọa cuối cùng của Huyền U tọa đã về cõi vĩnh hằng.

Nam Cung Vũ đứng cứng đờ tại chỗ. Rất lâu mới thở ra một hơi dài, đến lúc này lão mới thốt nhiên phát giác trước sau một tích tắc mà tấm áo trên người lão đã ướt đầm mồ hôi lạnh.

Độc Phách đang chậm rãi vuốt lưỡi đao của Tế Hồn Câu. Chàng ngoảnh mặt nhìn Nam Cung Vũ, bắt chước thói quen của Nam Cung Vũ mà neho neho mắt, tiếp theo lại há miệng cười.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Sừng sừng tợ Thái Sơn

Đúng một tháng rồi, Độc Phách ẩn phục không tiếp tục hành động, nguyên nhân chủ yếu là đang dưỡng thương, thứ nữa là vì để tránh sóng gió.

Trong một tháng này, trên dưới của Quý Vương kỳ không phải hoảng loạn như chim vỡ tổ mà chúng tựa như phát cuồng, cưỡi ngựa chạy tứ phương. Tổng đàn phái đại đội nhân mã men theo địa bàn rộng hơn một trăm dặm vuông để truy tầm hung thủ. Cũng không trách bọn chúng phần nộ căm hận như vậy, cả một đơn vị trong tổ chức hốt nhiên tiêu thất chỉ lưu lại một đồng thi thể bấy nhay. Tình hình như vậy thực khiến chúng không chịu nổi.

Thủ phạm chính hạ thủ tàn sát là ai? Động cơ là gì?

Quý Vương kỳ trước nay tự cao tự đại, hóa nó cực cao bị đánh mạnh một đòn như vậy sao có thể chịu nổi.

Phản ứng kịch liệt, thậm chí bồn chồn như vậy cũng không có gì lạ.

Mặc cho mưa gió thổi thê lương ẩm ướt bên ngoài. Độc Phách và Nam Cung Vũ vẫn an nhiên tự tại ở sau hậu viện của tòa điểm Xuân Hoa ở Hoàng Ma Bá.

Nhân mã Quý Vương kỳ nổi lòi đình tìm kiếm, cấp tốc truy nã cơ hồ lật từng tấc đất mà tìm, nhưng chúng có nằm mộng cũng không ngờ được đối tượng mà chúng muốn báo thù ở gần ngay trước mặt đang thoải mái hưởng thụ cuộc sống trong hang ổ của bọn chúng.

Kẻ khổ chính là Phùng Đức Ân. Suốt mấy ngày chạy đông chạy tây, vừa nghe tin tức, vừa nghe phong thanh lập tức theo đồng bọn hành động. Tuy hấn biết rõ những tin tức này là không chính xác, cũng đành phải giả mù lừa diếc có lúc còn tỏ ra khẳng khái ngẩng đầu phán đoán và bàn luận không đầu vào đầu. Những ngày này cũng đủ mệt rồi.

Thương thế của Độc Phách nói nhẹ cũng không phải nhẹ, nói nặng cũng không phải nặng. Nặng nhất là trảo của Thường Kế Thành đã chụp vào ngực chàng, may mà lúc đó chàng tránh kịp một chút, móng trảo chỉ quắp vào da thịt chứ chưa cắm vào xương, chưa vào phế phủ, đúng hơn đây là ngoại thương. Vết thương trên vai và dưới chân nhẹ hơn.

Phùng Đức Ân chuẩn bị tất cả dược liệu trị thương, thầy lang không cần phải mời đã có Nam Cung Vũ săn sóc hàng ngày. Thương thế sắp lành hẳn.

Hiện giờ, trời vừa loạn choạng tối, tuyết đêm lại nổi lên. Trong phòng chậu bằng đồng đỏ đã sớm được đốt lên, ngọn lửa đang cháy rực chiếu cả phòng

đỏ hồng ấm áp như mùa xuân. Độc Phách chỉ mặc độc một chiếc áo cũng thấy nóng nực. Nam Cung Vũ đang ngồi trên giường tập trung nghiên cứu một quyển sách cò, vừa xem vừa chỉ trỏ giống như đang đấu với kỳ thủ trước mặt hứng chí vô cùng.

Trong phòng vẫn loáng thoáng nghe thấy hoặc cảm giác thấy tiếng tuyết rơi bên ngoài. Lào xào, Lào xào... Pha lẫn có một âm thanh khác Họ nghe ra đó là tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

Nam Cung Vũ đặt quyển sách cò xuống, buông hai chân chạm đất, cảnh giác cao độ trầm giọng nói :

- Vị nào?

Ngoài cửa vang lên giọng nói của Phùng Đức Ân :

- Là ta, lão Phùng.

Phùng Đức Ân đã hai ngày không đến, Nam Cung Vũ vội chạy đến mở cửa, vừa cười ha hả vừa nói :

- Quý khách, quý khách, đúng là quý khách!

Phủi những hoa tuyết bám trên mình, Phùng Đức Ân sắc mặt mệt mỏi đi vào phòng. Hắn thuận tay khóa cửa, chào Độc Phách rồi cười khổ nói :

- Ta khác gì một kẻ lang thang, có giống đâu một quý khách. Ai da! Bọn đó khủng hết rồi.

Kéo tay Phùng Đức Ân vào trong, Nam Cung Vũ nhìn hắn một hồi rồi mới lắc đầu nói :

- Hai ngày nay huynh đã ốm nhiều đi, hơn nữa dung nhan tiêu tụy tinh thần bại hoại. Thế nào, bọn chúng vẫn đang theo gió truy hình, vẫn mò mẫm tìm kiếm?

Phùng Đức Ân gắng sức xoa hai tay nói :

- Một tháng nay không có một ngày thanh thoi. Trong ngoài đường hội chỉ cần gió nhẹ lá lay, bóng cây đung đưa, tất cả đã nháo nhác hắn lên, đi lung sục đầu cây ngọn cỏ. Ngày tháng qua đi như vậy người chẳng điên cũng phải khủng.

Nam Cung Vũ cười nói :

- Huynh chỉ như đang xem kịch. Mỗi chuyện đều phải chôn giấu trong lòng, có gì phải buồn rầu như vậy?

Phùng Đức Ân nói :

- Khổ là khổ ở đây Nam Cung huynh, rõ ràng là biết việc thế nào lại cứ giả vờ không biết. Đến lúc đồng bọn kêu lên cứ phải theo chúng tây môn động tẩu, lắm lúc còn phải giả dạng khăng khải truy猎. Bọn huynh đệ gánh vác một phần, riêng ta phải gánh vác hai phần. Lúc nào tự mình cũng cảnh giác, chỉ sợ bại lộ tung tích.

Nam Cung Vũ cẩn trọng nói :

- Huynh phải ngàn lần thận trọng, quyết không để lộ sơ hở. Nếu không việc huynh đệ ta thất bại không đáng tiếc, chỉ sợ tánh mạng huynh khó bảo toàn.

Ngồi trên ghế trúc, Độc Phách an nhàn hỏi :

- Phùng huynh, phải chăng huynh đã dự cảm thấy có nguy cơ gì hoặc giả có dấu hiệu bất lợi gì đã mơ hồ xuất hiện?

Phùng Đức Ân nói :

- Không có. Đối với vấn đề này trước nay ta rất chú ý, đến ngay lúc này chưa thấy lộ ra bất kỳ dấu hiệu nào. Độc huynh an tâm. Việc liên quan đến tính mạng, ta tự biết cẩn thận.

Nói đến đây, hắn tha thiết hỏi :

- Thương thế của Độc huynh đại khái đã không còn trở ngại nữa chứ?

Độc Phách nói :

- Đã ổn hết tám, chín phần rồi. Ta định nghỉ ngơi vài ngày đã mới có thể ra ngoài hành sự.

Ngẩn ngơ, Phùng Đức Ân hỏi :

- Hành sự? Độc huynh có việc gì mà hành sự?

Thoải mái duỗi tứ chi, Độc Phách cười nói :

- Phùng huynh, việc của Quý Vương kỳ, huynh không thể cho rằng ta đến đây là dừng.

Hít mạnh một hơi khí lạnh, đầu lưỡi của Phùng Đức Ân như thẳng ra :

- Độc huynh, huynh nói là... mấy ngày nữa huynh còn muốn khai đao với Quý Vương kỳ?

Độc Phách nói :

- Không sai. Đúng là ta có ý này. Huynh đừng quên bọn ta mới thu thập một Huyền U tọa và phần lớn Báo phòng. Đối tượng để hạ thủ còn nhiều lắm.

Quệt mồ hôi lạnh rịn ra trên trán, Phùng Đức Ân lập cập nói :

- A! Điều này... Độc huynh phải chăng... A... quá gấp không?

Nam Cung Vũ cũng chen lời nói :

- Độc Phách, đệ có suy nghĩ qua không. Hiện giờ chính là trên đầu ngọn sóng, bọn chúng phòng vệ chặt chẽ, hà khổ gì nhảy vào lửa bỏng như vậy mà mạo hiểm.

Độc Phách thần nhiên nói :

- Cũng không thấy gì là mạo hiểm. Bọn chúng có thể không ngờ được trong lúc thiên la địa võng, cửa qua khản yếu như vậy bọn ta vẫn cả gan hạ thủ. Có lẽ Dịch Dung Cương cho rằng đã sớm dọa bọn ta chạy mất rồi.

Nam Cung Vũ “hừ” nói :

- Sau nhiều lần tiêu hao nhân mã như vậy, huynh cho rằng Dịch Dung Cương không nghĩ thế. Độc Phách, dựa vào thủ đoạn báo thù của đệ mà nói giống như kẻ bị dọa rồi sợ chạy sao? Họ Dịch không phải kẻ ngốc. Lão tất nhiên nhận định đệ không phải hạng người như vậy.

Phùng Đức Ân cười theo nói :

- Sự thực đúng như vậy. Đại chương kỳ trước sau đã nói năm lần bảy lượt Độc huynh và Nam Cung huynh là tử địch bất kể sống chết phải hạ cho được.

Độc Phách trầm ngâm một hồi, thanh âm u buồn nói :

- Sự việc đã kéo dài qua lâu không nên trì trệ nữa. Cừu hận luôn sôi sục thống khổ trong lòng, nếu sớm giải thoát được một ngày thì tâm tư nhẹ nhõm được một ngày. Các vị tại sao ngăn cản ta?

Phùng Đức Ân gắng gượng nói :

- Độc huynh, dung cho lời cả gan nói thẳng của ta. Giết nhiều người như vậy, lẽ nào lại chưa giải được mối hận trong lòng huynh?

Cười khò Độc Phách nói :

- Lý lẽ trong đó ta từng nói với huynh rồi. Hơn nữa, đầu sỏ của tội lỗi này vẫn còn tiêu điều ngoài sự trừng phạt. Muốn Phi Tinh an lòng nơi chín suối, chỉ làm đến đây thì không đủ. Ta rất hiểu Phi Tinh, nàng tuyệt đối không muốn ta dừng tay ở đây.

Phùng Đức Ân lẩm bẩm mắng :

- Tên Thôi Tú đáng chết!

Độc Phách vẫn đều đều nói :

- Đáng chết không chỉ là Thôi Tú, còn có Thương Ba, còn có Dịch Dung Cương, còn có mỗi một tên liên quan đến Quý Vương kỳ. Bọn chúng đều là sài lang hồ báo đội lốt người. Bọn chúng không có lý do nào để tồn tại.

Lạnh sương sống, sắc diện Phùng Đức Ân trắng bệch nói :

- Xem ra mối hận này trong lòng Độc huynh không giải được nữa rồi.

Độc Phách nói :

- Không giải được. Sau khi Quý Vương kỳ hòa tan lửa hận, đất lở sơn băng hoặc giả khi ta trở thành oan hồn lệ quỷ thì mối hận này tức khắc giải được. Trừ việc này ra không còn cách khác.

Nam Cung Vũ ngậm đưa mắt ra hiệu với Phùng Đức Ân, bình thần nói :

- Lão Phùng, huynh không cần khuyên nữa. Đây không phải việc dùng lời nói có thể giải quyết được thống khổ của Độc Phách, chỉ có hấn mới có thể cảm thụ thâm sâu. Chúng ta là huynh đệ, là bằng hữu, chỉ có thể đứng bên cạnh giúp đỡ, sớm tối vì hấn hoàn thành tâm nguyện xem như một phần công đức rồi.

Phùng Đức Ân trầm giọng nói :

- Ta hiểu Nam Cung huynh. Hơn nữa, ta đang làm như vậy.

Nam Cung Vũ như chợt nhớ đến việc gì, vội hỏi :

- Đúng rồi! Tên Lại Xà Thôi Tú tình hình bây giờ ra sao?

Ho khan một tiếng, Phùng Đức Ân đáp :

- Vì để tránh hiềm nghi, ta không tiện đặc biệt chú ý đến hấn. Căn cứ theo lời nói của bọn bang đồ, hấn hiện giờ đã lành mạnh, cả ngày lẫn đêm trốn trong ổ không dám lộ diện. Mọi người đều biết hấn là đối tượng đầu tiên mà nhị vị truy sát. Hấn bây giờ bày phần giống người ba phần giống quý. Kỳ vương đối với hấn bên ngoài tận lực bảo hộ, nhưng theo ta đoán có thể lợi dụng họ Thôi làm mồi như lần nữa.

Nam Cung Vũ nói :

- Nhiều lần phát sinh sự việc. Dịch Dung Cương đã xác định bọn ta làm?

Phùng Đức Ân ngẩng đầu nói :

- Trải qua mấy lần phân tích, phán đoán bọn họ thực không tìm ra thù gia nào truy tận sát tuyệt lại thù đoạn cao tuyệt như vậy. Tuy chưa có chứng cứ, nhưng chiếu theo tình hình mà nói, đại khái họ đã xác định là kiệt tác của nhị vị.

Nam Cung Vũ mắng :

- Dù thấy đầu óc của bọn tạp chủng này không phải là u mê, trì trệ. Chúng đoán thật chính xác.

Độc Phách tiếp lời :

- Chỉ có đưa trẻ lên ba mới đoán không chính xác, phiền phức là bọn chúng không phải đoán xem ai là hung thủ, vấn đề trọng yếu nhất là chúng chủ động hoặc khắc chế thời cơ như thế nào. Nếu bọn chúng không làm được điều này bọn ta có phúc rồi.

Thần sắc Phùng Đức Ân hơi thư giãn nói :

- Trong đường khẩu không phải không thương nghị qua vấn đề này, đã họp kế thảo luận hàng mấy lần. Sự thực có ta nằm ẩn bên trong tư truyền tin tức cho nhị vị, nhất cử nhất động của Quý Vương kỳ quý vị rõ như lòng bàn tay. Bọn chúng làm sao nắm quyền chủ động khắc chế tiên cơ được.

Cười ha hả, Nam Cung Vũ nói :

- Nói đúng lắm! Nói đúng lắm! Như vậy huynh đệ ta quả thật có phúc.

Độc Phách nói :

- Phùng huynh, về sau còn nhiều hy vọng nơi huynh. Tâm tình của huynh ta cũng rõ, thực quá miễn cưỡng cho huynh.

Phùng Đức Ân khản thiết nói :

- Độc huynh, ta đã chọn lựa rồi quyết không hối hận.

Lúc này, Nam Cung Vũ xòe tay vỗ bịch bịch vào bụng nói :

- Lão Phùng, đừng có nói suông nữa. Xem phu nhân làm cơm tối xong chưa, ta đói đến nỗi bụng dán vào sương sống rồi đây.

Độc Phách trái lại không thấy đói. Chàng chỉ muốn uống chút rượu. Không chỉ muốn uống sáng khoái một trận, mà chàng muốn say, say rồi tuy không giải nổi thiên sầu nhưng tạm thời có thể quên đi chính mình.

* * * * *

Một miếu thổ địa đồ nát, nằm phía trước một nghĩa địa hoang liêu.

Lúc này đang canh ba. Theo lệ thường phải là bầu không khí lạnh băng, âm u, yên ỉm mới đúng Nhưng hiện giờ hoàn toàn không đúng như vậy. Trong miếu thổ địa đang náo nhiệt. Bảy, tám ngọn đèn lớn sáng trưng.

Dưới ánh đèn sáng bập bùng, năm sáu tên hán tử ngồi vây quanh một chiếc cô đang ồn ào cao hứng đánh bạc. Không chỉ có đánh bạc, còn hai tên bên cạnh đang chề chén.

Nơi miếu hoang dã này, ai cũng không ngờ đến lại có một “động thiêng” như vậy.

Mấy tên đồ bác gồm có Ngự Vân Điều Thượng Quan Nhất Hùng Phó đường chủ của Độc đường Quỷ Vương kỳ, thủ hạ của hắn là Tuần kiểm Thần Hành Giả Tôn Thường Căn và Bạch Nhân Lang Phiêu Thiêu Xuân, Tuần kiểm của Kỳ đường, Quan Tài Đình Hạ Sâm cũng là Tuần kiểm của Kỳ đường, Tuyền Phong Quải Ngụy Hào của Cô đường, Nhất Can Tử La Thụy hảo thủ của Quả đường.

Sáu tên bọn chúng đều là bọn đánh bạc mấy năm nay. Bình thường tay chân ngứa ngáy là chúng tìm một nơi trong đường hội tập hợp đánh bạc. Gần đây vì tình hình khẩn trương dị thường, Tổng đường hạ lệnh không cho phép bất cứ tổ chức trò chơi gì nhưng kẻ quen đồ bác muốn bỏ ngay đầu dễ vậy. Lời xưa nói cùng tắc biến, biến tắc thông, nên bọn chúng đã tìm ra nơi này vừa ẩn mật vừa tiện lợi. Tuy quang cảnh có lạnh một chút, có trống trải một chút, còn thêm nỗi sợ cô hồn oan phách ở bãi tha ma nhưng cũng còn tốt chán.

Lúc này, Phó đường chủ Thượng Quan Nhất Hùng của Độc đường làm cái. Trán hắn mồ hôi nhỏ giọt, miệng lẩm bẩm đủ thứ, phong cảnh thường nhật của hắn đã không còn.

Trong lúc bọn chúng đang hò thắng thua, sát phạt lẫn nhau thì “bình” một tiếng, cánh cửa miếu đã mở ra. Hoa tuyết theo một trận hàn phong ủa vào. Bầy, tám ngọn đèn lập tức lay động.

Luồng gió tuyết lạnh đó không cần phải nói đủ cho mấy tên đang hứng thú đánh bạc bất giác run cầm cập. Thượng Quan Nhất Hùng mặt mày nhăn nhó lập tức nổi giận, hắn quay đầu hét lớn :

- Dương Hi Thăng! Lâm Hữu Phúc! Bọn mi làm gì vậy? Chỉ biết ăn không ngồi rồi, ngay cánh cửa bẽ cũng gài không chặt.

Hai tên đó vội vàng vâng lời rồi chạy lên, bốn bàn tay vừa vịn định đóng cửa trở lại thì đột ngột như chạm phải điện, cả người bắn vọt lên trên, tay chân chòai đập, rơi bịch xuống đất. Trước ngực mỗi tên toang toác, một đường máu dài gần năm tấc.

Thượng Quan Nhất Hùng sững sờ. Sau phút sững sờ đột ngột nhảy dựng lên. Hắn khản giọng hét :

- Không xong, có biến.

Động tác năm tên còn lại cũng rất nhanh lẹ.

Vừa nghe lời cảnh giác đã đột ngột phân ra năm phương hướng khác nhau, người còn chưa đứng vững binh khí mỗi tên đều đã cầm tay.

Lúc này trong gió tuyết bay bay, Độc Phách cả người lạnh lẽo chậm rãi bước vào.

Nhìn Độc Phách như từ cõi u linh mới đến. Thượng Quan Nhất Hùng thét lên :

- Mi... mi là ai?

Độc Phách thanh âm lạnh lẽo nói :

- Ở đây phong thủy không tốt, nghĩa địa hoang phía sau càng không lý tưởng. Ta xin lỗi các vị chỉ có cách phơi xương thôi.

Thượng Quan Nhất Hùng vừa ngạc nhiên vừa phẫn nộ la lên :

- Mẹ nó! Mi nói bậy gì vậy? Mi là trâu bò từ đâu đến đây?

Độc Phách âm trầm nói :

- Họ Thượng Quan kia! Đến giờ mi còn chưa biết ta là ai sao?

Bạch Nhân Long Phiêu Thiêu Xuân đứng ở góc tường hốt nhiên kích động âm khản khản hét lên :

- Hắn là Độc Phách.

Lời vừa thốt ra, tất cả bọn chúng mặt mày biến sắc. Thượng Quan Nhất Hùng chết trân nhìn Độc Phách, hắn nắc nhen muốn chứng thực nên nói :

- Trời đất! Mi là Độc Phách?

Độc Phách cười khô khốc :

- Đêm nay không phải vận mạng các vị không may, chỉ là đi sớm một bước mà thôi. Ta có thể bảo đảm bằng hữu của các vị sẽ đuổi kịp trên đường đến hoàng tuyền.

Hít mạnh một hơi, Thượng Quan Nhất Hùng cổ trần định :

- Họ Độc kia! Mi... mi làm sao tìm được đến đây?

Độc Phách thâm trầm nói :

- Là bí mật của ta cho nên không tiện nói ra. Kỳ thực mi biết hay không cũng chẳng quan hệ. Người chết tất chết, biết hay không có gì khác biệt.

Thượng Quan Nhất Hùng nghiêng răng ken két nói :

- Trong đường hội của ta có nội gián. Mẹ nó! Chỉ cần tìm ra tên chó gian tẻ đó, ta không rút gan lóc gan hắn, ta không phải là người.

Độc Phách khô khan nói :

- Mi đã không thể là người rồi, Thượng Quan Nhất Hùng.

Trên mặt nhăn nhó, thô ráp của hắn bao phủ một màu đỏ phẫn nộ. Thượng Quan Nhất Hùng gầm lên :

- Độc Phách, đừng cho rằng mấy lần mi chiếm được tiện nghi thì nghĩa là Quý Vương kỳ không còn người. Động thủ, ai sống ai chết còn chưa tường tận.

Độc Phách nhẹ nhàng phất hoa tuyết trên mình như hoàn toàn không nhìn thấy sự hiện hữu của đám người trước mắt :

- Mỗi một lần, ta đều nghe thấy những lời cuồng ngôn không khác gì nhau. Mỗi một lần cũng đều có kết quả không khác gì nhau. Thượng Quan Nhất Hùng nếu mi cảm thấy mới lạ thì đối với ta đã quá cũ rích rồi.

Tuyền Phong Quải Ngụy Hào đang đứng trước thần điện dựng đôi sấm mây như đôi đao, nói như sấm nổ :

- Phó đường chủ. Không cần nhiều lời với tên họ Độc này. Hắn là kẻ trước nay tâm địa ác độc truy tận sát tuyệt. Trừ phi lấy máu trả máu ra, nói với hắn coi như uống công.

Độc Phách gật đầu nói :

- Đây là lời nói thức thời.

Thượng Quan Nhất Hùng chợt hỏi :

- Huynh đệ Huyền U tọa của ta phải chăng bị mi giết?

Độc Phách thẳng thắn thừa nhận :

- Chính ta!

Mặt Thượng Quan Nhất Hùng lúc trắng lúc xanh, thịt trên hai gò má không ngừng co giật :

- Quả nhiên là tên cầu tặc Độc Phách...

Độc Phách nói :

- Không cần oán hận. Lần này đến phiên chư vị muốn báo oán thù cừu chính là cơ hội.

Thần Hành Giả Tôn Trường Căn ồm ồm đến bộ da bọc xương một con gió đủ bay đi. Người hắn nhỏ thó mà âm thanh cực lớn :

- Mẹ nó! Họ Độc này coi chúng ta như bọn con nít. Mi có bản lĩnh cứ xuất ra đi, để bọn ta sớm đưa mi về châu tiên tổ.

Quan Tài Đình Hạ Sâm, thân hình to đẹp như một cánh cửa cũng hét to theo :

- Lão Tôn nói đúng lắm! Bọn ta năm, sáu người chen vai sát cánh mà lên. Bọn ta gió to bão lớn đều đã thấy qua, trải qua, đừng để họ Độc kia dọa nạt.

Nhất Can Từ La Thụy đã sớm đem ba khúc bạch lạp can của hắn nối thành một cây. Tay hắn nắm chặt can, khuôn mặt to bẹt của hắn nhú lại hắn há đôi môi dày hết lớn :

- Tên Độc Phách chó chết kia! Đêm nay nói cái gì cũng phải tiêu diệt hắn.

Tể Hồn Câu của Độc Phách đã nằm trong tay.

Mục quang chàng nhìn quanh, thông thả nói :

- Các vị ai lên trước hay cùng lên một lượt?

Thượng Quan Nhất Hùng quay đầu nhìn đồng bọn. Đang do dự phải chọn phương thức nào thì thân hình Độc Phách đã giống như một bóng ma phủ chụp tới, đao quang như ánh trăng huyền tung hoành chớp nhoáng.

Ánh sao băng phủ chụp từng góc phòng, mỗi một tác không gian bao trùm bởi gió rít như quỷ khóc. Bảy, tám ngọn đèn bị lay động cực mạnh.

Tiếng binh khí vang lên chan chát. Bóng câu thương giao nhau đầy trời, cũng có máu tươi bắn tung tóe.

Chỉ qua một hiệp, Quan Tài Đinh Hạ Sâm đã bị cắt mất một miếng thịt to trên bả vai. Bạch Nhân Lang Phiên Thiếu Xuân bị chém một đường dài trên lưng. Bọn chúng, thậm chí không biết là lưỡi dao đã cắt vào mình như thế nào.

Hiện giờ Độc Phách đang đứng giữa miếu.

Vuốt mồ hôi trên đầu Thượng Quan Nhất Hùng nắm chặt Vĩ Đà chùy từ từ di động, muốn tìm một góc độ thích đáng lợi nhất để phản kích.

Quan Tài Đinh Hạ Sâm mặt mày méo xệch, không còn thời gian quan tâm đến vết máu tuôn chảy trên vai mình, chỉ toàn lực sử dụng quan tài định hình dạng như cái máu đồng để phòng ngự chống đỡ. Hắn biết rõ miếng thịt mất đi trên vai không lấy được mạng hắn, nhưng chiêu tiếp theo thì còn khó nói.

Thình lình “bóc” một tiếng, sáu tên của Quỷ Vương kỳ đưa mắt nhìn nhau không biết phát sinh chuyện gì. Lại “bóc” một tiếng, ánh sáng trong miếu dần tối đi.

Thượng Quan Nhất Hùng vội ngừng đầu, chỉ thấy ngọn đèn treo trên xà nhà đã tắt ngúm hết hai ngọn. Hắn từ ngạc nhiên đi đến tỉnh ngộ, hét lên :

- Không xong. Họ Độc muốn tắt đèn hỗn chiến trong bóng đêm.

Nguy Hào đang đứng gần cửa, vội vã nói thêm :

- Tắt đèn không phải Độc Phách. Hai viên đã từ bên ngoài ném vào.

Phiên Thiếu Xuân hốt nhiên ớn lạnh, thấp giọng :

- Nói như vậy Độc Phách còn có trợ thủ khác.

Chỉ có một Độc Phách đã khiến bọn chúng thất đờm kinh tâm, nếu Độc Phách có thêm trợ thủ không cần nói cũng đủ biết tình hình hiểm ác thế nào.

Thượng Quan Nhất Hùng chết trân không khác gì đồng bọn. Trái tim hắn như rơi vào hố băng.

Sắc mặt Độc Phách dưới ánh trăng đèn mờ càng âm trầm hơn. Chàng lạnh lùng âm u nói :

- Ta trước nay đều có trợ thủ, bọn mi không ngờ đến, thật đáng tiếc!

Thượng Quan Nhất Hùng bùng tỉnh, căm hận nói lớn :

- Trực diện chiến đấu mới sáng khoái, ẩn nấp trong bóng tối ám toán không phải là anh hùng hảo hán. Họ Độc kia sợ gì không gọi trợ thủ của mi xuất hiện?

Độc Phách thân nhiên nói :

- Muốn hắn xuất hiện hắn tự có thể ra đây. Nhưng mà chỉ cần hắn hiện thân e rằng lạc thú của các vị càng nhiều hơn.

Thượng Quan Nhất Hùng thấp thỏm không yên. Ngoài cửa mỗi trận gió cuộn lên một trận tuyết. Tối âm u không nhìn rõ gì cả, hắn vừa sợ vừa giận răng nghiến ken két :

- Đồ chuột hèn thô bỉ, bọn ngươi sát nhân đoạt mệnh toàn dùng phương cách này.

Độc Phách thân nhiên nói :

- Thủ đoạn các vị cũng không cao minh gì!

Hét to một tiếng, Nguy Hào vọt cao ba thước. Hai cây thiết quải bổ xuống đồng thời hai chân đá lia lịa ngăn đường lui của địch thủ.

Nhất Can Từ La Thụy chọn đúng thời cơ án ngang phía sau đại lập can thế như ngàn cân quét ngang “vù” một tiếng đâm vào sườn Độc Phách. Động tác phối hợp không một kẻ hở.

Độc Phách bước xéo một bước, Tề Hồn Câu đứng sững ngưng tụ.

Đại lập can quét hụt sau lưng chàng, còn đôi thiết quải của Nguy Hào cũng chém hụt trong gang tấc. Nhưng chân phải của họ Nguy đá vào vị trí mà hắn muốn phong tỏa đường lui của đối phương. Vị trí đó đúng là chỗ Tề Hồn Câu ngưng tụ. Một tiếng thét thê thảm đinh tai nhức óc vang lên. Nguyên chân phải của hắn hoàn toàn đã công hiến cho Độc Phách, máu tuôn xối xả rơi xuống đất.

Tể Hồn Câu tức khắc vút lên, hàn quang nặng nề. La Thụy vừa tung đại lập can ra lập tức bị lực đạo của chính mình lôi ngã về phía trước. Câu đao sắc bén chờ đợi sẵn trước ngực hắn.

“Soạt” một tiếng, ngực hắn bị dọc ra, lục phủ ngũ tạng tức thời tuôn ra xối xả. Điều kỳ dị là La Thụy không kêu la tiếng nào. Trong chớp mắt, máu rơi hồn lìa, lúc đó “bốc, bốc” hai ngọn đèn lại bị tắt ngúm. Ánh sáng trong miếu càng âm u hơn.

Một bầu không khí rờn rợn bao trùm tứ phía. Quang cảnh rợn người còn mang mùi vị chết chóc nơi chốn âm ty.

Trên xà nhà còn sót lại ba ngọn đèn, ba ngọn đèn xanh leo lét, trắng bênh bệch.

Độc Phách vẫn đứng bất động, nhưng chàng càng không có động tác, bốn tên còn lại của Quý Vương kỳ càn kinh tâm động phách. Tên nào cũng thấy nguy hiểm gần kề. Những tên nằm dài dưới đất không phải là bằng chứng sao?

Mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng trên trán, Thượng Quan Nhất Hùng, Phiến Thiếu Xuân, Tôn Trường Can, Hạ Sâm áo đã ướt đầm mồ hôi, dán chặt vào da thịt chúng. Bốn tên không hèn mà cùng một ý niệm là phải đào mạng như thế nào.

“Phụt” một tiếng nữa lại tắt thêm một ngọn đèn nữa.

Độc Phách không có hành động nào. Tể Hồn Câu của chàng vẫn hoành yên ngang ngực, ánh hàn quang như nước mùa thu lóe lên. Trong màn mờ lung u hoặc, bầu không khí sát cơ càng nặng nề hơn.

Bên ngoài hoang miếu đã có tiếng bước chân nhẹ đến gần. Tiếng bước chân tuy nhỏ lại nghe rất rõ ràng, nó hợp với tiếng tuyết rơi xào xạc, giống với tiếng gió thổi vù vù giống như gió và tuyết đã mang đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tể Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Mây đen phủ nguyệt quang

Nam Cung Vũ tay cầm ngân thương cười hi hi từ ngoài cửa đi vào. Bộ dạng của lão vô cùng vui vẻ giống như không phải đến đây tham gia trận tử chiến, mà giống như đi dự yến tiệc ở nhà bằng hữu trở về.

Độc Phách chậm rãi mở miệng nói :

- Ta không phải nói qua sao? Trợ thủ của ta khi cần xuất hiện hẳn lập tức xuất hiện.

Vác ngân thương trên vai, Nam Cung Vũ hơi khom người nho nhã, hữu lễ chào hỏi bọn bốn người trong Thượng Quan Nhất Hùng :

- Các vị lão huynh, hạnh ngộ, hạnh ngộ! Tại hạ đến chậm một bước, thất lễ, thất lễ! Mong chư vị bao dung thứ lỗi...

Bốn tên của Quý Vương kỳ không còn hơi để cười không còn lời để đáp. Chúng chỉ hy vọng lão bằng hữu tay cầm ngân thương này tốt nhất là đừng đến đây.

Ngẩng đầu nhìn hai ngọn đèn trên xà nhà, rồi Nam Cung Vũ nhe răng cười nhìn Độc Phách :

- Thế nào? Bằng hữu, thủ pháp của ta chuẩn xác chứ? Mỗi lần đều trúng không rơi vào khoảng không viên đá nào?

Độc Phách nói :

- Rất có tiến bộ. Mấy vị bằng hữu này của bọn ta đại khái là càng thích thú thứ bản lĩnh khác của huynh như thế nào.

Nam Cung Vũ quay lại qua khom người với bốn tên đối địch :

- Giang hồ mạt học xin chỉ giáo!

Nuốt một ngụm nước bọt, mặt Thượng Quan Nhất Hùng càng bao phủ sự sợ hãi nói :

- Không cần khách sáo như vậy, ta chỉ muốn hỏi mi. Mi là thần thánh phương nào?

Nam Cung Vũ cười nói :

- Độc Phách chỉ có một hảo bằng hữu, họ Nam Cung tên Vũ. Hi hi... Nam Cung Vũ chính là tại hạ.

Thượng Quan Nhất Hùng sắc mặt tang thương hỏi :

- Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ?

Nam Cung Vũ cố cười nói :

- A! Thượng Quan lão huynh, hãy còn có huynh biết tiểu danh tiểu tánh của ta. Không đơn giản! Quả nhiên không đơn giản!

Thượng Quan Nhất Hùng vuốt vuốt Vĩ Đà chùy của hắn giọng cảm hận nói :

- Họ Nam Cung kia, sự tình đã đến nước này, đừng nói lão chỉ là một Thất xảo thương, dù cho hôm nay đến đây là đại la kim tiên, bọn ta cũng liều mạng đến cùng.

Nam Cung Vũ tức khắc biến sắc :

- Mẹ nó! Thật là đồ vô lễ. Hảo ngôn mi không muốn nghe, lời mi nói không giống của con người. Họ Thượng Quan kia, mi không biết điều với ta chẳng lẽ ta lại lễ nghĩa với mi.

Thượng Quan Nhất Hùng hét to :

- Mi ép người thái thậm, bọn ta thà chết không chịu nhục.

Nam Cung Vũ cười khanh khách :

- Có chí khí! Thượng Quan Nhất Hùng, ta muốn xem cách thà chết không chịu nhục của bọn mi như thế nào.

Độc Phách nói :

- Nam Cung, đến giờ rồi phải lên đường thôi. Bọn ta tiễn họ lên đường.

Chợt hét to một tiếng quái dị, Thần Hành Giả Tôn Trường Căn hơi lay động thân mình đã lướt lên phía trước. Hành Giả còn bằng gỗ tảo đâm thẳng vào ngực Nam Cung Vũ.

Nam Cung Vũ ngân thương quét ngang, cười ha hả nói :

- Hảo bằng hữu, đầu nhỏ nhưng gan không nhỏ!

Hành Giả còn của Tôn Trường Căn không ngờ chạm trúng ngân thương quét ngang đã tức tốc thu hồi. Thân còn vút lên đập xuống đỉnh đầu Nam Cung Vũ.

Ngân thương của Nam Cung Vũ đột ngột bùng ra một điểm sao lạnh, tốc độ nhanh hơn cơn thể mà bắn vào đối phương.

Quan Tài Đinh Hạ Sâm lướt bộ đến cạnh, chùy đỉnh hình đồng mâu giương cao, hùng dũng đâm vào yết hầu họ Nam Cung.

Lúc này Tôn Trường Căn xoay còn vun vút xem như muốn kích thẳng vào điểm sao lạnh đang bay đến. Kỳ thực, hắn theo hắn theo vận chuyển của lực đạo, thân hình lác lác, lác lác mấy cái, người đã đến ngay cửa, chú ý đảo đầu của họ Tôn đã quá rõ ràng.

Nam Cung hai tay nắm thương đâm mạnh vào chùy đỉnh đánh tới của Hạ Sâm. Trong ánh kích nảy lửa, hắn vội lên tiếng cảnh cáo :

- Tiểu tử muốn chạy...

Độc Phách đứng yên bất động, Tể Hồn Câu cử ngang trước ngực. “Vút” một tiếng, bay ra ánh điện lạnh hình trăng liềm lướt đi như ánh sáng chiều phía cực tây lóe lên.

Một dòng máu tanh hôi phụt ra. Thân hình Tôn Trường Căn. Không sai, đã nhảy qua ngoài miếu. Nhưng hắn lại quên đi một vật - đầu của hắn - đầu của hắn đang lăn đi dưới đất.

Nam Cung Vũ ngân thương vun vút như sự chuyển động của độc xà, lão hét to :

- Có đệ rồi. Độc Phách!

Thượng Quan Nhất Hùng mắt như đứng tròng, Vĩ Đà chùy toàn lực quét về Độc Phách. Thân chùy trầm trọng, đen bóng. Hắn dùng toàn lực thi triển “ầm ầm” như tiếng sấm, uy thế kinh người.

Độc Phách vẫn bất động, mục quang nhìn theo di chuyển của thân chùy.

Trong khoảnh khắc Đà chùy gần chạm đến, cước bộ nhẹ nhàng lướt nhẹ, nửa thân trên uốn ngược ra sau, câu phong đâm lên.

Xoẹt một tiếng, một mảng da thịt lớn bên sườn trái của Thượng Quan Nhất Hùng theo thanh âm rơi ngọt xuống đất.

Thượng Quan Nhất Hùng cảm thấy cả vùng sườn trái lẫn lưng của hắn bị một dùi sắt nóng đâm thọc vào. Sự thống khổ thấu tim gan cơ hồ xé nát phế phủ hắn, hắn hét lên như khóc, thân ngã nhào, miệng kêu lên như điên khùng :

- Người đầu cứu mạng!

Bạch Nhân Lang Phiên Thiểu Xuân miễn cưỡng nhảy lên. Đôi đoàn kiếm sắc bén phân ra đâm vào ngực, bụng Độc Phách. Kiếm chiêu vừa bung ra, hắn đã vội khom lưng nghiêng vai thoái lui ánh kiếm hoang động.

Độc Phách vẫn đứng yên bất động. Chàng nhìn chính xác góc độ lui ra của Phiên Thiểu Xuân. Tề Hồn Câu đã huyền ảo xuất hiện. Đến lúc Bạch Nhân Lang phát giác ra thì lưỡi đao đã âm trầm chặn ngang trước mặt muốn xoay chuyển hướng nào đều không xong.

Một cảnh tượng ghê gớm xảy ra trong chớp mắt, nửa thân trên Phiên Thiểu Xuân văng một nơi, nửa thân dưới ngã một nẻo. Chỗ bị cắt ngang máu thịt vọt xung quanh, ruột gan còn đang co giật. Thân thể bị cắt hai của hắn vô cùng quái đản kinh dị.

Đôi mắt Thượng Quan Nhất Hùng đỏ ngầu bị hận hết :

- Đồ lang độc, ta liều chết với mi!

Độc Phách một lời không nói, chính diện vùng câu chém ra.

Thân hình Thượng Quan Nhất Hùng lay động như lá sen lay động trước gió. Trong sự lay động, Vĩ Đà chùy ầm ầm kích ra giống như sóng đột ngột cuộn lên đột ngột không dứt khiến cả tòa nhà miếu lắc lư.

Tề Hồn Câu chính diện chém ra thành linh mất đi tông tích. Độc Phách vươn vai lên như quái đản xoay chuyển lướt đi chung quanh miếu đường thân pháp cực nhanh không lời nào tả xiết.

Thượng Quan Nhất Hùng liều mạng truy kích bóng của Độc Phách mà bóng đó lúc lên lúc xuống, chợt đông chợt tây nhanh tợ chim bằng, lại giống như u linh vất vưởng, họ Thượng Quan từng chiều rơi vào khoảng không, từng bước rút lại phía sau. Thoáng chốc, mờ hôi tuôn ra như suối, hắn thờ hồng hộc như con trâu già.

Thế là Độc Phách bắt ngờ uốn người, câu đao từ cõi môn lưng chợt hiện ra như một dòng điện lạnh từ trời cao đã ma vương.

Thượng Quan Nhất Hùng thu chùy ngăn trở nhưng đã chậm nửa tắc, câu phong lướt đến ngang yết hầu của hắn. Máu tanh từ cổ hắn bắn vọt ra ào ào. Cả người của hắn bị luồng lực đạo đẩy lui mấy thước văng vào vách tường rồi ngã nhào xuống đất.

Quan Tài Đình Hạ Sâm chợt thấy Thượng Quan Nhất Hùng chết thảm, sợ đến hồn phi phách tán, tay chân mềm nhũn, bước chân lão đảo mà ngân thương của Nam Cung Vũ như rồng cuốn lấy hắn nhất thời nhanh như sao xẹt đâm vào ngực của hắn.

Độc Phách ra dấu với Nam Cung Vũ, hai người không chần chờ tức khắc thoái lui ra khỏi miếu.

Gió tuyết đầy trời vẫn bay bay. Thoáng chốc, hình bóng hai người đã biến mất vào trong bóng đêm.

* * * * *

Mấy hôm nay thần sắc Phùng Đức Ân âu sầu tinh thần bài hoại.

Độc Phách và Nam Cung Vũ đương nhiên biết vì sao hắn như vậy? Lập trường mâu thuẫn, áp lực của song phương xung đột, giữa ân nghĩa và đạo nghĩa khiến một hán tử cường tráng bị giằng xé đến tình trạng thảm hại.

Trong rừng trúc, Độc Phách chấp hai tay lững thững. Bộ dạng chàng như an nhiên tự tại, kỳ thực trong lòng đầy tâm sự. Ngay cả Nam Cung Vũ đang ngồi trên tảng đá xanh đối diện cũng mất đi nụ cười vốn có, đôi mày nhíu lại.

Độc Phách dừng lại, thấp giọng nói :

- Bọn ta làm phiền Phùng huynh như vậy phải chăng hơi quá rồi. Không sai là bọn ta cứu lấy mạng hắn, nhưng tình hình trước mắt mà nói giống như ta ép hắn đến on. Đệ cảm thấy không được thoải mái.

Nam Cung Vũ vận vẹo tai của mình nói :

- Lão Phùng gần đây luôn mặt ủ mày ê, dáng điệu như mạng tâm sự trùng trùng, tinh thần lúc nào cũng nóng nảy hoang sợ, đủ thấy hắn đang chịu áp lực quá nặng nề. Độc Phách, cứ tiếp tục thế này, huynh e sẽ sớm lộ chuyện. Bọn ta nhìn ra tâm sự hắn, người khác lẽ nào không nhìn ra?

Gật đầu Độc Phách nói :

- Cũng không trách hắn tâm tình khổ não, mắt thấy huynh đệ đồng hội lần lượt bị chết thảm, từng thi thể lần lượt đưa về, thậm chí đều là hậu quả do

mình thông tin tức ra ngoài mà gây nên, lương tâm cắn dứt, xấu xí, ngày tháng tích lũy u uất càng nặng nề...

Nam Cung Vũ mặt ngưng trọng nói :

- Muốn giúp bạn ta cố nhiên là lão Phùng tự nguyện, nhưng lúc hắn tự nguyện đại khái không nghĩ đến tình hình lại thảm khốc như vậy. Trách nhiệm đè nặng lên lương tâm hắn. Đứng ở vị trí hắn mà nói chỉ còn cách nghiêng răng, nắm chặt tay mà chịu đựng thì không còn cách khác. Nếu bạn ta hiểu việc, lẽ ra phải suy nghĩ thay cho hắn. Độc Phách, cho dù bạn ta cứu được mạng lão Phùng, báo đáp của người ta như vậy quá đủ rồi.

Độc Phách nói :

- Ý huynh là...

Nam Cung Vũ nói :

- Đến đây là chấm dứt đừng ép lão Phùng nữa.

Độc Phách dứt khoát nói :

- Được rồi!

Thở phào một tiếng, Nam Cung Vũ có chút nhẹ nhõm nói :

- À! Có quyết định này huynh cảm thấy đầu óc có chút nhẹ nhàng. Độc Phách, đệ không biết đâu, mỗi lần nhìn thấy lão Phùng mặt sầm mây khổ, hồn phách thân thơ, huynh cũng buồn bã theo. Khó từ đâu mà đến ư? Vì việc của mình khiến người ta sống trên dầu sôi lửa bỏng.

Độc Phách cười cười nói :

- Thế thì nơi này chúng ta cần lưu lại không?

Nam Cung Vũ đáp :

- Muốn cắt đứt phải dứt khoát đến cùng, bạn ta ở đây vạn nhất phong phanh chuyện lộ ra không phải liên lụy đến lão Phùng sao? Theo ý huynh, nói rõ với hắn sự tình càng sớm càng tốt.

Ngắt một lá trúc phủ tuyết, Độc Phách đưa lên môi nhấp những giọt băng lạnh, bình thản nói :

- Cứ làm như vậy Nam Cung.

Từ tảng đá xanh lớn đứng dậy, Nam Cung Vũ đưa mắt nhìn quanh mấy phần cảm khái nói :

- Nơi này coi như ẩn trí bao nhiêu ngày, nói bỏ đi huynh có chút quyến luyến.

Độc Phách mặc nhiên, tâm tình của chàng chẳng khác gì Nam Cung Vũ.

Bên cạnh bếp lò ấm áp, sau khi Nam Cung Vũ tỉ mỉ phân tích, Phùng Đức Ân sắc mặt sững sờ, bật dậy, âm thanh khàn đục, có vẻ giận dữ :

- Nhị vị đại huynh hiểu lầm cả rồi, ta không có ý niệm sợ hãi cũng quyết không sợ bản thân gặp chuyện liên lụy, ta biết mình đang làm gì. Ta càng minh bạch vì sao phải làm như vậy. Một mạng này ngày nay của Phùng Đức Ân vốn là do nhị vị đại huynh mang cho. Có thể cùng Xuân Hoa xúm họp đến hôm nay cũng là do nhị vị đại huynh thành toàn. Nếu ta không biết báo đáp, nói rồi nuốt lời còn kể là người sao? Nhị vị đại huynh cứ tiếp tục việc của mình, đừng ra đi, nếu không Phùng Đức Ân này cả đời khó yên.

Nam Cung Vũ ngồi trên giường, khoát tay sắc mặt vui vẻ nói :

- Tâm lý của Phùng huynh, bạn ta đều hiểu, hơn nữa vô cùng cảm kích. Lão Phùng, bạn ta không phải nói huynh lo sợ mà thoái lui, càng không nói huynh nói lời rồi nuốt lời mà trái lại, những điều phải làm huynh đã làm rồi, thậm chí đã làm những gì cần làm. Nói thực, người thì ân lễ ra không cần hỏi báo, ngược lại huynh đệ ta trong tình thế này đã nhận quá nhiều sự hỏi báo của huynh. Đối với bạn ta mà nói trong lòng xấu hổ, đối với huynh mà nói không còn gì phải day dứt, bất an. Hiện giờ ai cũng không nên thiếu nợ ai. Giả sử ngày nay cứ để huynh gánh lo sợ, chịu nhọc nhằn. Bạn ta không tránh khỏi vượt qua bốn phận...

Phùng Đức Ân thống khổ nói :

- Không! Ta không đồng ý...

Độc Phách chậm rãi tiếp lời :

- Phùng huynh. Nam Cung nói đều là lời từ phế phủ. Chỗ khó xử của huynh, bạn ta đều hiểu. Từ sau việc của bạn Thượng Quan Nhất Hùng, mắt thấy huynh ngày càng u trầm, tinh thần sáng sủa, thực khiến huynh đệ ta bất an. Nỗi đau ân oán trong lòng huynh, sự giằng xé lương tâm của bạn ta hoàn toàn thông hiểu. Vì có thể thông hiểu nên bạn ta hoàn toàn cảm thông cho huynh. Phùng huynh, bạn ta vĩnh viễn ghi nhớ tất cả những việc huynh vì bạn ta mà

ra sức.

Phùng Đức Ân lẩm bẩm :

- Nhị vị không hiểu ta, không hiểu ta...

Độc Phách nói :

- Phùng huynh, huynh có lập trường của huynh, có cuộc sống và tương lai của huynh, những điều này không nên vì bọn ta mà chịu ảnh hưởng. Trước khi bị phá hủy bọn ta có trách nhiệm giải thoát huynh. Trong này không có hiểu lầm, không có ân tình, càng không có giận hờn chỉ có sự chân thành của hai hảo bằng hữu đối với huynh. Nam Cung huynh nói đúng, huynh không thể tiếp tục thiếu nợ ai.

Hai bàn tay vò mạnh lên mặt, Phùng Đức Ân dung mạo tang thương nói :

- Độc huynh, xem ra nhị vị đã quyết rồi.

Độc Phách nói :

- Không sai. Đến lúc chia tay phải chia tay thôi.

Phùng Đức Ân thất thần hỏi :

- Tại sao ngay cả ở lại đây cũng không được? Độc huynh, nơi này tiện lợi hơn bất cứ chỗ nào.

Độc Phách nói :

- Ta và Nam Cung huynh đều rất thích ở đây. Vấn đề là sợ ở lâu liên lụy đến huynh. Đã muốn giải thoát cho huynh không thể lưu lại một cái đuôi. Nếu không coi như phí cả tâm

Thở dài Phùng Đức Ân nói :

- Nhị vị đại huynh, ta rất quyến luyến...

Nam Cung Vũ cười ngắt lời :

- Ngày sau tất sẽ có cơ hội tái ngộ, quyến luyến làm gì. Phùng huynh, huynh đã tận nghĩa tận nhân rồi.

Phùng Đức Ân buồn bã hỏi :

- Thế thì nhị vị khi nào ra đi? Đi về đâu?

Nam Cung Vũ nói :

- Định sáng sớm mai đi. Tất nhiên sẽ đi về vùng phụ cận bên tả. Huynh biết là không đánh tan bọn Quý Vương kỳ, bọn ta không thu tay.

Độc Phách tiếp lời :

- Nhưng mà ta chỉ dựa vào sự mờ mịt của mình, e rằng không thuận lợi như những lần trước.

Hơi suy nghĩ, Phùng Đức Ân bắt đầu nói :

- Như vậy đêm nay vốn do ta trực nhật chờ ta tìm người đổi ca rồi nhanh chóng trở về tiến hành nhị vị đại huynh. Để ta bảo Xuân Hoa chuẩn bị.

Độc Phách lắc đầu nói :

- Hà tất phải phiền hà như vậy, Phùng huynh.

Phùng Đức Ân thương cảm nói :

- Độc huynh, sớm mai chia biệt không biết lúc nào mới có cơ duyên cùng nhị vị đồng ầm. Chỉ một chút tâm ý này, nhị vị đều không nỡ cho ta sao?

Nam Cung Vũ vội nói :

- Lão Phùng đã nói vậy. Độc Phách, bọn ta cung kính bắt như từng mệnh.

Độc Phách miễn cưỡng nói :

- Đơn giản được rồi Phùng huynh.

Phùng Đức Ân lúc này mới mỉm cười, hắn vừa đi ra ngoài vừa lên tiếng đáp :

- Chỉ mấy món rau xuống, ta dặn dò Xuân Hoa làm thêm vài món nóng.

Nhìn theo bóng lưng vội vã đi ra của họ Phùng, Độc Phách không nén được thờ dài nói :

- Nam Cung huynh, Phùng huynh là người trọng tình trọng nghĩa. Huynh không thấy bộ dạng vừa rồi của hắn thực khiến đệ cảm động.

Nam Cung Vũ nghiêm sắc nói :

- Cho nên bọn ta không thể tiếp tục liên lụy hắn. Nếu đổi thành kẻ không có tấm lòng, ta đương nhiên biết cách tiếp tục lợi dụng.

Độc Phách cũng mỉm cười, buồn bã nói :

- Phương diện này đệ biết huynh là kẻ chuyên nghiệp.

Lắm bầm mắng mấy câu, Nam Cung Vũ liếc nhìn Độc Phách một cái rồi lấy quyển sách cờ từ trong tay áo lật ra xem, không thèm nhìn Độc Phách.

* * * * *

Trời vừa tối, bầu trời lại nổi lên tuyết nhẹ. Gió không lớn nhưng từng luồng âm lạnh kéo đến.

Ai chi cần đi một vòng bên ngoài chắc chắn sẽ đông cứng tay chân.

Xuân Hoa bận trong bận ngoài, chạy tới chạy lui. Thức ăn đã bày đầy mâm, rượu nóng mấy bình. Hoa điều từ mấy hũ, muốn uống loại gì tùy ý. Đây đúng là một tiệc tiền hành.

Phùng Đức Ân quả nhiên đứng y hẹn sớm trở về giúp Xuân Hoa một tay.

- Lúc này rượu thịt đã bày đầy đủ, hỏa lò cũng đã đốt lên. Khắp phòng ấm áp, khách chủ chia nhau cùng ngồi.

Phùng Đức Ân và Xuân Hoa thân phận chủ nhân nên đứng dậy trước, song song bung chung rượu kính từ Độc Phách và Nam Cung Vũ.

Tiếp theo, huynh đệ Độc Phách hồi kính chủ nhân xong. Lễ nghĩa vừa dứt, Phùng Đức Ân không nén được thờ dài nói :

- Ngày mai ly biệt không biết khi nào tương ngộ, sự thế như giấc mộng.

Nam Cung Vũ gấp một miếng thịt cho vào miệng vừa nhai vừa cười nói :

- Bỏ quách việc đa sầu đa cảm đi. Cổ nhân nói thiên hạ không có tiệc rượu nào không tan, lại nói núi cao sông dài, tương hội tất có ngày. Tan đâu này hợp đâu kia. Đòi người tóm lại chỉ có bấy nhiêu.

Phùng Đức Ân uống một hớp rượu cười khổ nói :

- Nam Cung huynh thật sáng khoái, nhìn đã thông hiểu sự đời.

Nam Cung Vũ vuốt mép nói :

- Lang bạt giang hồ, kiếm cơm ăn trong đao kiếm tình cảm không phải không phong phú. Nếu không khi ngộ sự không phân biệt rõ hắc bạch trắng đen, do dự vương vãi làm sao hoàn thành được hai chữ trung hiếu.

Độc Phách uống cạn một chung, trầm ngâm nói :

- Kỳ thực, bọn ta và Phùng huynh mau chóng gặp nhau là điều không cần nói. Chỉ là trong trường hợp nào, gặp nhau có thể nhận nhau không, có được thân thiết nữa không...

Trong đáy mắt lướt qua một màn âm u, Phùng Đức Ân trầm trầm nói :

- Tốt nhất không nên gặp nhau trong tình hình đó, nếu gặp nhau thì khó khăn biết bao.

Nam Cung Vũ phản đối :

- Lão Phùng huynh sai rồi. Người sống trên đời giống như diễn kịch trên sân khấu, vai nào đóng vai đó, diễn vai nào phải đạt vai đó. Mặc cho huynh ca hát gian khổ ngàn lần không thể lộ ra, nếu không hậu quả nghiêm trọng, phiền phức rất nhiều.

Xuân Hoa ngồi một góc bàn không nén buồn bã nói :

- Nam Cung gia nói đúng lắm. Đức Ân bất luận ở trường hợp nào huynh đều phải trấn định đối phó, nhất thiết không được lộ sơ hở. Bọn người đó thấy mất giết đáng ghi tâm sự trùng trùng nếu huynh để chúng nghị kỵ thì đến nơi đâu để cầu toàn thân chứ?

Phùng Đức Ân cố ý bình thản nói :

- Cần trọng đương nhiên cần trọng, nhưng bọn chúng muốn nắm được bím tóc ta không dễ vậy đâu. Tiếp xúc với bọn này tám, chín năm bọn chúng không ai là không có bí mật. Nói bọn chúng muốn điều tra đến cùng chuyện của đồng bọn trước nay chưa từng có.

Độc Phách cười nói :

- Tóm lại nhất thiết cẩn thận mới được. Huynh không thể để Xuân Hoa cô nương ngày đêm âu lo về huynh.

Phùng Đức Ân vội nói :

- Ta hiểu rồi, Độc huynh, ta hiểu rồi.

Nuốt một miếng thịt vào miệng, Nam Cung Vũ chép chép miệng :

- Chỉ cần lúc nào lão Phùng cũng nhớ đến Xuân Hoa cô nương thì huynh càng đóng tuồng càng giống.

Gương mặt phấn của Xuân Hoa thoáng ửng hồng, cười cười không được, nói cũng không ra vội cầm tay áo che mặt, e thẹn như thiếu nữ khuê các.

Phùng Đức Ân nói :

- Xuân Hoa, cố nhiên là nhớ rồi. Tính mạng cũng là của mình. Người cũng chỉ có một mạng sao không trân quý được. Nam Cung huynh an tâm. Bất luận trường hợp nào, ta bảo đảm giữ được bình tĩnh.

Độc Phách tự mình斟 rượu, chàng nâng ly nói với Phùng Đức Ân :

- Ta lại kính hiến bằng hữu một chung. Đêm nay ta uống cho say.

Trong lúc Phùng Đức Ân và Xuân Hoa uống cạn ly rượu lại phát giác Độc Phách thu hồi ly rượu đang cầm, đồng thời nụ cười ngưng tụ mặt nhăn nhó đáng sợ.

Xuân Hoa vừa thấy tình hình như vậy, kinh ngạc hỏi :

- Sao vậy, Độc gia? Không phải huynh muốn uống cạn, sao lại ngừng lại?

Phùng Đức Ân có kinh nghiệm hơn, hẩn nắm chặt tay Xuân Hoa rồi thấp giọng hỏi :

- Độc huynh, phải chăng huynh nghe được tiếng động khác thường?

Gật đầu, Độc Phách không lên tiếng. Chàng nghiêng đầu lắng nghe, chú định tâm thần như kẻ tham thiền.

Khoảnh khắc sau, Nam Cung Vũ cũng biến sắc giọng lão khô cứng nói :

- Không sai! Độc Phách, có người ở bên ngoài. Hơn nữa, nhân số không ít đâu.

Phùng Đức Ân nghe ngóng lập tức rung mình biến sắc :

- Nam Cung huynh, huynh nói là bọn dạ hành đã đến rồi?

Độc Phách trả lời thay cho Nam Cung Vũ :

- Phùng huynh, nói rõ hơn bọn ta đã bị bao vây. Từ tiếng bước chân và vai áo phất trong gió mà phán đoán, bọn họ từ tứ phía bao vây. Hơn nữa, thấy thủ đoạn của bọn này cao cường, khi ta vừa phát giác thì họ đã đến gần.

Xuân Hoa không ngừng run rẩy, sắc mặt hồng phấn đã biến thành trắng xanh. Nàng co rút nép người vào Phùng Đức Ân, răng đánh cồm cộp hỏi :

- Đức Ân... làm sao đây? Bọn ta phải làm sao?

Phùng Đức Ân kiên cường trấn định nói :

- Đừng sợ, Xuân Hoa. Tất cả có huynh.

Độc Phách chợt xòe tay, nâng ly uống cạn chung rượu, tay áo chùi miệng, chàng thản nhiên hỏi :

- Phùng huynh, nhớ lại xem lúc trở về đường hội Quý Vương kỳ có lộ ra sơ hở gì không?

Phùng Đức Ân chắc chắn nói :

- Không có. Tuyệt đối không có. Trừ phi ta tìm Kỳ Dững thay phiên trực, đồng bọn trong đường hội ta chỉ chào hỏi qua loa ngay lời nói cũng không được mấy câu.

Độc Phách lại hỏi :

- Cũng không phát giác tình hình lạ thường?

Lắc đầu, Phùng Đức Ân gắng gượng nói :

- Hoàn toàn giống bình nhật, một chút cũng không có gì lạ.

Độc Phách chau mày nói :

- Kỳ quái! Khe hở lộ từ đâu?

Nam Cung Vũ thôi thúc nói :

- Bọn họ đã lần lần đến gần, Độc Phách, mặc cho khe hở từ đâu. Tóm lại là có khe hở nếu không bọn họ làm sao tìm được đến đây? Đừng nói chuyện phiếm này nữa. Bọn ta phải chuẩn bị khai chiến.

Độc Phách đưa mắt nhìn Phùng Đức Ân nói :

- Huynh đánh hay không đánh?

Nghiến răng, Phùng Đức Ân kiên quyết nói :

- Đánh! Không đánh chúng cũng không tha ta.

Độc Phách nói :

- Xuân Hoa cô nương hãy nấp ở bên trong, bất luận nghe tiếng động gì cũng không được xuất hiện. Mục tiêu của đối phương là huynh đệ của bọn ta, nhất thời họ không màng đến cô nương. Nếu kết quả bọn ta thắng thì không cần phải nói, vạn nhất thua cô nương nhất định kiếm cơ thoát thân. Tốt nhất là dự liệu một địa điểm sau này gặp mặt.

Xuân Hoa một mặt co rút, một mặt nắc nhen nói :

- Tiện nữ... tiện nữ biết... thậm chí nơi ẩn náu lúc khẩn cấp, tiện nữ đã sớm ước định với Phùng Đức Ân.

Chậm rãi đứng dậy, Độc Phách nói :

- Tốt lắm! Ta có thể bảo đảm với nàng, bọn ta tận hết sức mình bảo toàn Phùng Đức Ân.

Xuân Hoa vừa khóc vừa quay người trở vào. Phùng Đức Ân muốn nói lại thôi, chỉ thờ dài một tiếng.

Nam Cung Vũ tuốt ngân thương khỏi bao, thuận tay tắt ngọn đèn.

Trong phòng tối đen không thanh không tiếng, tiếng khóc cũng nén lại.

Không biết là hù dọa ai mà từng tia hàn quang trên ngân thương lạnh như mắt.

Tiếng động bên ngoài hỗn tạp vang lên, càng lúc càng đến gần, càng lúc càng nghe rõ.

Gió tuyết đã ngừng.

Giờ khắc đến rồi.

Việc thế gian đều là như vậy.

Giờ khắc đến rồi. Bất kể muốn hay không muốn đều phải đối diện với nó.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Khấp nơi búa thiên la

Trong phòng hiện giờ không hoàn âm u vì ánh sáng phản chiếu lấp tuyết ở bên ngoài, tựa như phong cảnh dưới ánh trăng tròn. Trong ánh sáng ngà huyền ảo, mỗi một ngọn đuốc lần lượt đốt lên khiến một vùng sáng rực như ban ngày.

Độc Phách, Nam Cung Vũ, Phùng Đức Ân chen vai đi ra. Đến cửa ba người đứng thành một hàng. Họ lăm liết hiên ngang đối diện với địch nhân trước mắt. Bọn địch nhân như bước tường sắt bao vây họ vào giữa. Dưới ánh đuốc bập bùng xanh đỏ, một người trung niên, thân hình cao to mày rậm mắt phụng đã chậm rãi bước lên trước. Tư thế người này trầm ổn, đứng mãnh cử chỉ ung dung.

Trong khoảng khắc dường như có một luồng anh khí uy dũng khiến mọi người nể sợ.

Tên Lục Bích Nhân Mị Thương Ba trước nay quen thói quát nạt, lại buông hai tay tư thế cực nghiêm cung đứng hầu phía sau. Tên đầu lĩnh của Báo phòng như thấp lại còn phân nửa.

Lúc này, Độc Phách cảm thấy Phùng Đức Ân đứng bên cạnh da thịt co giật, hô hấp co rút, bất giác tự động bước lên khom người.

Nam Cung Vũ liếc thấy, thấp giọng nói :

- Chắc đây là Dịch Dung Cương ngự giả thân chính.

Độc Phách trầm mặc nhìn Dịch Dung Cương đang đứng ngoài năm thước.

Còn Dịch Dung Cương mặc áo tử bào, mắt cũng không chớp đang quan sát chàng.

Song phương đang ở tình hình “Vương Kiến Vương”.

Bước lên một bước. Lục Bích Nhân Mị Thương Ba thấp giọng nói :

- Bẩm Đại chương kỳ, kẻ tóc bạc áo đen kia là Độc Nhất Dao Độc Phách.

Hơi ngẩng đầu Dịch Dung Cương ôm quyền nhìn Độc Phách :

- Dịch Dung Cương kiến lễ Độc huynh!

Độc Phách ôm quyền hồi lễ, thân nhiên nói :

- Đại chương kỳ khách sáo.

Dịch Dung Cương trầm giọng nói :

- Hồ danh long uy của Độc huynh, Dịch mỗ cữu ngưỡng đã lâu, chỉ hận vô duyên vô phận. Độc huynh và thủ hạ của Dịch mỗ nhiều lần tương hội, nhưng lần nào cũng xảy ra giao tranh. Ta than thở không cùng, may mắn hôm nay được ngộ thấy Độc huynh, coi như viên mãn nguyện vọng lâu nay của Dịch mỗ.

Độc Phách cười cười nói :

- Nguyện vọng của Đại chương kỳ e rằng là muốn ăn thịt lột da ta.

Dịch Dung Cương thần sắc bất động nói :

- Không giấu gì Độc huynh, giữa hai ta không thể phủ nhận là có cừ thù thâm sâu cần phải trực diện giải quyết, kéo dài không phải là biện pháp hay. Đêm nay ta đến chính là để giải quyết vấn đề này.

Độc Phách nói :

- Ta hiểu!

Dịch Dung Cương thở dài nói :

- Độc huynh, bọn ta vốn không thù oán nước sông không phạm nước giếng. Ta hỏi trước nay chưa từng đắc tội với huynh vì sao Độc huynh lại ngang nhiên cướp đoạt muội tử của ta?

Độc Phách thân nhiên nói :

- Có nguyên nhân, Đại chương kỳ.

Dịch Dung Cương nhần lại hỏi :

- Theo ta được báo Độc huynh cướp muối tử của ta là do nhận sự ủy thác của người khác. Không phải vì Độc huynh có ý đồ với Dịch muối. Độc huynh, lời này đúng không?

Độc Phách thẳng vai nói :

- Không sai!

Dịch Dung Cương hỏi :

- Có thể nói người đó là ai không?

Độc Phách lắc đầu :

- Ta không thể nói, Đại chương kỳ. Chỉ ít là hiện giờ không thể nói.

Dịch Dung Cương ngưng trọng nói :

- Lời đáp của Độc huynh không ngoài sở liệu của ta, nhưng ta mạo muội nói rằng ta phải bách bức Độc huynh thổ lộ ra thân phận người đó vì thế phương thức vận dụng e rằng hơi thô lỗ.

Độc Phách nói :

- Điều này có thể thấy rồi, Đại chương kỳ. Đến lúc này ta cũng không cảm thấy ra ngoài dự đoán của ta.

Lục Bích Nhân Mị Thương Ba đưa cặp mắt phần nộ nhìn Độc Phách. Hắn cười âm lạnh :

- Họ Độc kia, cuộc chiến hôm nay không giống trước đây. Mi cứng đầu muốn đem châu châu đá xe, tự chuốc lấy diệt vong. Chi bằng sớm thức thời dập đầu chịu trời, tránh sự di hận về sau.

Độc Phách thần nhiên nói :

- Thương đầu nhi, bọn ta không phải đã từng biết nhau rồi sao? Theo mi thấy Độc Phách này giống như hạng người dập đầu chịu trời à?

Sắc mặt Thương Ba có mấy phần thâm hại nói :

- Đó là trước kia không phải bây giờ. Họ Độc kia, cao thủ bốn kỳ bao vây tứ phương. Hơn nữa có Đại chương kỳ đích thân lược trận, mi phản kháng khác gì con thú cùng đường. Bất hạnh thay!

Độc Phách nói :

- Thương đầu nhi, cách nhìn của mi có khác ta.

Dịch Dung Cương hơi khoác tay, Thương Ba vội ngậm miệng lui ra. Tia mắt của Dịch Dung Cương rời khỏi Độc Phách rơi vào Phùng Đức Ân. Đúng lúc bốn mắt giao nhau, Phùng Đức Ân bất giác ớn lạnh, mặt trắng bệch như xác chết.

Trong bóng tối, Nam Cung Vũ ngậm thức chân vào đùi Phùng Đức Ân một cái nhưng hắn chẳng cảm giác gì.

“Hừ” lạnh, Dịch Dung Cương nói :

- Phùng Đức Ân, tám năm rồi ngày tháng trải dài của tám năm, mi là hảo huynh đệ của Quý Vương kỳ, vì tổ chức mà máu chảy thịt rơi lập không ít bao công lao hạng mã, là thủ túc đồng sinh đồng tử của Quý Vương kỳ. Hôm nay tại sao mi làm như vậy?

Từng giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn dài xuống trán, hắn thở khò khè, buông tay khom người cơ hồ muốn quy xuống đất.

- Hồi... hồi bẩm... Đại chương kỳ... Thuộc hạ... xin lỗi... Đại chương kỳ, xin lỗi các huynh đệ trong đường khẩu. Thuộc hạ... có ân tình khác giữa ân và nghĩa khó lường toàn.

Lời đáp của Phùng Đức Ân cơ hồ không ra ngoài ý liệu của Dịch Dung Cương. Lão bất động nói :

- Phùng Đức Ân, mi bán đứng tổ chức, tư thông ngoại địch, trợ giúp chúng sát hại huynh đệ thủ túc của mình. Hành vi bội phản, đại nghịch bất đạo như vậy có biết phạm vào điều khoản gì không?

Không cần nói nhiều, chỉ cần một người mới qua lại giang hồ mấy ngày, ai cũng biết tội danh như vậy ra sao.

Phùng Đức Ân hít mạnh một hơi, run giọng nói :

- Thuộc hạ thọ ân cứu mạng của nhị vị đại huynh Độc Phách và Nam Cung Vũ, muốn báo đáp đành phải đi trên con đường này. Thuộc hạ tội chồng chất, tội không dám cầu Đại chương kỳ khai ân, chỉ nguyện cầu mình giám nỗi khổ tâm.

Dịch Dung Cương nặng nề nói :

- Mi đem tính mạng đồng đạo để bồi đáp tư ân đem uy tín tổ chức để trả nghĩa việc của riêng mình. Phùng Đức Ân, mi dễ tiện, bị ỏi chẳng khác gì cảm thú.

Phùng Đức Ân run rẩy không lời đối đáp.

Nam Cung Vũ không nhìn được, lên tiếng phản đối :

- Dịch đại chương kỳ. Mỗi cá nhân có lập trường quan điểm của mình. Thọ ân không quên là tính tốt. Kẻ vong ân bội nghĩa mới là cảm thú. Lão Phùng thành tín vô song, hiểu rõ tình lý phương thức hồi đáp của hần không phải không thích đáng. Điều này chứng minh hần có dũng khí và quyết tâm khiêu chiến với thế lực bạo ác.

Đưa mắt nhìn Nam Cung Vũ, Dịch Dung Cương chậm rãi nói :

- Hay cho lợi mồm dẻo miệng. Lão chắc là Thất Xảo Thương Nam Cung Vũ?

Uồn ngực, Nam Cung Vũ nói :

- Chính kẻ bắt tài!

Dịch Dung Cương lạnh lẽo nói :

- Lão bắt tất nói lời chướng tai ở đây, lấy trái làm phải. Nam Cung Vũ, mỗi một nợ máu của Quý Vương kỳ lão đều có phần. Theo ta, lão nên sớm có kế hoạch đi.

Nam Cung Vũ cứng cỏi nói :

- Dịch đại chương kỳ. Ta đứng ở đây, mi cho rằng ta làm gì phải đến nơi này?

Nhân thân lạnh băng, Dịch Dung Cương nói :

- Đừng qua tự tin. Nam Cung Vũ, trước mặt ta không đến phiên mi khoát lác đâu.

Đối phương cố nhiên là một đại hào kiệt lừng danh, nhưng Nam Cung Vũ đâu phải ngọn đèn sắp tắt, bảo lão chịu nhục làm sao chịu được. Hắt mặt, lão nóng nảy nói :

- Mi cũng chỉ là một con người, đâu phải tôn thần Đại chương kỳ đừng quá kiêu kỳ, xem mình như thần thánh.

Thương Ba chỉ Nam Cung Vũ cắn giận hét :

- Họ Nam Cung kia. Trước mặt Đại chương kỳ của ta, mi quên thân phận gì mình rồi.

Cười lớn Nam Cung Vũ cương liệt nói :

- Ta là thân phận gì? Mẹ nó! Chỉ ít, ta không phải là một tên nô tài.

Thương Ba giận đến trợn mắt giậm chân. Dịch Dung Cương âm u hạ lệnh :

- Bắt chúng!

Dụ lệnh vừa ra, đáp lại là tiếng “văng” vang trời.

Dưới ánh sáng rực của vô số ngọn đuốc, một tên đại hán lưng hùm vai gấu, lãnh xuất ba tên vạm vỡ nhanh bước đi ra thẳng đến Nam Cung Vũ.

Dịch Dung Cương không hề liếc mắt tới, nói :

- Đây là Đại Chùy Thủ Long Buru, Tọa đầu của Thái Âm tọa. Hần và thủ hạ của hần Quý Ảnh tam câu đã sớm định cho chúng tiếp đãi Nam Cung huynh.

Nam Cung Vũ vừa quan sát bốn tên hung thân ác sát đang đến trước mặt, trong lòng thầm kêu khổ, mà ngoài miệng vẫn nói cứng :

- Mặc cho đến mấy tên xa luân chiến cũng được, nhân hải chiến cũng được. Nam Cung Vũ này không sợ đâu.

Dịch Dung Cường hơi phát tay áo không nói gì Đại Chùy Thủ Long Bưu không dùng binh khí lão xòe đôi bàn tay vừa to vừa mập cười khanh khách nhìn Nam Cung Vũ, thanh âm như quý khóc :

- Xem lão tử lấy mạng côn trùng của mi!

Nam Cung Vũ mí mắt không nhường lên mà ngân thương đã xuất ra. Mũi thương đã vút ra một điểm bạc nhanh không thể tả, đâm thẳng vào tim Long Bưu.

Thủ trưởng to mập lập tức nắm thành quyền, song quyền Long Bưu tung ra. “Cảng” một tiếng đã đánh bật mũi thương. Cảnh tượng tựa như đôi tay hấn không khác gì băng sắt thép vậy.

Thân hình của Nam Cung Vũ hơi lắc lư xoay chuyển nửa vòng, ngân thương xuyên kích vẩy vù vù hàn tinh bay mù trời. Trong tiếng “vù, vù” dày đặc như lộ tiễn vẩy chặt địch nhân, song quyền của Long Bưu cũng âm âm giống như băng tan núi lở. Chưởng ảnh tung hoành vang vang mang theo lực đạo hùng hậu. Chỉ đôi tay không đương cự ngân thương.

Quý Ảnh tam câu quả nhiên không khác gì quý ảnh, phân ba góc độ khác nhau cùng nhất tề xông lên. Sáu cây hồ đầu câu sáng loáng tung ra sáu chiêu thức khác nhau phủ vây.

Ngân thương Nam Cung Vũ xoay vòng chống đỡ nhưng lập tức lộ ra sự chật vật đối phó.

Độc Phách nhanh chóng xòe tay ra rút Tế Hồn Câu, miệng của chàng mím lại như một sợi chỉ.

Hơi mỉm cười, Dịch Dung Cường thần nhiên nói :

- Đừng gấp Độc huynh. Có người hầu tiếp Độc huynh, đương nhiên tài năng có khá hơn đối thủ của Nam Cung huynh.

Dứt lời lão khoát tay. Thương Ba bước lên đầu tiên, sau lưng hắn có bốn người trong đó có một phụ nhân, phụ nhân này tương đối xinh đẹp Dịch Dung Cường an nhàn nói :

- Độc huynh, dung cho ta dẫn kiến. Thương Ba và huynh vốn chỗ quen cũ không cần phải nói, bốn người còn lại là Đường chủ của Độc đường đệ nhất đường của bốn kỳ Đoạn Hồn Tổ Ngụy Đông Cầm. Một vị là Thông Thiên Tú Sĩ Công Trị Kỳ Đường chủ Cô đường. Vị kia là Lãnh Diện Kim Cang Câu Duy Đường chủ Quả đường; còn nữ nhân kia là Khổng Tước Đình Tuệ, trợ thủ đắc lực của Ngụy đường chủ.

Độc Phách mắt nhìn chung quanh, lạnh lùng nói :

- Đại chương kỳ, lần này có thể nói tổ chức cả hang ổ đến đây.

Dịch Dung Cường thẳng thắn nói :

- Không sai! Độc huynh, ta không thể để huynh thoát thân lần nữa, nên phải đem toàn bộ lực lượng đến đây. Nếu không hậu hoạn Quý Vương kỳ là vô cùng, còn ngày tháng nào yên ổn mà sống cho qua.

Độc Phách nói :

- Ta không thể không thừa nhận lời của Đại chương kỳ là sự thật.

Gật đầu, Dịch Dung Cường nói :

- Đắc tội!

Thương Ba đứng trước mặt mỉm cười quái dị nhìn Độc Phách, chằm chọc nói :

- Độc Phách, quả đất tròn, con người luôn có thể chạm mặt nhau. Bọn ta không phải lại chạm trán nhau sao?

Độc Phách nói :

- Lần này Thương đầu nhi chắc cũng tam thập lục kế, dĩ đào di thượng chứ?

Thương Ba mặt không đổi sắc nói :

- Không cần nhiều lời mai mỉa. Độc Phách, đêm nay ta quyết cho mi muốn chạy không được muốn đánh không xong.

Độc Phách cười nói :

- Trợ thủ đông hơn ngũ khí cũng khác xưa, Thương đầu nhi, tốt hơn mi nên lo bảo trọng lấy mình.

Đoạn Hồn Tổ Ngụy Đông Cầm mặt mày âm trầm, không nhần lại ho khan một tiếng :

- Lão Thương, tên này giết quách cho xong, nhiều lời với hấn làm gì.

Độc Phách nhường mày nói :

- Ngụy đường chủ. Đáng tiếc Phó đường chủ Thượng Quan Nhất Hùng không thể đến đây, hấn cũng thích nói chữ “giết” làm đầu.

Ngụy Đông Cầm đôi mắt như lửa, nhưng thanh âm lại không chút kích động :

- Huyết cừu luôn dùng máu để trả, Độc Phách.

Tề Hồn Câu cử nghiêng lên, Độc Phách nói :

- Thế thì lên các vị!

Bọn này động tác xuất thủ cực nhanh.

Một bóng hình nhỏ thỏ, mái tóc được cột chặt bằng một chiếc khăn lụa giống như một tia lửa lạnh bắn ra, đao phong chỉ vào ngực Độc Phách. Không sai, đây chính là Không Tước Đình Tuệ.

Độc Phách vẫn đứng yên bất động. Trong khoảnh khắc trước khi đà mâu kiếm của Đình Tuệ chạm vào trước ngực, chàng hơi uốn người, câu phong vọt lên.

“Keng” một tiếng, ánh lửa bạc tóe ra như giải ngân hà. Đình Tuệ một kích không trúng, phản ứng cực nhanh. Đôi tay vung lên, người đã bắn cao hơn trượng thân thủ lợi hại bất phàm.

Lúc này, Lãnh Diện Kim Cang Câu Duy thân hình hiện ngang cao lớn, mặt như táo đỏ bước lên một bước. Phương Thiên Họa Kích trong tay uy lực ngàn cân quét tới.

Thương Ba trăm mặt không lên tiếng, bước ngang một bước, Long đầu trượng sắc vàng sáng chói, mười bảy trượng thế kích đến Độc Phách.

Thực ra, Độc Phách đã cảm thấy áp lực của ba đối thủ này tương đối trầm trọng. Tình hình trước mắt không giống trước kia chàng chủ động phục kích truy sát. Nghịch chuyển của tình thế đã khiến đối phương bước đầu đã chiếm lấy thiên cơ. Tốc độ Tề Hồn Câu cực nhanh, phản kích chính xác câu không thấy câu đao không rõ đao. Chỉ thấy lửa tóe loang loáng. Tiếng kim khí chạm nhau chan chất.

Thế công của Câu Duy và Thương Ba chớp nhoáng đã bị phong tỏa.

Ngụy Đông Cầm sắc mặt lạnh lẽo, thân hình cất bước, thân hình bay về phía trước, thẳng lưng bình vai như không có sử dụng bất kỳ lực nào, cả người tựa như bị không khí cuốn đi lướt về bên trái Độc Phách. Bạch Ngọc Tổ dài hơn một thước bắn ra từng đóa mai hoa, vô thanh vô tiếng nhưng từng nhụy từng cánh bung ra chung quanh kinh lực xem ra nhẹ nhàng nhưng ám lực tiềm ẩn thâm hậu vô cùng.

Độc Phách cố ý cho câu đao tiếp xúc, thử xem công lực Ngụy Đông Cầm thế nào. Câu, tổ va nhau. Lại không nghe một tiếng vang nào. Kinh đạo của song phương xuyên qua bình khí xung kích giống như dung nham dưới đất trào ra, nóng bỏng vọt lên mà lại vô hình vô thanh. Hai người đều bị nội lực của đối phương chấn động thoái lui ra sau.

Thông Thiên Tứ Sĩ Công Trị Kỳ tức thời bổ sung vào vị trí, cây Can Ty phát trần bung ra, mỗi sợi tơ bén ngọt phủ chụp vào Độc Phách.

Trong sự di động linh hoạt của Độc Phách, Câu Duy, Thương Ba lại tiếp tục hiệp công đánh lên. Thân hình Đình Tuệ không khác gì linh dương bay bỏ tới. Đương nhiên, Ngụy Đông Cầm nửa bước không dời. Bạch Ngọc Tổ chỉ đồng kích tây, bao phủ như mây chụp xuống.

Độc Phách hiểu từng chiêu của Bạch Ngọc Tổ tuy nhẹ nhàng bay bay nhưng chỉ cần vừa chạm phải nhất định ngọc phải nát xương phải tan.

Bên cạnh Nam Cung Vũ càng khôn đồn hơn. Đại Chùy Thủ Lâm Bưu không chỉ nội lực thâm hậu, ngoại ra công phu cũng cực kỳ linh diệu. Song chương của hấn cứng như thép nguội, mỗi chiêu đưa ra mãnh liệt hung hãn, hoàn toàn là cách đánh thẳng vào chính diện.

Quý Ảnh tam câu nhấp nhô thân hình, xuất thủ lãnh khốc quái dị.

Ngân thương của Nam Cung Vũ như mãnh long bài giang đảo hải cũng khó vùng vẫy trong bóng câu chụp chùng, trước mắt đã thấy gian nan.

Tình hình chiến đấu của song phương tạm thời chưa đến nỗi nguy kịch. Ở đây thống khổ nhất là Phùng Đức Ân. Hấn không biết giúp Độc Phách với Nam Cung Vũ là đúng, hay là giữ lập trường đứng ngoài cục diện mới phải. Thật tiến thoái lưỡng nan.

Kỳ thực lo lắng của Phùng Đức Ân quá thừa Dịch Dung Cương thay hấn lo toan rồi.

Dịch Dung Cương không quên sự tồn tại của họ Phùng. Lão không hề quên.

Phùng Đức Ân đột nhiên có cảm giác toàn thân ớn lạnh, hấn bất ngờ nhìn lên, kinh hoàng thấy Dịch Dung Cương đang chú mục vào hấn, mục quang sắc bén không khác gì hai mũi tên lạnh băng. Song lưng lạnh cứng, Phùng Đức Ân bất giác co người thoái lui.

Dịch Dung Cương đã khô khan nói :

- Theo ta mi không tự giải quyết được, chỉ bằng theo bọn ta trở về nhận chịu sự phán xét.

Ngầm nghiêng rặng, Phùng Đức Ân khò sở nói :

- Đại chương kỳ, thuộc hạ thật là bất đắc dĩ...

Cười lạnh, Dịch Dung Cương nói :

- Mi không cần đưa bất kỳ lý do nào để biện bạch. Phùng Đức Ân, tội mi trời không dung, đất không tha. Ta biết mi có lòng phản nghịch nhất định không chịu nhận mạng như vậy nhưng trừng phạt đại nghịch bất tất phải về hình đường. Nơi nào tiện hành sự nơi đó. Giờ mi chuẩn bị nhận báo ứng đi!

Theo thanh âm cuối của Dịch Dung Cương, hai bóng người xuất hiện. Phùng Đức Ân vừa thấy bất giác són tóc gáy, tim đập liên hồi. Hai người này hẳn nhiên quen thuộc.

Tên thân thể thấp bé nhưng vô cùng rắn chắc là Thập Bát Phiến Vệ Ngọc Chấn.

Tên mặt như người bị bệnh chính là Bệnh Thái Tuế Đồng Quang đều là miêu thủ của Báo phòng, cũng là một chút thực lực còn lại của Báo phòng.

Hai người vừa hiện thân lập tức hành lễ với Dịch Dung Cương, sau đó không chần chờ bao vây Phùng Đức Ân. Hành động của chúng rõ ràng đã được an bày, ngay cả một lời cũng không nói ra.

Phùng Đức Ân lấy lại tinh thần, hai tay đưa ra sau rút “roẹt” đôi Âm Dương đao. Song đao của hắn không giống đao bình thường, mặt đao chỉ hơn tấc, đầu đao hơi cong, một lưỡi đao hướng ra ngoài, một lưỡi đao hướng vào trong, âm dương lưỡng tiện, vừa nhìn đã rõ lợi hại.

Thập Bát Phiến Vệ Ngọc Chấn mím chặt môi, hai cái đồng la mặt to như cái đầu, ánh sáng vàng chói chớp chớp hàn khí.

Bệnh Thái Tuế uể oải rút Hồ Mâu côn giắt nghiêng trên lưng, hắn như không có chút sức lực để xung trận.

Người của Báo phòng tàn khốc, quả quyết không kể tình thân. Chúng chỉ biết phụng hành mệnh lệnh, hoàn thành nhiệm vụ bất kỳ quan hệ cố giao nào cũng ảnh hưởng đến hành động của chúng. Kẻ phạm tội muốn đào thoát hay lọt lưới đừng mong vọng tưởng. Phùng Đức Ân biết rõ truyền thống và đặc tính của bọn này. Vì thế hắn không chút cầu mong tha thứ, ý niệm của hắn chỉ còn liều chết chiến đấu.

Nhìn Âm Dương đao trong tay Phùng Đức Ân, Vệ Ngọc Chấn thỉnh linh chấp đồng la lại với nhau. “Bùm” một tiếng chất chứa vang lên, Hồ Mâu câu trên vai Đồng Quang cũng đồng thời bay lên gõ mạnh vào thiên linh Phùng Đức Ân.

Âm dương đao giao nhau, “keng” đánh bật đầu côn.

Vệ Ngọc Chấn bay người tới, song la bay ra, một cách yểu hèn, một cách hạ bộ họ Phùng, đồng quang chói mắt lợi hành vô cùng.

Âm Dương đao của họ Phùng thu lại, cùng một thời gian, song đao phân ra chém vào. Đồng Quang vừa bước tới, động tác dừng mảnh có tiến không lui, rõ ràng bất kể mạng nữa.

Vệ Ngọc Chấn và Đồng Quang cũng chả kém, hai người phối hợp bổ kích, hợp lực tấn công. Chúng hận không thể tức khắc bắt Phùng Đức Ân chấp pháp thay Quý Vương kỳ trút khí giận.

Trận đấu tương tàn tương sát đập vào mắt Dịch Dung Cương, đương nhiên lão có cảm thụ đặc biệt. Lão sầm mặt, trong ánh mắt tràn đầy oán độc. Nếu không trở ngại vì thân phận, lão cơ hồ muốn đích thân vào đầu trường.

Trên đất tuyết, Độc Phách, Nam Cung Vũ, Phùng Đức Ân phân thành ba nhóm đấu. Hơn nữa, tình hình không lạc quan. Ngoài ra trừ Dịch Dung Cương chưa xuất thủ, đồng bọn còn lại của Quý Vương kỳ đang hằm hằm nhìn họ. Trùng vây như vậy viễn cảnh đào thoát càng mờ mịt.

Độc Phách bắt đầu di chuyển về phía Phùng Đức Ân. Tuy tốc độ di chuyển rất chậm, nhưng vô hình chung từng tấc đất kéo gần khoảng cách. Sở dĩ chàng làm như vậy cũng chỉ có một nguyên do, chàng đã nói qua, tận lực tận tâm bảo toàn Phùng Đức Ân. Đã muốn bảo toàn họ Phùng ở cách xa như vậy hoàn toàn không thể được.

Nam Cung Vũ đang vun vút ngân thương biến thành từng vòng tròn sáng. Vòng sáng theo bóng hình của lão mà lăn động.

Trời lạnh như vậy, vị Thất Xảo Thương lại mồ hôi đầy người, hơi thở dồn dập. Lão biết địch nhân của lão cũng biết trận thế nhanh chóng chuyển biến, càng chuyển biến lão càng khó khăn.

Trong vòng vây Độc Phách tự nhiên cao giọng gọi :

- Nam Cung huynh, hãy nhớ ước định giữa huynh và đệ trên đường Giang Đô.

Ngân thương bay đi lướt lại, tay quét mồ hôi, Nam Cung Vũ vừa nhớ vừa đáp :

- Nhớ rồi.

Câu đao Độc Phách như bay, vội nói tiếp :

- Nếu tình thế đến nước đó. Nam Cung huynh phải theo phương thức ước định mà làm...

Vội vã tránh sáu quyền liên hoàn của Long Buru, mũi thương của Nam Cung Vũ đâm ra rồi lại tránh sáu lưỡi câu sắc bén, nhưng lão vẫn im lặng chẳng thốt một lời.

Thân hình Độc Phách xoay vòng bóng như hồng hạc, chống đỡ đỡ tây, thanh âm đã lộ vẻ nóng nảy :

- Nam Cung! Nam Cung! Huynh nghe được lời đệ không? Đây không phải là lúc lộ anh hùng diễn nghĩa khí.

Ngân thương vẫn nhảy nhót, Nam Cung Vũ vẫn nghiêng răng nói :

- Ta hiểu!

Đứng một bên, Dịch Dung Cương lạnh lẽo nói :

- Nhị vị không còn ở đây nói đỡ lẫn nhau. Các nguoi, ai cũng không đi được đâu. Tất cả đều phải đánh ở đây. Đánh đến cùng.

Độc Phách bắt ngờ phóng vọt lên giống như một con ly miêu xuất động vô mồi cực nhanh cực lẹ khó tả lên lời.

Thương Ba hét to như sấm, Long đầu trượng quét ra không kịp, Tế Hồn Câu của Độc Phách đã như luồng lửa đỏ chém ra. Mục tiêu chính là Bệnh Thái Tuế Đồng Quang đang hiệp công đánh Phùng Đức Ân.

Hổ Mâu côn rung thành một đóa hoa côn cực lớn, Đồng Quang tỉnh tỉnh hung hãn nghinh thân đối kháng một kích đột ngột này.

Câu đao xuyên qua côn ảnh. “Chát, chát” hai tiếng cắt ngọt hai chùy mâu trên đầu côn, Đồng Quang kinh hoàng vọt lên. Trên vai máu đã chảy ra.

Lãnh Diện Kim Cang Câu Duy vuron người bỏ tới. Phương thiên họa kích đâm thẳng.

Cước bộ Độc Phách giao nhau như bóng quỷ mị, xẹt đến tầm nhìn bị khuất của Câu Duy. Tế Hồn Câu chĩa thẳng lên, điểm chỉ đến chính sau gáy của Câu Duy.

Bóng người hiện ra như từ cõi hư vô. Bạch Ngọc tổ của Ngụy Đông Cầm xé gió điểm đến, lực đạo hùng hậu chạm vào câu đao.

Độc Phách cảm thấy cánh tay chấn động thoái lui ba bước.

Cười âm lạnh, Long đầu trượng của Thương Ba từ trong đánh ra, miệng không ngừng mai mỉa :

- Ta đã sớm nói rồi. Cục diện đêm nay không giống trước kia đâu. Độc Phách, mi có thể ném được mùi vị trời buộc tay chân, có bản lĩnh nhưng thi triển không được.

Độc Phách không kịp đáp lời nào. Đinh Tuệ từ trong bóng đêm nhảy ra phía trước. Xà Mâu kiếm của ả phản chiếu ánh tuyết sáng giới như một đám ngân xà tủa ra bốn phương.

Độc Phách hơi ngẩng đầu “vút” một tiếng, Tế Hồn Câu ngưng tụ một đao ngân quang lấp lánh bao phủ thân mình, đồng thời áp lực cũng ép về phía Thương Ba.

Thân pháp của Ngụy Đông Cầm cực nhanh, quả thật đã đạt đến trình độ như ảnh tùy hình.

Bên này, Độc Phách đã bức lui Thương Ba và Đinh Tuệ thì Bạch Ngọc tổ của Ngụy Đông Cầm đã giáng xuống đầu chàng.

Câu Duy cũng không chịu kém ai, trường can bay lướt xông vào như xung phong hiểm trận.

Dịch Dung Cương đứng chăm chú quan sát trận chiến, không nén được, hơi lộ nét cười tươi tin tưởng thuộc hạ từng tên liều mạng. Hơn nữa, dưới tình hình của thế tuyệt đối này, thắng lợi dứt khoát phải đến, không sớm thì muộn.

Mỗi một người là một cá thể khác nhau, vì thế tư tưởng quan điểm giữa người với người khó thể giống nhau. Dịch Dung Cương có cách nhìn của lão. Độc Phách cũng có tính toán riêng của mình. Theo tính toán của Độc Phách, tuy hậu quả có thể thảm nhưng sẽ kiên cường lắm liệt hơn Dịch Dung Cương nghĩ nhiều.

Ngụy Đông Cầm lại cùng Câu Duy triển khai hiệp kích.

Phản ứng của Độc Phách không giống lúc đầu. Chàng không tránh né không khoải nhượng. Ý niệm quyết tử đã định. Chàng muốn lấy máu và mạng của mình chiến đấu.

Thế bỏ tới của Bạch Ngọc tổ dao động bất định phạm vi điểm tới bất kỳ phương vị nào trong vòng một trượng.

Trường can bay lướt che phủ thượng, hạ, hai góc độ không gian. Trong ý niệm của Ngụy Đông Cầm và Câu Duy, lần này Độc Phách e rằng không dễ toàn mạng mà lui, nhiều ít cũng phải lưu lại chút gì trên thân thể.

Lúc này, Câu đao của Độc Phách mới đột ngột ló ra. Ánh hàn quang như ánh trăng huyền kích mạnh vào Ngọc tổ đang đến. Thân hình chàng nương theo lực đao mà vọt lên. Ở cự ly cách mặt đất khoảng ba thước, toàn thân đảo ngược.

“Vút” một tiếng, Tế Hồn Câu đã như sóng thiên hà xoáy cuộn, trong chớp mắt, đã cuộn Câu Duy cả người lẫn trường can vào trong. Ánh quang phổ như từ điện bắn tung tóe, trường can đã bị cắt thành nhiều đoạn sắt vụn bay khắp nơi. Từng mảnh thi thể lẫn máu thịt rơi vãi tứ tung, trong ánh quang hà sáng đẹp.

Ngụy Đông Cầm từ giữa không trung bổ xuống, Bạch Ngọc tổ tức thời vung ra hàng ngàn lãnh quang như những cánh hoa sen bắn vào Độc Phách.

Kiểm quang Tế Hồn Câu của Độc Phách như nước triều cuộn cuộn về. Thân hình hai người chạm nhau rồi phân ra không ngừng lác lác.

Trong ánh sáng chớp giạt của binh khí vừa chạm nhau, nụ cười chết cứng trên gương mặt của Dịch Dung Cương, kinh hoàng phần nộ thay cho sự tự tin vừa rồi.

Ngụy Đông Cầm không đứng dậy được người hấn đã lăn nhào xuống đất. Tên Đường chủ đứng đầu các đường ở Quý Vương kỳ cả thân thể từ trên xuống dưới vết thương rách nát tung hoành. Ở cổ lại có một vết máu rách toạc đáng sợ. Máu tươi ồ ồ trào ra. Hấn trọn mất há miệng, ngũ quan méo xệch, đã hoàn toàn không giống Ngụy Đông Cầm vừa rồi.

Độc Phách lao đảo giương đứng dậy trên mặt tuyết. Mái tóc trắng bạc phủ xuống gương mặt trắng bệch, bên khóe miệng một vết máu rỉ ra, tay trái mềm nhũn thõng xuống, hô hấp trầm trọng khó khăn, nhưng chàng vẫn đứng thẳng nơi đó.

Thương Ba và Đinh Tuệ quay đầu bỏ đến.

Thấy cục diện đã đại biến, mắt thấy máu thịt nhếch nhác đầy mặt tuyết, thi thể biến dạng, hai tên bất giác kinh hãi há miệng lú lười, tay chân cứng đờ, nhất thiết không biết hành động như thế nào.

Trừ cuộc chiến phía Nam Cung Vũ và Phùng Đức Ân vẫn không thay đổi, vẫn di trì như cũ, toàn trường là một mảng yên lặng như cõi chết.

Tiếng lửa cháy lách tách của từng ngọn đuốc đều nghe rất rõ. Còn nữa, đó là tiếng hô hấp nặng nề khắp xung quanh.

Dịch Dung Cương ngẩng đầu nhìn trời, muốn hét to mà không nghe tiếng. Cơ thịt trên da mặt lão nhú lại, từng nếp nhăn sâu càng thấy rõ, bao nhiêu thương hận, bao nhiêu thống tiếc cơ hồ đều trong đó.

Hoa tuyết không biết bắt đầu rơi từ lúc nào. Lại từng đám, từng đám kéo đến rồi nhẹ nhàng rơi xuống như từng tiếng thở than.

Thương Ba nhìn Đinh Tuệ. Sắc mặt của Đinh Tuệ co rút thê thảm. Á đang tỉ mỉ quan sát tình trạng của Độc Phách. Nhìn kỹ... nhìn kỹ... rồi trên khóe miệng hiện lên nụ cười âm lạnh kỳ dị.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Hồng nhan luyện anh hùng

Dịch Dung Cương nhìn hai trận đấu đang tiến hành nơi khác, sau đó lão nhìn Độc Phách thanh âm khàn đục nói :

- Mi hung hãn, khó trị hơn ta dự đoán nhiều nhưng hiện giờ mi khó lòng chịu nổi đúng không?
- Không sai! Ta hiện giờ khó lòng chịu nổi. Chính xác ta đã trả một giá tương đương...

Mi mất giết giết, Dịch Dung Cương lạnh lẽo nói :

- Độc Phách, mi biết sự việc chưa kết thúc, bọn ta phải tiếp tục thôi.

Sắc mặt trắng bệch của Độc Phách ửng lên thán sắc quyết liệt Nhìn thấy chàng tiều tụy, mệt mỏi, thậm chí còn có vẻ suy nhược nhưng tuyệt đối không suy sụp tinh thần.

Lòng Dịch Dung Cương nặng nề, lỗ mũi phập phồng. Lão nhìn qua tình hình, nhìn qua con người, lão hiểu được diễn biến sự tình có thể thật sự thảm khốc. Kẻ coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng khó thể dùng sinh tử để bức bách. Trước mắt, rõ lão đã gặp phải loại người này.

Độc Phách khàn giọng nói :

- Đại chương kỳ... Theo ta, lão phải phải thêm nhân thủ mới có hi vọng. Chỉ dựa vào Thương Ba và vị Đình cô nương này, e rằng không đủ đạt được mục đích của lão hy vọng.

Dịch Dung Cương âm trầm nói :

- Độc Phách! Mi không cần làm thế để có roi vào bẫy mà đấu với mi. Dịch Dung Cương ta quang minh lỗi lạc, chính nhân quân tử, quyết không thừa nguy cơ của người ra tay làm tổn hại đến uy danh của ta. Không sai! Ta có thể phải thêm nhân thủ đối phó mi, đáng tiếc bản thân ta đành phải tạm thời khắc chế.

Đứng bên kia, Thương Ba cao giọng nói :

- Bẩm Đại chương kỳ, đừng nghe lời khích bác của họ Độc kia. Hấn thân mang trọng thương, sắp tâm tàn lực kiệt, đứng vững không bao lâu, rõ ràng hấn như ngọn đèn sắp tắt mà còn đại ngôn khoác lác. Thuộc hạ dám bảo đảm là chỉ cần thuộc hạ và lão Công Trị Kỳ với Đình Tuệ ba người đủ để thu thập hấn.

Dịch Dung Cương trầm mặc nói :

- Lúc này không phải lúc cuồng vọng. Thương Ba, mi xác định nắm chắc như vậy sao?

Đình Tuệ đứng cạnh Thương Ba, thấp giọng thôi thúc gọi nhỏ một tiếng :

- Thương đầu nhi...

Thì Thương Ba đã ngừng đầu, ưỡn ngực, khí phách hiên ngang, đáp lời :

- Thuộc hạ dám bảo đảm với Đại chương kỳ họ Độc đêm nay tuyệt đường đào sinh.

“Hừ” mũi, Dịch Dung Cương nói :

- Được! Thương Ba, mi bảo đảm như vậy ta chấp thuận.

Thân hình Độc Phách hơi lắc lư, trên trán tím giọt mồ hôi to như hạt đậu lăn ra, sắc mặt càng lúc càng trắng bệch như mang một mặt nạ cứng đờ không tự nhiên. Hiện tượng này, nói rõ chẳng không chỉ thọ thương, hơn nữa thọ thương rất trầm trọng. Nhìn bộ dạng của Độc Phách, Thương Ba đủ lòng tin. Hấn khom người với Dịch Dung Cương, rồi đưa mắt ra hiệu với Đình Tuệ đứng cạnh bên, nhỏ giọng nói :

- Không cần lo lắng, Đình Tuệ. Nhìn hình dáng của họ Độc e rằng đánh cũng không cần đánh, một ngọn gió đến cũng đủ xô đẩy hấn. Thực hiện một đại công như vậy, bọn ta không làm thì để người khác lãnh công sao?

Đình Tuệ đôi mày nhíu lại, âu lo nói :

- Thương đầu nhi. Theo ta không dễ gì đâu.

Dịch Dung Cương cơ hồ không nhần lại nữa, lão hét to :

- Bọn mi bàn luận gì nữa, còn chưa chủ động cho ta.

Long đầu trượng của Thương Ba theo tiếng thét bứt về Độc Phách.

Đình Tuệ thì không cao ngạo như hấn, ả cẩn thận từ phía khác chậm chậm bước lên.

Còn Công Trị Kỳ gian giảo đứng càng xa hơn.

Độc Phách thân hình hơi lão đảo đột nhiên giống như một hỏa pháo nổ vang. Dựa vào xung lực mãnh liệt đó, ngẩng mặt bay lên. Tể Hồn Cầu của chàng đồng thời biến thành vô số ánh nguyệt quang che phủ cả bầu trời.

Mọi người nhìn thấy từng từng đạo hàn điện tung hoành lướt gió chặt chẽ như mưa, không giống một câu đao thi triển, chỉ giống núi băng đổ sụp băng tuyết tan chảy, thanh thế kinh người.

Công Trị Kỳ thét lên một tiếng quái đàn té lăn ra ngoài.

Long đầu trượng của Thương Ba “vù vù” cất lên, diêm quang chói mắt, đầu rồng ngẩng cao không khác gì kim long đang nhe nanh múa vuốt lẫn lộn vẩy vũng rất là bá đạo.

Đình Tuệ mắt thấy tình thế không xong, bản lãnh ả không đủ ngăn cản, một cái quăng mình, người đã ra ngoài hai trượng.

“Keng keng” tiếng binh khí liên tiếp vang lên không ngừng. Độc Phách thân hình lướt không trung hai tay dang ra từ từ ổn định đáp xuống mặt tuyết. Vẫn mồ hôi đầy người, mặt trắng bệch như giấy, cánh tay trái vẫn buông rũ xuống không khác gì lúc nãy nhưng Độc Phách vẫn là Độc Phách. Trái lại, Thương Ba chẳng là Thương Ba. Trước khoảnh khắc, Thương Ba là người sống sau khoảnh khắc, Thương Ba mất đi hơi thở cả thân hình hắt nằm dài trên đất trên thiên linh cái máu phụt ra, một bên mặt đã bị cắt một mảng lớn, thậm chí hai hàm răng cũng búng ra máu. Diện mạo anh tuấn nho nhã của hắt đã không còn tồn tại. Thi thể nằm dài dưới đất làm sao còn giống Thương Ba. Long đầu trượng cô đơn nằm trên mặt tuyết. Đầu rồng cũng nhuộm đầy máu. Xem ra, Thương Ba không phải hoàn toàn mất không tính mạng, ít nhiều cũng thu hồi được một chút lợi nhưng không biết hắt đã thu hồi được chỗ nào trên cơ thể Độc Phách.

Dịch Dung Cương cảm hận đến độ hai tay nắm lại vào nhau.

Còn Đinh Tuệ, mặt bâng hoàng không còn chút máu. Ác đưa mắt cầu cứu nhìn Dịch Dung Cương, thân hình yếu đuối bất giác co rút ra sau, không còn bộ dạng kiêu ngạo, hiểm độc như lúc đầu.

Công Trị Kỳ co rút một bên, hình dáng không khác gì rùa rút đầu.

Mà chỉ một khắc ngưng đọng đó, thân hình Độc Phách như mũi tên bắn cao xà vào Long Buru và bọn thủ hạ đang vây đánh Nam Cung Vũ.

Long Buru đôi quyền luân chuyển “vù vù” như đôi thiết chùy, đao phong của Tế Hồn Câu trong chớp mắt lóe lên như ánh diêm quang, như ánh chớp trong mây đen bức đến nỗi Long Buru kinh hoàng thu tay lại gấp rút thoái lui, nhưng ánh điện quang đã lướt qua Long Buru “xoẹt” một tiếng đã cắt bay đầu lâu của một tên trong Quý Ảnh tam câu.

Nam Cung Vũ thừa tích tắc trận thế đối phương đang hỗn loạn, ngân thương kích mạnh ra đâm thẳng vào ngực một tên khác của Quý Ảnh tam câu. Mũi thương nhuộm máu còn chưa thu lại.

Long Buru hét to một tiếng, hoành thân nghiêng vai, một quyền đâm vào sườn Nam Cung Vũ, lực đạo cực mạnh chấn động đến lão Thất Xảo Thương lân tròn mấy vòng, đôi mắt tối sầm, đồng thời lão cũng nghe được tiếng thều thào của Độc Phách.

- Nam Cung, chạy!

Thanh âm vừa vào tai. Nam Cung Vũ theo bản năng gắng sức bắn vọt lên. Toàn bộ sức lực lão phát huy để nhảy ra ngoài.

Long Buru hét to truy đuổi phía sau nhưng lợi đao của Tế Hồn Câu đã ào ạt kéo đến, không những cản tuyệt đường đi của hắt mà còn áp chế khiến hắt cuống tay loạn chân hiểm ác vô cùng.

Bọn nhân mã Quý Vương kỳ bao quanh phía ngoài tức thì có ba tên rượt theo nhưng hơi chậm một chút, Nam Cung Vũ đã sớm như chim hồng vũ cánh, bóng người mất hút, muốn đuổi theo e rằng không kịp nữa.

Đột nhiên, một dòng máu bắn ra, trên lưng Phùng Đức Ân đã rách toạc, vết thương dài mấy tấc, hắt ngã nhào. Hồ Mâu côn của Đồng Quang đã bỏ xuống. Đồng la của Vệ Ngọc Chấn bay theo, mục tiêu là cổ của họ Phùng.

Nhưng đột nhiên câu phong như ánh trăng huyền bất ngờ như từ trời cao xuất hiện, không dấu hiệu báo trước mà chém vào trước mặt.

Đồng Quang hét to quái dị, lẩn tránh dưới đất. Đôi la của Vệ Ngọc Chấn đỏ lên.

“Kéng, kéng” đồng la bên trái lẫn cánh tay trái của hắt nhất tề bay ra.

Từ giữa không trung một bóng hình đỏ tía xẹt đến. Thế đến cực nhanh, như trận cuồng phong cuốn từ bình địa, tuyết bắn tung tóe, cả người Phùng Đức Ân bắn vọt lên rồi nặng nề rơi xuống, hắt đã đứt hơi, vong mạng rồi.

Không phân vân trước sau “vút” một tiếng, Tế Hồn Câu vung lên rồi chém xuống. Bóng người áo đỏ hơi dao động. Một luồng hàn quang xanh biếc như nước mùa thu tuôn ra.

“Căng” một tiếng cực lớn, đỡ mạnh câu phong vừa chém đến. Người này không ai xa lạ. Chính là Dịch Dung Cương, đầu lĩnh của Quý Vương kỳ.

Độc Phách co tay, Tế Hồn Câu thuận thế đã trở về chàng lặng lẽ đứng nơi đó, lãnh lẽo chăm chú nhìn Dịch Dung Cương, sắc mặt trắng bệch không có chút tình cảm.

Dịch Dung Cương không tránh khỏi thâm lo sợ. Sở dĩ lão miễn cưỡng xuất thủ vì tình hình bức bách. Lão phát giác bọn thủ hạ của lão ngăn trở không được bất kỳ một lần công kích nào của Độc Phách, không không chế được cuộc chiến. Độc Phách tung hoành ngang dọc, không chỉ đi đến tự do, hơn nữa, còn gây nên tổn thất nặng nề cho lực lượng của lão. Tình thế như vậy không biết còn kéo dài bao lâu, dưới đất đã nằm la liệt bao nhiêu mạng người. Tình trạng khẩn cấp, lão không màng đến lời nói ban đầu của mình đành phải đích thân xung trận đối nguy cầu toàn.

Lúc này, Đại Chùy Thủ Long Buru, Thông Thiên Tú Sĩ Công Trị Kỳ, một tên còn lại của Quý Ảnh tam câu, Bệnh Thái Tuế Đồng Quang và Khổng Tước Đinh Tuệ chậm rãi vây xung quanh vây thành thế.

Thập Bát Phiên Vệ Ngọc Chấn đã sớm được đồng bọn đưa đi bằng bó. Một cánh tay mất đủ để hắt kinh tâm.

Độc Phách hít dài một hơi thở, thanh âm hết sức suy kiệt :

- Bọn ta cuối cùng phải đối trận rồi, Đại chương kỳ.

Trong tay Dịch Dung Cương là thanh trường kiếm xanh biếc. Lưỡi kiếm mỏng mảnh hơi rung động, ẩn hiện như tia chớp trong sương mù. Lão chống kiếm xuống đất, khô khan nói :

- Không phải ta có lời nuốt lời. Độc Phách, ta không thể dễ tình thế như vậy phát triển, nếu không Quý Vương kỳ bị hủy trong tay mi.

Giọng Độc Phách như từ cõi hư không trở về chàng nói :

- Sinh tử tương đầu trước nay khó cầu công bình... Đại chương kỳ, đây chỉ là vận mệnh ta không mang oán hận làm gì. Bọn ta có thể đối diện tranh cao thấp. Đối với đôi bên có thể nói coi như là sự giải thoát.

Dịch Dung Cương do dự nói :

- Nếu ta không xuất thủ, Độc Phách, mi tất nhiên có thể chém giết nữa. Nhưng theo tình trạng hiện nay của ngươi, ta cùng mi giao đấu không thoát khỏi miệng thế chê cười, phải làm thế nào?

Độc Phách cười khô khan :

- Việc thế gian vốn không dễ lường toàn chi mỹ. Đại chương kỳ, theo ta phải cầu thắng là điều thứ nhất, đó là hiệu quả làm đầu còn tình thế ra sao bất tất phải suy nghĩ nhiều.

Đại Chùy Thủ Long Bru mặt đầy sát khí, cảm hận hét lên :

- Đại chương kỳ, bọn ta đã có bao nhiêu huynh đệ chết trong tay hắc bao nhiêu danh dự hủy trong tay hắc việc này không trừ, hậu họa không lường. Hơn nữa, phải vì vong hồn các huynh đệ mà rửa hận. Đại chương kỳ. Loại như họ Độc này không cần nói đạo nghĩa chỉ có lấy cái chết đối với hắc.

Trùng mắt với Long Bru, Dịch Dung Cương âm lạnh nói :

- Vấn đề này do ta quyết định.

Bệnh Thái Tuế Đồng Quang đỏ mắt kêu lên :

- Đại chương kỳ, người phải thay bọn thuộc hạ báo cừu. Người của Báo phòng mười hết tám, chín đã bị họ Độc giết hại. Từng món nợ máu sao có thể không nhắc tới.

Dịch Dung Cương bất ngờ hét to :

- Cầm miệng!

Tiếng thét vừa vang, thanh minh kiếm nổi tiếng trong tay lão sáng lóe đánh ra như một mũi tên bắn vào Độc Phách.

Tể Hồn Cầu của Độc Phách đưa lên nghênh đón.

Ánh sáng xanh bạc chạm nhau.

“Keng” một tiếng, hai người đều thoái lui một bước.

Thân hình Dịch Dung Cương đột ngột lướt không trung, lần không xoay chuyển, người và kiếm đã hợp nhất, chỉ thấy kiếm quang xanh biếc ngưng tụ lại thành một trụ sáng chói mắt phát ra tiếng xé gió rì rì, thần tốc vô biên bắn vào Độc Phách.

Tể Hồn Cầu bao chặt lấy người Độc Phách, cuộn tròn lại thành một ngân cầu sáng loáng. Ngân cầu bay lên, hàn khí bức người chạm mạnh vào ánh sáng xanh vừa bắn đến. Ánh sáng tung tóe như ngọc bể băng tan. Vào tai mọi người như tiếng hồ gầm. Rồi tất cả yên lặng. Cái yên lặng chết chóc.

Độc Phách co rút trên mặt tuyết. Vai sườn chân, ba nơi máu tuôn đầm dề. Trong tay, chàng vẫn nắm chặt Tể Hồn Cầu. Cầu quang lấp lánh dưới ánh tuyết giống như không thêm nhấm mắt.

Ngoài đó năm trượng, Dịch Dung Cương đang chống kiếm, thân thể không ngừng run rẩy, hô hấp khó khăn. Đại chương kỳ của Quý Vương kỳ trên trán bị một vết rách đang tuôn máu dài một tấc, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi tuôn đầm dề. Trước sau khoảnh khắc giống như lão đã vượt qua thiên sơn vạn lý.

Ánh sáng của ngọn đuốc dần dần tập trung lại. Một đám người đông đảo kéo đến nhưng không có tiếng hoan hô, không thấy phấn khích, trong tâm tư mỗi người đều nặng nề. Cuộc ác đấu kinh thiên động địa này có kết thúc rồi, mà kết thúc không lấy gì làm vui vẻ.

* * * * *

Đây là gian độc thất dùng đá miếng dày xây thành. Căn phòng hình chữ nhật, diện tích không lớn nhưng rất sạch sẽ, không có cửa sổ nào, chỉ có một cánh cửa chính làm bằng sắt dày.

Trong thạch thất chỉ có một bàn một ghế. Mặt đất trải một lớp cỏ tranh. Trên cỏ trải một tấm thảm lông, lại thêm một tấm mền rách. Đây chính là hành quán Độc Phách đang ở hôm nay.

Chàng bị thương rất trầm trọng. Trầm trọng đến nỗi hôn mê ba ngày ba đêm, nếu không dùng được liệu chữa thương có lẽ đã chết rồi. Hơn nữa, dường như Dịch Dung Cương không muốn chàng chết, chỉ ít không muốn chàng chết lúc này. Sau khi cho người khiêng chàng về đến Tổng đàn Quý Vương kỳ ở Bao Cô lãnh, Dịch Dung Cương hóa tốc mời mấy vị đại phu nổi tiếng ở các vùng phụ cận, bọn họ vắt óc, tập trung kinh nghiệm, dùng nhiều dược vật quý hiếm và chăm sóc tận tình để giành chàng lại từ tay tử thần kết quả các đại phu đã thắng nhưng thắng một cách thập phần gian khổ.

Từ lúc Độc Phách hồi phục ý thức, hồi tỉnh trở lại liền bị đưa đến gian thạch thất kiên cố này. Chàng thâm tính toán ngày tháng, đã trải qua mười tám đêm rồi.

Theo lời nói của các thầy lang, mỗi ngày đều đem thuốc đến cho chàng. Mạng chàng đã đến Quý môn, tử hiểm địa mà kéo trở về. Lúc đầu bọn đại phu đều bị thương thế của người trước mắt khiến họ sợ đến sửng sờ. Toàn thân trên dưới, đầu đầu cũng mang vết chém ngang dọc, da thịt rách nát, máu tuôn như suối, nhưng còn chưa nghiêm trọng. Nghiêm trọng chính là nội thương của chàng. Huyết khí nghịch chuyển, tâm mạch đứt đoạn, xương sườn gãy mấy cái, cánh tay phải gần đứt lìa. Tóm lại, lực phủ ngũ tạng bị chấn động đập nát, nguyên khí khô kiệt, hơn nữa, máu chảy quá nhiều. Bị thương đến nỗi này, có thể nói là hôn du địa phủ, tình hình như vậy khi bình thường họ quyết không dám ra tay điều trị, tránh chuốc lấy phiền hà nhưng lần này phụng mệnh Đại chương kỳ chiêu tập, lão kiên trì hạ lệnh bất luận sống chết phải tận lực cứu chữa, họ đành phải miễn cưỡng hợp tác nhau. Mỗi người dùng một sở trường của mình để điều trị, nhưng họ nói cơ hội mong manh, ngay cả họ cũng không tin có thể đem một người từ cõi âm trở về.

Độc Phách phán đoán suy nghĩ của Dịch Dung Cương, lão vì sao lao tâm nhọc trí cứu tánh mạng mình, vì sao không lập tức trừ đi đại họa trong tim phổi, mục đích của lão là gì? Ý đồ ở đâu? Nghĩ nhiều, nghĩ lâu, Độc Phách đại khái đã có kết luận nhưng chàng đang chờ sự chứng thực.

Thời gian hôn mê kể cả mười tám ngày dài đến thạch thất này đã hơn hai mươi ngày. Trong thời gian này, thương thế của chàng hồi phục tương đối nhanh, trừ những chỗ gãy xương chưa hoàn toàn lành lặn, huyết khí vẫn chưa thông suốt ra, đa số vết thương đã lành da, tinh thần cũng chuyển biến tốt. Có lúc, thậm chí, chàng có thể chống gậy đi loanh quanh trong thạch thất.

A! Đúng rồi, cây gậy là do Dịch Dung Cương mang đến đây. Vì không có cửa sổ chàng đành phải nhìn theo ánh sáng qua khe hở của cửa sắt mà đoán thời gian. Lúc này, chàng đoán trời đã gần tối, coi như lại qua một ngày...

Ngồi bên trên thảm cỏ, Độc Phách nhắm mắt dưỡng thần. Đầu tiên vận khí điều tức dẫn thuốc chạy khắp châu thân, nếu vận khí bảo nguyên như vậy, cơ thể càng mau chóng bình phục.

Ngoài cửa, đột nhiên vang lên âm thanh mở xích cửa. Độc Phách cho rằng tên cai ngục theo lệ thường đem cơm đến bố thí cho chàng.

Cánh cửa sắt “kẹt” một tiếng mở ra. Sau một lúc yên lặng, ngọn đèn dầu trên bàn đã được ai đốt lên, vang lên âm thanh khàn khàn của Dịch Dung Cương. Lão thấp giọng có vẻ thân thiết nói :

- Khí sắc của mi không tồi, Độc Phách, đến hôm nay mới xem như có hy vọng. Thực là vì bao nhiêu việc cần phải xử lý nên đối đãi không được chu đáo xin thứ lỗi.

Độc Phách mở to đôi mắt. Trước mặt, quả nhiên là Dịch Dung Cương vẫn mặc tử bào. Lão ngồi trên ghế gỗ độc nhất trong phòng đang mỉm cười nhìn chàng. Vết thương trên trán lão đã kéo thành một đường đỏ hồng, khiến người nhìn thấy hơi có cảm giác ròn rợn.

Buông chân khỏi thảm cỏ, Độc Phách định đứng dậy, Dịch Dung Cương vội đưa tay ấn xuống :

- Ngồi được rồi! Ngồi được rồi! Cơ thể mi còn chưa lành hẳn, đứng quá mệt nhọc.

Độc Phách ngồi trở xuống, vòng tay nói :

- Đại chương kỳ quang lâm thăm hỏi, thực không dám nhận. Hơn nữa, đã thành toàn một mạng này càng phải cảm kích.

Hơi mỉm cười Dịch Dung Cương nói :

- Không cần đa tạ, Độc Phách, ta lưu lại tính mạng của mi không ngoài có dụng ý khác.

Độc Phách thân nhiên nói :

- Điều này ta biết. Nhưng có thể sống thêm vài ngày đều do Đại chương kỳ ban cho nên vẫn phải nói lời cảm tạ.

Dịch Dung Cương hai tay gác lên gối chậm rãi nói :

- Có một việc ta phải hỏi cho rõ Độc Phách, muội tử của ta ngày nay nằm trong tay ai?

Độc Phách cười nói :

- Đại chương kỳ, đây e rằng là một nguyên nhân mà lão lưu lại mạng sống của ta.

Dịch Dung Cương thẳng thắn nói :

- Không sai!

Trầm ngâm một lát, Độc Phách nói :

- Để ta suy nghĩ xem có thể nói không.

Dịch Dung Cương nghiêm sắc nói :

- Chỉ e mi không nói không được. Độc Phách, toàn bộ câu chuyện bất hạnh này đều do mi cướp muối tử của ta mà nên. Ta nhất định làm cho rõ, là ai chủ sự mi làm việc này và tại vì sao. Ta cũng muốn biết chỗ ở và hiện trạng ngày nay của muối tử ta, nếu không sự hy sinh của bao nhiêu mạng người không phải để thiên hạ giễu cợt sao?

Độc Phách nói :

- Đại chương kỳ. Tất cả hậu quả một mình ta lãnh chịu.

Hơi lắc đầu, Dịch Dung Cương nói :

- Vấn đề này không phải là mi gánh chịu hay không. Độc Phách, mi chỉ là một kẻ hành động, còn chủ mưu thật sự sau lưng hành động là ai, ta phải điều tra rõ sự thật. Người có thể chết nhưng phải chết cho mình bạch.

Độc Phách thương cảm nói :

- Ta vì Phi Tinh.

Dịch Dung Cương ngẩng đầu, ngắt lời :

- Việc này ta biết, nhưng bất hạnh của Phi Tinh cũng là vì sau khi mi ra tay cướp muối tử của ta mới phát sinh. Tất cả mấu chốt đều do mi ở đầu. Độc Phách, ta muốn tìm ra kẻ chủ sự.

Độc Phách thờ dãi một tiếng không nói gì.

Dịch Dung Cương nhẫn nại nói :

- Vết thương cũ của mi còn chưa lành, thể khí yếu nhược ta thực không muốn đem bất cứ phương thức nào khác ngoài bàn luận để bức bách người. Nhưng mi cũng biết việc này đối với ta quan trọng thế nào?

Độc Phách trầm giọng nói :

- Đại chương kỳ, xin cho ta ba ngày suy nghĩ, không chừng ba ngày sau sẽ có câu trả lời nếu không một mạng này sẽ trả lại cho Đại chương kỳ.

- Được lắm! Ta chờ thêm ba ngày.

Ngừng một lát, lão lại nói :

- Độc Phách, mi cứ an tâm dưỡng thương. Canh giữ bên ngoài đều là tâm phúc hộ vệ bên mình ta. Bọn chúng không phân ngày đêm, cản trở luân phiên bảo hộ mi. Không có lệnh của ta không có ai được đến gần nơi này. Ấy da! Mi khiến tinh hoa của Quỷ Vương kỳ tổn hại quá nhiều người của các đường, các tọa nhắc đến mi đều nghiến răng trợn mắt.

Độc Phách mỉm cười nói :

- Đa tạ Đại chương kỳ quan tâm.

Dịch Dung Cương đi rồi, thuộc hạ lão bước vào bưng theo mâm com. Tất cả bày trên bàn: Bốn đĩa thức ăn, một chén canh nóng có bánh bao, có com trắng chỉ không có rượu.

Theo lệ người đem com không được nói chuyện sau khi bày biện, im lặng thoái lui ra ngoài. Hắn chờ một lúc mới đi vào dọn dẹp.

Độc Phách ngồi trước bàn cầm đũa dùng com. Chàng cảm thấy khẩu vị đêm nay không tồi nếu có thêm được chung rượu càng tuyệt vời hơn.

Không biết là canh mấy rồi. Độc Phách đang ngửi ngon chột có mấy tiếng động lạ làm cho sự tĩnh chàng nghiêng tai lắng nghe. Thanh âm giống như vật gì bị kéo, lại có tiếng mở khóa.

Chàng chậm rãi ngồi dậy, mục quang chăm chú nhìn cửa sắt, đồng thời tay chân rút một nắm cỏ dưới tấm thảm rất nhanh bện thành một sợi dây.

Thế rồi cửa sắt mở ra không tiếng động. Gió lạnh ùa vào.

“Vù” một tiếng, một bóng người bay vào. Một bóng, lại một bóng nữa tựa như ba bóng u linh.

Độc Phách vẫn ngồi yên không lên tiếng cũng như không có phản ứng nào, chàng chỉ ngồi lặng lẽ.

Đột nhiên, một điểm sáng như lửa một điểm lửa yếu ớt tuy không sáng lắm nhưng cũng đủ soi rọi mặt mũi của ba người mới vào. Mặt bọn chúng đều nanh ác, đầy vẻ cừu hận oán độc. Đó chính là ba tên binh của Báo phòng: Lại Xà Thôi Tú, Thập Bát Phiên Vệ Ngọc Chấn, Bệnh Thái Tuế Đồng Quang.

Đồng Quang tay cầm đóm lửa nhỏ thuận tay đốt sáng ngọn đèn trên bàn, ánh sáng vàng vọt giao động trong gió lạnh từ khe hở của cửa thổi vào da mặt Đồng Quang âm u bất định, chột xanh chột vàng cang nhin cang quái khí.

Thôi Tú đứng dựa góc phòng. Một vết sẹo xấu xí màu đỏ tía chỗ gò má đã mất đi lỗ tai trái đôi mắt đỏ sòng sọc, thần sắc gã lạnh lẽo tàn khốc.

Vệ Ngọc Chấn tay phải bị cắt cụt đang phát phơ tay áo, mặt méo xệch, nghiêng răng ken kết như muốn ăn tươi nuốt sống Độc Phách, Hồ Mâu còn chậm rãi cử lên.

Đồng Quang tròn mắt khăn dục nói :

- Họ Độc kia, đêm nay mi chết chắc rồi.

Độc Phách mặt không biến sắc, thần nhiên nói :

- Bọn mi lớn gan cuồng động như vậy, không biết kháng lệnh tổ chức tội như phản nghịch sao? Dịch Dung Cương bảo đảm trước mặt tính mạng ta an toàn. Hôn nữa, hộ vệ ngoài cổng đều là tâm phúc bên mình lão. Bọn mi có thể tiến vào hiển nhiên đã dùng bạo lực. Một mai đồ bề, ta xem bọn mi giải thích thế nào để thoát tội.

Vệ Ngọc Chấn lạnh lùng tiếp lời :

- Sao mi không nhìn ra, Độc Phách, trước sáng sớm ngày mai, mi đã là một xác chết hoặc là một kẻ đã bị mất tích. Bọn ta có thể bố trí hiện trường giống như mi ám sát hộ vệ, sau đó đào thoát. Tất cả sự việc sẽ đổ lên đầu mi, để cho mi oan hồn cũng không thể an lòng nhắm mắt.

Độc Phách kéo nhẹ góc mền nói :

- Cho là như vậy, các vị có nắm chắc lấy được mạng ta sao? Vệ Ngọc Chấn, mi đừng quên cánh tay mình, vết thương trên lưng Đồng Quang, lỗ tai của Thôi Tú đều là thành tích của ta. Hiện giờ, ta lại không bị xiềng xích khống chế như vậy ý đồ của bọn người xem ra thật khó thực hiện.

Vệ Ngọc Chấn thù mới hận cũ, nộ khí xông thẳng lên đầu, nắm chặt tay phải đến độ gân xanh nổi lên, thanh âm tràn đầy sát khí :

- Họ Độc kia, mi chỉ cổ vũ khích lệ cho mình. Bọn ta triển khai hành động, quyết không thể giữa chừng buông tay, càng không để lời nói suông của mi dọa nạt. Không sai! Thương tích của bọn ta đều là thành tích của mi, hiện giờ đến lúc bọn ta trả cừu hận.

Độc Phách thấp giọng nói :

- Đương nhiên bọn mi cũng đã thám thính rõ thương thế của ta chưa hồi phục.

Vệ Ngọc Chấn nanh ác nói :

- Thương thế của mi vĩnh viễn không hồi phục. Họ Độc kia, mi mạng tám thân tàn phế mà chết đi cho rồi.

Đột ngột, chiếc mền đang đắp trên người Độc Phách bay lên như một vầng mây đen, trông giống như một tấm sắt nặng phủ xuống Vệ Ngọc Chấn.

Tên Thập Bát Phiên quả có tài nhào lộn, mền bông còn chưa chụp xuống, hắn đã búng người vọt ra ngoài. Cùng lúc Hồ Mâu còn của Đồng Quang giơ cao đập thẳng xuống giường.

Nửa người Độc Phách nằm móp xuống trước đầu còn có mang chùy nhọn đã nặng nề đánh xuống nệm làm rách toạc tấm nệm cỡ lớn. Trong lúc bông cỏ bay tứ tung đầy phòng, thì sợi dây thừng cổ trong tay Độc Phách cũng như trường kiếm bắn tới cắm sâu vào ngực Đồng Quang. Hồ Mâu còn vừa mới lại cất lên, thân hình Đồng Quang bắt ngờ đứng sững lại, sắc mặt kỳ lạ.

“Bịch, bịch, bịch” liên tiếp mấy bước lão đảo rồi hắn ngã nhào ra sau.

Vệ Ngọc Chấn thấy vậy bất giác kinh hãi kêu lên :

- Lão Đồng, lão Đồng, người sao vậy?

Thôi Tú đứng ở góc phòng một tiếng không nói, Bích Lục còn của gã thần tốc bỏ về phía Độc Phách đang ngồi trên đệm cỏ.

“Vù vù” hai tiếng, bay ra hai mũi Tủy Tâm tiêu. Tiếng rít xé gió từ đầu còn bay ra. Độc Phách lăn người vào trong nệm. Hai mũi Tủy Tâm tiêu xé gió bắn trúng vách đá rồi phản hồi bật ngược lại, tia lửa bắn tung tóe, soi rõ khuôn mặt âm u và ma của Thôi Tú. Hắn lạng người tránh phi tiêu, thuận thế liên tiếp

đập mười mấy côn.

Độc Phách co lưng cong chân lặn tròn trên nệm cỏ để tránh né.

Thôi Tú kích liên tiếp không trúng, tay trái co lại thỉnh linh rút ra một đôi chùy thủ. Hắn lấy thân mình thêm sức cho đôi chùy thủ dùng lực bỏ nhào xuống.

Đôi chân Độc Phách đập mạnh vào vách đá, cả người như mũi tên dờn cung bắn về phía cửa sắt. Lại cơ hồ đồng thời bay ngược trở về, đôi chân như gọng kiềm kẹp chặt lấy cổ Thôi Tú.

Hàn quang lóe lên, chùy thủ của Thôi Tú đã cắm sâu vào bắp chân Độc Phách. Đôi chân của Độc Phách vận kinh lực “rắc” một tiếng như xương cốt bị gãy vang lên. Thôi Tú toàn thân co rúm, chùy thủ không thể cử lên được lần thứ hai.

Xoè tay, Độc Phách nắm chặt tóc của Thôi Tú vụt ra phía sau đồng thời tay kia bóp lấy yết hầu đối phương từ từ thắt lại. Thôi Tú đau quá, hơi thở ồ ồ đứt quãng, nước bọt chảy dài theo mép miệng. Tuy hắn vẫn đang giãy giụa, nhưng không còn sức thoát khỏi gọng kiềm của Độc Phách. Xương cổ gã đang chịu áp lực nặng nề không ngừng vang lên tiếng gãy răng rắc. Lúc cổ của Thôi Tú bị bẻ qua, miệng mũi hắn đã tuôn đầy máu, đôi mắt lờ ra khỏi khố nhưng tựa như còn chút hơi thở, trong yết hầu vẫn vang lên mấy tiếng khô khề.

Độc Phách giơ cao cánh tay phải của Thôi Tú lên để cây Bích Lục côn còn nằm trong tay hắn về phía miệng hắn rồi Độc Phách lần tìm nút ấn dưới côn dùng sức ấn xuống. “Phụt” một tiếng, một mũi Tủy Tâm tiêu bắn thẳng vào miệng gã. Lại một tiếng, mũi khác bắn vào mắt phải.

Độc Phách không ngừng dùng lực ấn xuống cho đến lúc không còn tiêu bắn ra. Toàn thân Thôi Tú mềm nhũn như đồng bùn. Sắc mặt tà ma của Thôi Tú vẫn đậm nét tà ma, lại thêm mấy phần quỷ khí.

Độc Phách co chân đá thi thể hắn lặn mấy vòng rồi mới phát giác mình cũng mồ hôi ướt đầm áo.

Đột ngột, chàng xoay mạnh người lại, đôi tay thủ thế trước ngực. Đứng rồi. Chàng chỉ lo cắt tiết Thôi Tú, trong kích động quên bằng một tên tử địch trước mắt.

Vệ Ngọc Chấn? Vệ Ngọc Chấn đâu?

Ở một góc bàn, toàn thân Vệ Ngọc Chấn nằm mẹp dưới đất, há hốc miệng còn thò ra nửa đầu lưỡi đôi mắt trợn trừng không biết nhìn gì. Trên sống lưng họ Vệ cắm sâu một đoàn mâu sáng chói, cây đoàn mâu xem như đâm lút cán. Xem tình hình e rằng tên Thập Bát Phiến này đã hồn du địa phủ.

Theo thi thể của Vệ Ngọc Chấn nhìn lướt đi, Độc Phách không nén kinh ngạc trợn tròn đôi mắt. Không thể tin người đứng dựa tường đó lại là Ngụy Dung cô nương. Ngụy Dung vì sao đến được nơi này? Đến từ lúc nào? Độc Phách hoang mang không biết. Nhưng có một điều chàng có thể xác định, đây chính là Ngụy Dung chứ chẳng phải ai khác.

Hít mạnh một hơi, chàng khăn khăn hỏi :

- Phải Ngụy Dung cô nương không?

Dưới ánh đèn mờ tối, Ngụy Dung lên tiếng :

- Chính ta!

Chùi mồ hôi trên trán, Độc Phách mặt mũi cười nói :

- Đúng là nhân sinh hà xứ bất tương phùng. Ngụy cô nương, làm sao nàng lại đến đây?

Bước lên một bước, Ngụy Dung sắc mặt lo lắng nói :

- Không phải vì huynh sao, Độc Phách? Nơi này không tiện nói nhiều. Bọn chúng sắp đến giờ giao ban rồi, huynh mau theo ta.

Độc Phách do dự nói :

- Làm như vậy có phải khó ăn nói với Dịch Dung Cương không?

Giậm chân, Ngụy Dung khẩn thiết nói :

- Đừng màng đến Dịch Dung Cương, lão đối với huynh không có hảo tâm. Độc Phách, còn chưa đi mau!

Độc Phách gật đầu nói :

- Được! Ta nghe nàng vậy.

Ngụy Dung rút đoạn mâu trên thi thể Ngọc Chấn ra, thuận tay kéo Độc Phách song song nghiêng người chạy ra khỏi cửa sắt.

Một trận hàn phong lạnh buốt ập vào mặt. Trong bóng tối khó phân biệt phương hướng, nhưng Ngụy Dung dường như quen thuộc với địa hình ở đây.

Nàng nắm tay Độc Phách đi nhanh trên mặt tuyết vòng qua đông chuyển qua tây không chút do dự giống như đi dạo trong vườn hoa nhà mình.

Không lâu Ngụy Dung đã đưa Độc Phách đến một nơi cực kỳ vắng vẻ. Đó là một tiểu viện ngăn cách bởi bức tường gạch cao.

Trong viện có một tịnh xá u nhã độc lập. Chung quanh tịnh xá đều là tùng bách. Trước cửa có một con đường đá, tuyết phủ trắng xóa khắp nơi khiến phong cảnh nơi đây càng xuất trần thoát tục.

Độc Phách đang định mở miệng hỏi, nhưng Ngụy Dung đã nhẹ nhẹ “suýt” một tiếng, vẫn nắm tay Độc Phách đi đến trước tịnh xá lấy ra chìa khóa mở cửa rồi nhường cho Độc Phách vào trước.

Trong phòng rất ấm áp. Hương trầm bay nhẹ nhẹ Độc Phách như đang trong ảo tưởng, chàng cảm giác như mình đang nằm mộng. Giấc mộng không biết cay đắng hay ngọt bùi.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: Hồng phấn kiến chân tình

Bé Độc Phách ngồi trên một chiếc ghế bành lớn lót bông dày, Ngụy Dung bưng đến một bồn nước ấm áp, một hộp gỗ đồ. Trong hộp có thuốc trị thương, kéo bằng bạc nhỏ, vải sạch cùng những thứ để điều trị thương thế. Nàng cẩn thận cắt ống quần của Độc Phách lấy vải sạch thấm nước ấm rửa sạch vết thương trên ống chân sau đó mới nhẹ nhàng cẩn thận đặt được liệu lên trên rồi bọc lại. Động tác thật thuần thục, cả quá trình không hề kể bị thương cảm thấy chút đau đớn.

Ngồi trên ghế nhìn xuống Ngụy Dung, Độc Phách có thể cảm thấy rõ mái tóc đen bóng phủ trán của nàng, mấy giọt mồ hôi lấm tấm trên sống mũi, mấy sợi lông tơ trên mép miệng. Chàng đột nhiên cảm thấy thiếu nữ nhỏ nhắn này trong lúc này sao lại hiền thực quá, không chỉ có yếu điệu của thực nữ mà còn mang phong vị của một thiếu phụ.

Ngẫu nhiên ngẩng đầu lên, Ngụy Dung và Độc Phách bốn mắt chạm nhau, bất giác trên mặt nàng thoáng chút đỏ hồng.

- Huynh nhìn gì vậy?

Độc Phách mỉm cười nói :

- Ta đang nghĩ nàng lớn rồi, không bao lâu nàng trưởng thành rồi.

Ngụy Dung trề môi hừ lên một tiếng :

- Không cần huynh giả bộ lòng khen ngợi, ta biết huynh bất quá cũng chỉ là thiếu bạc đầu. Ta trưởng thành rồi? Phải chăng huynh luôn cho ta là một tiểu nữ hài?

Độc Phách gật đầu nói :

- Trong ấn tượng ta, nàng dường như có mấy phần được nuông chiều nên thật ngây thơ vô tâm. Lần này ta mới đột ngột cảm thấy nàng đã lớn rồi, có thể nói đã trưởng thành rồi.

Ngụy Dung dọn dẹp các vật dụng xong, nhắc một chiếc ghế ngồi trước mặt Độc Phách hai tay ôm gối hơi ngẩng mặt nói :

- Huynh có được cảm giác này nhất định là vì ta đã giết người? Tiểu nữ hài không biết giết người, chỉ có nữ nhân trưởng thành mới có đảm lược sát nhân trong tình hình đặc biệt. Việc chạm vào máu thịt tanh hôi, đương nhiên khó thể đi đôi với sự ngây thơ vô tư.

Độc Phách hỏi :

- Vệ Chấn Ngọc do nàng giết?

Ngụy Dung mỉm cười, Độc Phách nói :

- Lúc đó ta cảm phần đến u mê đầu óc, tất cả sức chú ý đều dồn vào tên Thôi Tú. Ta chỉ lo tính toán giết làm sao cho hắn chịu nhiều đau khổ. Nộ hỏa oán hận phủ chặt lấy người ta, thậm chí quên hẳn sự tồn tại của họ Vệ. Càng không biết nàng vào thạch thất từ lúc nào.

Vuốt nhẹ mấy sợi tóc mây lòa xòa trước trán Ngụy Dung nói :

- Lúc ta vào nhìn thấy Thôi Tú cầm Bích Lục côn của gã liên tiếp tấn công huynh. Lúc huynh nhảy về phía cửa, vị trí của Vệ Chấn Ngọc phía sau bàn, hẳn cầm đồng la sắp chém vào lưng huynh, lòng ta quá lo đành phải lấy hết can đảm, một mâu cắm sâu vào người hắn. Có lẽ dùng sức quá mạnh, khiến

hắn chết mà không biết.

Độc Phách nói :

- Đa tạ tương trợ Ngụy cô nương. Nhưng nàng làm sao có thể đến thạch thất đúng lúc vậy?

Liếc Độc Phách một mắt, Ngụy Dung có vẻ xấu hổ nói :

- Đúng lúc? Một chút cũng không phải đúng lúc. Nói cho huynh biết, ta đến Tổng đàn Bao Cô lãnh này đã ba ngày rồi. Vì Quý Vương kỳ gần đây xảy ra quá nhiều việc, phụ thân bảo ta đến an ủi Đại chương kỳ. Lúc ta đến mới biết huynh đã rơi vào tay họ, hơn nữa thân mang trọng thương, người bị giam trong thạch thất. Ta được tin tức này lòng khó tránh khỏi lo lắng. Nhưng không dám thổ lộ ra bên ngoài, đành phải lặng lẽ nghe ngóng tình hình của huynh. Ba ngày sau, những sự việc liên quan đến huynh như vị trí, thông lộ, cảnh vệ của thạch thất này ta đều tìm hiểu rõ. Nhưng không nghĩ ra cách xâm nhập vào vì huynh gây phản nộ trong bang chúng, nên Đại chương kỳ lo sợ thuộc hạ lão không mang hậu quả ám toán huynh, nên những người bảo vệ thạch thất đều do cận vệ của lão đích thân đảm nhiệm. Hơn nữa, lão đặc biệt hạ lệnh trừ phi có lệnh dụ của lão còn ngoài ra không ai được phép tiếp cận thạch thất. Như vậy đối với an toàn của huynh tăng thêm một phần đảm bảo. Còn ta thì lại đau đầu, ngay cả việc giả truyền chi dụ cũng không xong.

Độc Phách cảm động nói :

- Không ngờ vì để cứu ta mà để tổn hại đến tinh thần nàng..

Ngụy Dung cười khổ sở nói :

- Huynh còn chưa ngờ đến, trong ba ngày nay mỗi lần đêm đến, ta đến gần thạch thất tìm cơ hội để cứu huynh. Nhưng một phiên gác bốn tên hộ vệ canh giữ quá tận tâm, hai tên giữ cửa, hai tên tuần tra, ngay một cái ngáp cũng không có canh thủ thạch thất đến một con kiến cũng chui không lọt. Nếu không phải đêm nay ba tên tửu quý của Bảo phòng bắt ngờ ám sát hộ vệ, cho ta thừa cơ hội ngư ông đắc lợi ta không biết làm sao giải quyết vấn đề khó khăn này...

Độc Phách quên cả giữ lễ, đưa tay nắm chặt đôi vai mềm của Ngụy Dung :

- Ba ngày nay, ngày đêm đều lạnh lẽo. Đặc biệt là đêm nay càng lạnh giá hơn những đêm gió tuyết bình thường. Nàng đêm đêm ẩn phục bên ngoài Hàn Thiên đông địa lạnh cóng nàng rồi.

Ngụy Dung cúi đầu lẩm bẩm nói :

- Muốn giúp một chút cho huynh dù lạnh hơn ta cũng không sợ.

Chú mục nhìn Ngụy Dung, Độc Phách nói :

- Đùng đến có lẽ hay hơn.

Ngụy Dung ngoảnh nửa mặt đi thở dài :

- Ngày tháng ngắn ngủi bất quá chỉ sống qua ngày như trước đây mà thôi..

Trầm mặc một lúc Độc Phách nói :

- Nếu có thể qua được kiếp nạn này, Ngụy cô nương hy vọng hữu duyên tái ngộ. Không chừng có thể khiến tâm tình nàng sáng khoái. Nàng nên biết đời người không chỉ sống qua ngày mà thôi.

Ngụy Dung e thẹn cười :

- Ta cũng hy vọng gặp lại huynh, Độc Phách.

Không biết tại sao lần chia tay đây, mái tóc bạc của huynh không ngừng xao động lòng ta.

Nắm chặt tay Ngụy Dung một cái nhẹ rồi buông ra, Độc Phách đương nhiên hiểu được mấy câu tâm sự này bao hàm ý gì, tình cũng được, duyên cũng xong. Mấy lần tương phùng đều trong hoàn cảnh xảo diệu của ân và oán. Con người từng nhiều lần chạm phải phúc và họa, cảm thụ càng tha thiết, phản ứng tình cảm cũng hiếm khi che giấu.

Ngụy Dung mím môi hỏi :

- Độc huynh nghĩ gì vậy?

Độc Phách định thần nói :

- Nàng biết tình hình hiện nay của Phùng Đức Ân không?

Hơi suy nghĩ, đôi mày nhíu lại, Ngụy Dung nói :

- Phùng Đức Ân? Phải tuân kiếm của Độc đường làm gián điệp cho huynh không?

Độc Phách nói :

- Không sai! Chính hần, Ngụy cô nương, hần còn sống không?

Ngụy Dung gật đầu nói :

- Còn sống. Nghe nói Đại chương kỳ hần hần thấu xương không để hần chết quá dễ dàng, muốn từ từ trị tội hần. Muốn hần kêu trời trách đất sống không được, chết không xong. Muốn hần quý không ra quý, người không ra người nên mới đem hần về chữa trị vết thương.

Hừ lạnh, Độc Phách nói :

- Dịch Dung Cương cũng quá ác độc, ta không dung cho lão đắc ý. Ngụy cô nương có thể điều tra ra chỗ Phùng Đức Ân không? Ta phải nghĩ cách cứu hần thoát hiểm.

Ngụy Dung trẻ môi nói :

- Độc Phách, hần là gì của huynh, đáng vì hần để huynh liều mạng không? Huynh nên rõ, huynh như tượng đất qua sông, còn có dư lực làm chuyện phiếm như vậy sao?

Độc Phách khản thiết nói :

- Đây không phải chuyện phiếm, Ngụy cô nương, mà đây là đạo lý và trách nhiệm làm người. Phùng Đức Ân liều chết mà giúp cho ta hần ngày nay thân rơi vào tuyệt cảnh ta đâu thể rủ áo đứng nhìn. Huống hồ hần còn có trọng trách khác, có một nữ nhân yêu hần tha thiết, vạn nhất hần gặp bất hạnh, chính là hai mạng người rơi trần thế. Ngụy cô nương, nàng không màng đến hần, cũng nể mặt ta xin giúp cho lần nữa.

Trầm tư giây lát, Ngụy Dung nói :

- Được rồi, dầu gì ta cũng đã ra tay giúp huynh.

Độc Phách thấp giọng hỏi :

- Đa tạ Ngụy cô nương.

Ngụy Dung chớp đôi mắt đen có vẻ đắc ý nói :

- Huynh còn phải cảm ơn nữa, Độc Phách. Vốn không cần đi thám thính, ta đã biết chỗ giam Phùng Đức Ân chính là thạch thất trong rừng phía sau Kỳ đường. Ngoài ra ta cũng đã tìm được đến nơi đó.

Độc Phách vui mừng suýt nữa ôm chầm lấy Ngụy Dung, chàng tự khắc chế sự khích động đột ngột của mình, mỉm cười nói :

- Tốt! Quá tốt rồi! Ngụy cô nương, bất luận chuyện này thành hay bại ta vĩnh viễn không quên ân nghĩa của nàng.

Ngụy Dung nhường mày nói :

- Đừng nói dễ nghe như vậy Độc Phách, ta muốn xem cách vĩnh viễn không quên của huynh như thế nào?

Hơi duỗi chân tay Độc Phách nghiêm sắc nói :

- Nàng có thể nhìn thấy. Ngụy cô nương, nàng nhất định có thể nhìn thấy.

Ngụy Dung cười ngọt ngào nói :

- Độc Phách, huynh định khi nào đi cứu Phùng Đức Ân?

Độc Phách nói :

- Hiện giờ trời hãy còn sớm, Ngụy cô nương tốc chiến tốc thắng bọn ta đi ngay tức khắc, thế nào?

Ngụy Dung vừa tính toán vừa cẩn trọng nói :

- Việc huynh chạy khỏi thạch thất có thể đã bị phát giác rồi. Lúc này trong ngoài Bao Cô lãnh ắt hần đã phòng thủ nghiêm mật. Nếu đi bây giờ có phải quá mạo hiểm không?

Suy nghĩ, Độc Phách dứt khoát nói :

- Đêm trường nhiều mộng. Nếu như vì ta đào thoát mà kích nộ Dịch Dung Cương, hoàn cảnh của Phùng Đức Ân càng thêm nguy hiểm. Ngươi cô nương ta cho rằng việc không thể chậm trễ, phải hạ thủ sớm mới là thượng sách.

Ngụy Dung nói :

- Vết thương của huynh không sao chứ?

Độc Phách cười nói :

- Không trở ngại gì. Nếu thương thế có nặng hơn, ta cũng phải đi. Người giang hồ như bọn ta trời cho da thô thịt dày có sợ gì khó khăn.

Đứng dậy, Ngụy Dung phản đối :

- Con người đều là da thịt, đâu phải mình đồng xương sắt. Huynh hãy trân quý thân thể của mình đừng quá lao nhọc.

Độc Phách không nói nhiều, đứng lên dưới sự chỉ dẫn của Ngụy Dung song song bước ra cửa.

Màn đêm vẫn nặng nề. Khí lạnh buốt người, tuyết mờ phản chiếu ánh sáng mờ lung. Cho dù nhãn quang sắc bén đi nữa, dưới không gian mờ tối như vậy, cũng ảnh hưởng đến hành động, Ngụy Dung không màng đến điều này, kéo tay Độc Phách như ngựa quen đường cũ, đi lướt bên hông viện...

* * * * *

Thảm rừng phía sau Kỳ đường toàn là cây hắc tùng hoang dã. Cảnh cây khúc khuỷu, lá che rậm rạp. Tuyết trắng phủ đầy trên ngọn cây càng tạo cảm giác âm u lạnh lẽo.

Các nơi Tổng đàn của Quý Vương kỳ đến giờ vẫn chưa lộ tình hình đặc biệt nào, không thấy binh mã hoảng loạn, cũng không thấy tuần tra nghiêm mật. Cảnh vật vẫn lạnh lẽ như cũ.

Hiện tượng này bất giác làm Độc Phách và Ngụy Dung cảm thấy ngoài ý liệu. Họ nghĩ phải chăng đối phương còn chưa phát giác sự cố xảy ra trong thạch thất.

Hai người vòng vo trong rừng, chốc lát lại đề phòng tuyết từ ngọn cây rơi xuống. Ngụy Dung cứ kéo tay Độc Phách mà đi. Không lâu họ đã thấy được tòa thạch thất kia được xây bằng gạch xanh chắc chắn, chỉ cần nhìn sự kiên cố bên ngoài đủ để thấy nó dùng vào việc gì.

Độc Phách ẩn mình chỗ tối, quan sát một hồi, nhỏ giọng nói :

- Ngươi cô nương, nàng có thể nghĩ ra cách để lên xâm nhập vào không?

Con người không ngừng chuyển động, Ngụy Dung chau mày nói :

- Theo ta chỉ còn cách xông bừa vào. Nhưng ta lại không tiện hiện thân. Vạn nhất bị lộ hình tích, thật khó ăn nói với Đại chương kỳ. Độc Phách, huynh tính xem một mình có làm được không?

Độc Phách nói :

- Không sao, nàng âm thầm tiếp ứng được rồi. Nhưng phải làm sao để xông vào? Không thể phá cửa mà xâm nhập.

Ngụy Dung ưỡn ngực nói :

- Khẩu lệnh đêm nay của chúng là Long Quy Đại Hải, huynh chỉ cần chiếu theo khẩu lệnh rồi tạo ra một lý do đủ để đi vào. Đúng rồi! Ngục thất này thuộc quản thúc của Kỳ đường, bọn chúng rất quen mặt nhau, huynh đừng mạo xưng là người của Kỳ đường để tránh lộ hình tích.

Độc Phách đi sải rồi rào bước tiến ra, đến trước cánh cửa gỗ dày nặng nề của ngục thất, không chút chần chừ đưa tay gõ. Gõ đến tiếng thứ hai, trong cửa vang lên âm thanh khàn khàn :

- Ai lại nửa đêm đến gõ cửa?

Độc Phách cố ý ra vẻ nóng nảy lớn tiếng nói :

- Ta là Lâm Đại Uy của Thái Âm tọa, phụng lệnh của Long tọa đầu tuần sát đêm nay. Hiện giờ đến nơi này, còn chưa mau mở cửa để ta kiểm tra?

Tên bên trong mắt nhắm mắt mở ưỡn oai nói :

- Đừng gấp! Đừng gấp! B ắt kể mi thuộc đường khẩu nào, bọn ta đều theo quy củ mà làm, ta hỏi mi khẩu lệnh đêm nay là gì?

Độc Phách oang oang nói :

- Long Quy Đại Hải.

Tên kia ờ một tiếng, bắt đầu có tiếng kéo chốt mở cửa, một mặt lăm lăm :

- Thái Âm tọa bộn mi quân sự càng lúc càng nhiều. Cảnh giới nội bộ vốn do Kỳ đường phụ trách, bây giờ lại chen vào việc này, không sợ quá mệt mỏi sao?

Độc Phách ngang nhiên đi vào, thuận tay khép chặt cửa lại.

Tên mở cửa là một tiểu tử thấp lùn, hẩn ngẩng đầu quan sát Độc Phách. Theo bản năng hẩn cảm thấy có điều không ổn :

- Ê! Ê! Lão huynh, hãy khoan đi vào trong. Vừa rồi huynh nói việc gì đến đây?

Lúc này, Độc Phách đã nhìn rõ bố trí trong thạch thất. Một gian kiên đường nằm dài hai tên hộ vệ. Cách mấy bước, phía sau thông lộ là ba gian hiệu tử. Trong ba gian hiệu tử chỉ có một người, chàng nhìn ra chính là Phùng Đức Ân. Mặc dù hình dạng họ Phùng khác đi rất nhiều.

Tên lùn bước nhanh ra ngăn phía trước, rồi lại la lên :

- Ngục môn trọng địa, mi ngó tới ngó lui nhìn trộm cái gì? Nói, mi tên gì? Còn nữa, ta muốn xem danh bài của mi?

Độc Phách hốt nhiên cười tươi :

- Ta tên Độc Phách, chính là Độc Phách. Mấy hôm trước bị bọn mi trói đem về, ta đương nhiên không có danh bài chỉ có một mạng này.

Tên lùn tức thời há hốc miệng, liú lười kinh hoàng tốt độ, đưa tay vào lưng, lại phát giác binh khí không có trên người, hẩn khiếp sợ thoái lui ra sau mấy bước, miệng la như gặp quỷ :

- Người đâu, người đâu, họ Độc đến cướp ngục!

Hai tên bằng hữu đang ngủ ngang dọc, nghe tiếng kêu sức tỉnh, đồng loạt nhòem dậy, rút đao khỏi gối, lên tiếng hỏi :

- Ai? Tên nào dám đến đây cướp ngục?

Ngón tay Độc Phách xòe ra hai lần, nhìn thấy chỉ như một lần dao động, hai tên đó đột ngột toàn thân lắc lư đao rơi xuống đất. Cảnh tượng trước mặt còn chưa nhìn rõ đã nằm thành một đồng.

Tên lùn thấy vậy hồn xiêu phách lạc, lắp bắp không rõ :

- Mi... mi làm gì bọn chúng?

Gật đầu, Độc Phách nói :

- Ta chỉ điểm Hắc Diêm huyết của chúng mà thôi để chúng nó có thể ngủ thêm một giấc nữa.

Nói đến đây, chàng lại xòe tay ra :

- Lão bằng hữu, chìa khóa đâu?

Tên lùn do dự một hồi, thấy không còn cách nào phản kháng, đành phải lấy xâu chìa khóa trên lưng xuống lập cập dâng lên.

Độc Phách kéo tên lùn đến trước phòng giam Phùng Đức Ân đầu tiên mở cửa ngục, rồi vào tháo bỏ gông cùm trên tay của họ Phùng, cuối cùng một chỉ điểm ra, đã đưa tên lùn vào giấc điệp.

Phùng Đức Ân toàn thân hôi thối, cả người máu me, trên mặt chỗ xanh chỗ đỏ, tứ chi bầm dập ngay cả bước đi cũng cực kỳ đau đớn. Hẩn nhìn Độc Phách nước mắt chảy dài, khóe môi co giật, nhất thời nắc nghẹn không nói nên lời.

Ra dấu cho Phùng Đức Ân đứng lên tiếng, Độc Phách diu hẩn tức tốc chạy đi. Đi đến cửa chính ngục, Độc Phách mới buông hơi thở nhẹ, rồi tiếp tục diu Phùng Đức Ân đi về phía rừng tùng tối đen.

Trong bóng tối âm u, thấp thoáng bóng Ngụy Dung tới gần, nàng đưa mắt nhìn Độc Phách, hai bên vừa ý gật đầu. Sau đó Ngụy Dung dẫn họ trở về đường cũ. Hơn nữa, diễn biến đặc biệt thuận lợi cơ hồ chẳng gặp chút trở ngại đã đạt được mục đích. Không biết có phải họ còn nhiều vận may hay không.

Trở về tịch xá, Độc Phách giúp Ngụy Dung nấu một nồi nước to để Phùng Đức Ân tắm rửa sạch khoái một hồi, rồi Ngụy Dung băng bó các vết thương trên người họ Phùng.

Toàn thân trên dưới của lão Phùng có thể nói vết thương dày đặc, nội thương thì không đến nỗi trầm trọng. Theo hẩn nói thì đây đều do vết roi da, tạt nước lạnh, ngồi bần đĩnh mà thành thương tích. Mấy ngày sau còn phải chịu cắt da cắt thịt Có hai việc đeo đẳng trong lòng Độc Phách lúc này chàng không nén được hỏi :

- Phùng huynh, có tin tức của Xuân Hoa cô nương không? Nàng có thể rơi vào tay Quý Vương kỳ không?

Phùng Đức Ân uống một hớp canh nóng do Ngụy Dung mang tới rồi chắc chắn nói :

- Ta khẳng định Xuân Hoa vô sự. Độc Phách, có một bí mật nhỏ huynh không biết. Trong thâm thất của ta từ lâu đã đào sẵn một mật phòng, trên mặt bày thiết rất tinh xảo, không dễ thám sát ra. Đêm đó Xuân Hoa tất nhiên nấp trong mật phòng, còn nhân mã của Quý Vương kỳ không nhận nài tí mĩ dò xét, một mai tìm không được người nên bỏ qua luôn.

A một tiếng, Độc Phách như trút gánh nặng :

- Còn một việc, Phùng huynh ta nghĩ trăm lần cũng không hiểu không biết huynh có nghe được động tĩnh gì không. Bọn Dịch Dung Cương làm sao tìm được nơi cư trú của huynh chứ?

Phùng Đức Ân cười khỏ nói :

- Có người nói với ta rồi, Độc huynh. Huynh còn nhớ tên Phiên Đông Nhạc trong Viên Hiệp tam kiều không?

Độc Phách ngẩng đầu nói :

- Đương nhiên là nhớ. Phải chăng hần là tên quý đã tạo nên sự việc?

Thờ dài, Phùng Đức Ân nói :

- Không sai! Họ Phiên đại bại trở về vốn định ẩn tích mai danh, co đầu không ra giang hồ nữa. Sau đó nghe được tin tức lan truyền nói Độc huynh và Nam cũng huynh xảy ra việc sát đấu không ngừng với Quý Vương kỳ. Hần vừa nghe miêu tả tướng mạo nhị vị bèn đem tình hình đêm đó đối chiếu, lập tức xác định thân phận nhị vị. Nhị vị cứu ta vốn do ngẫu nhiên mà hần cho là sớm có cầu kết, thù mới hận cũ khiến hần tức tối bèn viết một bức mật đàm cho người đưa đến Đại chương kỳ cáo trạng. Như vậy bí mật của bọn ta đã bị hần phá vỡ.

Độc Phách nghiêng răng nói :

- Ta cảm thấy kỳ lạ, không biết Dịch Dung Cương có thần thông gì mà tìm được ẩn tình của bọn ta, thì ra lại do họ Phiên xằng bậy. Biết vậy lúc đó phải giết tận sát tuyệt không nên tha cho hần hoàn sinh.

Ngụy Dung chen lời nói :

- Sự việc trải qua rồi, không cần hối hận. Bây giờ cần tính bước kế tiếp làm thế nào?

Độc Phách đang định trả lời, thỉnh linh im lặng. Chàng đứng dậy đi về phía cửa mấy bước, nghiêng tai ra ngoài, thần sắc ngưng tụ.

Ngụy Dung cảnh giác hỏi nhỏ nhỏ :

- Có chuyện gì?

Khoát tay Độc Phách nói :

- Có người chạy về hướng này, người đến chỉ có một. Hơn nữa, không muốn giấu hình tích. Ngụy cô nương e rằng nhờ nàng xuất diện đối phó một chút.

Ngụy Dung gật đầu, chỉ vừa mới đứng dậy bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa gấp rút rồi vang lên tiếng gọi thúc giục :

- Ngụy nhị tiểu thư! Ngụy nhị tiểu thư!

Ra hiệu cho Độc Phách và Phùng Đức Ân tạm tránh vào thạch thất, Ngụy Dung thần nhiên bước ra mở cửa.

Đứng bên ngoài là một đại hán vạm vỡ. Ngụy Dung nhận ra hần tên là Đường Thọ Tùng một tên thân tín bên mình Dịch Dung Cương.

Đường Thọ Tùng vừa trông thấy Ngụy Dung vội khom người hành lễ, gấp rút nói :

- Ngụy nhị tiểu thư, trong đường hội xảy ra đại sự Đại chương kỳ phái tiểu nhân đến chuyển lời, bất luận tình hình phát sinh thế nào, đều thỉnh nhị tiểu thư đóng chặt cửa, không được ra ngoài nhìn ngó để tránh gặp bất trắc.

Ngụy Dung vờ ngạc nhiên hỏi :

- Nhìn mi hoang mang như vậy là phát sinh đại sự gì?

Trời lạnh căm căm mà Đường Thọ Tùng mồ hôi nhỏ giọt, hần lấy tay áo lau khô, thì thào nói :

- Hồi bẩm nhị tiểu thư, việc thứ nhất tên Độc Phách giết đi mấy người hộ vệ để đào thoát, trước khi chạy còn giết ba mạng Thôi Tú ở Báo phòng. Việc

thứ hai có liên quan đến việc thứ nhất, sau khi họ Độc đào thoát, lại cả gan đến ngực thất của Kỳ đường cướp đi tên phản nghịch Phùng Đức Ân.

Ngụy Dung về đồng ý nói :

- Thật tội tệ. Vận mệnh gần đầu của Quý Vương kỳ đen tối quá, Đường Thọ Tùng, sự tình phát giác từ lúc nào?

Đường Thọ Tùng nói :

- Ước chừng trước buổi cơm sớm lẽ ra phải biết rồi, nhưng mấy người đổi ca ở thạch thất lại ngủ quên. Đại chương kỳ vì việc này nổi giận lôi đình.

Hai tay khoanh trước ngực, Ngụy Dung thần sắc an nhàn nói :

- Phiền phức tuy không nhỏ, kỳ thực cũng chẳng là đại sự gì. Họ Độc và họ Phùng kia đều bị trọng thương, khó khăn lắm mới phá ngực mà đi, e rằng lo đào mạng còn không kịp, đâu lại dư hơi mà tìm các người.

Đường Thọ Tùng lo lắng nói :

- Nhị tiểu thư, không chỉ hai việc này, còn có một đại phiền phức giáng xuống đầu. Đó là vừa rồi sư phụ của Độc Phách đã kéo nhân mã tới đây đang đàm đạo với Đại chương kỳ ở Nghênh Tân đường, xem tình hình hung nhiều kiết ít, rất có khả năng xảy ra một trận binh đao.

Ngụy Dung giật mình nói :

- Mi nói ai? Sư phụ của Độc Phách? Âm Dương Vô Cực Toàn Vô Hoan lão gia chăng?

Đường Thọ Tùng :

- Chính là lão quái vật đó không sai. Nhị tiểu thư nghĩ mà xem tên đồ đệ Độc Phách của lão còn khó đối phó như vậy, bây giờ đến cả đồ đệ còn chưa thu thập nổi, lại đến sư phụ. Đây không phải là việc sinh tử hay sao?

Ngụy Dung không đáp, trầm ngâm như đang suy tính điều gì. Đường Thọ Tùng vội vòng tay nói :

- Nhị tiểu thư, khẩu tin thuộc hạ đã truyền rồi. Tiểu thư ngàn lần không được ra ngoài. Tốt nhất ẩn ở trong phòng, thuộc hạ còn có việc khác xin cáo lui.

Chờ cho Đường Thọ Tùng vội vàng đi khuất, Ngụy Dung quay người đóng cửa. Vừa bước vào Độc Phách và Phùng Đức Ân đã đứng chờ ở nơi đó. Ngụy Dung thần sắc ngưng trọng hỏi :

- Lời nói của Đường Thọ Tùng nhị vị nghe rõ cả chứ?

Độc Phách vô cùng bình tĩnh nói :

- Ngụy cô nương, Nghênh Tân đường ở đâu?

Ngụy Dung đáp :

- Nghênh Tân đường tọa lạc bên trái con đường cách Tổng đàn Quý Vương kỳ khoảng ba mươi thước, là một đình viện to lớn, hai tầng lầu, rất dễ tìm. Độc Phách, huynh muốn đi sao?

Độc Phách nói :

- Ta tại sao không đi? Gia sư vì ta thân vào hiểm địa, ta thân là đệ tử lý nào không lộ diện.

Là họa là phúc sư đồ cùng nhau gánh chịu.

Cười u uất Ngụy Dung nói :

- Độc Phách, huynh có nghĩ qua không nếu huynh không lộ diện, sự tình có lẽ dễ xử lý hơn?

Độc Phách nghiêm túc nói :

- Ta nghĩ ra rồi, nhưng có thể sẽ trái ngược lại. Nếu ta không lộ diện, không chừng gia sư sẽ khiến tình hình gay gắt thêm. Bằng như ta ở đó thì tùy chuyển biến sự việc mà lo liệu.

Ngụy Dung mím môi giây lát mới cất tiếng nói :

- Độc Phách, nhất thiết phải cẩn trọng. Huynh biết Quý Vương kỳ đối với huynh thù hận thâm sâu như thế nào rồi?

Độc Phách nói :

- Đa tạ sự quan tâm của nàng, ta tự biết.

Nói đến đây chàng bước đi hai bước, rồi thấp giọng hỏi :

- Từ Bao Cô lãnh về phía Nam đi qua Đại Cô huyện, Tam Liên bá, qua sông Cầu thủy lại thuận theo Hàm Quan đạo tìm đến Mộng Liên sơn. Trên Mộng Liên sơn có tòa Hệ Vân lâu. Ngươi cô nương, nếu ta không chết, nàng có muốn đến Hệ Vân lâu gặp gỡ vài ngày không?

Ngụy Dung thăm thẳm nhìn Độc Phách nho nhỏ nhưng khẳng định nói :

- Ta nhất định đến. Rất nhanh chóng đến. Hơn nữa, huynh không thể chết, tuyệt đối không thể chết.

Nắm chặt tay Ngụy Dung, Độc Phách lại nói với Phùng Đức Ân :

- Phùng huynh, bắt đầu từ lúc này, không còn việc của huynh nữa,.. Ta muốn phiền Ngụy cô nương sau khi tình hình yên tĩnh lại sẽ đưa huynh đi nhưng nhớ trước nhất phải đến tìm Xuân Hoa cô nương.

Phùng Đức Ân vội nói :

- Độc huynh bắt tất phải lo cho ta. Địa hình Bao Cô lãnh ta còn thông thạo hơn cả Ngụy cô nương. Không nên phiền đến nàng, chỉ cần tình hình cho phép, ta tự biết đi thế nào.

Độc Phách ôm quyền nói :

- Được Phùng huynh núi cao sông dài, tái ngộ sẽ có ngày.

Mất mũi cay xè, Phùng Đức Ân nghẹn ngào nói :

- Độc huynh, trước mặt lệnh tôn sư, xin thay ta thỉnh an, ta không thể theo huynh...

Mỉm cười, Độc Phách nói :

- Huynh đã tận nhân tận nghĩa rồi. Phùng huynh, kết giao được bằng hữu như huynh, ta không có gì đáng hận.

Thế là chàng quay người ra cửa, dựa vào trí nhớ và bản thảo đồ mà Phương Cửu Thọ đã vẽ trước định ra phương hướng rồi đi nhanh về phía Tổng đàn của Quý Vương kỳ. Chỉ cần đến được Tổng đàn, Nghênh Tân lâu phải ở trước mặt.

Trời đã mờ sáng. Hơi lạnh càng nặng. Bước chân của Độc Phách càng nhanh. Chàng hy vọng trước khi xung đột xảy đến, đã sớm đến hiện trường, nếu quả thật có xung đột...

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32: Đoạn kết

Cửa chính Nghênh Tân đường đều rộng mở.

Hai hỏa lò to bằng đồng xanh chạm trổ mây và thú đặt trước khách đình lửa đang cháy rùng rục Hai ghế thái sư đặt đối diện hai bên hỏa lò.

Một bên Dịch Dung Cương đang ngồi chễm chệ còn bên kia đương nhiên là Toàn Vô Hoan.

Đứng sau Dịch Dung Cương có Đại Chùy Thủ Long Bưu, Tọa đầu của Thái Âm tọa. Tiểu Yến Tử Tào Cửu Đường chủ Kỳ đường, còn có một tên đại nạn không chết chính là Thông Thiên Tú Sĩ Công Trị Kỳ Đường chủ Cô đường.

Toàn Vô Hoan tả hữu một bên có Nam Cung Vũ một bên là Quý Lão Khuyết.

Song phương thế ngồi đối lập rõ ràng.

Không khí trong đình nặng nề, hầu như không còn cơ hội để đàm phán.

Sắc mặt Dịch Dung Cương dĩ nhiên khó coi. Dung mạo của Toàn Vô Hoan càng chứa nhiều sát khí.

Lúc này Toàn Vô Hoan bụng chung trà, khóe miệng sắp chạm cốc tinh quang trong khóe mắt lóe lên, thái dương huyết hai bên trán đột ngột nổi lên.

Tay phải Dịch Dung Cương đã đặt lên chuỗi kiếm sau lưng, ba tên thủ hạ đắc lực sau lưng lão tỉnh thần lập tức khẩn trương. Tư thế đang đứng đối thành phân tán ra.

Nam Cung Vũ chậm rãi tuốt ngân thương, Quý Lão Khuyết đưa tay ra sau thanh đại phá đao sáng như tuyết đã lấp lánh trên tay.

Đúng lúc này một tên đại hán lưng hùm vai gấu về cấp bách một cách thảm hại, hần không kịp thì lễ đã gào lên :

- Bẩm Đại chương kỳ, tên Độc... Độc Phách đã đến rồi.

Dịch Dung Cương còn đang sừng sốt bóng Độc Phách quả nhiên đã xuất hiện trước cửa đình. Dáng vẻ chàng ung dung tự tại, vẫn giữ vẻ trầm mặc lạnh lùng như xưa.

Sau khi vào cửa, chàng thì lễ với gia sư Toàn Vô Hoan, rồi chào hỏi Nam Cung Vũ và Quý Lão Khuyết. Lúc này mới đối mặt với Dịch Dung Cương nhưng lặng yên không nói.

Dịch Dung Cương thờ dài trầm giọng nói :

- Độc Phách, lệnh sư đến đây tìm ta đòi người, ta đương nhiên không còn người để giao. Đêm qua người đã giết hộ vệ cùng ba tên miêu thủ ở Báo phòng, phá ngục mà đi từ sớm, không còn nằm trong tay ta nhưng ta đâu giải thích thế nào lệnh sư vẫn không tin. Cho rằng ta tàng giấu mi ở nơi đâu thậm chí đã đem mi xử tử rồi.

Độc Phách nói :

- Sư phụ tâm lo an nguy của đệ tử, không nhìn thấy người không tránh khỏi lòng sinh nghi. Ngày nay ta đã đến đây chứng minh lão còn chưa hành quyết ta. Nhưng ta muốn nói rõ, bốn tên hộ vệ thạch thất không bị ta giết, vốn do Thôi Tú, Đồng Quang, Vệ Chấn Ngọc ba người đồng mưu hại. Mục đích của họ là muốn lấy mạng ta sau đó sẽ phi tang thi thể rồi đem tất cả trách nhiệm đổ xuống đầu ta. Đáng tiếc người tính không bằng trời tính. Bọn chúng không thành công.

Việc này không ngoài sở liệu của Dịch Dung Cương, lão lắc đầu nói :

- Ta đã nghĩ đến sẽ có việc này. Bọn Thôi Tú vốn thuộc Báo phòng nửa đêm vì sao thi thể nằm ngang dọc trong thạch thất. Và chẳng, theo tình hình phán đoán, dù mi muốn đào tẩu cũng không đến nỗi phải giết chết hết bốn tên hộ vệ. Ấy! Bọn Thôi Tú này lớn gan cuồng vọng thật đáng hận, đáng ghét.

Lúc này Toàn Vô Hoan ho khan một tiếng nói :

- Đại chương kỳ! Độc Phách may mà không chết, coi như trước đây ta đã quá lo lắng rồi, hiện giờ hần đã đến. Dịch đại chương kỳ, hãy để hần cùng ta trở về, hay là còn chuyện gì khác để nói?

Dịch Dung Cương biết sự việc đã đến hồi then chốt, hậu quả thế nào đều do lão xử trí hoặc sinh hoặc tử ở lúc này, trấn định tâm thần, lão chậm rãi nói :

- Tiền bối, Độc Phách và Quý Vương kỳ cừu sâu như biển, hần tàn sát bao nhiêu mạng người của ta, khiến Quý Vương kỳ của ta xương trắng như núi, máu đỏ thành sông. Món nợ này đâu dễ bỏ qua như vậy.

Toàn Vô Hoan lạnh lẽo.

- Bọn mi cũng đã giết chết Phi Tinh của hần?

Dịch Dung Cương cười khô khốc :

- Tiền bối, Phi Tinh chỉ là một nữ nhân. Cả bầu trời này không có bất kỳ một nữ nhân nào có thể đổi đến bao nhiêu mạng người như vậy.

Toàn Vô Hoan nói :

- Chỉ e Độc Phách không nghĩ như vậy.

Dịch Dung Cương nói :

- Dung cho ta nói thẳng, lời này của tiền bối không khỏi bá đạo rồi.

Độc Phách cười nhạt tiến lên nói :

- Đại chương kỳ, chúng ta không ngại đối mặt với hiện thực, lấy việc luận việc, dùng lời nói khó giải quyết vấn đề. Ta chỉ muốn thỉnh giáo Đại chương kỳ tôn giá định sao?

- Đương nhiên muốn mi đền mạng.

Độc Phách thân nhiên nói :

- Ta đã biết Đại chương kỳ muốn như vậy. Nhưng tôn giả muốn đạt được mục đích e rằng có hai trở ngại cản ngăn trước mặt. Thứ nhất Quý Vương kỳ hiện nay có đủ thực lực không? Thứ hai điều đó bất kể ảnh hưởng đến quan hệ nào.

Dịch Dung Cương nhíu mày tâm sự trùng trùng nói :

- Trải qua năm bảy lượt mi phục kích ám sát, ta thừa nhận bốn kỳ tổn thất trầm trọng, nguyên khí không còn. Nhưng nếu tận lực quyết đấu vị tất đã thua.

Độc Phách nói :

- Đại chương kỳ, ta có thể cất lời. Cơ may chiến thắng của quý bang không lớn. Cao lắm chỉ có thể lường bại câu thương mà cơ nghiệp Quý Vương kỳ sáng lập không dễ, hao phí không biết bao tâm lực, đổ bao nhiêu máu và nước mắt mới có cục diện hôm nay. Trước mặt tuy quý bang tổn thất không nhẹ nhưng tương lại có thể vực dậy. Trái lại nếu Đại chương kỳ cố chấp kiên trì lấy can qua tương kiến, kết cục cuối cùng cũng chỉ là cả hai cũng chết. Quý Vương kỳ từ nay bay thành mây khói, son băng thủy kiệt. Trên Bao Cô lãnh lưu lại chỉ còn là một đồng tàn tích mà thôi.

Nuốt một ngụm nước bọt thật khó khăn, Dịch Dung Cương cổ họng như vướng cát nói :

- Lời nói tuy không sau nhưng vấn đề ở chỗ nợ máu chất chồng cao như núi, lại cam lòng buông tay không chỉ khó đối đáp với huynh đệ trong bang một mai lan truyền ra ngoài, đồng đạo giang hồ còn xem bọn ta ra gì.

Độc Phách vẫn lạnh lẽo nói :

- Vừa rồi ta đã nhắc qua, Đại chương kỳ ân oán giang hồ tuyệt đối đúng sai, chỉ có kẻ thức thời biết rõ lợi hại mới được tồn tại. Kẻ nắm sinh mạng càng nhiều, càng phải cân nhắc suy nghĩ kỹ càng. Dùng sự hủy diệt mà đòi lấy một khắc thỏa mãn mơ hồ, không phải là cách làm thông minh trí tuệ. Đại chương kỳ, quý bang có điều kiện hưng vượng, có cơ sở vững vàng, những lời đồn thất thiệt có ảnh hưởng gì?

Toàn Vô Hoan đột nhiên tiếp lời :

- Dịch đại chương kỳ, hơn nữa chúng ta có thể kết thành thân gia hà khổ gì phải thành oan gia mới được?

Sững sờ, Dịch Dung Cương nghi hoặc hỏi :

- Có thể kết thành thân gia? Ý của tiền bối ta không hiểu, thân gia từ đâu mà kết?

Độc Phách vội nói :

- Sư phụ!

Khoát tay Toàn Vô Hoan nói :

- Đừng lo! Sư phụ có chủ trương. Những điều liên quan đến công án này, đây là lúc phải nói rõ. Mối hiểm họa mà con mang trên lưng bấy lâu nay cũng cần cời bỏ, cần phải nói rõ ra cho xong. Là phúc hay họa tùy ở mỗi người.

Dịch Dung Cương như tỉnh ngộ nói :

- Tiền bối muốn nói là...

Gật đầu Toàn Vô Hoan thẳng thắn nói :

- Không sai! Ta muốn nói về lệnh muội Thủy Như. Ta ngưỡng mộ lệnh muội đã lâu, nhưng vì sự trói buộc của tuổi tác và thân phận nên không tiện ra mặt, vạn bất đắc dĩ đành để cho đồ đệ Độc Phách cường thỉnh lệnh muội tương kiến. Cách làm này thật quá miễn cưỡng. Niên lão động tình, chuốc khổ vào thân! Hơn nữa ta quả quyết lệnh muội ở chỗ ta tuyệt đối không bị bất kỳ mạo phạm nào. Còn tiếp nhận ta hay không, hoàn toàn do lệnh muội quyết định.

Mặt Dịch Dung Cương chợt đỏ bừng rồi từ từ trắng xanh. Cuối cùng lão gắng sức bình tĩnh, âm thanh khô cứng nói :

- Thế muội tử của ta rốt cuộc lựa chọn thế nào?

Toàn Vô Hoan đôi mắt sáng rực, giọng trong trẻo nói :

- Trời còn thương ta, lệnh muội đã đồng ý làm thê tử ta.

Tay vỗ mạnh xuống ghế thái sư, Dịch Dung Cương giật giữ hét lên :

- Ta không tin! Muội tử của ta trước nay là một khuê nữ nhỏ nhả biết sách hiểu lễ. Muội tử tuyệt đối không đáp ứng gả cho một tên dùng thủ đoạn cường bức như vậy. Không thể chịu làm thê tử cho một lão già như cây khô sắp tàn như vậy. Hơn nữa, huynh trưởng như cha, chưa thông qua đồng ý của ta, muội tử càng không thể đính nguyện chung thân.

Toàn Vô Hoan nghiêm túc nói :

- Dịch đại chương kỳ, từng lời của ta đều là sự thật. Nếu người không tin có thể đích thân hỏi lệnh muội.

Dịch Dung Cương tròn mắt :

- Muội tử không có ở đây, làm sao ta có thể hỏi?

Toàn Vô Hoan nói :

- Xin Đại chương kỳ phải người đến nơi ở trước đây của nàng, để mời nàng đến đối mặt một lời, sự tình sẽ rõ ràng.

Đứng bật dậy như nhảy khỏi ghế, Dịch Dung Cương kinh ngạc nói :

- Cái gì? Tiền bối nói muội tử của ta đã trở về rồi?

Toàn Vô Hoan ngẩng đầu nói :

- Đúng vậy, nàng đang chờ gặp mặt Dịch đại chương kỳ.

Ngoảnh đầu lại, Dịch Dung Cương lớn tiếng hét :

- Công Tri Kỳ mau đến Hoàng Thúc lâu mời đại tiểu thư đến đây!

Văng một tiếng Công Tri Kỳ chạy như bay.

Dịch Dung Cương nặng nề ngồi xuống, chỉ cảm thấy một vật gì đè nặng trên ngực, sắc mặt thì bàng hoàng.

Lâu ngày không gặp Dịch Thủy Nhu không những càng lộ vẻ yêu kiều diễm lệ mà sắc mặt đầy vẻ tươi cười đôi mắt sáng rực, đầy vẻ tình tứ.

Xem dáng vẻ muội tử như vậy, Dịch Dung Cương bất giác ngẩn ngơ.

Tiến vào trong đình, Dịch Thủy Nhu ầu yếm đưa mắt nhìn Toàn Vô Hoan một cái mới thi lễ với ca ca.

Dịch Dung Cương hừ mũi lạnh một cái, buồn bực nói :

- Muội tử, muội đã trở về, tại sao không chào hỏi với huynh trước mà lén lút nấp ở Hoàng Thúc lâu che giấu không cho thiên hạ biết, như vậy còn ra thể thống gì?

Dịch Thủy Nhu nhẹ nhàng nói :

- Đại huynh, muội chờ huynh và Vô Hoan nói rõ sự tình mới ra tương kiến. Việc này vốn phải do chàng trai nói trước với chàng gái. Huynh nghĩ có phải không?

Sắc mặt Dịch Dung Cương giận nói :

- Muội nói chuyện gì? Cái gì chàng trai chàng gái?

Dịch Thủy Nhu hơi cúi đầu :

- Toàn Vô Hoan, lão... lão muốn cưới muội.

Đứng bật khỏi ghế, Dịch Dung Cương gắt :

- Muội đồng ý?

Dịch Thủy Nhu ngẩng đầu lên nhìn đại huynh kiên định nói :

- Đúng vậy! Muội đồng ý rồi.

Dẫm mạnh chân, Dịch Dung Cương giận đến mặt mày đỏ bừng :

- Loạn rồi! Quả thực loạn rồi! Muội là khuê nữ đài các, muốn cưới muốn gả phải theo quy củ trình tự mà làm. Tại sao dám tự tình đính ước. Hơn nữa lại chọn một lão già hơn sáu chục tuổi đầu, không được, ta không đồng ý.

Dịch Thủy Nhu bình tĩnh nói :

- Đại huynh, muội cũng không còn trẻ nữa. Hạnh phúc tương lai ký thác cả đời liên quan đến muội, xin huynh tôn trọng ý kiến của muội. Việc liên quan đến tình cảm, không thể miễn cưỡng. Hơn nữa tình yêu giữa nam và nữ không phân biệt tuổi tác chỉ quan trọng song phương có tình cảm hay không. Trái

qua bao nhiêu ngày quan sát tìm hiểu, muối phát giác Vô Hoan là người vô cùng tử bi, hòa nhã, tính tình khảng khái, rộng rãi. Quan trọng nhất là lão đối với muối một lòng thành tâm, thậm chí muối thẳng thắn không đáp ứng người cũng chẳng oán hận. Đối với muối, người chỉ cống hiến mà không hề mong báo đáp. Đại ca, có một người như vậy, thực đáng cho muối hy sinh. Huynh nên biết tuổi tác không là vấn đề chủ yếu.

Dịch Dung Cương nhát thời cứng lưỡi, rồi thở dài nói :

- Muối có hiểu vì việc này đã gây thương tổn bao nhiêu mạng người, tổn hại danh dự bao nhiêu không? Việc này náo động đến trời đất nghiêng ngửa. Còn các người ở đó bí mật tư tình yêu đương, hải thệ son minh. Muối làm như vậy bảo ta cư xử thế nào cho phải?

Dịch Thủy Nhu khẩn thiết nói :

- Đại huynh, cừu hận càng kết càng sâu. Giết chóc mang lại bi thảm, tại sao không biến can qua thành an bình kết thân gia thay oan gia. Muối hiểu làm như vậy khiến huynh càng khó xử nhưng huynh có hiểu cho nỗi khó xử của muối hay không? Đại huynh không nên vì vấn đề sĩ diện hão mà tranh chấp khôn nguôi. Đời người còn có con đường dài để đi, có lý tưởng tốt đẹp để truy cầu xin huynh thành toàn cho muối cũng là thành toàn cho huynh.

Dịch Dung Cương trầm mặc rất lâu, nặng nề quay đầu, mục quanh nhìn quét ba tên đầu mục đứng sau lưng :

- Các người... thấy thế nào?

Thông Thiên Tú Sĩ Công Trị Kỳ lên tiếng trước :

- Toàn do Đại chương kỳ định đoạt. Đại chương kỳ dẫn dò thế nào, bọn thuộc hạ làm thế đó.

Long Bưu và Tào Cửu đưa mắt nhìn nhau. Kinh nghiệm giang hồ cho họ thấy lực lượng đối phương mạnh hơn, nếu không thức thời khó thành tuần kiệt, càng không thể đem tính mạng mình ra đặt trên một canh bạc, hà khổ gì mà chiến đấu. Hai người ngầm hiểu ý nhau.

Long Bưu tăng hăng hơi khom người nói :

- Ý của bọn thuộc hạ và Công Trị Kỳ dường như giống nhau. Đại chương kỳ xem để xử trí.

Dịch Dung Cương ngăn người ra hồi lâu, ánh mắt hướng về Toàn Vô Hoan phía đối diện, rồi chuyển đến muối từ của mình, bất giác thở dài nói :

- Ôi! Không thể ngờ được, thế cuộc biến chuyển vô thường, như vậy thực là không ngờ.

Dịch Thủy Nhu khẩn thiết nói :

- Đại huynh, huynh đáp ứng rồi, đáp ứng xóa bỏ thù mới hận cũ, đáp ứng hôn sự của muối và Toàn Vô Hoan?

Dang tay bắt đắc dĩ cười khổ, Dịch Dung Cương nói :

- Cục thế đã như vậy thiên ý nhân tâm đều có sở kiến, ý trời lòng người đều đã định rồi, ta còn gì để nói.

Nam Cung Vũ đứng bên cạnh Toàn Vô Hoan thu hồi ngân thương lại, cười tươi tán dương nói :

- Có thể nói mười năm tu đắc cùng độ thuyền qua sông, trăm năm tu đắc cùng chấp cánh mà bay. Đây là mối thiện duyên trời ban, cung hỷ lão gia và Dịch cô nương. Chúc mừng Dịch đại chương kỳ.

Dịch Dung Cương không thể không vòng tay đáp tạ rồi lão nhìn Độc Phách cười không ra cười đáp :

- Mi biết vì sao lúc đầu ta không giết mi?

Độc Phách cười nói :

- Thứ nhất Đại chương kỳ muốn khai thác ta về chỗ cư ngụ của lệnh muối. Thứ hai là người chờ sau khi ta dưỡng thương xong quyết đấu sinh tử một lần nữa. Nói cách khác người muốn đích thân mình thu thập tính mạng của ta.

Dịch Dung Cương ngẩng đầu nói :

- Rất thông minh, nhưng sau này ta cơ hồ đã quên đi ý định thứ hai rồi.

Độc Phách không hiểu hỏi :

- Vì sao?

Dịch Dung Cương thẳng thắn nói :

- Đêm đó bọn ta đã một lần giao thủ, mi bị đám bang chúng vây công, thọ thương quá nặng thế mà vẫn có thể dùng mũi dao đã thương trán ta. Tuy ta cũng ba kiếm đâm mi nhưng thế lực song phương lúc đó hoàn toàn không giống nhau. Sau lần đó ta nhiều lần cân nhắc nếu đôi bên thay đổi vị trí, ta có

chắc nắm được đả thương mi không?

Độc Phách hỏi :

- Câu trả lời thế nào?

Dịch Dung Cương buồn bã đáp :

- Nói thực chỉ e không thể. Ta không muốn thừa nguy cơ của mi gia hại mi, còn dưới điều kiện như nhau ta lại không có cách khắc chế mi. Cho nên suy đi nghĩ lại tiến thoái lưỡng nan.

Nam Cung Vũ chen lời nói :

- Đại chương kỳ, lần này ta đến đây không phải để giải quyết vấn đề khó xử của ngươi sao?

Dịch Dung Cương cười ha hả, nghiêng đầu dặn dò :

- Tào Cửu bảo bọn chúng chuẩn bị tửu yến khoản đãi khách quý, ngoài ra dọn dẹp trang trí khách phòng để thân gia của ta nghỉ ngơi.

Tào Cửu luôn tiếng đáp vâng rồi đích thân đi điều khiển.

Còn Dịch Thủy Nhu không biết từ lúc nào đã đến đứng bên cạnh Toàn Vô Hoan.

Bạch phát với hồng nhan ai nói không tương xứng.

Lúc nào Nam Cung Vũ phát giác Độc Phách đang sai bước ra khỏi khách đình, đi ra ngoài cửa.

Vị Thất Xảo Thương bất giác ngẩn ngơ không hiểu, lòng thắc mắc tự hỏi :

- Quang cảnh như vậy, Độc Phách còn đi đâu nữa?

Đi đâu?

Độc Phách cũng đang suy nghĩ, tại sao chàng lại bảo người ta từ Bao Cô lãnh từ phía Nam đi qua Đại Cô huyện, Tam Liên bá, qua sông Cầu thủy lại thuận theo Hàm Quan đạo tìm đến Mộng Liên sơn, Hệ Vân lâu để tương hội.

Hiện giờ chàng đi nhanh về đó.

A, nói không chừng, cũng có duyên phận trăm năm giai ngẫu tự nhiên thành.

Bạn đang đọc truyện *Tế Hồn Câu* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.